Machine Translated by Google

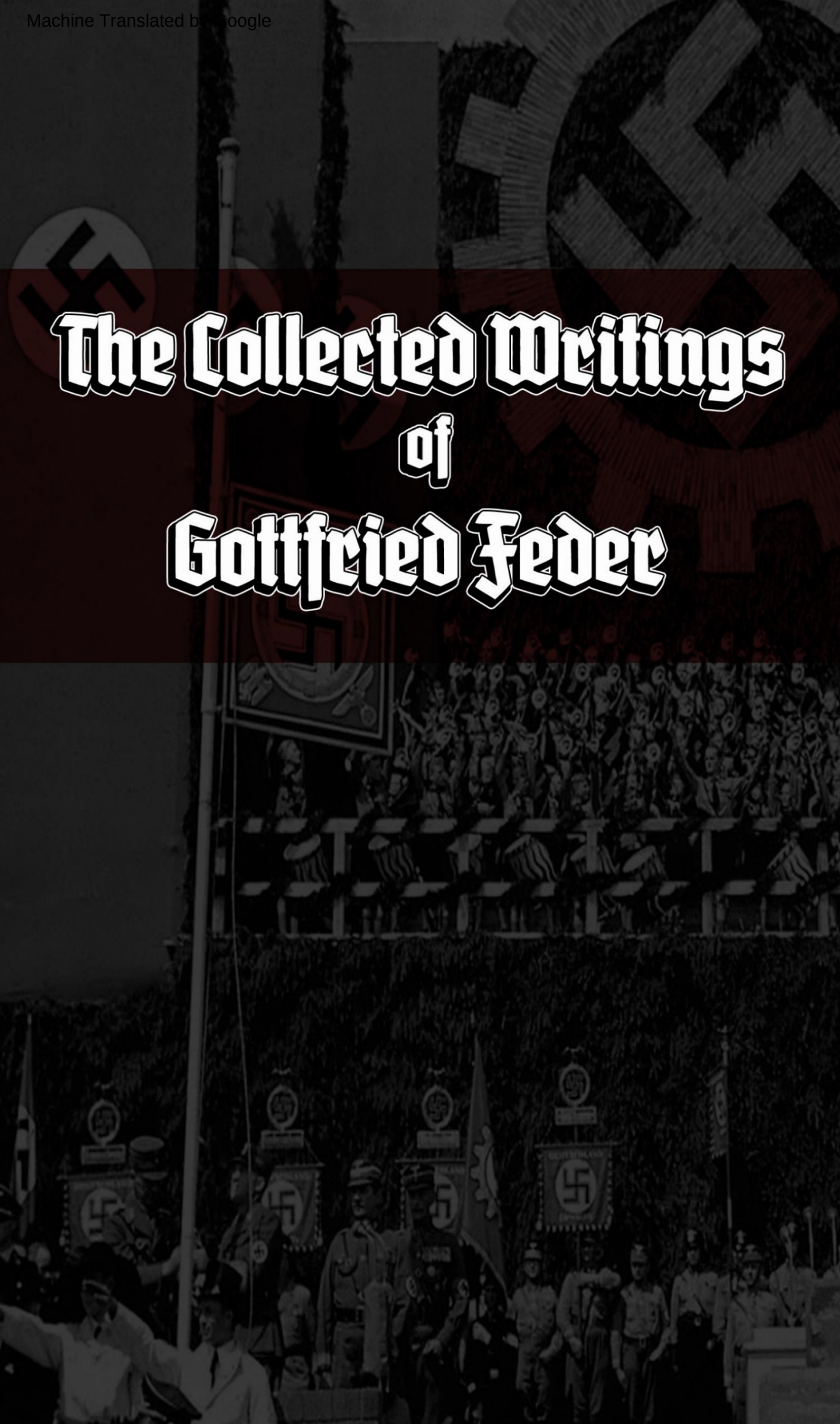

The Collected Writings of Gottfried Feder

Machine Translated by Google

Scrierile complete ale

Gottfried Feder

Publicat în Kali Yuga, 130 AH

SUDETENLAND
VERLAG

Machine Translated by Google

Cuprins

Programul NSDAP și concepțiile sale generale 5

Introducere și prefață 6

1. Manifestul oficial al partidului privind poziția NSDAP față de populația agricolă și agricultura..... 13

Politica NSDAP privind proprietatea funciară 17

2. Cele 25 de puncte..... 21

3. Ideile de bază 25

4. Cerințele programului în detaliu..... 32

5. Ceea ce nu dorim..... 52

6. Concluzie..... 53

Manifestul pentru abolirea robiei intereselor 55

Implementări și justificare 57

Conversia obligațiunilor de război în credit bancar 75

Comentarii speciale privind cererea de lege din Manifest 76

Obiecțiile și respingerea lor 79

Program suplimentar 89

Statul german pe o fundație național-socialistă 56

Introducere și prefață 92

1. Fundațiile..... 97

2. Programul 116

3. Structura statului național-socialist 122

Machine Translated by Google

Gottfried Feder

Gottfried Feder, (27 ianuarie 1883, Würzburg, Germania - 24 septembrie , 1941, Murnau), a fost un activist politic german, principalul teoretician economic fazei inițiale a național-socialismului german.

Feder, inginer civil, a câștigat notorietate în 1919 pentru cartea sa „Manifestul pentru ruperea...” „Robia Intereselor”, iar discursul său din fața unei întâlniri a Partidului Muncitorilor Germani de la München, în septembrie același an, a oferit inspirația imediată pentru discursul lui Adolf Hitler intrarea în politică. Ideile socialiste și anticapitaliste ale lui Feder și-au găsit ulterior exprimarea în programul în 25 de puncte al lui Hitler pentru Partidul Național Socialist Muncitor German (NSDAP) din martie 1920, precum și în propria carte a lui Feder , „Statul german pe fundația național-socialistă”, considerată de Hitler „catehismul mișcării [național-socialiste]”. Între 1924 și 1936, Feder a ocupat funcția de membru al Reichstagului german și a ocupat funcțiile de președinte al consiliului economic NSDAP (1931), secretar de stat al Ministerului Economiei din Germania (1933) și comisar de stat pentru locuințe (1934). Cu toate acestea, odată cu adaptarea generală a politicii naziste la sistemul economic existent , rolul lui Feder în afacerile partidului a scăzut drastic, iar până în 1936 fusese retrogradat într-o obscuritate aproape totală.

Machine Translated by Google

Programul Național

Partidul Socialist Muncitoresc

German și concepțiile sale generale

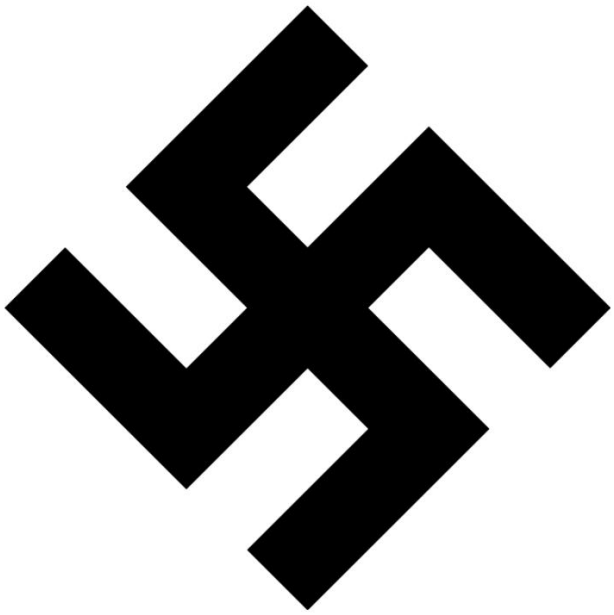

Machine Translated by Google

Relatare istorică a ascensiunii NSDAP cu o analiză biografică a carierei lui Adolf Hitler

Adolf Hitler s-a născut pe 20 aprilie 1889, la Braunau-on-Haun, un sat din vechiul...
Bavaria.

Tatăl său a fost orfanul unui țăran sărac și a ajuns funcționar vamal. Mama sa provenea dintr-o familie de țărani germani. Când avea 13 ani și-a pierdut tatăl, iar patru ani mai târziu mama. Adolf Hitler era pe atunci elev la Realschule din Linz, pe Dunăre, după ce a absolvit Școala Națională. Dorința tatălui său fusese ca el să devină funcționar, dar propria sa dorință era să fie artist. Moartea mamei sale l-a obligat să-și câștige existența fără a mai întârzia.

La 17 ani, Hitler a plecat la Viena, unde și-a propus să devină arhitect. Și-a câștigat existența prin propriile eforturi, mai întâi ca muncitor la un constructor, amestecând mortarul, apoi ca desenator la un arhitect. La 18 ani era deja interesat de politică; a devenit antimarxist, dar până atunci nu a jucat niciun rol important. Încă din cea mai fragedă tinerețe, Hitler fusese un naționalist pasionat, iar speranța sa era să combine experiențele sociale din perioada sa de muncă cu convingerile sale naționaliste. Timp de câțiva ani a trăit la Viena în sărăcie extremă.

În 1912 a emigrat la München, unde a fost student. Nu cunoscuse niciodată bucuriile tinereții, dar încă din ziua în care a plecat de acasă cu 50 de coroane în buzunar, munca și lipsurile au fost soarta lui. În februarie 1914, a reușit să se elibereze de obligația de a servi în armata austriacă. Șase luni mai târziu a izbucnit războiul. S-a oferit imediat voluntar pentru serviciul în armata germană și a obținut, printr-un apel direct la regele Ludwig al Bavariei, permisiunea de a se înrola într-un regiment bavarez ca voluntar pentru război. Pe 10 octombrie 1914, noul regiment a pornit în luptă.

Pe 2 decembrie 1914, voluntarul în vârstă de 25 de ani a fost decorat cu Crucea de Fier, clasa a II-a.
Clasă.

Ca o recunoaștere a curajului său în atacul asupra „Bayernwaldului” și în celelalte lupte de lângă Wytschaete, i s-a ordonat să preia datoria ca dispecer, ceea ce necesita un curaj și o seriozitate deosebite, deoarece rapoartele trebuiau adesea transmise pe teren deschis sub foc intens. Acest lucru i-a făcut rapid numele cunoscut în întregul regiment, dincolo de cercul îngust al camarazilor săi.

Pe 7 octombrie 1916, a fost rănit de o așchie de obuz. În martie 1917, s-a întors la regimentul său. A primit și alte distincții, inclusiv o Diplomă de Regiment pentru vitejie deosebită în luptele de lângă Fontaines și, în final, Crucea de Fier, Clasa I.

Pe 14 octombrie 1918, a fost grav rănit, împreună cu mulți camarazi din regimentul său, de gazul iperită pe care britanicii îl foloseau atunci pentru prima dată, și a orbit temporar. În timp ce se afla în spital, a izbucnit Revoluția.

Pe baza acestui fapt, Hitler a decis să devină politician. În 1919 s-a alăturat unui mic partid format din 6 bărbați și pe baza acestuia a fondat Partidul Național Socialist al Muncitorilor Germani. A elaborat în linii mari programul noii mișcări și i-a stabilit caracterul și obiectivele.

Machine Translated by Google

Nucleul: Șapte bărbați

În septembrie 1919, Adolf Hitler a ținut primul său discurs în fața a șapte bărbați; apoi s-a adresat unor audiențe de 11, 25, 47 de persoane; în decembrie 111; în ianuarie 1920, 270 și, la scurt timp după aceea, 400. Pe 14 noiembrie 1920, a vorbit la o adunare de masă la ora 1700. Acum a organizat propaganda tânărului partid, care, după un an de muncă, număra 64 de membri. Un an mai târziu - 1920 - acesta ajunsese deja la 3000. Activitatea propagandistă a lui Hitler la München a fost de așa natură încât acesta ținea în sfârșit discursuri la adunări de masă de trei ori pe săptămână, iar lunea desfășura un curs de instruire. A atacat în primul rând nebunia de la Versailles și a negat afirmațiile marxiștilor, ale Partidului de Centru etc., conform cărora era posibilă îndeplinirea acelui Tratat. A criticat sloganul acestor partide - „Predați armele, iar ceilalți se vor dezarma și ei". A vorbit pornind de la presupunerea că, după ce noi vom renunța la arme, restul vor continua să se înarmeze - dacă nu cu banii lor, atunci cu milioanele storse de la națiunea germană complet dezarmată. Deși se opunea propagandei SPD și a Centrului în favoarea semnării Tratatului, el a profețit că Ruhrul va fi ocupat, orice am semna.

1921.

Acest an a fost marcat de fondarea primelor grupuri locale la Rosenheim și Landshut. Hitler a organizat primul corp de oameni pentru a proteja Partidul și a început lupta împotriva mișcării separatiste din Bavaria. Liderul nostru a ținut un discurs și la o întâlnire cu peste 5000 de persoane în Circul din München.

El a declarat la întâlnirile sale că îndeplinirea Tratatului nu va ajuta, așa cum susțineau SPD, Centrul și Volkspartei, la construirea prosperității germane în pace și liniște, ci că rezultatul acestei politici prostești va fi cu siguranță o inflație la scară largă, care va provoca daune imense industriei germane. Afirmația lui Hitler conform căreia guvernul negru-roșu plănuia să denaționalizeze Căile Ferate de Stat a fost declarată o „minciună sfruntată". O tentativă de revoltă în cadrul Partidului a fost respinsă. Hitler a redactat noua Constituție a Partidului, care i-a conferit puteri dictatoriale.

Social-democrația, care nu putea continua să ignore numele lui Hitler, încerca acum să scape de ursul său de corp prin metode teroriste. La întâlniri au avut loc ciocniri sângeroase, în care nervii de fier ai liderului nostru au menținut avantajul. În cursul acestora s-a format o gardă de corp invincibilă, care de atunci încolo a fost numită „Sturmabteilung".

1922.

În timp ce cucerirea Münchenului continua, mișcarea începea să se răspândească în restul Bavariei. Hitler a respins toate propunerile de compromis de a se alătura altor partide. Treptat, a distrus toate formațiunile similare de partid „naționalist" și a făcut din mișcarea național-socialistă supremă asupra lor.

În octombrie 1922, Hitler a mărșăluit în fruntea a 800 de oameni spre Coburg și, în două ori 24 de ore, a zdrobit complet Teroarea Roșie din oraș.

Adolf Hitler a declarat atunci public că ne îndreptam cu capul înainte spre inflație, pe care o prevăzuse ca urmare a politicii coaliției negru-roșii. El a devenit

Machine Translated by Google

cunoscut drept cel mai periculos și cel mai urât dușman al sistemului. Social-democrația și Partidul de Centru au încetat să se apere prin argumente și au adoptat o politică de defăimare.

1923.

În ianuarie 1923, a avut loc prima mare Conferință a Partidului, iar primele bannere ale Partidului au fost sfințite. Sturmabteilung-ul a fost înființat oficial.

Propaganda partidului a fost studiată și îmbunătățită exhaustiv, iar principiile permanente ale organizației au fost stabilite și stabilite. Adepții s-au adunat în număr mare în jurul lui Hitler, majoritatea fiind astăzi partenerii săi de neclintit în luptă. Atacurile la adresa sa au fost între timp continuate cu o hotărâre din ce în ce mai mare; s-a trezit în închisoare pentru prima dată sub acuzația de tulburare a întâlnirilor adversarilor săi; a fost amendat constant. Cu toate acestea, nu a încetat niciodată, nici măcar o clipă, să lupte împotriva sistemului.

În vara anului 1923, Adolf Hitler a început să înăbușe Teroarea Roșie în majoritatea orașelor din Bavaria: Ratisbona, Hof, Bayreuth, Nürnberg, Fürth, Ingolstadt, Würzburg, Schweinfurt — adesea cu prețul vărsării de sânge în lupte de stradă, în care a învins bandele teroriste social-democrate și comuniste.

Lupta sa împotriva guvernului incompetent al Reich-ului a fost însoțită de acuzații amare. El a profețit eșecul rezistenței slabe a guvernului în chestiunea Ruhrului și a atacat constant politica stupidă a unei înțelegeri cu Franța și cea a îndeplinirii obligațiilor. Nu a uitat niciodată să sublinieze necesitatea unei înțelegeri cu Anglia și Italia.

În noiembrie 1923, Adolf Hitler a încercat să răstoarne sistemul. Revolta a eșuat, iar Hitler a fost arestat.

1924.

Marele Proces a avut loc la München în martie 1921. Deși a fost găsit vinovat pe baza faptelor, liderul nostru a obținut o justificare morală covârșitoare. Apărarea lui Hitler a influențat Curtea într-o asemenea măsură, iar asumarea responsabilității unice și exclusive a fost atât de convingătoare încât discursul avocatului care îl inculpa s-a transformat într-o mărturie remarcabilă a motivelor sale onorabile. Judecătorul l-a condamnat însă la o perioadă de detenție.

Partidul Național-Socialist a suferit din cauza pierderii liderului său. Adversarii săi erau convinși că mișcarea era încheiată și au prins curaj să semneze infamul Pact Dawes, declanșând astfel în mod deliberat sistemul de jefuire a Germaniei, care a fost dus la apogeu în Planul Young. Ce triumf pentru social-democrați și Centru! Obiectivul înrobirii Germaniei a fost aparent atins!

În zadar a încercat Hitler, prin intermediul asociaților săi, care erau liberi, să lupte împotriva Pactului Dawes. În zadar i-a pus să declare public că asigurările Partidului de Centru, ale SPD și ale Volkspartei, conform cărora împrumuturile externe din cadrul Planului vor spori prosperitatea națională, că șomajul va înceta, că salariile vor fi majorate și taxele vor fi reduse, că agricultura va fi salvată, erau doar o înșelăciune a națiunii. În zadar i-a pus să sublinieze că Pactul Dawes era destinat să amplifice sărăcia, deoarece dobânzile la împrumuturi ar paraliza industria, în timp ce împrumuturile în sine serveau doar scopului de a îndeplini obligațiile financiare conform Planului; falimentul și șomajul ar crește, salariile ar crește...

Machine Translated by Google

s-ar scufunda, prețurile și taxele ar crește și mai mult, iar fermierii s-ar confrunta cu ruina totală și ar fi forțați să se despartă de tot ce posedă.

Pe 20 decembrie , Hitler a părăsit fortăreața.

1925.

Până la 27 februarie 1925 , apelul lui Adolf Hitler pentru renașterea Partidului a fost lansat și a ținut primul său discurs după încarcerare în fața unui public de 4000 de persoane.

Mișcarea național-socialistă a fost destrămată după evenimentele din 9 noiembrie , și toate proprietățile și banii acesteia fuseseră confiscați; astfel încât Adolf Hitler a început acum, fără nimic în mână, să reconstruiască Partidul din temelii. Vorwärts și Germania din Berlin au râs de eforturile sale și l-au râs de „nebunul pe care închisoarea l-a înnebunit”.
Cu toate acestea, reconstrucția Partidului a continuat cu mare rapiditate sub conducerea lui Hitler. Vechii lideri s-au adunat din nou cu credință în jurul lui. Hitler a stimulat presa de partid să întreprindă o nouă activitate.

Până în decembrie 1925, Partidul număra 27.000 de membri. Centrul și Partidul Social Democrații, alarmați, au decretat că liderul nu ar trebui să vorbească în public timp de doi ani.

1926.

În iunie a acestui an a avut loc prima Conferință a Partidului de la închisoarea lui Hitler.

Lumea burgheză era încă convinsă că politica împlinirii va salva Germania și că Pactul Dawes va reînvia industria. Marxiștii erau convinși că dominația lor era de nezdruncinat.

Președintele von Hindenburg s-a separat de susținătorii săi și a plecat alături de Centru și SPD. Partidul a continuat lupta; până la sfârșitul anului număra 49.000 de membri.

1927.

Ordinul care îi interzicea lui Hitler să vorbească în public a fost retras, deoarece s-a constatat că nu se poate aplica. El a luat cuvântul la numeroase mitinguri de masă. În fiecare lună, Partidul se consolida din ce în ce mai mult.

Evenimentele din jur au dovedit cu o forță din ce în ce mai mare că Hitler avusese dreptate. Pactul Dawes a fost demascat, iar consecințele sale au fost teribile. Social-democrații și Partidul de Centru au încercat să salveze ceea ce putea fi salvat prin minciuni și abuzuri.

În august, Hitler a convocat o Conferință a Partidului la Nürnberg, care s-a dovedit a fi un mare succes. Până la sfârșitul anului, Partidul număra 72.000 de membri.

1928.

Adolf Hitler și-a condus partidul într-un atac intensificat asupra sistemului existent. Național-socialismul era acum dușmanul inexorabil al distrugătorilor Germaniei, atât din interior, cât și din exterior. Hitler și-a îndreptat atacul în special împotriva ruinării fără sens a fermierilor și a claselor de mijloc. El a profețit catastrofa care se va abate asupra piețelor interne. A declarat în sute de întâlniri, în repetate rânduri, că politica de împlinire era o nebunie și că

Machine Translated by Google

Consecințele ar însemna moartea și ruina industriei germane. Social-democrații și centrul au batjocorit și ironizat în încercarea lor de a se răzbuna. Minciunile și abuzurile lor erau îndreptate personal împotriva lui Hitler.

Până la sfârșitul anului, numărul membrilor număra 108.000, iar 12 membri ai partidului a stat în Reichstag.

1929.

Adolf Hitler și-a continuat lupta împotriva sistemului existent cu o energie neobosită. Presa partidului a fost perfecționată, Sturmabteilung-ul a crescut, formațiunile s-au consolidat, iar propaganda s-a intensificat. Doctrinele național-socialismului au început să pătrundă adânc în conștiința națională.

Pe 4 august a avut loc la Nürnberg a doua Conferință a Partidului, la o scară extraordinară. Hitler a atacat sistemul negru-roșu cu o energie din ce în ce mai mare și s-a impus fără rival ca cel mai puternic lider împotriva a tot ceea ce însemna „democrație". Toate încercările de a-l înlătura din conducerea Partidului au fost zdrobite.

Până la sfârșitul anului, partidul număra 178.000 de membri.

1930.

Lupta împotriva Planului Young era în plină desfășurare. Hindenburg l-a apărat cu energie, afirmând că prin el Germania va fi salvată, industria germană se va reînvia, șomajul va fi stopat, fermierii vor respira din nou și că va fi posibilă reducerea impozitelor.

Adolf Hitler a descris astfel de opinii ca fiind nereale și fatale; el a profețit contrariul. Partidul său a continuat să lumineze națiunea în mijlocul unor lupte aprige. Oponenții au răspuns cu un șir de minciuni.

Alegerile pentru Reichstag au avut loc pe 14 septembrie , 1930. Partidul a obținut 6,5% din voturi în sondaje milioane de voturi, iar 107 membri au fost aleși. Organizarea sa internă era mai puternică ca niciodată. Câteva tentative minore de revoltă, promovate din exterior, au fost prompt înăbușite de Hitler, iar cei care nu s-au supus necondiționat au fost expulzați.

Partidul de Centru, care se predase acum în mâinile SPD-ului, fie el bine, fie rău, a început să incite Biserica împotriva lui Hitler. Episcopi și preoți aparținând Partidului de Centru au început un atac fanatic împotriva mișcării național-socialiste, i-au excomunicat pe adepții acesteia și chiar le-au refuzat înmormântarea creștină. Hitler și-a menținut cu tărie convingerea că Partidul de Centru însemna ruina Germaniei și a continuat lupta împotriva acestuia cu o hotărâre și mai mare decât înainte. A respins cu severitate orice încercare de a-i extorca o modificare a opiniilor sale.

Până la sfârșitul anului, partidul număra 389.000 de membri.

1931.

Lupta împotriva Planului Young a continuat. Consecințele prevăzute de Hitler au devenit realitate.

Machine Translated by Google

Guvernul a început să administreze prin măsuri de urgență, crezând astfel că va salva industria. Au urmat dispute aprinse, în care Adolf Hitler a subliniat din nou consecințele fatale ale acestei politici. În câteva luni - chiar câteva săptămâni - s-a dovedit că avea dreptate.

Între timp, numeroase ziare național-socialiste își luaseră amploare, iar editura centrală a partidului devenise treptat o întreprindere vastă. Organizația devenise extrem de eficientă, iar Sturmabteilung-ul atinsese în timp un stadiu avansat de dezvoltare.

Adversarii noștri se bălăceau în minciuni și permiteau plasarea comenzilor de mărfuri în Franța.

Până la sfârșitul anului 1931, numărul membrilor Partidului Hitler a ajuns la 806.000, o lună mai târziu la 862.000 și din nou o lună mai târziu la 920.000. În ziua alegerilor, erau aproximativ un milion de membri și nenumărate milioane de susținători la urne.

Omul care a fost odată un muncitor sărac și mai târziu soldat pe front a construit astfel, în doar treisprezece ani, cea mai mare organizație politică pe care a văzut-o vreodată Germania. Singurele resurse împotriva acestui om pe care le pot folosi adversarii săi sunt minciunile și defăimarea. Și până acum a câștigat întotdeauna, în ciuda tuturor minciunilor, iar de data aceasta a fost aproape de a fi ales președinte al Reich-ului.

A realizat cineva în întreaga istorie a Germaniei o realizare similară în doisprezece ani, în fața opoziției partidului, a înaltei finanțe, a capitalului, a presei, a opiniei publice, a birocrației, a minciunilor, a terorismului și a persecuției?

Acesta nu era un copil protejat; încă din fragedă copilărie a fost un om aflat la cel mai înalt nivel sensul cuvântului, bazându-se exclusiv pe propriile forțe.

Machine Translated by Google

Prefa ă

În 1926, la Weimar, Consiliul Partidului a decis să publice o serie de broșuri, care să trateze într-o formă concisă problemele fundamentale care afectează fiecare aspect al vieții politice din Germania. Intenția noastră a fost și este să prezentăm o imagine consistentă și completă a atitudinii național-socialismului față de diversele sarcini ale vieții noastre publice și a modului în care speră să-și înlăture erorile și defectele.

Prin urmare, sarcina noastră este să examinăm exhaustiv cum se prezintă situația, apoi să cercetăm științific de unde provine și, în final, cu inspirație creatoare, să răspundem la întrebarea fatidică: ce urmează atunci? Scopul suprem al acestor broșuri este de a indica noi metode pentru viața statului, pentru finanțe și economie; de a așeza o „stâncă de bronz" în mijlocul haosului, de a forma un stoc de cunoștințe clare printr-un studiu atent, astfel încât din toate acestea să poată ieși o voință politică unită.

La marea Întrunire din 31 august 1927, Adolf Hitler a declarat cu emfază: „Chestiunile de program nu afectează Consiliul de Administrație; Programul este fix și nu voi tolera niciodată schimbări în principiile mișcării, așa cum sunt stabilite în Programul său." Mă alătur din toată inima acestei declarații decisive din partea Führer-ului nostru, căci nimic nu este mai periculos pentru viața și forța de lovire a unei mișcări precum a noastră decât ca, pe măsură ce timpul trece, Programul său fix să fie supus unor critici negative.

Niciun om care simte că nu poate merge până la capăt alături de noi în chestiunea evreiască, în lupta noastră împotriva înaltei finanțe, a Pactului Dawes și a politicii de sărăcire sau în orice alte chestiuni conținute în Programul nostru, sau care este înclinat să troceze libertatea națiunii germane prin Liga Națiunilor, Pactul de la Locarno, prin compromis și lașitate, nu trebuie să ni se adreseze; locul său este în afara NSDAP. Respingem categoric „cunoștințele private superioare" pe care un om ca el este atât de gata să le răspândească în discursurile sale de platformă și în efuziunile jurnalistice.

Un om care este fundamental de acord cu principiile noastre ar putea avea, probabil, scrupule în privința câtorva detalii minore, căci nu ne putem aștepta să fim vreodată de acord în mod absolut în toate chestiunile, mai ales într-o mișcare politică agresivă.

Cu totul altceva stau lucrurile atunci când dușmanii politici denaturează un anumit punct de vedere printr-o denaturare odioasă, complet lipsită de relevanță, așa cum s-a și întâmplat. Într-un astfel de caz, este necesar un comentariu oficial.

Refuzăm să modificăm Programul nostru din motive de oportunitate, așa cum fac alte Părți, pentru a se potrivi așa-numitelor condiții modificate. Intenționăm să facem ca condițiile să se potrivească Programului nostru, prin stăpânirea lor.

Am fost însărcinat de Adolf Hitler să public această serie de pamflete, care sunt
pentru a forma literatura oficială a Partidului.

Am inclus Manifestul oficial al Partidului din 6 martie 1930; de asemenea, răspunsul meu la zece întrebări puse de Deutsche Tageszeitung, organul principal al Reichslandbund.
Ziarul acela mi-a acceptat răspunsurile.

Aceasta este cea mai bună și mai eficientă modalitate de a scăpa de toate minciunile despre proasta noastră dispoziție față de proprietatea și moștenirea proprietăților funciare în Germania.

Machine Translated by Google

1. Manifestul oficial al partidului privind poziția NSDAP în ceea ce privește populația agricolă și agricultura

München, 6 martie 1930

1. Importanța clasei agricole și a agriculturii pentru Germania

Națiunea germană își obține o parte considerabilă din hrana sa din importul de produse alimentare străine. Înainte de războiul mondial, reușeam să plătim aceste importuri cu exporturile noastre industriale, comerțul nostru și depozitele noastre de capital în străinătate. Rezultatul războiului a pus capăt acestei posibilități.

Astăzi plătim pentru alimentele importate în mare parte cu ajutorul împrumuturilor externe, ceea ce îndatorează națiunea germană tot mai mult față de finanțatorii internaționali care oferă credite. Dacă lucrurile continuă așa, poporul german va deveni din ce în ce mai sărac.

Singura posibilitate de a scăpa de această robie constă în capacitatea Germaniei de a produce alimente esențiale pe plan intern. Prin urmare, creșterea producției agriculturii germane este o chestiune de viață și de moarte pentru națiunea germană.

Mai mult, o populație a țării, solidă din punct de vedere economic și extrem de productivă, este esențială pentru industria noastră, care în viitor va trebui să caute din ce în ce mai mult locuri de muncă pe piața internă.

De asemenea, considerăm populația țării ca purtătoare a moștenirii sănătății, izvorul tinereții națiunii și coloana vertebrală a forței sale armate.

Menținerea unei clase agricole eficiente, care crește numeric odată cu creșterea populației generale, este o componentă esențială a platformei național-socialiste, deoarece mișcarea noastră are în vedere bunăstarea tuturor oamenilor noștri în generațiile viitoare.

2. Neglijența statului actual față de clasa agricolă și agricultură

Producția agricolă, care poate fi sporită, este dezavantajată, deoarece îndatorarea tot mai mare a fermierilor îi împiedică să achiziționeze necesitățile cultivării și pentru că faptul că agricultura nu este rentabilă elimină stimulentul pentru creșterea producției.

Motivele pentru care agricultura nu reușește să ofere un randament suficient pentru muncă trebuie căutate:

1. în politica fiscală existentă, care impune sarcini excesive agriculturii. Acest lucru se datorează considerațiilor de partid și pentru că piața monetară mondială evreiască — care controlează de fapt democrația parlamentară din Germania — dorește să distrugă agricultura germană, deoarece acest lucru ar pune națiunea germană, și în special clasa muncitoare, la mila acesteia;

Machine Translated by Google

2. în concurența agricultorilor străini, care lucrează în condiții mai favorabile și care nu sunt ținuți în frâu de o politică de protecție a agriculturii germane;

3. în profiturile extravagante realizate de marii intermediari angro, care împing se interpun între producător și consumator.

4. în ratele opresive pe care fermierul trebuie să le plătească pentru energia electrică și îngrășămintele artificiale pentru a afaceri conduse în principal de evrei.

Impozitele mari nu pot fi acoperite din venitul modest al muncii depuse pe pământ. Fermierul este forțat să se îndatoreze și să plătească dobânzi camătărești pentru împrumuturi. El se scufundă din ce în ce mai adânc sub această tiranie și, în cele din urmă, pierde tot ce posedă în favoarea cămătarului evreu. Clasa agricolă germană este expropriată.

3. În Reich, așa cum sperăm să vedem, drepturile funciare vor fi respectate și va exista o politică agricolă pentru Germania.

Nu poate exista nicio speranță de îmbunătățire radicală a condițiilor de sărăcie ale populației de la țară sau de renaștere a agriculturii, atâta timp cât guvernul german este controlat de magnații internaționali ai banilor, ajutați de sistemul parlamentar-democratic de guvernare; căci aceste dorințe vizează distrugerea forței Germaniei, care se bazează pe pământ.

În noul și foarte diferitul stat german, la care aspirăm, fermierii și agricultura vor primi considerația cuvenită, datorită faptului că reprezintă un sprijin principal al unui stat german cu adevărat național.

Din aceasta rezultă următoarele cerințe:

1. Pământul Germaniei, dobândit și apărat de națiunea germană, trebuie să fie în slujba națiunii germane, ca locuință și ca mijloc de trai. Cei care ocupă pământul trebuie să-l administreze în acest sens.

2. Numai membrii națiunii germane pot deține pământ.

3. Terenurile dobândite legal de către aceștia vor fi considerate bunuri succesorale. Dreptului de deținere a bunurilor îi este însă atașată obligația de a le folosi în interesul național.
Vor fi numite tribunale speciale pentru a supraveghea această obligație; acestea vor fi formate din reprezentanți ai tuturor departamentelor clasei deținătorilor de terenuri și un reprezentant al statului.

4. Pământul german nu poate deveni obiect al speculațiilor financiare și nici nu poate oferi un venit nemeritat proprietarului său. Acesta poate fi dobândit doar de către cel care este dispus să-l cultive el însuși. Prin urmare, statul are un drept de preempțiune asupra fiecărei vânzări de terenuri.
Este interzisă gajarea terenurilor către creditori privați. Împrumuturile necesare pentru cultivare în condiții avantajoase vor fi acordate fermierilor fie prin asociații recunoscute de stat, fie de către stat însuși.

5. Statului i se vor plăti taxe pentru utilizarea terenurilor în funcție de întinderea și calitatea proprietății. Acest impozit pe terenuri va elimina orice impozitare ulterioară a proprietății funciare.

6. Nu se poate stabili o regulă strictă cu privire la cantitatea de cultivare. Din punctul de vedere al politicii noastre demografice, avem nevoie de un număr mare de întreprinderi mici și mijlocii

Machine Translated by Google

ferme. Agricultura la scară largă joacă însă un rol esențial și, dacă menține o relație sănătoasă cu întreprinderile mai mici, este justificată.

7. Va fi necesară o lege a succesiunii pentru a preveni partajarea proprietății și acumularea de datorii asupra acesteia.

8. Statul are dreptul de a însuși terenuri, acordându-se o compensație corespunzătoare. acordat:

   a. atunci când nu sunt deținute de un membru al națiunii;

   b. atunci când — printr-o hotărâre a instanțelor funciare — se constată că proprietarul său, prin delict agricultura nu acționează în interesul național;

   c. în scopul stabilirii unor fermieri independenți pe aceasta, atunci când proprietarul nu o cultivă el însuși;

   d. când este necesar pentru scopuri speciale ale statului în interes național (de exemplu, comunicații, apărare națională). Terenurile dobândite ilegal (conform legislației germane) pot fi confiscate fără despăgubiri.

Este datoria statului să colonizeze terenurile care au devenit disponibile, printr-un sistem bazat pe considerații înalte ale unei politici demografice. Terenul va fi alocat coloniștilor ca posesiune ereditară, în condiții care să le permită existența. Coloniștii vor fi selectați prin examen privind aptitudinile lor civice și profesionale. Se va acorda o favoare specială fiilor fermierilor care nu au dreptul la moștenire.

Colonizarea frontierelor estice este de o importanță extremă. În acest caz, simpla înființare de ferme nu va fi suficientă, ci va fi necesară înființarea de orașe comerciale în legătură cu noua ramură industrială. Aceasta este singura modalitate de a crea o oportunitate pentru ca fermele mai mici să devină profitabile.

Va fi datoria politicii externe a Germaniei să ofere spații largi pentru hrana și stabilirea populației în creștere a Germaniei.

4. Clasa agricolă trebuie crescută din punct de vedere economic și educațional

1. Sărăcia actuală a populației rurale trebuie atenuată imediat prin scutiri de impozite și alte măsuri de urgență. Îndatorarea suplimentară trebuie stopată prin reducerea prin lege a ratei dobânzii la împrumuturi la cea din perioada de dinainte de război și prin acțiuni sumare împotriva extorcării.

2. Politica statului trebuie să fie aceea de a se asigura că agricultura va fi rentabilă. Agricultura germană trebuie protejată prin tarife vamale, reglementarea importurilor de către stat și un sistem național de formare profesională.

   Stabilirea prețurilor produselor agricole trebuie eliberată de speculațiile de piață și trebuie pus capăt exploatării intereselor agricole de către marii intermediari, al căror transfer de afaceri către asociațiile agricole trebuie încurajat de stat.

   Sarcina acestor organizații profesionale va fi de a reduce cheltuielile de funcționare ale fermierilor și de a crește producția. (Furnizarea de unelte, gunoi de grajd, semințe, mijloace de reproducere)

Machine Translated by Google

(stoc în condiții favorabile, îmbunătățiri, război împotriva dăunătorilor, consiliere gratuită, cercetare chimică etc.) Statul va oferi asistență deplină organizațiilor în îndeplinirea sarcinii lor. În special, statul trebuie să insiste asupra unei reduceri considerabile a costurilor fermierilor pentru îngrășăminte artificiale și energie electrică.

3. Organizațiile trebuie, de asemenea, să stabilească clasa muncitorilor agricoli ca membri ai comunității agricole prin contracte juste din punct de vedere social. Supravegherea și arbitrajul în aceste chestiuni vor fi funcția statului. Trebuie să se facă posibilă ridicarea bunilor muncitori la statutul de proprietari de ferme. Îmbunătățirea mult așteptată a condițiilor de viață și a salariilor muncitorilor agricoli va avea loc imediat ce situația generală a agriculturii se va îmbunătăți. Când aceste condiții se vor îmbunătăți, nu va mai fi necesară angajarea de forță de muncă străină pe pământ, iar acest obicei va fi interzis în viitor.

4. Importanța națională a clasei agricole impune ca statul să promoveze învățământul tehnic în agricultură. (Instituții pentru tineret, licee agricole, cu condiții foarte favorabile pentru tinerii cu talent, dar fără mijloace.)

5. Organizațiile profesionale nu pot oferi tot sprijinul necesar clasei agricole; numai mișcarea politică NSDAP pentru libertatea germană poate face acest lucru.

Populația de la țară este săracă pentru că întreaga națiune germană este săracă. Este o greșeală să ne imaginăm că o singură clasă de muncitori poate scăpa de la împărțirea averii comunității germane în ansamblu - și o crimă să instigăm gelozie între locuitorii orașului și cei de la țară, care sunt legați unii de la bine la rău.

Asistența economică în cadrul sistemului politic actual nu poate produce o îmbunătățire permanentă, deoarece sclavia politică este la rădăcina sărăciei poporului nostru, iar numai metodele politice pot înlătura acest lucru.

Vechile partide politice, care au fost și sunt responsabile pentru înrobirea națională,
nu pot fi liderii pe drumul spre libertate.

Există sarcini economice importante care așteaptă organizațiile profesionale în viitorul nostru stat; chiar și acum ele pot face multă muncă pregătitoare în această direcție; dar pentru lupta politică de eliberare, care trebuie să pună bazele unei noi ordini economice, ele nu sunt potrivite; căci această luptă va trebui dusă nu din punctul de vedere al unei singure profesii, ci din cel al întregii națiuni.

Mișcarea care va duce până la sfârșit lupta politică pentru eliberare
este NSDAP-ul

(semnat) Adolf Hitler

Machine Translated by Google

Politica NSDAP privind proprietatea asupra proprietăților funciare

Un răspuns de la Gottfried Feder

„Deutsche Tageszeitung” (nr. 47) din 25 ianuarie 1930 a publicat o serie de întrebări adresate de liderii Landbund-ului Brandenburgic. Scopul lor principal era de a obține o definiție a atitudinii NSDAP față de proprietatea privată asupra pământului, moșteniri, atragerea de credite, tarife vamale, reglementarea prețurilor, împărțirea profiturilor și față de chestiuni de interes social-politic general și tactico-electoral.

Eu.

Pentru a atenua îngrijorarea cu privire la orice interpretare arbitrară ulterioară a punctului 17 din Programul partidului, prima întrebare a fost pusă în următoarele cuvinte: „Este NSDAP pregătit să

garanteze că nu se va opune

proprietatea asupra terenurilor.”

Răspuns: Național-socialismul recunoaște proprietatea privată ca principiu și o plasează sub protecția statului.

Va căuta să mențină o combinație sănătoasă a tuturor afacerilor, mici și mari, în viața economică a națiunii.

Spiritul întregului Program dovedește clar că național-socialismul, fiind un adversar convins și consecvent al marxismului, respinge categoric doctrina sa centrală ruinoasă a confiscării generale și consideră o clasă agricolă permanentă drept cea mai bună și mai sigură temelie pentru statul național.

Fiind însă și un adversar hotărât al marilor capitaliști, al căror scop este să mobilizeze pentru ei înșiși toate valorile agricole și să-i înlăture pe fermieri prin intermediul impozitelor și dobânzilor la împrumuturi, național-socialismul cere protecția statului a fermierilor împotriva agresiunii intereselor marilor afaceri.

Avem nevoie de o clasă de fermieri puternică și sănătoasă, liberi de robia intereselor și de tirania impozitării.

II.

A doua întrebare mi-a fost adresată personal, fiind numit de Hitler „arbitru final al tuturor chestiunilor legate de Program”.

„Care este atitudinea național-socialismului față de moștenirea proprietăților și obligații succesorale?"

Răspuns: Întrucât este pilonul principal al ideii naționale, continuitatea proprietății, adică moștenirea pământului pe care strămoșii unui om l-au revendicat și cultivat, este o consecință naturală. Prin urmare, național-socialismul recunoaște principiul moștenirii, așa cum îl recunoaște și pe cel al proprietății asupra pământului.

Machine Translated by Google

Dacă proprietatea trece la rude îndepărtate, statul național-socialist va percepe un impozit special, dar în cazul unei rude mai apropiate, acesta va fi evaluat la rata în vigoare la momentul respectiv.

III.

Această întrebare a fost pusă din cauza anxietății — complet nefondate — cu privire la posibila consecințele interzicerii împrumuturilor de la capitaliștii privați asupra securității pământului.

Răspuns: Un stat care dorește să elibereze proprietatea agricolă de datorii și să salveze fermierii din ghearele finanțatorilor profesioniști - atât de mulți fermieri fiind, de fapt, alungați din casele lor de către evrei -, un stat care dorește să dărâme monopolul monetar al capitalismului și să desființeze robia dobânzii, nu este probabil să rețină creditele necesare și nici să perceapă dobânzi exorbitante; dimpotrivă, național-socialismul intenționează să sprijine agricultura la maximum.

IV.

„Distrugerea sclaviei dobânzii.” Abolirea veniturilor nemuncite. „Care este atitudinea Partidului Național-Socialist față de capitalul salvat sau moștenit?"

Răspuns: Are vreun fermier astăzi un „venit nemuncit” din cererile de dobândă sau poate vreun proprietar de pământ să trăiască cu banii economisiți din arendele sale?

Aceasta înseamnă că există anxietate în rândul anumitor proprietari de terenuri cărora le-a mai rămas puțin capital, sau că există o neînțelegere intenționată sau o ignorare a acelei cerințe esențiale a Programului Național Socialist.

NB Ne referim la „desființarea dobânzii”. Nimeni nu va descrie sume mici de dobândă din economii, o ipotecă sau un împrumut guvernamental drept robie a dobânzii. Ceea ce înțelegem prin aceasta este atunci când inflația deliberată ne-a jefuit de toate economiile noastre, iar fermierul trebuie să plătească dobânzi la ipoteci noi și credite pe termen scurt la rate care îl ruinează.

Cei care sunt în favoarea menținerii sistemului actual al capitalismului sunt împotriva adevăratelor interese ale fermierilor și în favoarea permiterii băncilor și agenților lor să se ocupe de agricultură. Pentru restul, îi îndrum pe cititori către broșurile mele intitulate Der Staat auf nationaler und sozialer Grundlage și Das Programm der NSDAP (Statul german pe fundația național-socialistă și programul NSDAP).

V.

Politica noastră în materie de impozitare prevede în mod clar și consecvent: Să eliberăm consumatorul de povara impozitării indirecte și producătorul de taxele care îi îngreunează afacerea.

„Intenționează partidul să elimine taxele de import?”

Răspuns: Landbund-ul ar trebui să fie conștient de faptul că votul național-socialist din Reichstag a fost absolut în favoarea taxelor de protecție asupra produselor agricole, în conformitate cu principiul său - Protecția muncii națiunii la oraș și la țară.

VI.

Chestiunea împărțirii profitului. Este imposibil să abordăm aici acest subiect vast și dificil. În jurnalul meu săptămânal, Die Flamme, am descris în detaliu atitudinea noastră într-o serie de articole.

Machine Translated by Google

Articolul din Deutsche Tageszeitung este înșelător, deoarece scoate din context propozițiile pe care le citează. Personal, consider că împărțirea profitului, în sensul general al școlilor de idei capitaliste și marxiste, nu este soluția corectă. În această privință, Programul nostru se referă la muncitorii din fabrici și nu are rost să încercăm să clarificăm problema într-o broșură care tratează agricultura.

VII.

Extinderea prestațiilor de asigurare pentru bătrânețe.

„Cum se propune strângerea fondurilor în acest scop?”

Răspuns: Există acum prevederi pentru asigurarea de bătrânețe, dar în multe cazuri aceasta este insuficientă și este considerată o sărăcire. Odată ce povara impozitării va fi eliminată și cei care sunt acum șomeri, dar apți de muncă, vor fi reintegrați în sfera economică, vor exista suficiente mijloace pentru a oferi beneficii ample pentru bătrânețe celor care nu au mai lucrat.

VII, IX, X.

Acestea sunt doar întrebări legate de tactica partidului și nu de vreun principiu.

Fiind în opoziție împotriva unei coaliții care a adus nefericire Germaniei, trebuie, în mod firesc, să votăm din când în când cu comuniștii (deși o lume întreagă ne desparte de ei), la fel cum fac și Național-German și Național-Creștin-Fermierii. Nu permitem nimănui să ne dicteze de unde ne venim adepții, ci ne îndreptăm către toți - muncitori, burghezi și fermieri - care au o inimă bună germană în trupurile lor și sunt oameni de bunăvoință și doresc să vadă sfârșitul dezordonării parlamentare și al politicii jalnice de îndeplinire (a Tratatelor de Pace). Nu considerăm că „comunicarea socială” cu alte partide este o metodă adecvată de a elibera națiunea germană de marxism și parlamentarism - căci aceasta duce la negocieri politice. Nimic altceva decât acțiunea dictatorială și exercitarea hotărâtă a puterii nu pot scoate Germania din noroi.

Națiunea nu vrea vorbe frumoase, ci tărie; nu negocieri, ci muncă solidă pentru națiunea noastră săracă și asuprită.

O relatare completă și clară a celor de mai sus este oferită în nr. 19 din colecția național-socialistă — Unser täglich Brot: Probleme fundamentale ale agriculturii germane; de Hermann Schneider, Eckersdorf, Kreis Namslau, referitor la întreaga politică a național-socialismului în ceea ce privește agricultura. Aceasta conține propuneri bine concepute pentru restabilirea clasei agricole aflate în suferință din Germania.

Nr. 16, de Dr. Buchner, conține un eseu excelent despre sensul și spiritul politicii noastre economice.

Nr. 12, scris de colonelul Hierl, descrie politica noastră de apărare națională.

Vom încheia cu câteva observații asupra anumitor chestiuni pe care dușmanii noștri politici le prezintă în mod răutăcios și neadevărat, în speranța de a ne face un rău.

Atitudinea noastră față de clasa funcționarilor permanenți este cu siguranță una nobilă. Nu am fi admiratori atât de înfocați ai marelui Rege al Prusiei dacă am fi împotriva acestei clase. Ceea ce era Armata în străinătate, o clasă funcționară pură, incoruptibilă, este pentru Stat în interiorul său. Onoarea și datoria trebuie să devină din nou calități esențiale la funcționarii noștri. Tipul de funcționari care sunt la cheremul Roșiilor și Negrilor vor dispărea în Statul viitor; astfel de intermediari de partid nu au nevoie de onoare și datorie.

Machine Translated by Google

Sugestia că național-socialiștii sunt împotriva funcționarilor și intenționează să le reducă salariile și să desființeze pensiile este de natură politică, răspândită de presa adversarilor noștri. Dimpotrivă, dorim să acordăm tuturor membrilor națiunii care au slujit cu credință Germania toată viața o pensie de onoare care să îi scutească de griji la bătrânețe. Numai așa asistența socială va fi eliberată de stigmatul „sărăcirii”.

Trebuie să ne referim și la extinderea ideii de pensii la meseriașii independenți și la muncitorii manuali. Nu este nevoie să ne facem griji cu privire la modul în care vom strânge fonduri în acest scop. Când vom înceta să plătim mii de milioane în străinătate în fiecare an și încă mai mult propriilor noastre bănci, o fracțiune din aceste sume va fi suficientă pentru a plăti pensiile pentru bătrânețe.

Ajutor și asigurare de șomaj

Nu este, în sine, treaba statului să sprijine cu fonduri de stat oamenii care sunt capabili de muncă. Atitudinea noastră față de sistemul actual de asistență pentru cei care nu își pot câștiga existența nu s-a schimbat niciodată; am insistat întotdeauna în Parlament pentru condiții mai bune pentru cei fără loc de muncă. Facem asta nu pentru că am considera că este o stare de lucruri corectă, ci pentru că un guvern precum cel actual, a cărui politică externă și internă idioată a dus forța de muncă, producția de alimente și tot comerțul la marginea prăpastiei, este obligat să-și lase politica să treacă neobservată.

Un stat care nu este capabil să reintegreze în lumea economică milioane de oameni care pot munci merită să fie măturat; așadar, dacă nu reușește financiar să rezolve problema ajutorului pentru șomeri, nu facem decât să ridicăm din umeri.

Diversele atacuri asupra sistemului de ajutor social, chiar dacă sunt justificate atunci când se referă la cazuri de abuz al acestei asistențe sociale, nu reușesc să ne îndepărteze de principiul în care credem. Adevărat că, printre aproape 3.000.000 de șomeri, pot exista 2 sau 300.000 de leneși notorii care s-ar întoarce ușor la muncă dacă ajutorul social ar fi eliminat - nu trebuie să uităm că mai există cel puțin 2,5 milioane de muncitori buni, angajați, ingineri, tehnicieni, maiștri, funcționari etc. care caută cu disperare un loc de muncă și nu reușesc să-l găsească. Din cauza eșecului politicii noastre de stat complet nesănătoase, este imposibil să se facă vreo schimbare în sistemul de ajutor social mizerabil al șomerilor.

Atacuri asupra religiei și clerului

Nu putem declara prea des că NSDA.P. nu visează să atace
Religia creștină și vrednicii ei slujitori.

Politica corupătoare a Centrului și a Partidului Popular Bavarez este cea pe care o atacăm; aceștia nu pierd nicio ocazie să strige „Biserica în pericol”, decât atunci când fac cauză comună cu social-democrația ateă și care îl tăgăduiește pe Dumnezeu.

Deoarece avem un ideal atât de înalt și sfânt privind relația omului față de Dumnezeul său, urâm să vedem religia pătată de murdăria conflictului politic.

Machine Translated by Google

2. Cele 25 de puncte

Partidul Național-Socialist Muncitoresc German și-a anunțat întreaga lume programul, la o mare adunare în masă din 25 februarie 1920, în sala de festivități Hofbräuhous din München.

În secțiunea 2 a Constituției partidului nostru, acest Program este declarat inalterabil.

Programul

Programul Partidului Muncitoresc German este limitat în termen, întrucât liderii nu au intenția, odată ce obiectivele anunțate în acesta au fost atinse, să creeze altele noi, doar pentru a spori artificial nemulțumirea maselor și a asigura astfel existența continuă a Partidului.

1. Cerem unirea tuturor germanilor pentru a forma o Mare Germanie pe baza dreptului al autodeterminarii de care se bucură națiunile.
2. Cerem egalitatea în drepturi a poporului german în relațiile sale cu alte națiuni și abolirea Tratatelor de pace de la Versailles și Saint-Germain.
3. Cerem pământ și teritorii (colonii) pentru hrana poporului nostru și pentru stabilirea populației noastre superflue.
4. Cetățenii statului pot fi doar membrii națiunii. Cetățenii statului pot fi doar cei de sânge german, indiferent de credința lor. Prin urmare, niciun evreu nu poate fi membru al națiunii.
5. Oricine care nu este cetățean al statului poate locui în Germania doar ca oaspete și trebuie fi considerați ca fiind supuși legilor străine.
6. Dreptul de vot asupra guvernului și legislației statului aparține numai cetățeanului statului. Prin urmare, cerem ca toate numirile oficiale, de orice fel, fie în Reich, în țară sau în localitățile mai mici, să fie acordate numai cetățenilor statului. Ne opunem obiceiului corupător al Parlamentului de a ocupa posturi doar în funcție de considerații de partid și fără a se ține cont de caracter sau capacitate.
7. Cerem ca statul să aibă ca primă datorie promovarea industriei și a mijloacelor de trai ale cetățenilor statului. Dacă nu este posibilă hrănirea întregii populații a statului, cetățenii străini (necetățenii statului) trebuie excluși din Reich.
8. Orice imigrație non-germană trebuie împiedicată. Cerem ca toți non-germanii, care au intrat în Germania după 2 august 1914, să fie obligați să părăsească imediat Reich-ul.
9. Toți cetățenii statului sunt egali în drepturi și îndatoriri.
10. Trebuie să fie prima datorie a fiecărui cetățean al statului să lucreze cu mintea sau cu corpul său. Activitățile individului nu trebuie să intre în conflict cu interesele întregului, ci trebuie să se desfășoare în cadrul comunității și să fie spre binele general.

Machine Translated by Google

Prin urmare, cerem:

11. Eliminarea veniturilor necâștigate din muncă.

Abolirea sclaviei intereselor.

12. Având în vedere enormul sacrificiu de vieți omenești și proprietăți pe care îl cere unei națiuni fiecare război, îmbogățirea personală datorată unui război trebuie considerată o crimă împotriva națiunii.
Prin urmare, cerem confiscarea nemiloasă a tuturor câștigurilor de război.

13. Cerem naționalizarea tuturor afacerilor care au fost până în prezent transformate în societăți (trusturi).

14. Cerem ca profiturile din comerțul cu ridicata să fie împărțite.

15. Solicităm o dezvoltare extinsă a prevederilor pentru bătrânețe.

16. Cerem crearea și menținerea unei clase de mijloc sănătoase, comunalizarea imediată a spațiilor comerciale en-gros și închirierea acestora la un preț redus micilor comercianți și acordarea unei considerații extreme tuturor micilor furnizori ai statului, autorităților districtuale și localităților mai mici.

17. Cerem o reformă funciară adecvată cerințelor noastre naționale, adoptarea unei legi pentru confiscarea fără despăgubire a terenurilor în scopuri comunale; abolirea dobânzii la împrumuturile funciare și prevenirea oricărei speculații funciare .

18. Cerem urmărirea penală fără milă a celor ale căror activități dăunează interesului comun. Criminalii sordizi împotriva națiunii, cămătarii, profitorii etc. trebuie pedepsiți cu moartea, indiferent de crezul sau rasa lor.

19. Cerem ca dreptul roman, care servește ordinii mondiale materialiste, să fie înlocuit cu un sistem juridic pentru întreaga Germanie.

20. În scopul de a deschide fiecărui german capabil și harnic posibilitatea unui învățământ superior și, prin urmare, de a obține o avansare, statul trebuie să ia în considerare o reconstrucție temeinică a sistemului nostru național de învățământ. Programa tuturor instituțiilor de învățământ trebuie adaptată la cerințele vieții practice.
Înțelegerea ideii de Stat (sociologia statului) trebuie să fie obiectivul școlii, începând cu primele semne de inteligență ale elevului. Cerem dezvoltarea copiilor supradotați ai părinților săraci, indiferent de clasa sau ocupația lor, pe cheltuiala statului.

21. Statul trebuie să vegheze la ridicarea standardului de sănătate în țară prin protejarea mamelor și a sugarilor, interzicerea muncii copiilor, creșterea performanței fizice prin gimnastică și sporturi obligatorii prevăzute de lege și prin sprijinirea extinsă a cluburilor implicate în dezvoltarea fizică a tinerilor.

22. Cerem desființarea unei armate plătite și formarea unei armate naționale.

23. Cerem război legal împotriva minciunii politice conștiente și a răspândirii acesteia în presă. Pentru a facilita crearea unei prese naționale germane, cerem:

---

[1] La 13 aprilie 1928, Adolf Hitler a făcut următoarea declarație: „Este necesar să răspundem interpretării eronate date de adversarii noștri punctului 17 din Programul NSDAP.”

Întrucât NSDAP admite principiul proprietății private, este evident că expresia „confiscare fără compensație” se referă doar la posibilele puteri legale de a confisca, dacă este necesar, terenuri dobândite ilegal sau neadministrate în conformitate cu bunăstarea națională. Este îndreptată în conformitate cu bunăstarea națională. Este îndreptată în primul rând împotriva companiilor evreiești care speculează cu terenuri.

München, 13 aprilie 1928. (semnat) Adolf Hitler

Machine Translated by Google

a. că toți redactorii de ziare și asistenții acestora, care angajează limba germană limbă, trebuie să fie membri ai națiunii;

b. că este necesară o permisiune specială din partea statului înainte de a putea apărea ziare în afara Germaniei. Acestea nu sunt neapărat tipărite în limba germană;

c. că non-germanii vor fi interziși prin lege să participe financiar la ziarele germane sau să le influențeze, iar pedeapsa pentru încălcarea legii va fi suprimarea oricărui astfel de ziar și deportarea imediată a non-germanului implicat în acesta. Trebuie interzisă publicarea de ziare care nu contribuie la bunăstarea națională. Cerem urmărirea legală a tuturor tendințelor din artă și literatură de un fel care ar putea dezintegra viața noastră ca națiune și suprimarea instituțiilor care militează împotriva cerințelor menționate mai sus.

24. Cerem libertate pentru toate confesiunile religioase din stat, în măsura în care acestea nu reprezintă un pericol pentru acesta și nu militează împotriva sentimentelor morale ale rasei germane.

Partidul, ca atare, susține creștinismul pozitiv, dar nu se leagă în materie de crez de nicio confesiune anume. Combate spiritul iudaic-materialist din noi și din afara noastră și este convins că națiunea noastră poate obține o sănătate permanentă doar din interior, pe principiul:

Interesul comun înaintea sinelui.

25. Pentru ca toate cele menționate anterior să fie realizate, cerem crearea unei puteri centrale puternice a Statului. Autoritate incontestabilă a Parlamentului centralizat politic asupra întregului Reich și a organizării sale; și formarea de Camere pentru clase și ocupații în scopul aplicării legilor generale promulgate de Reich în diferitele state ale confederației.

Liderii Partidului jură să meargă drept înainte — dacă este necesar, să-și sacrifice vieți — în asigurarea îndeplinirii punctelor anterioare.

München, 24 februarie 1920.

卐 卐 卐 卐 卐

După o discuție amănunțită la Adunarea Generală a membrilor din 22 mai 1920, s-a hotărât că „Acest Program este neschimbat”. Aceasta nu implică faptul că fiecare cuvânt trebuie să rămână neschimbat, nici că orice întreprindere pentru a aprofunda sau dezvolta Programul trebuie interzisă, ci implică cu o hotărâre absolută și o claritate neclintită că principiile și ideile principale conținute în acesta nu pot fi modificate.

Nu poate exista nicio îndoire sau denaturare din considerente de oportunitate, nicio interferență ascunsă cu puncte foarte importante - și, pentru aranjamentele actuale din politică, societate și economie, foarte nedorite - din Program, nicio deviere de sentiment.

Adolf Hitler tipărește cele două puncte principale ale sale cu litere de plumb: Interesul comun înaintea sinelui - spiritul Programului. Abolirea sclaviei intereselor - nucleul național-socialismului. Odată atinse aceste două puncte, aceasta înseamnă o victorie a apropierii ordonării universaliste a societății în „adevăratul stat” asupra separării actuale dintre stat, națiune și economie, sub influența corupătoare a teoriei individualiste a societății așa cum este acum.

Machine Translated by Google

construit. Statul fals de astăzi, care oprimă clasele muncitoare și protejează câștigurile piratate ale bancherilor și speculanților de la bursă, este arena îmbogățirii private nechibzuite și a celei mai joase profituri politice; nu se gândește la poporul său și nu oferă nicio legătură morală înaltă de uniune. Puterea banilor, cea mai nemiloasă dintre toate puterile, deține controlul absolut și exercită o influență corupătoare și distrugătoare asupra statului, națiunii, societății, moralei, teatrului, literaturii și asupra tuturor problemelor de moralitate, mai puțin ușor de estimat.

Desigur, nu trebuie să existe nicio șovăială, nicio retragere în această luptă uriașă; este fie victorie, fie înfrângere.

Viziunea oarecum variată asupra aceluiași principiu fundamental, pe care am prezentat-o în cartea mea, *Der deutsche Staat auf nationaler und sozialer Grundlage* (în f. *Eher Nachf.*), nu este o modificare, ci o serie de puncte care se află împreună, adunate și aranjate în funcție de diverse aspecte politice, economice, financiare, culturale ale vieții.

Dacă acele opinii ale mele (vezi p. 22) ar putea fi considerate ca fiind diferite sau opuse celor 25 de puncte, Hitler nu ar fi descris niciodată cartea mea în scurta sa prefață drept „catehismul mișcării noastre”. Oricine este liber să aleagă oricare dintre punctele de vedere în funcție de gustul său, dar dacă le compară, nu le va găsi reciproc contradictorii.

Pentru a asigura în viitor un acord absolut cu revendicările noastre, așa cum sunt exprimate în Programul nostru, și pentru a proteja mișcarea împotriva șocurilor care ar putea dăuna oricărei mișcări, — „Sugestiile de îmbunătățire” oferite de criticii profesioniști și amatori, de nemulțumiți și de atotcunoscători, Adolf Hitler, la o conferință a tuturor organizatorilor districtuali ținută la Bamberg pe 11 februarie 1926, l-a numit oficial pe Gottfried Feder judecător final în toate chestiunile legate de Program.”

Machine Translated by Google

3. Ideile de bază

Intenția noastră este în această broșură să expunem principiile esențiale ale concepției național-socialiste despre stat cât mai pe scurt și simplu posibil. Într-o broșură ulterioară, vom trata mai detaliat aspectele sociologice, teoretice și spirituale ale acestei concepții.

De asemenea, nu vom încerca să descriem diversele alte aspirații politice și nici pe cei care le reprezintă în diferitele partide și asociații — aceasta este o sarcină în sine — ci vom stabili aici doar punctele esențiale ale revendicărilor noastre.

Lumea a apărut din haos, ordinea din dezordine, organizarea din confuzie sălbatică.

Astăzi, haosul este o ruină în lume - confuzie, luptă, ură, opresiune, jaf, cruzime, egoism. Fratele este înstrăinat de frate. Membrii aceleiași națiuni se atacă unii pe alții, înjunghie un om până la moarte doar pentru că poartă o cruce cu svastică. Toți suferă sub aceleași poveri, aceleași privațiuni; totuși, cine a auzit vreodată în aceste ultime luni de muncitori marxiști care își atacă sau își ucid angajatorii, liderii de partid, bancherii și sugătorii de sânge de la bursă sau profitorii en-gros? Singurul sacrificiu adus haosului este muncitorul bun și simplu. Marxiștii și-au pierdut capul și se înghesuie să se alăture jefuitorilor propriei clase, în timp ce se întorc cu sălbăticie împotriva celor care sunt gata să o salveze.

Naționaliștii și alte partide sunt în guvern sau luptă pentru a intra în el alături de cei care le-au distrus idealurile naționale și pierd astfel atât onoarea, cât și caracterul. Asociațiile de apărare se străduiesc să pătrundă „în stat” - statul lui Severing și Grzesinsky - pacifiști, internaționaliști și evrei, cu care cred că pot conduce guvernul.

Și-au înnebunit! Așa-numitele Rechtskreise nu văd că vulturii și șerpii, lupii și mieii, omenirea și bacilul holerei nu pot coopera. Își folosesc toate puterile pentru a da o aparență de „ordine” dezordinii, haosului politic, efemerității politice. Dar se întorc împotriva național-socialiștilor, a acelor „fanatici”, fiind plini de temeri nebunești că aceștia din urmă i-ar putea priva de unele dintre fostele lor privilegii și poziții, uitând că au pierdut totul prin asta chiar pe oamenii de la care cer acum „o parte din pâinile și peștii politici”.

Industrialele, mari sau mici, au un singur scop în vedere - profiturile -, o singură dorință - creditele -, un singur protest - împotriva impozitării; se tem și respectă un singur lucru - băncile; ridică din umeri cererea național-socialistă de a desființa robia dobânzii.

Singura lor dorință este să „facă datorii”. Vastul tribut extras din împrumuturi de către bănci, fără efort sau muncă, este considerat perfect în regulă. Au fondat partide economice și au votat pentru Legile Dawes, care sunt principala cauză a impozitării grele.

Onoarea a părăsit afacerile, care sunt în întregime în mâinile unor companii puternice. Producătorii s-au predat înaltei finanțe, cel mai mare dușman al lor. Angajatorii din fabrici și birouri, îndatorați adânc, trebuie să se mulțumească cu o sumă de bani măruntă, căci toate profiturile muncii ajung în buzunarele puterii bănești impersonale sub formă de dobânzi și dividende.

Cei care dețin controlul sunt total incapabili să oprească haosul. Zdrobiți de sus în sus de taxe și plăți de dobânzi, amenințați de jos în jos de murmurele celor scufundați...

Machine Translated by Google

Muncitori, s-au legat orbește de un stat controlat de capitalism, în timp ce exploatatorii haosului actual îi tolerează să rămână la putere doar ca sclaviști asupra maselor muncitoare. Furia lor nu este îndreptată împotriva nebuniei marxismului, ci împotriva purtătorilor Crucii Cârlige. Ei uită că noi și numai noi am văzut tragedia economiei germane apropiindu-se, am perceput-o și am arătat cum, dacă este luată la timp, Germania prin propriile puteri ar putea restabili echilibrul.

Asociații sub tot felul de denumiri, rezonabile în ideile lor fundamentale — fără speranță în haosul actual al vieții publice, caută cum să producă ordine. Totul este în zadar, căci nu au legătura cu națiunea ca un mare întreg social. Toate sunt doar hotărâte să smulgă mici avantaje pentru propria castă; lipsite de orice principiu politic sau economic, se aplică fiecărui partid politic pe rând. Se înclină în fața sistemului existent și se închină așa-numitei autorități supreme.

Acestea costă națiunea germană sume nenumărate în plăți către nenumărați organizatori, directori și intermediari, dar niciunul dintre ei nu face nici cel mai mic bine. Inflația - o măsură criminală - a jefuit toate clasele, pe cei economi, membrii asociațiilor, artizanii de economiile lor.
Un nou impozit, direct de pe masa verde, distruge speranțele bazate pe ani de muncă. Un avantaj obținut după nenumărate întâlniri, discuții, delegații la Guvern este de obicei anulat de o creștere a costului vieții, o creștere sau o scădere a prețurilor.

Haos și nebunie! Cum poate un fermier să trăiască sub o asemenea persecuție? Cum poate muncitorul să cumpere cu prețurile în continuă creștere? La ce bun să crească salariile funcționarilor și angajaților când indicele costului vieții continuă să crească? Ei caută în credulitatea lor ajutor din partea statului, statul care a cauzat toată sărăcirea și oprimarea, care nu este „Părintele Națiunii”, ci tiranul și vameșul despotismului monetar.

Așa că se întorc iar și iar către vechile partide, spun că nu le pasă de politică și că aparțin...
către niciun partid și, în același timp, să lase nenorocitelor certuri de partid să continue ca înainte.

Marea sarcină pe care și-a stabilit-o național-socialismul este hotărârea de a restaura forma, de a risipi haosul, de a pune din nou în ordine lumea care s-a îndepărtat de vechile dispensații și de a păstra această ordine - în cel mai înalt sens platonic.

Trebuie menționat aici că nu considerăm drept „Ordine” nici ordinea aparentă a unui stat supravegheat, nici jaful financiar consacrat de obicei și permis de lege, nici conspirațiile sindicatelor, trusturilor și altor măsuri organizate de trădare națională, oricât de bine „funcționează” acestea. Chiar și o bandă de tâlhari are „ordine”, închisorile au „reglementările” lor. Dar în națiune, luată ca un întreg organic, fiecare aspect al vieții noastre publice prezintă durere, robie, oprimare, nesinceritate și prezintă o imagine haotică a unei lupte a tuturor împotriva tuturor.

Guvern împotriva poporului, partid împotriva partidului, încheind în același timp cele mai nefirești alianțe, angajator împotriva angajatului, comerciant împotriva producătorului și consumatorului, proprietar împotriva arendașului, muncitor împotriva fermierului, funcționari împotriva publicului, muncitor împotriva...
„Burghezie”, Biserică împotriva Statului, fiecare apărându-și orbește adversarul și gândindu-se doar la propriile interese egoiste, la avansarea sa și la pungile sale cu bani. Nimeni nu reflectă că celălalt are dreptul să trăiască sau că urmărirea propriilor scopuri egoiste înseamnă că altcineva trebuie să plătească pentru asta. Nimeni nu se gândește la bunăstarea vecinilor săi sau la îndatoririle sale superioare față de comunitate. O goană fără suflu după câștig personal. Dă-ți cotul aproapelui ca să te descurci, călcă-i în picioare dacă vrei să obții ceva din asta - de ce să-ți pese? Acestea sunt afacerile moderne.

Să nu ne amăgim singuri. Ne aflăm în mijlocul unei mari schimbări mondiale și este firesc ca sufletele simple, săracele spirite rătăcitoare, să nu vadă nicio cale de ieșire din haos, să caute alinare în

Machine Translated by Google

sinucidere, sau să creadă că lumea se apropie de sfârșit și să se alăture cursei după vițelul de aur și să se năpustească orbește în vârtej. „Bucură-te cât poți — după noi de potop.”

O lovitură atât de teribilă dată moralului unei națiuni este posibilă și explicabilă doar atunci când întreaga fundație intelectuală a societății este zdruncinată sau, altfel, falsă — și, de fapt, vedem că marxismul, capitalismul și liderii vieții noastre publice se închină cu toții aceluiași zeu — Individualism. Interesul personal este singurul stimulent — obținerea de avantaje pentru propria clasă restrânsă în viață.

Ulterior, va apărea o altă contribuție la această serie, dedicată unei analize atente studiu sociologic al construcției societății.

Aici voi încerca doar pe scurt să arăt o imagine comparativă a diferenței dintre erorile organice din economia statală și politică de astăzi și esența unui stat național-socialist. Doctrina actuală este: Societatea este suma indivizilor - statul, în cel mai bun caz, o agregare convenabilă de indivizi sau asociații.

Putem compara această doctrină a construcției societății cu o grămadă de pietre. Singurul lucru real legat de ea sunt bucățile individuale de piatră. Forma sa este o chestiune de întâmplare; dacă o piatră este deasupra sau dedesubt este indiferent. Rezultatul nu este nici mai mult, nici mai puțin decât o grămadă de pietre. pietre.

Prin aceeași comparație, Statul care răspunde doctrinei noastre național-socialiste despre societate și filosofiei statului este casa. Mecanic vorbind, casa constă și ea din tot atâtea cărămizi individuale - nisip, ciment, grinzi, ferestre, uși, podele etc. Dar oricine poate vedea că o casă, o cameră, este o entitate superioară, ceva nou, deosebit și complet în sine, mai mult decât o simplă sumă totală de cărămizi îngrămădite la un loc. Oricine poate înțelege că o casă nu ia naștere prin îngrămădirea mai multor părți individuale într-o grămadă, ci doar prin asamblarea acestor părți conform unui plan deliberat.

Așa este și cu o națiune. Adevăratul Stat nu poate apărea decât după ce haosul a fost organic, printr-un plan deliberat, adus în ordine și a făcut loc formei, până când un întreg rațional nu a fost asamblat din masa părților sale, poate apărea. Abia atunci părțile componente vor căpăta o formă cu un scop. Othmar Spann, fost rector al Universității din Viena, a explicat admirabil în cartea sa, Der wahre Staat, și în Gesellschaftslehre, bazele sociologice ale statului individualist actual, spre deosebire de idealul înalt al ordinii universale într-un stat fondat pe principii științifice.

Noi, național-socialiștii, am inventat expresia pe care toți oamenii o pot înțelege:

Comunitatea înaintea individului.

Numai servind interesul general ca membru al comunității naționale, individul se trezește la o viață superioară, fiecare la locul său. Numai așa fiecare va atinge socialismul autentic, sentimentul comunitar, viața adevărată, va dobândi conștiința securității și va realiza că numai sub dominația acestei idei poate apărea un guvern național organic din sistemul actual de jaf și poate fi în folosul comunității și al fiecărui membru al comunității.

Astăzi, individul este o victimă neajutorată a forțelor care luptă pentru dominație; asociațiile sale sunt neputincioase în a-l ajuta. Nu se înțelege clar cine este adevăratul dușman - profitorul și exploatatorul inactiv. În ciuda strigătului marxist împotriva capitalismului, a declarațiilor pioase ale Centrului, a plângerilor lumii afacerilor cu privire la povara...

Machine Translated by Google

impozite și dobânzi, nimeni nu își dă seama de dușmanul mondial, finanțele care umbresc lumea și de reprezentantul lor, magnatul evreu.

Toate clasele au simțit biciul dobânzii; vameșii apasă greu asupra fiecărei secțiuni a populației — dar cine îndrăznește să se opună puterii băncilor și a bursei de valori? Capitalul își proclamă caracterul crescând, contrar oricărei experiențe de pe pământ, ca și cum ar fi în afara sa, fără efort sau muncă, prin intermediul dobânzilor și dividendelor și devenind tot mai puternic în fiecare minut. Principiul diabolic al minciunii a învins decența muncii creative.

Dă-te bătut, robia interesului este strigătul nostru de război.

Știu că această revendicare, care stă la baza tuturor celorlalte, nu este înțeleasă pe deplin în întreaga sa semnificație vastă nici măcar în propriile noastre rânduri. Foarte puțini dintre vorbitorii noștri, de exemplu, îndrăznesc să atace această chestiune fundamentală, deși majoritatea dintre ei simt cât de importantă este; căci unul dintre sloganurile partidului nostru este „Luptați împotriva capitalului și a Bursei de Valori”. Dar ce este cu adevărat „robia intereselor”, cum afectează viața națiunii și a individului, cum „finanțele” au înrobit populația și care sunt metodele corecte și practice care trebuie adoptate pentru a o desființa și care ar fi rezultatele desființării ei pentru întreaga populație - este suficient de clar pentru foarte puțini pentru a le permite să o explice în propriile cuvinte.

În marea sa operă, Mein Kampf (Vol. I, pp. 224—225), Adolf Hitler a indicat importanța vastă a acestei chestiuni astfel: „În timp ce ascultam prima prelegere a lui Gottfried Feder despre destrămarea robiei intereselor, în iunie 1919, am știut imediat că acesta era un adevăr teoretic extrem de important pentru viitorul națiunii germane. Lupta împotriva capitalului și finanțelor internaționale a devenit punctul principal al Programului de luptă a națiunii germane pentru independență și libertate.”

Toți național-socialiștii serioși împărtășesc această convingere, căci soluționarea acestei probleme implică soluționarea problemei evreiești — și mult mai mult decât atât.

Antisemitismul este într-un fel fundamentul sentimentului care stă la baza întregii noastre mișcări. Fiecare național-socialist este antisemit, dar nu orice antisemit trebuie să fie neapărat național-socialist. Antisemitismul este negativ; antisemitul recunoaște purtătorul germenului ciumei naționale, dar această conștientizare se transformă de obicei în ură față de evreul individual și în succesul evreilor în viața de afaceri. Apoi, în cel mai bun caz, antisemitismul se ridică pentru a ajuta la alungarea evreului din statul nostru și din viața economică. Antisemitul nu-și face griji despre Cum și Ce urmează.

Dacă, chiar și după alungarea evreilor, ar mai rămâne principiul dominației evreiești actuale - interesul propriu înaintea interesului general - și sistemul bancar și de credit evreiesc, ar mai exista destui evrei bastarzi, sau chiar „germani normali” de rasă mixtă, la fel de gata să ia locul evreilor și să se înfurie împotriva propriei rase, așa cum sunt evreii de astăzi, și poate am vedea o mulțime de „antisemiți” stând acolo unde stăteau odinioară evreii.

Acum, național-socialismul, cu principala sa revendicare, destrămarea sclaviei intereselor, este în esență constructiv. Are o acțiune mai profundă, iar consecințele sunt mult mai cuprinzătoare.

În eseul meu, „Das Herzstück unseres Programms” (Nat.Soc. Jahrbuch, 1927), am subliniat poziția particulară pe care revendicarea ne-o oferă față de toate celelalte partide și asociații. În toate celelalte revendicări ale noastre găsim aspirații similare și paralele în partidele de dreapta și de stânga. Niciun alt partid în afară de al nostru nu poate prezenta vreun echivalent al acestei revendicări.

Machine Translated by Google

Știm cu toții că nici stânga, cu strigătul ei fals de „Jos capitalismul”, nici dreapta cu frazele lor despre patrie, nu sunt capabile să înceapă o nouă epocă mondială, căci nici marxiștii, nici reacționarii nu ar putea schimba nimic în natura economiei noastre, ci ar distruge doar așa cum fac comuniștii din Rusia. Sunt incapabili să construiască —

precum comuniștii din Rusia.

Ce înțelegem prin Robie al Interesului?

Condiția popoarelor sub dominația monetară a finanțelor evreimii mondiale.

Proprietarul de pământ se află sub această sclavie, fiind nevoit să contracteze împrumuturi pentru a-și finanța operațiunile agricole — împrumuturi cu dobânzi atât de mari încât aproape că îi înghit rezultatele muncii — sau fiind forțat să facă datorii și să târască ipotecile după el ca pe o greutate de plumb.

La fel și muncitorul, care produce în magazine și fabrici pentru un salariu de mizerie, în timp ce acționarul încasează dividende și bonusuri pentru care nu a muncit.

La fel și clasa de mijloc cu venituri, a cărei muncă este folosită aproape în întregime pentru a plăti dobânzile la descoperiturile de cont bancar.

La fel sunt toți cei care trebuie să-și câștige pâinea prin muncă intelectuală sau fizică, în timp ce o proporție relativ mică, fără muncă sau efort, își însușește profituri uriașe din dividende, speculații și acțiuni bancare. Nu ne referim la economisitorii cumpătați și la micii capitaliști —
deși și ei își datorau câștigurile unui sistem fals —, dar de-a lungul vieții lor, de multe ori, suma micilor lor dobânzi le-a fost luată sub formă de impozite, astfel încât ne putem permite cu ușurință să le rambursăm la bătrânețe o parte din câștigurile lor integrale, care le-au fost luate. Voi avea mai multe de spus despre asta mai târziu.

La fel și industriașul, care și-a construit cu greu afacerea și, în decursul timpului, a transformat-o într-o companie. El nu mai este un agent liber, ci trebuie să satisfacă și consiliul de administrație lacom și acționarii săi - dacă nu dorește să fie eliminat.

La fel sunt și toate națiunile care își acoperă deficitele prin împrumuturi.

Această robie ar însemna ruina pentru orice națiune care predă puterii financiare, bancherilor, drepturile sale suverane pe plan intern, controlul finanțelor sale, al căilor ferate, al impozitelor și vămilor, așa cum a făcut Germania prin acceptarea Legii Dawes.

Munca creativă este sub aceeași sclavie, dacă se gândește la bani înainte de toate. Astăzi
Banii, „slujitorii afacerilor”, au devenit stăpânul, de fapt, tiranul brutal al muncii.

Robia interesului este adevărata expresie a antagonismelor: Capital versus Muncă, sânge versus bani, muncă creativă versus exploatare.

Necesitatea de a rupe această robie este de o importanță atât de mare pentru națiunea și rasa noastră, încât numai de ea depinde speranța națiunii noastre de a se ridica din rușine și sclavie; de fapt, speranța de a recâștiga fericirea, prosperitatea și civilizația în întreaga lume.

„Este pivotul în jurul căruia se învârte totul; este mult mai mult decât o simplă necesitate a politicii financiare. Deși principiile și consecințele sale afectează adânc viața politică și economică, este o întrebare importantă pentru studiul economic și, prin urmare, afectează fiecare individ și cere o decizie din partea fiecăruia: — Serviciu pentru națiune sau îmbogățire privată nelimitată. Înseamnă o soluție la chestiunea socială.”

Toate „întrebările lumii” pot fi descrise într-un singur cuvânt, care se ridică precum o flacără din haos; în același timp, nenumărați profeți și cărți nu pot epuiza toate întrebările care se nasc din acel cuvânt.

Machine Translated by Google

Nu putem spune mai mult în prezent despre acest vast principiu de bază al național-socialismului. Am aruncat deja lumină asupra fiecărei părți esențiale a problemei în pamfletele mele: Das Manifest zur Brechung der Zinsknechtschaft — München, 1926 (acum epuizat); Der Staatsbankrott, Die Rettung — Jos. C. Huber, Diessen, 1919; Der kommende Steuerstreik — Diessen, 1921; și Der Deutsche Staat auf nationaler und sozialer Grundlage — Frz. Eher Nachf., München, (toate disponibile prin biblioteca Partidului nostru din München, Thierschstr. 11).

Este necesar un studiu intensiv pentru a stăpâni detaliile acestei probleme, deoarece economia practică a ultimilor 50 de ani a urmat atât de îndeaproape ideea capitalistă, încât toți cei care au crescut cu ea au nevoie de o schimbare completă de orientare pentru a se elibera de ea.

În curând va apărea o broșură pe această temă, care va oferi membrilor noștri o explicație asupra acestei sarcini extrem de importante a viitorului stat naționalist.

Pe lângă cele două principii de bază destul de noi ale Programului nostru, menționate mai sus, noi trebuie să menționeze anumite altele în legătură cu politica generală a statului.

Principiul care stă la baza politicii noastre de stat este, pe scurt, următorul: Reich-ul german este patria germanilor.

Este marele principiu al întregii noastre politici externe și include eliberarea politică a Germaniei, toate cerințele politicii noastre rasiale și condițiile de apartenență la stat.

Principiul nostru economic este: Datoria economiei naționale este de a asigura necesitățile al vieții și nu pentru a asigura cele mai mari profituri posibile pentru capital.

Acest principiu al politicii economice îmbrățișează o atitudine fundamentală a național-socialismului față de proprietatea privată și în ceea ce privește diferitele forme de afaceri, de la cele foarte mici la cele foarte mari - sindicate, trusturi - și, de asemenea, față de marile chestiuni morale care trebuie să fie o forță vie în afaceri, dacă „economia națională” nu vrea să se transforme în simplă exploatare a națiunii și să fie condusă doar pentru profit!

Principiul nostru în materie de finanțare este următorul:

Finanțele vor exista în beneficiul statului; magnații financiari nu vor forma o Stat în stat.

Acest principiu implică o schimbare seismică. Se referă la măsurile practice care vor trebui luate pentru a rupe robia intereselor — naționalizarea finanțelor, controlul sistemului de credit și al sistemului bancar.

Fiecare dintre aceste sarcini este de cea mai mare importanță din punctul de vedere al Programului nostru. Ele implică întreaga legislație fiscală, cu scopul final — și aparent imposibil — scopul unui stat fără impozitare.

Principiul nostru în ceea ce privește subiectele sociale este următorul:

Bunăstarea generală este legea supremă dintre toate.

Acest principiu al nostru este în opoziție directă cu practica actuală, conform căreia fiecare clasă, fiecare profesie, încearcă să obțină avantaje pentru propriul grup particular în politica socială, fără a ține cont de interesul general. Dorim să facem posibil ca toți să găsească o locuință și ca toți să își câștige existența și să instituim un sistem general de îngrijire pentru vârstnici.

În ceea ce privește progresul educațional și moral, principiul nostru de neclintit este acela că toată munca în această direcție trebuie făcută exclusiv din punctul de vedere al naționalității germane. Forțele morale și intelectuale ale națiunii noastre nu pot introduce o nouă Renaștere, o nouă epocă clasică în arte prin ordin sau prin forță. Va trebui să se pună capăt prejudiciilor suferite.

Machine Translated by Google

de viața noastră artistică și intelectuală germană din mâna dictaturii evreiești, în special prin otrăvirea presei.

Pe lângă acest domeniu important al vieții publice, există, desigur, o mulțime de alte îmbunătățiri de luat în considerare.

Este clar că sistemul nostru de drept va trebui modificat pentru a se adapta varietății noilor instituții; că scandalul alegerii în Parlament prin vot democratic va trebui înlăturat și că, după perioada de tranziție a unei dictaturi, va trebui să decidem asupra formei vizibile a statului și a funcțiilor interne ale statelor federale.

Totuși, putem deja vedea în această scurtă schiță vastele dimensiuni ale acestor întrebări atunci când sunt puși față în față cu extraordinarele principii fundamentale ale Programului nostru.

Nu este fundamental - de fapt, ne este indiferent dacă vom fi monarhie sau republică, dacă vom avea o federație de 5 sau 25 de state, cu condiția ca acestea să fie toate state germane reunite sub un guvern central puternic, față în față cu străinul, și cu condiția ca numai cetățenii statului german de acasă să poată trăi fericiți și mulțumiți.

Machine Translated by Google

4. Cerințele programului în detaliu

așa cum este formulat de Gottfried Feder în Der deutsche Staat.

Aceasta va contribui la clarificarea utilizării Programului în forma următoare la recrutarea de noi membri. Clauzele minore sunt grupate în titlurile mai importante, corespunzătoare principiilor enunțate în capitolul precedent.

Programul politic și economic al NSDAP

Scopul nostru este — renașterea Germaniei la libertatea germană în spiritul german.

Mijloacele pentru atingerea acestui scop sunt:

1. Principiul politic: Reich-ul german este patria germanilor.

   a. În politica externă:

   • Formarea unui stat național omogen, care să cuprindă întreaga rasă germană.

   • Reprezentare energică a intereselor germane în străinătate.

   b. În politica rasială:

   • Formarea unui stat național omogen, care să cuprindă întreaga rasă germană.

   • Reprezentare energică a intereselor germane în străinătate.

   c. În politica internă:

   • Nu pot exercita drepturile unui cetățean al statului decât germanii care mărturisesc o întreagă comunitate cu spiritul și destinul Germaniei.

   • Cel care nu este german poate locui în statul german doar ca oaspete și se află sub incidența legii străine.

   • Drepturile germanilor vor avea prioritate față de cele ale cetățenilor națiunilor străine.

2. Principiul nostru economic: Datoria statului este de a asigura cele necesare vieții și nu pentru a asigura cele mai mari profituri posibile pentru capital.

   a. Național-socialismul recunoaște proprietatea privată ca principiu și o protejează prin drept.

   b. Bunăstarea națională impune însă stabilirea unei limite pentru acumularea de avere în mâinile indivizilor.

   c. Toți germanii formează o comunitate pentru promovarea bunăstării generale și culturală.

   d. În limitele obligației fiecărui german de a munci, respectând caracterul sacru al proprietății private, fiecare german este liber să câștige și să dispună de rezultatele muncii sale.

Machine Translated by Google

e. Se va încuraja combinarea sănătoasă a tuturor formelor de afaceri, mici și mari, în fiecare domeniu al vieții economice, inclusiv în agricultură.

f. Toate întreprinderile existente care până în prezent au avut formă de societăți comerciale vor fi naționalizat.

g. Camătă, profit și îmbogățire personală pe cheltuiala și în detrimentul al națiunii va fi pedepsit cu moartea.

h. Introducerea obligației de a munci (pentru stat) pe un an, care incumbă fiecăruia German.

3. Principiul nostru financiar: Finanțele vor exista în beneficiul statului; magnații financiari nu vor forma un stat în stat. De aici și scopul nostru de a rupe robia intereselor.

a. Eliberarea statului și, prin urmare, a națiunii, de datoria sa față de marile case financiare care acordă împrumuturi cu dobândă.

b. Naționalizarea Reichsbank și a caselor de emisiune. c. Asigurarea cu

bani pentru toate marile obiective publice (energia hidrologică, căile ferate etc.), nu prin împrumuturi, ci prin acordarea de obligațiuni de stat fără dobândă sau fără utilizarea banilor disponibili.

d. Introducerea unui standard fix al monedei pe o bază garantată.

e. Crearea unei bănci naționale de dezvoltare a afacerilor (reformă monetară) pentru acordarea de împrumuturi fără dobândă.

f. Remodelarea fundamentală a sistemului de impozitare pe principii socio-economice. Scutirea consumatorului de povara impozitării indirecte și a producătorului de impozitarea extenuantă (reformă fiscală și scutirea de impozite).

4. Principiul nostru social-politic: Bunăstarea generală este legea supremă dintre toate.

a. Dezvoltarea pe scară largă a asigurărilor de bătrânețe prin naționalizarea sistemului de anuități. Fiecare membru al statului german va avea asigurate suficiente mijloace de trai la atingerea unei anumite vârste sau, în cazul unei invalidități permanente, înainte de această vârstă.

b. Participarea la profit a tuturor angajaților din întreprinderile productive, în funcție de eficiență și vechime. Responsabilitatea pentru îndeplinirea sarcinii va fi, de asemenea, împărtășită din punct de vedere național.

c. Confiscarea în scopuri sociale a tuturor profiturilor obținute din război și din Revoluție, care nu se datorează muncii cinstite, precum și a averilor cămătarilor și răpitorilor de bani.

d. Ameliorarea deficitului de locuințe prin construcții noi pe scară largă în tot Reich-ul, prin mijloacele sugerate la nr. 20 (o nouă bancă națională).

5. Scopul nostru cultural este ca toate științele și artele plastice să înflorească pe baza unui stat liber din punct de vedere politic și sănătos din punct de vedere economic. Mijloacele pentru atingerea acestui obiectiv vor fi:

a. Educarea tinerilor pentru a fi sănătoși la trup și liberi la minte, după marele tradițiile culturii germane.

b. Libertate deplină de crez și conștiință.

c. Protecție specială pentru confesiunile creștine.

d. Descurajarea dogmelor care se opun instinctelor morale germane și conțin informații dăunătoare statului și națiunii.

Machine Translated by Google

e. Descurajarea tuturor influențelor malefice în presă, literatură, teatru, arte și cinematografe.

f. Libertatea de instruire în școlile secundare germane; formarea unei hotărâri judecătorești clasă de oameni nobili.

6. Afaceri militare.

a. Pentru a face națiunea eficientă, permițând fiecărui german liber să servească și să poarte arme.

b. Desființarea armatei plătite.

c. Crearea unei Armate naționale pentru apărare națională sub comanda unui corp de ofițeri profesioniști înalt calificați.

7. Alte recomandări.

a. Reforma presei. Suprimarea tuturor publicațiilor care aduc atingere binelui național. Responsabilitate strictă pentru toate informațiile neadevărate și falsificate intenționat.

b. Modificarea legilor privind votul pentru a elimina metodele demoralizatoare ale competițiilor electorale și imunitatea celor aleși.

c. Formarea de Camere speciale pentru meserii și profesii.

d. Reformă judiciară în ceea ce privește legile funciare — recunoașterea drepturilor de proprietate asupra terenurilor ca principiu; interzicerea dreptului de a împrumuta din surse private pentru securitatea terenurilor; statul va avea drept de preempțiune, în special în cazul străinilor și evreilor; statul va fi împuternicit să administreze moșiile în caz de proastă gestionare din partea proprietarului.

Drept civil — o protecție mult sporită a onoarei personale și a sănătății, spre deosebire de protecția juridică unilaterală a drepturilor de proprietate, care predomină în prezent.

e. Reforma legislației statului.

Forma de stat cea mai potrivită caracterului german este controlul suveran unit într-o putere personală centrală. Națiunea trebuie să decidă ulterior dacă această putere personală centrală va fi exercitată de un monarh ales sau de un președinte.

Caracterul federal al Reich-ului.

Constituția națiunii germane, formată dintr-o serie de țări strâns legate între ele prin rasă și istorie, impune ca fiecare dintre state să fie extrem de independent în afacerile interne.

Este treaba Reichului să reprezinte națiunea germană în străinătate și să asigure pașapoartele, vămile, precum și pentru Armată și Marină.

Există trei obstacole principale în calea implementării acestui Program național de Socialismul: marxismul, sistemul parlamentar și magnații capitaliști.

1. Campania noastră antimarxistă este îndreptată împotriva doctrinelor disruptive ale evreului Karl Marx — cea a războiului de clasă care dezbină națiunea, cea a abolirii proprietății private care face imposibilă desfășurarea afacerilor — și împotriva întregii viziuni economice materialiste asupra istoriei.

Machine Translated by Google

2. Campania noastră împotriva parlamentelor este îndreptată împotriva lipsei de responsabilitate a așa-zișilor reprezentanți ai poporului, care — fiind imuni — nu pot fi niciodată chemați în practică să răspundă pentru rezultatele deciziilor lor; de asemenea, împotriva tuturor relelor care decurg din sistem (corupția morală, nepotismul, venalitatea), toate având ca rezultat răul final — un guvern care depinde de un astfel de parlament.

3. Campania noastră împotriva lui Mamona, care se clasează deasupra celorlalte două, este îndreptată împotriva puterii globale a banilor, adică a exploatării perpetue a națiunii noastre de către marile case de creditare.

Este, de asemenea, o luptă extraordinară împotriva spiritului materialist, ucigaș de suflete, al lăcomiei și rapacității, cu toate efectele sale perturbatoare din viața noastră publică, comercială și culturală.

Principala bătălie este una dintre două teorii ale lumii, reprezentate de două structuri esențial diferite - spiritul care a creat și este creativ și spiritul neliniștit, avid. Spiritul creativ, adânc înrădăcinat, dar superior restului lumii în experiența spirituală, este purtat în principal de rasa ariană; - Spiritul avid, fără rădăcini nicăieri, care vizează doar lucrurile materiale, comercial, este reprezentat în principal de evrei.

Național-socialismul, la fel ca antisemitismul, consideră spiritul evreiesc-materialist drept principala cauză a răului; știe însă că această cea mai mare luptă din istorie nu trebuie să se oprească doar la distrugerea spiritului semitic; motiv pentru care marele Program al Național-Socialismului depășește cu mult dorința antisemită de a distruge, căci oferă o imagine pozitivă și constructivă, arătând cum ar trebui să arate Statul Național-Socialist al muncii și realizării atunci când va fi finalizat.

Odată ce acest obiectiv înalt este atins, Partidul Național-Socialist se va dizolva automat; căci național-socialismul va fi atunci întreaga viață a întregii națiuni germane. NSDAP nu este un partid politic în sensul obișnuit al cuvântului, ci este acea parte a națiunii încrezătoare și sigură de viitor, care s-a adunat în jurul unor lideri puternici și hotărâți pentru a elibera Germania de rușine și impotență în străinătate și de demoralizare în interior și pentru a o face din nou puternică și respectată în străinătate și sănătoasă moral și economic în interior.

„Reich-ul german este casa poporului german.”

Fiecare cuvânt al acestui principiu al politicii de stat este o lovitură de bici, dacă ne gândim la starea jalnică a lucrurilor de astăzi.

„Reich-ul german” — unde există un Reich german astăzi? Poate Germania să pretindă că este numită un stat independent? Nu! Nici măcar cei mai mulțumiți experți în drept statal nu ar putea descrie o țară, cum este Germania acum, ca fiind una care se bucură pe deplin de toate drepturile sale de suveranitate.

Cele cinci drepturi cele mai importante ale unui stat sunt: suveranitatea asupra teritoriului său, armata sa, finanțele, administrația sa internă și comunicațiile și, în final, justiția sa.

Trebuie doar să pui problema în acest fel oricărui nespecialist, fără explicații suplimentare despre drepturile unei națiuni în temeiul dreptului internațional, și să o compari cu poziția Germaniei de astăzi, și devine clar că este imposibil să se susțină că un „Reich german” suveran mai există.

Controlul nostru asupra teritoriului nostru este o bătaie de joc, pentru că oricând Franța dorește, poate ocupa teritoriul german fără a cere permisiunea și fără a suferi opoziție. Cehi, polonezi, danezi

Machine Translated by Google

se poate aventura în orice incursiune pe teritoriul german fără teama de a fi împiedicat. „Vechiul regim blestemat” dădea o interpretare foarte diferită celei mai mici încălcări a frontierei. O incursiune militară pe teritoriul german implica atunci o „stare de război”.

Pentru a-și proteja suveranitatea teritorială, o națiune are nevoie de o forță armată capabilă să respingă orice atac asupra teritoriului său și, prin urmare, asupra vieții și fericirii cetățenilor săi. Un stat liber nu poate permite unei puteri străine să-i examineze acțiunile sau să aibă dreptul de a decide asupra numărului, echipamentului, armamentului, garnizoanelor armatei sale; dacă o face, cu siguranță nu este „suveran”; nu își poate comanda mijloacele de putere; a renunțat la controlul asupra forțelor sale militare. Germania a făcut acest lucru cedând în fața Comisiilor inamice pentru Dezarmare și Control.

Germania suferise deja această umilință în condițiile Armistițiului și își pierduse drepturile internaționale.

Cu toate acestea, ea ar fi putut păstra o parte din controlul său intern; dar imediat ce controlul militar a fost distrus, magnații financiari au profitat de oportunitatea exploatării nelimitate a forței de muncă germane.

Mai întâi, torentul noroios al Revoluției a izbucnit peste Germania; apoi cămătarii și profitorii, trădătorii social-democrați, fiii haosului, dezertorii, închisorii au împărțit puterea cu democrații și cu centrul, iar în spatele și peste toți finanțatorii, evreii, și-au făcut treaba. Curând, francmasonii așa-numitelor partide naționale, în special fratele Stresemann, au fost chemați. Lovitura finală urma să vină în curând. Experții cu Legea lor Dawes au jefuit Germania de controlul finanțelor sale, care a fost dat la schimb către o mână de evrei, magnații financiari germani și străini. Reichstagul a renunțat la căile ferate și, odată cu ele, la tot controlul comunicațiilor, precum și la o mare parte din controlul impozitelor și al vămilor, predându-le Comisarului pentru reparații.

Controlul justiției abia dacă mai există. Districtele ocupate se află sub legea militară străină; restul Germaniei este guvernat de regulamente speciale, cum ar fi cele pentru apărarea Republicii; insecuritatea drepturilor, jaful public organizat prin așa-numita Aufwertungsgesetze, obligând instanțele să declare că răul este drept.

Germania nu mai este un stat suveran. Este o colonie de sclavi. Germanii sunt asupriți, aruncați în închisoare, cărora li se refuză libertatea de exprimare — pur și simplu pentru că sunt încă „germani” și doresc să pună capăt sclaviei.

Da, vrem ca Germania să fie din nou liberă, iar acest viitor Reich german va fi casa germanilor - nu doar o mașinărie pentru menținerea ordinii, nu doar un „stat”, o „autoritate”, un „guvern”, o sinecură pentru o mână de case domnitoare, ci un Acasă, acel cuvânt fermecător - dragostea de casă, frumoasă, însorită, iubită. Mirosul pământului natal se înalță, rătăcitorul se înfioară de bucurie simțind pământul natal sub picioare; este legat de el prin legături de sânge.
Sentimentul de cămin este sentimentul de siguranță, iar din acesta înflorește floarea frumoasă a iubirii de cămin. Statul și națiunea nu pot avea un scop mai nobil decât acesta.

Este mai mult decât o politică socială prudentă, decât un ajutor de șomaj, decât programele de locuințe, deși, într-adevăr, a avea propria casă este unul dintre cele mai puternice stimulente pentru dragostea de casă.

Acasă este mai mult decât un „stat imperial”, pe care îl slujești, fie din entuziasm, fie sub constrângere.

Este mai mult decât o administrație, mai mult decât apărarea propriilor interese, mai mult decât un iesle pentru vite sau protecția persoanei și a bunurilor. Toate aceste obiecte publice trebuie să servească concepției de cămin. Așa cum ideea de cămin are un farmec aparte pentru copiii într-un mod adecvat...

Machine Translated by Google

familie organizată, așa cum propria cameră trezește sentimente cu totul diferite față de o cameră de hotel sau de o celulă de închisoare; acasă este ceva de nedescris de tandru și totuși puternic, superior ideii de asociere pentru un scop, care este concepția liberală — parlamentară — democratică a statului social.

Politica statului

Principiu: Reich-ul german va fi o casă pentru germani - nu pentru evrei, ruși (comuniști), social-democrați, care nu au o patrie numită Germania (Crispien), nici pentru toți străinii care stau mai mult sau mai puțin pe pământ german.

Ne opunem vehement și fundamental Constituției de la Weimar, care vorbește doar despre „cetățenii germani", dar ignoră conceptul de „german" în sens național, sau mai degrabă rasial.

(a) Politica externă.

1. Crearea unui stat național solid, care să cuprindă toate ramurile rasei germane.

Tot sângele german, fie că trăiește sub suveranitate franceză, daneză, poloneză, cehă sau italiană, va fi unit într-un Reich german. Nu cerem nici mai puțin, nici mai mult decât ceea ce s-a cerut pentru dușmanii noștri - dreptul germanilor de a decide să aparțină patriei lor, statul german.

Îi revendicăm pe toți germanii din Germania Sudetă, Alsacia-Lorena, Polonia, colonia Ligii Austriece și statele care au succedat vechii Austrii. Această revendicare exclude însă în mod expres orice tendință spre imperialism; este revendicarea simplă și naturală pe care orice naționalitate puternică o prezintă ca fiind cerința sa naturală.

2. O reprezentare puternică a intereselor germane în străinătate este un corolar suplimentar și necesar al punctului a.

De obicei, cei mai buni, mai harnici și mai îndrăzneți - ingineri, exploratori, profesori, negustori, medici - sunt cei care merg în străinătate, ducând cu ei cultura germană. Ei sunt membri ai marii familii naționale germane, față de care nu trebuie să se piardă niciodată. Au dreptul să se aștepte la protecție de acasă atunci când sunt în străinătate. Nu ar trebui să fie doar difuzori de cultură, ci avangarda conștientă a ideii germanice în lume; nu „apostoli ai umanității", ci purtători ai ideii nordice.

Cei care reprezintă Germania în străinătate nu ar trebui să își însușească noțiuni străine, ci să se țină de caracterul lor german superior. Ministerul nostru de Externe trebuie curățat cu o mătură de fier. Trebuie să punem capăt servilității față de străini, așa cum au făcut-o Erzberger și Stresemann, și se va vedea că o reprezentare puternică a intereselor germane va fi cu totul altfel respectată, iar rezultatul va fi atenția acordată dorințelor germane în loc de dispreț.

(b) Politica rasială.

3. Excluderea evreilor și a tuturor persoanelor care nu sunt germane din toate funcțiile de răspundere din viața publică.

Această cerință este atât de naturală pentru noi, național-socialiștii, încât nu este nevoie de alte explicații; dar nu este posibil să oferim argumente convingătoare pe scurt celor care nu înțeleg principiile doctrinei noastre rasiale.

Machine Translated by Google

Oricine consideră un evreu ca fiind un „cetățean al statului religiei evreiești” - și nu ca un popor eterogen, segregat, cu caracter parazitar, nu va reuși să aprecieze esența acestei cerințe. Dacă un om ar spune sau ar crede că o varză care a crescut din întâmplare în mijlocul unei plante de căpșuni este o plantă de căpșuni și că se pot obține căpșuni bune din ea, s-ar înșela la fel de mult ca și cum ar crede că un pui de leu care a intrat într-o turmă de oi a devenit astfel o oaie. Un german nu ar fi bun ca funcționar guvernamental în China sau India și nu ne-ar plăcea să avem un chinez sau un hotentot ca funcționar al Trezoreriei sau primar al unui oraș german.

Și totuși ar fi mai bine să avem un Enver Pașa sau un Chang Kai Chek la conducere în Germania decât să avem un evreu cu libertate deplină de a-și folosi caracteristicile rasiale dezintegratoare.
Cert este că Revoluția a slăbit legăturile ordinii în stat și că bancherii evrei cu tradiție, precum și evreii din Est care au imigrat recent în Germania, s-au îmbogățit sărăcind Germania. Cu toții am văzut și am avut experiență în acest sens; a fost mereu în desfășurare această dezintegrare a instituțiilor nordice. „Nu există decât o singură cale deschisă pentru acest popor viclean - nu are nimic de sperat atâta timp cât ordinea este menținută.” (Goethe la târgul de la Plundersweilen)

Prin urmare, solicităm:

4. Imigrația evreilor din est și a altor străini paraziți va fi oprită și
că străinii și evreii indezirabili vor fi deportați.

   În timpul marii inflații, evreii din Galiția și Polonia au năvălit ca viermii în orașele Germaniei. Deși exista o mare lipsă de case, aceștia au fost curând adăpostiți foarte bine, în timp ce germanii au fost nevoiți să se strecoare în gropi. Și-au început afacerile murdare, cumpărând totul - perle, covoare persane, diamante, aur, argint, platină, împrumuturi de război, bancnote de o mie de mărci, cupru, plumb, literatură, teatre, cereale (Compania Evaporatorului). Au devenit rapid vizibil bogați - și au căpătat rang de germani - în ochii „germanilor obișnuiți”.

   Compromisul este complet inadmisibil în rezolvarea acestei situații. Trebuie să avem administratori ale căror convingeri rasiale să fie clare și de neclintit. Sănătatea rasei trebuie restabilită prin aplicarea practică a tratamentului antisemit, iar națiunea noastră trebuie îndreptată spre Nord, în sensul ideii nordice.

   Această întrebare nu aparține probabil „Programului provizoriu” al NSDAP; dar trebuie să înțelegem cu toții clar că nu se poate face prea mult cu națiunea germană până când aceasta nu va fi „debastardizată”.

   Dar putem afirma aici și acum că teribila decadență rasială a fost doar - cel puțin teoretic - stăvilită datorită interesului remarcabil stârnit în general de chestiunile legate de rasă și de existența unui număr mare de cărți pe această temă; însă, nimic altceva decât o muncă solidă și continuă nu ne poate permite să facem progrese reale.

(c) În ceea ce privește cetățenia statului, solicităm:

5. Că nimeni altul decât germanii, care cred în cultura germană și în destinul comun al
   toți germanii se vor bucura de drepturile unui cetățean al statului.

Machine Translated by Google

Chiar și aici trebuie stabilite limite. Oamenilor care, deși născuți în Germania, acționează în mod conștient într-un mod dăunător națiunii și statului și primesc și se supun ordinelor din străinătate - adică nu acceptă să ia parte la destinul comun - nu li se pot acorda drepturile cetățenești; există mulți cărora va trebui să le refuzăm marea onoare de a se bucura de aceste drepturi.

6. Cetățenii străini pot locui în statul german doar ca oaspeți și vor fi considerați ca fiind supusă legii străine.

Acesta este un principiu necesar, menit să pună capăt pentru totdeauna servilității eterne față de străin. Dar nu înseamnă că nu îi vom primi cu căldură pe cetățenii unei țări străine și nu îi vom trata bine ca pe oaspeți, atâta timp cât se comportă corespunzător; dar

7. Drepturile și interesele germanilor vor avea prioritate față de cele ale supușilor unei națiuni străine.

Cerințele noastre suplimentare nu trebuie incluse în detaliu în Programul nostru. De exemplu, forma pe care o vor lua legile care afectează străinii va fi stabilită mai târziu, precum și metodele de excludere a evreilor. Nu ne putem aștepta ca un Program de principii să fie un Program de acțiune, care oferă detalii tactice despre cum trebuie asigurată supremația etc. Mă opun complet fixării prea rigide a Programului nostru, căci în această mare luptă trebuie mai întâi să stabilim principiile de la care nu ne vom abate niciodată și să nu imităm metodele de atragere a voturilor ale partidelor burgheze și socialiste.

Politică economică

Este datoria Guvernului Național să asigure cele necesare vieții și nu să asigură cele mai mari profituri posibile pentru Capital.

Oamenilor simpli și cu gândire limpede li se poate părea că este superfluu să enunțe acest fapt evident ca principiu. Este un lucru obișnuit pentru producător, fermier, artizan, fabricant, că ceea ce produce este fie folosit, fie consumat - de el însuși sau, ca articol comercial, de alții.

În ochii lui, afacerile care nu se preocupă de producție sau consum sunt ridicol, imposibil, împotriva bunului simț.

Aceasta ne aduce la una dintre marile dificultăți intelectuale din munca noastră de recrutare. Conaționalii noștri sunt obligați să spună: — Desigur, sentimentul dumneavoastră natural în a gândi despre semnificațiile și scopurile muncii și economiei este întru totul corect, dar, din păcate, așa-numita noastră economie politică de astăzi nu răspunde în niciun fel acestei pretenții naturale. Dacă priviți mai atent, veți descoperi caracteristicile teribile care sunt complet opuse datoriei evidente a oricărei economii politice naționale.

Căci ce se întâmplă cu cămătarii și profitorii? Se gândesc acești jefuitori universali să-și asigure cele necesare traiului? Nu! Se ocupă ei de crearea de valori, produc ei ceva? Nu! Sunt tâlhari și trădători în sens economic și doar strâng bogății pentru ei înșiși.

Dar băncile? Ele pun bani în circulație și oferă „credit”. Da; dar Poșta face asta, și mai ieftin, mai rapid și mai bine; și cui acordă băncile credit? — Către

Machine Translated by Google

nevoiașii, masele muncitoare, care nu au o casă proprie sau pentru a-și construi case, pentru a satisface nevoia stringentă de locuințe? Nu! Sau fermierilor sau celor care conduc afaceri și care produc și distribuie bunurile economice necesare? Nu în mod liber și numai dacă se oferă garanție, dincolo de angajamentul natural de rambursare; mai mult, ele percep dobânzi. Le pasă băncilor dacă clienții producătorilor sunt serviți bine, ieftin și prompt sau dacă bunurile economice necesare sunt furnizate rapid, ieftin și cu atenția cuvenită? Nu! Singurul lor gând este să-și facă profit din dobândă, comision sau cum se numește procesul bancar de accesare a masei monetare. Ce produc băncile? Nimic! Ce câștigă ele? Sume uriașe.

Astfel, cămătarii, profitorii, băncile, finanțatorii nu furnizează nicio necesitate, ci, în schimb, obțin profituri uriașe din sistemul capitalist predominant - de fapt, ei tiranizează și exploatează sistemul economic antisocial de astăzi. Principala sarcină a economiei este de a se asigura că dobânda la împrumuturi este sigură, adică muncitorii sunt obligați să renunțe la o parte din câștigurile lor „Orașului”. Ce face proprietarul fabricii, sau, așa cum îl numesc muncitorii, „exploatatorul” și „sugătorul de sânge”? Plătind cele mai mici salarii posibile, folosind materiale inferioare, prin producție de masă, calcularea mediei și prețuri de vânzare cu amănuntul ridicate, el încearcă să obțină cel mai mare profit posibil pentru sine.

Nu se gândește la sărăcia angajaților săi; nu-i pasă dacă marfa lui trebuie aruncată rapid la gunoi — cu atât mai bine, cu cât înseamnă mai multă muncă și mai multe profituri pentru el. Oamenii proști se grăbesc iar și iar după gunoaie ieftine, numai să fie expuse atractiv.

Randamentul capitalului său este pe primul loc pentru el, aprovizionarea cu lucruri necesare traiului ocupând un loc slab secundar.

Totuși, face ceva. El oferă de lucru.

Adevăratul proprietar de fabrică este cu totul altceva, cel conștient de sarcina sa înaltă de lider economic. El trebuie să posede o înaltă valoare morală — cel puțin în sensul economic.
Sarcina sa este să descopere nevoile economice reale ale oamenilor — dacă este și inventator, face el însuși această muncă de pionierat. Trebuie să-și mențină costurile cât mai scăzute posibil și să le gestioneze în cel mai avantajos mod posibil, să mențină prețurile cât mai scăzute posibil pentru a-și aduce bunurile pe piață; să mențină atât calitatea, cât și cantitatea producției, să-și plătească bine angajații, astfel încât aceștia să poată cumpăra bunuri în mod liber, trebuie să se gândească întotdeauna la îmbunătățiri și reînnoiri ale fabricilor și ale metodelor comerciale. Dacă pune toate acestea pe primul loc în afacerea sa, el „furnizează necesitățile vieții” în cel mai bun și mai înalt sens”, iar profiturile vor veni de la sine, fără ca el să le facă primul său obiectiv. „Cel mai bun și mai cunoscut exemplu al acestui tip de producător este Henry Ford. Există și alte nume în industriile noastre grele care sunt la fel de importante —
Krupp, Kirdorf, Abbe, Mannesmann, Siemens și mulți alții.

Caracterul unor astfel de afaceri este cu totul diferit atunci când nu sunt conduse personal de oameni cu înalte calități morale care au grijă de interesele lucrătorilor lor, ci sunt predate unor societăți cu răspundere limitată impersonale.

Atâta timp cât fondatorul unei afaceri este și acționarul principal și poate menține standardul de excelență al produselor sale, totul poate fi bine; dar de îndată ce are loc conversia, aceasta este copleșită de interesele acționarilor capitaliști. Foștii proprietari, managerii, depind acum de Consiliul de Administrație, care îi reprezintă pe acționari, pentru îmbunătățirea metodelor de afaceri și a condițiilor de muncă - iar acționarii nu au niciun interes (dincolo de cel al sclavagului) în bunăstarea lucrătorilor și în excelența muncii, atâta timp cât

Machine Translated by Google

Dividendele care ies din aceasta sunt destul de mari. Introducerea acțiunilor private a avut o influență devastatoare, deoarece orice speculant poate acapara acțiunile și poate deveni proprietarul unor mari fabrici industriale fără să știe nimic despre ele. Pentru Bursa de Valori, acțiunile și participațiile sunt doar hârtie cu care se joacă. Nu sunt interesați de condițiile de producție și de muncă, majoritatea dintre ei nu ar putea spune care sunt produsele sau condițiile de comercializare, muncă, salarii și întreținere în afacerea de care sunt proprietari prin lege. (!) Și proprietari sunt de fapt, doar pentru că s-a întâmplat să acapare acțiunile unei sau alte fabrici de pe piață.

Să examinăm acum această stare de fapt în lumina efectului său asupra economiei politice, pentru a ne da seama de caracterul corupt al sistemului capitalist.

Astăzi, afacerile caută doar rentabilitatea capitalului.

Marile magazine de vânzare cu amănuntul urmează metode diferite. Ele cultivă „atracția”, „bluful”, „calcularea unei medii”, „articole de lux” și stârnesc dorința pentru lucruri non-necesare, așa cum am arătat mai sus.

Marile palate, construite cu toată artele rafinamentului, invită la cumpărarea de articole aparent ieftine, dar de cele mai multe ori complet inutile, iar oferind condiții de plată ușoare, își ademenesc clienții să cheltuiască tot felul de sume pe lux pur. Toaletele sunt amenajate pentru a permite oamenilor să petreacă mult timp în magazine, care devin astfel simple focare de extravaganță, căci nimeni să nu-și imagineze că primește ceva cadou. Oamenii cu adevărat înstăriți nu cumpără în magazinele mari; ei știu ceea ce cel mai sărac nu știe - cine cumpără ieftin cumpără scump. Oare mulțimile care cumpără în aceste palate își imaginează că au fost construite altfel decât cu bănuții lor economisiți? Oare cred că scapă de bani plătind pentru scările rulante, lifturi, toalete, iluminatul feeric?

Rețineți, de asemenea, că marile magazine aduc ruină micilor comercianți, că aceștia exploatează munca casnică și personalul acestora cu cea mai mare cruzime, că ceea ce se fabrică este în mare parte gunoi. Articolele mai bune sunt de obicei mai scumpe decât în magazinele specializate respectabile, fapt care justifică lupta noastră împotriva marilor magazine. Le considerăm o formă specială a ideii capitaliste în funcționare practică, care nu asigură strictul necesar traiului, ci există doar în scopul de a produce profituri uriașe pentru acționari.

Având în vedere această concepție principală privind asigurarea cu strictețe (care, trebuie să observăm, nu are nicio legătură cu schema economică comunistă), problema ocupă primul loc ca importanță în atitudinea noastră față de proprietatea privată.

8. Național-socialismul recunoaște proprietatea privată asupra bunurilor ca principiu și o protejează prin lege — cu condiția ca aceasta să fie dobândită și utilizată onorabil. Nu putem discuta despre asta aici, dar oricine înțelege corect termenul „muncă” va vedea rapid că produsul „muncii” trebuie să fie proprietatea celui care lucrează. Un producător nu va înțelege de ce munca sa, sau valoarea acesteia, ar trebui să fie proprietatea unei „comunități” vagi și nici nu va admite cu ușurință că roadele muncii sale ar trebui să revină unui individ, capitalistul. Prin urmare, o înțelegere corectă a sensului „muncii” duce în mod natural la recunoașterea proprietății private.

   În final, există un alt subiect - conceptul de cămin. Căminul nu este o realitate decât dacă este cu adevărat proprietatea unui om, iar propria sa casă îi adăpostește propria familie. Fructele și legumele unui om, luate din propria grădină, au un gust mai bun decât o masă mâncată într-un restaurant aglomerat. Oricine nu cunoaște dorința de posesiune și nici bucuria posesiunii nu va înțelege importanța recunoașterii proprietății private. Un astfel de om nu are rădăcini nicăieri, este curios că...

Machine Translated by Google

Omul pradă este întotdeauna invidios, mereu în căutarea a ceva nou de posedat, în timp ce omul nordic, omul solid al pământului, este absolut modest în ideile sale. El nu dorește mai mult decât poate obține prin munca sa. Un muncitor nu își dorește să aibă o vilă frumoasă pe care nu ar putea-o câștiga niciodată; își dorește o căsuță frumoasă, nu una închiriată pentru care în cursul vieții sale ar plăti de trei sau patru ori mai mult decât costul construcției casei. Dar evreul, capitalistul, - el nu vrea să fie legat de nicio parcelă de pământ; idealul său este un seif mare plin cu acte de proprietate, acte de ipotecă și bilete la ordin. Scopul său este bogăția, nu în proprietăți, ci în proprietățile ipotecate ale altora. El nu muncește, dar nu se odihnește până nu a acumulat teancuri de obligațiuni care să-i dea mâna pe toți cei cărora le-a împrumutat bani. Următoarea cerere a Programului nostru este formulată pentru a pune capăt acestui lucru.

9. Bunăstarea națiunii cere stabilirea unei limite pentru acumularea de bogății în mâinile indivizilor.

Bogăția nu este dăunătoare în sine; dimpotrivă, bunurile bine administrate fac bine tuturor celor care sunt legați de ele. Dar, din nou, sistemul capitalist de împrumuturi este cel care a transformat bogăția dintr-o binecuvântare într-un blestem; este un jaf. Marea masă de muncitori fără posesiuni și clasa de mijloc îndatorată se separă tot mai mult de bogați; nenumărați mici proprietari sunt sechestrați pentru datorii, iar puterea finanțatorilor, care nu cunosc patrie, nici patrie, devine din ce în ce mai sinistră, pe măsură ce aceștia stau în castelele lor moderne de baroni tâlhari, băncile. Pentru a face față acestui lucru, Statul Național va avea grijă ca:

10. Toți germanii vor fi formați într-o comunitate de muncă pentru promovarea... bunăstare comună și cultură.

Această idee de comunitate a muncii implică răsturnarea economică a concepției universaliste despre societate. Toată munca și producția trebuie incluse în ideea superioară de serviciu adus comunității. Nu se opune în niciun fel efortului personal și hărniciei, dar înseamnă că progresul individual nu trebuie să se facă în detrimentul semenilor. Punctul următor exprimă această cerință.

11. În cadrul obligației generale de muncă care revine fiecărui german și recunoscând proprietatea privată ca principiu, fiecare german va fi liber să câștige în orice mod dorește și liber să dispună de rezultatele muncii sale.

Cele de mai sus resping în mod expres schemele de socializare ale marxismului și, de asemenea, ale înaltei finanțe. Statul va include cât mai mult număr posibil de existențe libere legate de ideea socială de serviciu. — Desigur, este exclus să se exploateze mine, furnale, laminoare, șantiere navale la scară mică, dar o sută de mii de maeștri cizmari liberi și independenți sunt mai buni decât cinci fabrici de încălțăminte monstruoase.

Marile proprietăți funciare din nordul și estul Germaniei sunt mai productive dacă sunt administrate la scară largă decât dacă sunt administrate de mici fermieri liberi. Proprietățile libere mici se dezvoltă cel mai bine dacă sunt în apropierea orașelor și satelor. Următorul nostru punct cere ca:

12. O combinație sănătoasă de afaceri de toate tipurile, mari și mici, inclusiv agricole, se va menține.

13. Marile afaceri (sindicate, trusturi) sunt naționalizate. Această revendicare este în concordanță cu lupta noastră generală împotriva ideii capitaliste. — Primul scop al sindicatelor și trusturilor din orice ramură de producție este de a se uni cu alte afaceri similare.

Machine Translated by Google

cu scopul de a dicta prețurile. Nu sunt guvernate de nicio dorință de a distribui mărfuri bune la un preț mic. Astfel de „cercuri” sunt atrase în special de noile afaceri care merg bine. Noile firme din aceeași linie de afaceri sunt cumpărate și eliminate, adesea la un preț foarte mare, prin compensare. Oferta este reglementată prin pooling, prin care acestea sunt capabile să regleze prețurile în conformitate cu o „cerere și ofertă” aparent autentică. Aceasta este ceea ce îi preocupă pe acționari, care nu doresc să vadă prețurile menținute scăzute de concurență. Ideile și invențiile noi sunt privite cu ostilitate și, de preferință, suprimate dacă adoptarea lor ar pune în pericol capacitatea de plată a fabricilor mai vechi. Astfel de afaceri, conduse ca trusturi uriașe dintr-un sediu central mare, sunt în mod clar „coapte pentru socializare”, adică au încetat să mai îndeplinească oricare dintre serviciile pe care le prestează comunitatea concurența individuală. Sunt paralizate de la început și servesc doar lăcomiei capitalismului.

14. Cămătarii și profitorii, precum și îmbogățirea nemiloasă pe cheltuiala națiunii, vor fi pedepsiți cu moartea.

Legea, așa cum este ea acum, oferă o protecție specială proprietății individuale. Furturile mici sunt pedepsite inuman, în timp ce Legea nu oferă nicio modalitate de a-i prinde pe escrocii la scară largă, care jefuiesc o întreagă națiune prin „metode capitaliste”. Ne referim în special la cei care au promovat și au profitat de inflație. A fost prima dată în istorie când o întreagă națiune harnică a fost jefuită de toate economiile sale printr-o crimă de inflație la scară atât de vastă, cum s-a întâmplat în Germania.

Lăcomia băncilor după stabilizare a fost mai rea decât jaful la drumul mare. Mai mulți germani au căzut victime practicilor „companiilor de război” decât oricărei bande de tâlhari organizate.

Când va veni momentul, vom trata aceste lucruri mai în detaliu și va trebui să găsim o formulă legală pentru ele. Dar toată lumea va fi de acord că „frauda organizată împotriva națiunii” trebuie pedepsită la fel de sever, și chiar mai sever, decât micile furturi de bani sau frauda.

15. Introducerea unui an obligatoriu de muncă sau serviciu pentru fiecare german.

Obligația de a servi prin muncă va fi expresia vizibilă pentru public a datoriei de serviciu. Ea își propune să fie educativă și să ofere fiecărui german un exemplu al întregii comunități lucrând împreună ca un singur om. Îi va arăta fiecărui german binecuvântarea îndeplinirii stricte a datoriei în munca în slujba națiunii.

Politica financiară

Ruperea robiei interesului.

Principiile noastre pe această temă au fost atât de pe deplin stabilite în capitolul al doilea, încât vom descrie aici doar măsurile adecvate pentru atingerea obiectivului nostru în practică.

16. Eliberarea statului, și deci a națiunii, de datoriile sale și de obligația de a plăti dobânzi marilor case financiare.

Statul nu poate face datorii — căci nu are nicio obligație să facă acest lucru. Nu există nicio comparație între stat și persoana privată care, din când în când, are nevoie de împrumuturi și este obligată să facă datorii. Statul controlează Monetăria; poate astfel să facă bani, ceea ce persoana privată nu poate face! A făcut asta într-un mod nebunesc:

Machine Translated by Google

în timpul inflației. A procedat la fel și cu Rentenmark-ul și la fel — după ce și-a cedat controlul către așa-numita Reichsbank — cu așa-numitul Reichsmark.

Statul ar putea folosi mult mai bine acest drept de a face bani, fără pericolul inflației. — Dar numai dacă mai întâi:

17. Reichsbank și toate băncile emitente sunt naționalizate și
18. Dacă există prevederi financiare pentru toate marile obiective publice (energia hidrologică, căile ferate etc.) nu prin împrumuturi, ci prin acordarea de obligațiuni de stat fără dobândă sau fără a utiliza bani lichizi.

Cu alte cuvinte: — Tipărirea fără scop lucrativ a bancnotelor, fără crearea de noi valori, înseamnă inflație. Cu toții am trăit prin asta. Dar concluzia corectă este că o emisiune de obligațiuni fără dobândă de către stat nu poate produce inflație dacă, în același timp, se creează noi valori.

Faptul că marile întreprinderi economice nu pot fi demarate astăzi fără a recurge la împrumuturi este o pură nebunie. Aici intervine utilizarea rezonabilă a dreptului statului de a produce bani care ar putea produce cele mai benefice rezultate.

Trebuie să fie clar pentru oricine că, de exemplu, o mare centrală electrică care folosește energia apei ar putea fi construită în următorul mod banal:

Guvernul introduce un proiect de lege în Consiliul Legislativ pentru exploatarea energiei hidrologice a Bavariei, Saxoniei etc., prin satisfacerea tuturor cerințelor economice. Dieta locală sau un alt organism decide asupra construcției, împuternicește Ministrul Finanțelor sau Banca de Stat să emită o serie de bancnote, marcate special pentru a arăta că sunt acoperite integral de noile lucrări în vedere. Aceste bancnote sunt susținute de creditul combinat al Statului sau al Reich-ului. Nimeni nu poate prezenta nicio obiecție cu privire la inflație. Construcția are loc pe baza creditului suplimentar acordat de Consiliul care reprezintă națiunea, iar bancnotele devin mijloc legal de plată ca și restul.

Când lucrarea este finalizată, nitrații sau electricitatea sunt furnizate clienților în schimbul acestor bani, iar în câțiva ani, producția poate fi retrasă și distrusă. Rezultat: Statul, națiunea, a instituit o nouă lucrare, care le asigură o nouă sursă importantă de venit, iar națiunea este mai bogată datorită acesteia.

Pentru a demonstra nebunia sistemului actual, să comparăm cele de mai sus cu ceea ce se întâmplă... acum.

Se ia un împrumut. Câțiva capitaliști fac ceea ce întreaga națiune, chiar dacă Parlamentul poate vota în favoarea acestui lucru, nu poate face; ei permit statului să împrumute bani de la ei. În loc să-și folosească autoritatea directă în beneficiul națiunii, statul se angajează să plătească dobânzi permanente pentru suma necesară pentru a finaliza anumite lucrări, atârnându-și astfel o piatră de moară la gât. Și, ceea ce este cel mai costisitor dintre toate, emite obligațiuni creând astfel „o nouă capacitate de cumpărare”. În bilanț nu contează dacă noua muncă este reprezentată de bani de hârtie noi sau de obligațiuni noi.
Însă comunitatea suferă prejudicii deoarece obligațiunile implică faptul că noua lucrare este ipotecată capitalului, care, în mod natural, se asigură complet, dictează prețurile și preia profiturile. Astfel, finanțatorii sunt cei mai îmbogățiți prin dezvoltarea energiei hidrologice a națiunii; aceștia sunt indiferenți în ceea ce privește rambursarea; le place să aibă monopoluri precum vacile de lapte permanente. Populația este forțată

Machine Translated by Google

să plătească scump curentul electric sau nitrații și, încă o dată, o parte din proprietatea națională este convertită în interesul finanțatorilor.

Trebuie să trimit cititorul la scrierile mele anterioare, în special la „Der deutsche Staat”, care tratează aceste probleme mai detaliat decât este posibil în această broșură. Mai multe numere din această serie tratează, de asemenea, diverse aspecte speciale ale metodelor inovatoare ale statului viitor de a crea monedă.

19. Cerem introducerea unui standard fix pentru moneda monetară. Ce-i drept, îl avem acum, dar jaful rămâne același ca înainte. Noi, național-socialiștii, aveam totul pregătit, odată ce am ajuns la putere, pentru a pune capăt imediat escrocheriei inflaționiste și pentru a introduce un nou standard garantat pentru moneda monetară.

20. Înființarea unei noi bănci naționale pentru dezvoltare și economie.

Această cerere este explicată exhaustiv în Pamfletul 8 al Bibliotecii Național-Socialiste: Die Wohnungsnot und die Sociale Bau - und Wirtschaftsbank als Retterin aus Wohnungselend, Wirtschaftskrise und Erwerbs1osene1end. Este remarcabil că această cerere a noastră pentru o politică financiară a pătruns adânc în alte cercuri politice în afară de al nostru.

În 1921 am înaintat această cerere guvernului bavarez sub forma unui proiect de lege complet elaborat. La început, ideea a fost susținută de multă simpatie: dar odată ce „experții” - frăția bancară - au fost consultați, guvernul a respins „Utopia lui Feder”.

După alegerile reușite din Turingia din februarie 1921, partidul nostru din Landtag a muncit din greu pentru înființarea unei astfel de bănci și l-a găsit pe von Kluchtzner, ministrul finanțelor, pregătit să coopereze; și secțiunea burgheză a simpatizat cu el. Printr-un vot majoritar în Landtag, guvernul a fost împuternicit să înființeze o Bancă Socială pentru dezvoltare și economie. În urma acestui fapt, guvernul Reich-ului, sub presiunea Reichsbank, a interzis îndeplinirea voinței poporului.

Între timp, reușisem să introduc în Reichstag un proiect de lege, în linii mari, care prevedea înființarea unor bănci similare în diferite state; însă, în scurta sesiune din anul Dawes (1924), acesta a fost amânat cu prudență de partidele guvernamentale până la dizolvarea din toamna aceluiași an.

Un proiect de lege pentru înființarea unei bănci a fost prezentat Landtag-ului din Mechlenburg. Rezoluția a fost invalidată de ezitările ministrului naționalist german de finanțe, precum și din cauza obstacolelor pe care se aștepta ca Reichsbank să le pună în cale.

Ideea care stă la baza băncii pentru dezvoltare nu este mai puțin simplă decât planul explicat mai sus pentru crearea de bani pentru mari scopuri publice.

O corporație economică combinată, cum ar fi banca pentru dezvoltare economică, ar trebui să aibă dreptul de a emite bani pentru dezvoltare (Baumark-Scheinen) acoperiți din valoarea caselor nou construite. Acestea ar putea fi apoi construite fără povara uriașă a dobânzii, care, singură, face astăzi imposibilă construirea în cantități suficiente.

Fiecare german cu propria casă. Un popor liber pe pământ neîngrădit.

Machine Translated by Google

21. Remodelarea completă a sistemului de impozitare pe principii socio-politice și economice. Eliberarea consumatorului de povara impozitării indirecte și a producătorului de taxele care îi îngreunează activitățile.

Politica socială

Politica socială este motto-ul preferat al actualelor noastre panacee politice. Sună atât de frumos, le face populare și atrage voturi pentru Partidul care promite să îndrepte totul.

Când fiecare partid promite funcționarului, de exemplu, o creștere salarială, numește asta Politică Socială.

La fel este și atunci când promit să îndeplinească dorințele funcționarilor și lucrătorilor; sau când fac câte ceva pentru a-i ajuta pe oamenii cu venituri mici, pe cei care au suferit din război, pe tinerii profesori sau pe germanii aflați în străinătate.

Și toți oamenii aleargă după acești vânători de șobolani politici când cântă la flautul lor „social”2 .

Trebuie mai întâi clarificat faptul că politica socială denotă bunăstarea publică drept lege supremă și că, așa cum este înțeleasă acum, politica socială este, de fapt, una de interes propriu, fără a ține cont de bunăstarea generală. Se fac tot felul de promisiuni neglijente, iar cei care le fac trebuie să știe de la bun început că este imposibil să le îndeplinească.

Acum, când Germania este atât de neputincioasă din punct de vedere politic, economic și financiar — ceea ce își găsește expresia mai întâi în Legile Dawes și acum în Legea Young, și în așa-numita politică a împlinirii, care a impus poveri națiunii noastre, făcând viața aproape imposibilă — este atât fals, cât și ridicol să vorbim despre „Politică Socială”. Acum, când viața germană este atât de înghesuită, când fiecare om își calcă în picioare vecinul și încearcă să-l depășească și să-l dea la o parte, când diferitele clase ale populației sunt în conflict, promite să favorizeze un grup în detrimentul altuia, nu o „Politică Socială pentru binele general”, ci una de incitare a unei clase împotriva alteia. Ei știu foarte bine că o „îmbunătățire” momentană este anulată de un cost al vieții mai mare și de impozite mai mari.

Politica socială înseamnă ceva cu totul diferit - o hotărâre de a rezolva problema socială.

Clasele muncitoare exploatate, ghinioniste, cred că salariile lor juste, că veniturile lor cuvenite le este refuzată o poziție în ordinea socială — de unde și războiul de clasă.

Este clar pentru toți că viața noastră economică suferă de răni profunde; o nedreptate amară. Și totuși, concluziile trase de marxism cu „războiul său de clasă” și „revendicările sale sociale și economice” de „expropriere a expropriatorului” și de „socializare” sunt complet false, căci aceasta lovește la adresa tuturor cerințelor adevărate ale unei politici sociale autentice, a cărei lege supremă este bunăstarea generală.

Principiul călăuzitor al războiului de clasă – ca principiu al politicii – este ura. „Expropriere a expropriatorului” face din invidie un principiu economic, iar „socializarea” înseamnă înlăturarea personalității în conducere și plasarea materialismului, a masei, în locul intelectului și eficienței.

2 O aluzie la Flautistul britanic din Hameln.

Machine Translated by Google

Nu este nevoie de nimic mai mult pentru a dovedi prăbușirea totală a doctrinelor marxiste, având în vedere falimentul complet al sistemului economic comunist și eșecul lamentabil al Revoluției Germane din 1918.

Aș dori să atrag atenția cititorilor mei în mod special asupra faptului că acest pseudo-socialism, născut din marxism, nu se bazează pe bunul simț și nici pe vreo idee „socială", nu este constructiv, ci rămâne scufundat în cele mai joase adâncuri ale gândirii politice, că se bazează pe același principiu general al individualismului grosolan și haotic, așa cum l-am cunoscut dintotdeauna. Este crezut doar de un număr de indivizi, uniți de sentimente de ură și invidie - nu de vreun scop constructiv - împotriva celeilalte jumătăți a națiunii. Ne putem mira oare că problema socială nu este și nu poate fi rezolvată prin aceste mijloace și că singura lor soluție este ura și dorința de jaf; că un stat viu nu ar putea rezulta din revolta marxistă a Bursei de Valori, ci doar o grămadă de ruine.

Încă o dată, național-socialismul găsește cuvântul potrivit: revolta bursei. Marxismul este o expresie a trădării capitaliste. Capitalist, pentru că atunci când o societate fondată pe individualism a căzut în haos, aceasta cade în mod necesar sub influența marelui magnat financiar.

Teoriile social-politice care pretind a fi „anticapitaliste" (marxismul, războiul dintre clase) - politica socială așa cum este înțeleasă astăzi - sunt în mod necesar capitaliste, deoarece împărtășesc același principiu intelectual. Nu au dorința de a construi organic membru cu membru, de a interconecta cu o grijă dureroasă diferitele clase care lucrează sub înalta concepție a unității naționale, ci aspirațiile lor sunt pur egoiste, dorința lor este de a-și îmbunătăți propria poziție fără a ține cont de ceilalți.

Capitalismul și marxismul sunt unul și același lucru! Ele cresc pe aceeași tulpină intelectuală.
Există o diferență enormă între ei și noi, cei mai înverșunați adversari ai lor. Întreaga noastră concepție despre construirea societății diferă foarte mult de a lor. Nu este nici luptă de clasă, nici egoism de clasă, ci — legea noastră principală este bunăstarea generală.

22. Progrese majore în domeniul asigurărilor de bătrânețe prin naționalizarea rentelor viagere. Fiecare membru al națiunii germane va avea asigurate suficiente mijloace de trai la atingerea unei anumite vârste și, înainte de această vârstă, dacă este permanent invalid.

    Aceasta este soluția problemei sociale.

    Nu nemulțumirea directă față de salarii și venituri provoacă tensiune socială, ci mai degrabă incertitudinea, anxietatea unui om cu privire la anii săi de abia ajunși, de teama de a fi aruncat pe străzi. Această anxietate conștientă este cea care împinge diversele ocupații să se unească în organizații sociale fictive de tip marxist și capitalist și amărește animozitatea dintre angajator și angajat. Ea eliberează cele mai joase instincte de ambele părți, iar rezultatul este animozitatea reciprocă. Scopul propriu al muncitorului în viață se estompează în lupta pentru o creștere momentană a salariilor, iar el nu își dă seama niciodată care ar trebui să fie marele scop al politicii sociale: asigurarea adecvată a persoanelor în vârstă.

    vârstă.

    Observăm încă o dată cum statul a descoperit o soluție bună și lăudabilă în cazul clasei funcționare, oferindu-le servicii după pensionare. Este soluția potrivită și fericită a idealului capitalist de venit, și anume transformarea acestuia în adevăratul ideal de asigurare al statului, bazat pe muncă personală și eficiență.

Machine Translated by Google

Cel mai înalt și mai nobil scop al național-socialismului va fi de a realiza acest standard de bunăstare generală.

23. Împărțirea profitului pentru toți.

NSDAP se identifică cu această revendicare. Este, de fapt, o revendicare pur socialistă în sensul propriu al cuvântului; cu toate acestea, ea ne vine ca un cadou atractiv, dar corupător, din partea capitalismului.

Împărțirea profiturilor provenite din munca altora se încadrează în categoria veniturilor nemuncite, care este cel mai aspru atacată de național-socialism. Împărțirea profiturilor din propria muncă este o cerință atât de naturală și atât de justă din punct de vedere social, încât nimic nu poate fi opus ca principiu.

În realizarea acesteia apare dificultatea, adică în limitarea cuantumului părții datorate producției, priceperii și hărniciei muncitorului și a celei datorate muncii intelectuale a inventatorului, contabilului, comerciantului, conducerii și altor circumstanțe legate de afacere.

Desigur, este extrem de important ca părțile care sporesc valoarea unui produs să nu fie neglijate. Chiar și în sistemul actual, o parte din prada pe care capitalul speră să o obțină dintr-o afacere ar putea fi recuperată pentru muncitor.

Nu vom discuta aici chestiunea modului în care statul național-socialist va rezolva mai târziu problema.

Personal, am considerat că o scădere generală a prețurilor, menținând în același timp salariile la nivelul actual, ar fi modalitatea mai bună și mai practică de a satisface cererea de împărțire a profiturilor întregii noastre producții naționale.

Este totuși posibil ca statul național-socialist să rezolve problema într-un mod mult mai cuprinzător decât este conceput astăzi de mințile cu tendințe marxiste și capitaliste. Cererea actuală de împărțire a profitului izvorăște fie din dorința de profit (în esență capitalistă), fie din invidie (în esență marxistă).

Numai în statul ideal, așa cum îl concepem noi, este justificată, deoarece, atunci când ajungem să o rezolvăm, trebuie să evităm metoda capitalistă de acordare a unei mici acțiuni în afacere, al cărei unic scop este de a asigura acționarilor mai mari dreptul la dividende, precum și ideea marxistă de invidie, deoarece aceasta degradează factorul personal și dăunează publicului larg.

Dăm câteva exemple pentru claritate.

Nu le este de niciun folos muncitorilor „care participă la profit” dintr-o fabrică de încălțăminte să obțină câteva acțiuni din afacere, un mic bonus sau o pereche de pantofi la prețul de cost, dacă trebuie să plătească la fel de scump pentru cămăși, costume, șosete, mâncare și băutură, deoarece croitorii, brutarii și berarii acoperă lăcomia producătorilor de textile, brutăriilor și berăriilor prin propria lor „participare la profit”.

Scăderea prețurilor este farmecul care trebuie să ofere fiecărui membru al națiunii o parte din profiturile producției naționale.

Machine Translated by Google

Nu va satisface sentimentul de justiție socială al unui național-socialist autentic dacă măturătorii stradali, zilierii, feroviarii, poștașii, lucrătorii din transporturi, lucrătorii din spitale - ca să numim doar câțiva -, muncitorii agricoli, minerii, constructorii, muncitorii forțați, vor fi excluși de la împărțirea profitului, pur și simplu pentru că aceste clase nu contribuie la creșterea valorii. De asemenea, în ceea ce privește agricultura (în care trebuie luate în considerare nu doar detaliile agriculturii, ci și milioanele de oameni angajați în alte afaceri legate de aceasta) trebuie spus că aceasta „se plătește" în anii în care recolta este bună; și în industria grea, minele aduc doar un profit minim datorită presiunii concurenței mondiale.

Putem afirma că aceste milioane de muncitori și angajați, care sunt adesea ocupați în cele mai importante ramuri ale industriei, dar care, din cauza împrejurărilor, nu pot spera la o parte directă din profituri, sunt mai puțin considerați decât clasa numeroasă, care lucrează poate ca spălători sau hamali într-un club de noapte sau o baie turcească, sau într-o fabrică optică sau chimică care se bucură de un monopol și aprovizionează întreaga lume? Dacă aceștia din urmă vor împărți profiturile și dividendele din producția de lux, vor face ei din ce în ce mai imposibil pentru majoritatea națiunii să obțină aceste avantaje?

Ne place să contemplăm o ploaie de dividende, bonusuri, cadouri de Crăciun în bani revărsate asupra muncitorilor și funcționarilor, care au făcut o muncă splendidă pentru o afacere timp de ani de zile. Astfel de aspirații de natură social-politică nu trebuie discutate și argumentate în acest tratat despre principii generale. Cererea, așa cum stau lucrurile acum, este o cerere importantă și una care ar trebui să atragă adepți. „Profiturile" depind în principal de situația generală a afacerii și de priceperea tehnică și abilitățile de vânzare ale conducerii; eșecul poate apărea din cauza unei construcții defectuoase sau a unei erori de calcul. Oricât de pricepuți ar fi muncitorii, oricât de harnici ar fi, ei pot avea puțină sau deloc influență asupra rezultatelor muncii de pe parcursul anului sau asupra câștigurilor sau pierderilor.
Eficiența lor îi justifică în a cere un salariu adecvat și suficient, dar nu există temeiuri morale sau economice pentru a pretinde o parte din profituri. Ar rezista pe bună dreptate sugestiei că ar trebui să acopere orice pierderi ale anului fiscal din economiile lor; ar rezista pe bună dreptate să li se ceară să compenseze, printr-o reducere a salariilor, proasta gestionare sau traiul extravagant din partea directorilor. Însă „împărțirea profitului" este justificată doar dacă există capacitatea și disponibilitatea de a împărți riscurile și pierderile sau dacă o eficiență specială o justifică.

Iată un aspect al împărțirii generale a profitului.

De ce, de exemplu, ar trebui marile vopsitorii din Germania, cu poziția lor predominantă de monopol, să continue să fie doar o vacă de muls capitalistă pentru acționarii IG Farbenindustrie și, în cel mai bun caz, prin creșterea prețurilor, să dea o parte din profituri muncitorilor și funcționarilor lor?

Va fi sarcina statului național-socialist să se asigure că uriașele profituri monopoliste vor fi puse la dispoziția generală printr-o scădere extrem de generoasă a prețurilor.

Este evident că problema nu este o chestiune de politică socială, ci este strâns legată de ordinea socială capitalistă actuală (revendicările acționarilor).

Machine Translated by Google

Dorim să aplicăm aceste principii, enunțate pe scurt, și să ne ghidăm după ele în scopul nostru de a realiza o împărțire a profitului cât mai largă posibil în toate afacerile în care profiturile ajung exclusiv în buzunarele finanțatorilor profesioniști.

24. Exproprierea tuturor profiturilor care nu au fost obținute prin muncă cinstită, ci prin război, Revoluție — și mai departe — prin stabilizarea și reevaluarea mărcii; precum și a proprietății cămătarilor și a acaparatorilor.

    Aceasta este o măsură a pedepsei și a dreptății, care nu necesită nicio explicație în baza vreunui principiu.

25. Eliminarea lipsei de locuințe prin construcții extinse în întreg Reich-ul cu mijloacele prevăzute la nr. 20 (banca pentru dezvoltare). Aceasta încheie lista revendicărilor social-politice. Despre chestiunea tehnică financiară nu se pot spune prea multe în această broșură, deoarece este un subiect special foarte vast și unul pe care, se pare, doar mințile financiare îl înțeleg și care, de fapt, va trebui să fie abordat de către acestea. Broșura 8 a bibliotecii NS tratează pe deplin subiectul.

Religie și artă

Nu este posibil să enunțăm pe această temă mai mult decât câteva principii directoare în cadrul unui Program. Acest lucru a fost deja făcut. În rest, principiul nostru trebuie să fie să nu târâm chestiuni de religie în declarații de politică generală; deși putem trata influența corupătoare a doctrinelor secrete ale iudaismului ca pe un obiect al declarațiilor și atacurilor publice.

Același lucru este valabil și pentru toate atacurile stupide la adresa creștinismului. Expresii precum „creștinismul a făcut doar rău” arată doar că omul care le rostește nu are nici inteligență umană, nici inteligență politică.

Se poate învinovăți Biserica pentru amestecul în politică, iar toți creștinii buni vor dezaproba cruzimile practicate în numele Crucii de către Inchiziție și procesele pentru vrăjitorie, dar este greșit să abuzăm în termeni generali de cel mai mare fenomen din istoria omenirii pentru greșelile și depravările indivizilor. Religia creștină a ridicat și a edificat milioane și milioane de oameni și i-a adus la Dumnezeu prin calea suferinței.

Cultura Evului Mediu s-a ridicat sub semnul Crucii; realizările, sacrificiul, credințele curajoase își au rădăcinile în creștinism. Prin urmare, trebuie să fim atenți să distingem nucleul spiritual interior al creștinismului de diversele forme de excrescență care au apărut asupra sa în trecerea sa prin istorie.

Partidul nostru se bazează pe creștinismul pozitiv.

Nu este locul acesta pentru a discuta toate problemele, speranțele și dorințele legate de posibilitatea ca națiunea germană să descopere la un moment dat o formă nouă pentru credințele și experiențele sale religioase; acestea sunt chestiuni care depășesc cu mult limitele unui program precum cel al național-socialismului.

Este de o importanță urgentă să ne opunem tuturor influențelor perturbatoare care dăunează națiunii noastre în domeniul artei, literaturii, științei, teatrului, filmului și, mai presus de toate, în întreaga presă. Programul nostru de principii - cele 25 de puncte -
intră suficient de mult în detalii încât este inutil să mai spun ceva despre acest subiect.

Machine Translated by Google

Reforme militare și alte reforme

Armata națională, Camerele de meserii și profesii, reforma dreptului de vot și a legii sunt probleme atât de vaste care afectează viața publică, încât nu pot fi ignorate în câteva propoziții. Ideile principale sunt expuse în Programul însuși, dar sarcina de a le gândi și elabora și, mai presus de toate, de a le altoi pe trecutul istoric va fi marea problemă a anilor următori, când sperăm că puterea politică va fi a noastră și când vom fi înzestrați cu forța și cunoștințele necesare pentru a prelua treburile statului.

Aici avem un câmp bogat de cercetare în cadrul național-socialismului.

Semnificația național-socialismului este demonstrată de faptul că nu lasă neatins niciun domeniu al vieții naționale; căci oferă o temelie complet nouă pe care va trebui să construim această viață.

Machine Translated by Google

5. Ceea ce nu dorim

Pentru a consolida latura pozitivă a Programului nostru, ar fi bine să declarăm pe scurt ceea ce nu ne dorim.

Nu dorim ca roțile istoriei să se întoarcă înapoi și nici să readucă la viață dinastii care au dispărut, lăsând abia vreo urmă de ele însele — din vina lor. Nici nu dorim să repunem clasele care au fost detronate în pozițiile lor privilegiate de odinioară.
Clasa ofițerilor și oficialilor nu sunt de fapt superiori sau mai buni decât orice altă clasă profesională, în măsura în care lucrează cu adevărat în conformitate cu ideea noastră de a servi națiunea în primul rând.

Nu uniforma sau dantela aurie, ci performanța este ceea ce îl face pe un bărbat.

Nu dorim o preferință unilaterală sau o promovare artificială a clasei muncitoare, nici vreun fel de dictatură proletară. Nimeni nu se poate convinge că vreo clasă poate, pur și simplu pentru că a fost oprimată în trecut, să își asume pretenția de a i se acorda puterea. Astfel de aspirații, atunci când sunt traduse în realitate, duc inevitabil la consecințe teribile, precum cele care au însoțit revolta Bursei de Valori din noiembrie 1918. Până acum, nu partea „oprimată” a populației este cea care se află în vârf, ci o mulțime de escroci politici, aventurieri lacomi, profitori, ciarlatani și proști, care au pus stăpânire pe mașinăria politică și pe administrație. Dictatura promisă a proletariatului s-a transformat în...

Dictatura „Profitariatului”.

Chiar și o nouă organizare a statului sub național-socialism nu ar putea avea nicio speranță de succes dacă nu ar avea la dispoziție un personal foarte bine pregătit, format din oameni hotărâți, complet îmbibați de principiile Programului nostru, oameni serioși, energici și experimentați. Chiar și la noi, prea mulți demagogi puri s-ar strecura și ar culege avantaje sub noua ordine.

Este mult mai ușor să critici defectele unei ordini sociale în prăbușire decât să faci o muncă constructivă asupra ei.

Nu avem nevoie doar de un nou partid, care să obțină încet un sprijin în Parlament și în administrație și apoi să accepte poate un post sau două într-un minister de coaliție, doar pentru a-i fi frânt spatele în cele din urmă - căci atunci rolul nostru în istorie s-ar fi jucat, la fel cum astăzi social-democrația este desființată ca forță politică și intelectuală în Germania. Același lucru este valabil și pentru naționaliștii germani, care au renunțat deja la principiile lor fundamentale pentru a obține locuri în guvern.

Nu vrem miniștri care să preiau funcțiile doar de dragul poziției sau al puterii, ci vom considera orice astfel de poziție ca o etapă către marele nostru obiectiv. Între noi și restul se află întotdeauna sabia în flăcări a teoriei noastre despre lume.

Pe de o parte, Statul; sau mai degrabă Statul fals, de tip liberal-democrat-parlamentar, forțat de necesitate să mascheze tirania finanțatorilor, iar la picioarele sale o gloată clocotită de evrei adepți ai taberei și vânători de locuri, luptând pentru a-și câștiga existența din sistem.

De partea noastră, lupta pentru eliberarea și purificarea poporului nostru, până la atingerea adevăratului Stat al dreptății sociale și libertății naționale.

Machine Translated by Google

6. Concluzie

Sarcina acestei prime broșuri a Bibliotecii NS este de a-l învăța pe național-socialist ceea ce ar trebui să știe despre Programul Partidului. Am văzut iar și iar singurul principiu principal care este tras prin toate argumentele noastre ca un fir stacojiu: național-socialismul este o teorie a lumii, stând în opoziție puternică cu lumea actuală a capitalismului și cu sateliții săi marxiști și burghezi.

Viața noastră este o luptă în slujba acestei idei mărețe, o luptă pentru o nouă Germanie.

Noi, național-socialiștii, fluturăm steagul nostru de furtună în fața lumii. Mereu tineri, strălucitori și strălucind în soare, se înalță Crucea Cârligă, simbolul trezirii vieții.

Machine Translated by Google

Manifestul pentru abolirea Thralldom of Interest

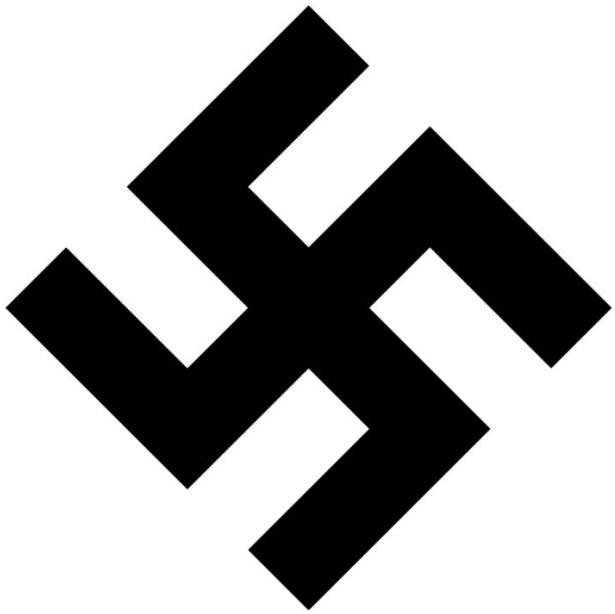

Machine Translated by Google

Mamonismul este boala grea, atotcuprinzătoare și copleșitoare de care suferă sfera noastră culturală contemporană și, într-adevăr, întreaga omenire. Este ca o boală devastatoare, ca o otravă mistuitoare care a cuprins popoarele lumii.

Prin mamonism se înțelege:

pe de o parte, covârșitoarele puteri bănești internaționale, puterea financiară supraguvernamentală întronată deasupra oricărui drept de autodeterminare al popoarelor, marele capital internațional, Internaționala pur aurului;

pe de altă parte, o mentalitate care a cuprins cel mai larg cerc de popoare; setea insațiabilă de câștig, concepția despre viață pur lumească, care a dus deja la un declin înfricoșător al tuturor conceptelor morale și nu poate duce decât la mai mult.

Această mentalitate este întruchipată și atinge apogeul în plutocrația internațională.

Principala sursă de putere a mamonismului este venitul ușor și nesfârșit produs prin dobândă.

Din ideea complet imorală a dobânzii la împrumuturi s-a născut Internationala Aurului.
Constituția mentală și morală, născută din sete de interes și profit de tot felul, a dus la corupția înfricoșătoare a unei părți a burgheziei.

Ideea dobânzii la împrumuturi este invenția diabolică a marelui capital de împrumut; ea singură face posibilă viața de dronă leneșă a unei minorități de magnați în detrimentul popoarelor productive și al potențialului lor de muncă; a dus la diferențe profunde, ireconciliabile, la ură de clasă, din care s-a născut războiul dintre cetățeni și frați.

Singurul leac, mijlocul radical de a vindeca omenirea suferindă este

abolirea robiei intereselor.

Abolirea sclaviei față de dobânda banilor semnifică singura posibilitate și
eliberarea definitivă a muncii productive de puterile coercitive ascunse ale banilor.

Abolirea sclaviei față de dobândă semnifică restaurarea personalității libere, răscumpărarea omului din sclavie, din blestemul prin care mamonismul i-a legat sufletul.
Oricine dorește să lupte împotriva capitalismului trebuie să abolească sclavia față de dobândă.

De unde trebuie să înceapă abolirea sclaviei față de dobândă? Cu capitalul de împrumut!

De ce?

Deoarece capitalul de împrumut, în comparație cu întregul mare capital industrial, este atât de puternic încât marile puteri bănești pot fi combătute eficient doar prin abolirea sclaviei dobânzii. 20:1 este raportul dintre capitalul de împrumut și marele capital industrial. Poporul german trebuie să strângă anual peste 12 miliarde de dobânzi pentru capitalul de împrumut sub formă de impozite directe și indirecte, chirii și creșterea costului vieții, în timp ce chiar și în anii de boom ai războiului, suma totală a tuturor dividendelor distribuite de societățile pe acțiuni germane s-a ridicat la doar 1 miliard.

Creșterea asemănătoare avalanșei a capitalului împrumutat depășește orice capacitate umană de calcul, prin venituri eterne, nesfârșite și fără efort din dobânzi și din dobândă pe dobândă.

Ce binecuvântare aduce abolirea sclaviei față de dobândă pentru oamenii muncitori
al Germaniei, pentru proletarii din toate țările Pământului?

Abolirea sclaviei față de dobândă ne oferă posibilitatea de a urmări abrogarea tuturor impozitelor directe și indirecte. Ascultați aceasta, oameni care produc valoare din toate țările, din toate statele și continentele: toate veniturile statului care provin din surse directe și indirecte se revarsă constant în buzunarele marilor capitaluri de împrumut.

Machine Translated by Google

Profiturile întreprinderilor de stat, inclusiv serviciile poștale, telegraful, telefonul, căile ferate, minele, pădurile și așa mai departe, sunt suficiente în întregime pentru finanțarea tuturor angajamentelor esențiale ale statului pentru școli, universități, instanțe, agenții administrative și asistență socială.

Astfel, niciun socialism adevărat nu va aduce vreo binecuvântare umanității atâta timp cât profiturile obținute din Întreprinderile publice rămân tributare marilor capitaluri de împrumut.

Prin urmare, cerem ca lege fundamentală a statului, mai întâi pentru popoarele germane, apoi ca lege fundamentală pentru toate acele popoare înrudite care doresc să intre alături de noi în comunitatea culturală a unei ligi de națiuni, următoarele:

1. Obligațiunile de război, împreună cu toate celelalte instrumente de datorie ale Reich-ului german, împreună cu toate celelalte instrumente de datorie ale statelor federale germane, în special obligațiunile feroviare, precum și obligațiunile de obligațiuni ale tuturor administrațiilor locale, sunt declarate, sub rezerva anulării obligației de plată a dobânzii, ca mijloc legal de plată la valoarea nominală [sau, mai degrabă, urmează să fie convertite în credit bancar].

2. În cazul tuturor celorlalte titluri cu dobândă fixă, obligațiuni garantate, obligațiuni industriale, ipoteci etc., obligația de plată a dobânzii este înlocuită de obligația de rambursare a principalului; astfel, după 20 sau 25 de ani, în funcție de rata dobânzii, capitalul împrumutat este rambursat, iar datoria este stinsă.

3. Toate datoriile imobiliare, ipotecile etc. vor fi achitate în rate de aceeași valoare ca și plățile solicitate până acum, în conformitate cu sarcinile înregistrate în cadastru. Proprietățile în case și terenuri eliberate de datorii în acest mod devin parțial proprietatea statului sau a administrației locale. [În acest fel, statul devine mai bine poziționat pentru a controla și a reduce chiriile.]

4. Întregul sistem monetar ar trebui să fie subordonat băncii centrale a statului. Toate băncile private, precum și băncile care emit cecuri poștale, casele de economii și cooperativele de credit, devin afiliate ca sucursale.

5. Toate creditele pentru proprietăți imobiliare se acordă doar prin intermediul băncii statului. Creditele personale și creditele comerciale sunt acordate prin mandat bancherilor privați în baza unei concesii din partea statului. Această concesie se acordă pe baza luării în considerare a nevoilor, cu interdicția de a înființa sucursale pentru anumite districte. Grila de tarife este stabilită de stat.

6. Titlurile de valoare sunt plătite în același mod ca și titlurile de valoare cu dobândă fixă, la o rată anuală de 5%. Profiturile excedentare sunt plătite parțial acționarilor ca compensație pentru capitalul „riscat” (spre deosebire de titlurile de valoare cu dobândă fixă și cele garantate cu monede), în timp ce surplusul rămas, prin dreptul suveran al muncii, este fie distribuit social, fie aplicat pentru reducerea prețurilor produselor.

7. Pentru toate persoanele care, din motive fizice (vârstă înaintată, boală, incapacitate de muncă fizică sau mentală, tinerețe extremă) nu sunt în măsură să-și câștige existența, veniturile din dobânzile din activele de capital actuale continuă să fie plătite ca pensie la același nivel și, în cele din urmă, chiar la niveluri crescute, în schimbul livrării de titluri de valoare.

8. În scopul reducerii inflației actuale a banilor de hârtie, se adoptă o taxă universală, puternic gradată, pe certificatele de obligațiuni de război și alte instrumente de datorie ale Reichului și ale statelor. Aceste hârtii vor fi transformate în celuloză.

9. Prin educarea intensivă a oamenilor, trebuie să li se clarifice faptul că banii sunt și nu ar trebui să fie altceva decât un voucher pentru munca finalizată; că, deși orice economie extrem de dezvoltată are nevoie de bani ca mijloc de...

Machine Translated by Google

schimbul, funcția banilor se încheie și ea odată cu aceasta și în niciun caz nu ar trebui să se împrumute banilor o putere supramundană de a crește de la sine prin intermediul dobânzii, în detrimentul muncii productive.

De ce nu am făcut deja toate acestea, ceea ce este atât de evident, ceea ce trebuie considerat ca Oul lui Columb pentru chestiunea socială?

Pentru că, în orbirea noastră mamonistă, am dezvățat cum să vedem clar că doctrina sfințeniei dobânzii este o autoamăgire monstruoasă, că evanghelia dobânzii la împrumut, singura care te face binecuvântat, ne-a încurcat întreaga gândire în pânza de aur a plutocrației internaționale. Pentru că am uitat și suntem ținuți în mod deliberat în confuzie de către puterile bănești omnipotente cu privire la faptul că - cu excepția cazului câtorva oameni bogați -
Dobânda care pare atât de frumoasă și este atât de iubită de cei nechibzuiți este complet compensată de impozite. Toată legislația noastră fiscală este și rămâne, atâta timp cât nu ne eliberăm de sclavia dobânzii, doar o obligație tributară față de marele capital și nu, așa cum ne-am imagina, un sacrificiu voluntar pentru realizarea de muncă în folosul comunității.

Prin urmare, eliberarea de sub sclavia dobânzii la bani este motto-ul clar al revoluției globale, pentru eliberarea muncii productive din lanțurile puterilor bănești supraguvernamentale.

Implementări și justificare

Ne aflăm în mijlocul uneia dintre cele mai grave crize pe care poporul nostru sărac a trebuit să le îndure în istoria sa dureroasă. Grav bolnav este poporul nostru; grav bolnavă este întreaga lume. Neputincioase, națiunile se bâlbâie; o dorință pasională, un strigăt de mântuire străbat masele sumbre. Cu râsete și dansuri, cu cinematografie și fast, poporul caută să-și uite propriul destin lamentabil - să uite de speranțele sale dezamăgite, de durerea profundă interioară,
despre teribila dezamăgire față de ceea ce s-ar numi cu atâta bucurie „cuceririle revoluției”.
Dar cum ne-am imaginat totul diferit? Cum au funcționat diferit toate promisiunile frumoase? Tot ceea ce speram să obținem în întunericul nopții, în întunericul prăbușirii noastre militare, părea a fi aur strălucitor, dar acum, când ziua cenușie luminează descoperirea, totul este bucăți de lemn putrede.
Acum stăm aici, dezorientați. De dragul acestor bucăți de lemn putrede care străluceau atât de frumos în noapte, am aruncat tot ce ne-a fost până acum drag și valoros și ne-am umplut toate buzunarele cu această comoară jalnică. Nu e de mirare că furia disperării îi cuprinde tocmai pe cei mai săraci dintre săraci și că aceștia se înfurie cu o mânie fără sens împotriva propriilor frați și, în dorința lor profundă de mântuire, caută să distrugă tot ce le stă în cale.
Această stare trebuie să ducă la o nebunie completă, dacă lipsa de conștiință și prostia îi întăresc și mai mult pe oameni.

Și unde duce această nebunie, vedem în Rusia bolșevică. Naționalizarea, așa cum este numită socializarea în Rusia, s-a dovedit a fi un eșec, declară un Lenin imperturbabil. Economia este distrusă, puterea de cumpărare a banilor redusă la zero, intelectualii uciși, muncitorii fără pâine. Disperare în întregul popor; doar teroarea sângeroasă bazată pe mercenari chinezi și letoni este capabilă să-i protejeze pe dictatorii roșii de răzbunarea poporului trădat. Și printre noi dezvoltarea va urma acest curs, dacă speculanții internaționali, fanaticii obsedați de partid, reprezentanții celei mai împovărate burghezii și membrii unei rase cât se poate de străine de poporul german vor continua să fie permiși în guvern.

Machine Translated by Google

Ce erau, de fapt, acele cuvinte frumoase, drăguțe pe care ni le șopti cineva la ureche? Negociate pace, Liga Națiunilor, parlamentarism, suveranitatea poporului, democrația, dictatura proletariatului, socialismul, distrugerea capitalismului, eliberarea de militarism și alte asemenea sloganuri frumoase. Se presupunea că va apărea un nou popor liber, care să-și determine propriul destin. Nimic din toate acestea nu s-a adeverit, nu a putut deveni realitate și nu ar putea deveni vreodată realitate, dacă nu investigăm cu cea mai mare seriozitate morală toate aceste apariții, toate aceste sloganuri - dacă nu testăm conștiincios simptomele bolii, ca un medic inteligent și preocupat, și nu diagnosticăm cu meticulozitate starea actuală a bolnavului, depunând orice efort pentru a stabili de unde apare această boală gravă.

卐卐卐卐卐

Boala epocii noastre se numește mamonism.

Ce este mammonismul?

Mamonismul este domnia sinistră, invizibilă și misterioasă a marilor puteri bănești internaționale. Mamonismul este însă și o mentalitate; este venerarea acestor puteri bănești din partea tuturor celor infectați cu otrava mamonistă. Mamonismul este hipertrofia nelimitată a impulsului uman - în sine sănătos - de achiziție. Mamonismul este pofta de bani transformată într-o nebunie, care nu cunoaște un scop mai înalt decât să îngrămădească bani peste bani, care caută cu o brutalitate inegalabilă să constrângă toate forțele lumii în slujba sa și trebuie să ducă la înrobirea economică, la exploatarea potențialului de muncă al tuturor popoarelor lumii. Mamonismul este mentalitatea care a dus la declinul tuturor conceptelor morale. Mamonismul considerat ca un fenomen mondial trebuie echivalat cu egoismul brutal, nemilos al omului. Mamonismul este spiritul lăcomiei, al dorinței nemărginite de a domni, al mentalității concentrate în întregime pe acapararea bunurilor și comorilor lumii; este în esența sa religia tipului uman pur lumesc.

Mamonismul este opusul direct al socialismului. Socialismul, conceput ca cea mai înaltă idee morală, ca ideea că omul nu este în lume doar pentru sine, că fiecare om are îndatoriri față de comunitate, față de întreaga umanitate și că nu este responsabil doar pentru bunăstarea momentană a familiei sale, a membrilor tribului său, a poporului său, ci și că are obligații morale de nezdruncinat față de viitorul copiilor și al poporului său.

Mai concret, trebuie să vedem mamonismul ca fiind o conspirație conștientă a marilor capitaliști însetați de putere din toate popoarele. De remarcat în acest sens a fost întotdeauna sosirea ascunsă a mamonismului.

Marii magnați se ascund într-adevăr ca forță motrice supremă în spatele imperialismului anglo-american care cuprinde întreaga lume; nimic altceva. Marile puteri bănești au finanțat într-adevăr terifiantele crime în masă din timpul celui de-al Doilea Război Mondial. Marile puteri bănești, în calitate de proprietari ai tuturor marilor ziare, au țesut într-adevăr lumea într-o rețea de minciuni. Au stârnit cu satisfacție toate pasiunile inferioare, au încurajat cu sârguință creșterea tendințelor actuale și, printr-o propagandă de presă inteligentă, au adus la fierbere revanșismul francez. Au hrănit cu grijă ideea panslavă, vanitatea sârbă de a fi o mare putere și nevoia acestor state de bani, până la punctul în care trebuie să se aprindă conflagrația mondială.

Chiar și printre noi, în Germania, spiritul mammonismului care voia să cunoască doar cifrele exporturilor, averea națională, expansiunea, proiectele bancare mari și tranzacțiile financiare internaționale,

Machine Translated by Google

a dus la o decădere a moralității publice, la declinul cercului nostru conducător în materialism și hedonism, la o superficialitate în viața noastră națională, toți factori care sunt responsabili pentru terifiantul colaps.

卐 卐 卐 卐 卐

Cu uimire trebuie să ne întrebăm de unde mamonismul, de unde își trage marele capital internațional puterea irezistibilă.

Nu trebuie trecut cu vederea faptul că colaborarea internațională a marilor puteri monetare reprezintă un fenomen complet nou. Nu avem o paralelă pentru acest lucru în istorie. Obligațiile internaționale de natură monetară erau practic necunoscute. Abia odată cu economia globală în ascensiune, cu comerțul global general, s-a impus ideea de economie internațională bazată pe dobândă, iar aici atingem cea mai adâncă rădăcină, aici am dat peste sursa cea mai interioară de putere din care Internaționala de Aur își trage puterea irezistibilă.

Dobânda, afluxul fără efort și nesfârșit de bunuri bazat pe simpla proprietate asupra banilor, fără niciun adaos de muncă, a făcut ca marile puteri bănești să crească. Dobânda la împrumut este principiul diabolic din care s-a născut Internaționala Aurului. Capitalul de împrumut și-a fixat ferm pâlnia de sânge absolut peste tot. Ca brațele unei anemone, marele capital de împrumut a prins în mrejele tuturor statelor, tuturor popoarelor lumii.

Împrumuturi guvernamentale, obligațiuni guvernamentale, obligațiuni feroviare, obligațiuni de război, ipoteci, obligațiuni garantate - pe scurt, instrumente de împrumut de tot felul au prins într-un fel în mrejele întregii noastre vieți economice, astfel încât de acum înainte toate popoarele lumii se zvârcolesc neputincioase în pânzele aurii. De dragul principiului dobânzii, în conformitate cu o iluzie politică complet nebună conform căreia orice fel de posesie implică un drept la câștiguri, ne-am supus înrobirii față de dobânda la bani. Niciun motiv moral real și valid nu poate fi oferit pentru a justifica de ce simpla posesie de bani ar trebui să aducă un drept la plăți perpetue de dobânzi.

Această opoziție interioară față de dobândă și față de venitul de orice fel, fără nicio apariție a muncii productive, se extinde prin viața sufletească a tuturor popoarelor și timpurilor. Dar niciodată această rezistență interioară profundă față de puterea banilor nu a devenit atât de conștientă pentru națiuni ca în vremea noastră.

Niciodată mamonismul nu a fost pregătit într-o manieră atât de cuprinzătoare pentru a începe dominarea lumii. Niciodată nu a pus în slujba sa toată josnicia, setea de putere, setea de răzbunare, lăcomia, invidia și falsitatea într-o manieră atât de abil ascunsă și totuși brutal de insistentă ca acum. Războiul Mondial este, în esența sa cea mai profundă, una dintre cele mai mari decizii din procesul evolutiv al umanității, în lupta pentru a decide dacă în viitor viziunea mamonistă-materialistă asupra lumii sau viziunea socialist-aristocratică ar trebui să determine soarta.

lumea.

卐 卐 卐 卐 卐

La suprafață, coaliția anglo-americană mamonistă a fost, fără îndoială, inițial victorioasă. Ca reacție împotriva acesteia, bolșevismul a apărut în Est, iar dacă cineva dorește să vadă o idee măreață în bolșevism, aceasta este, fără îndoială, poziția diametral opusă viziunii mamoniste asupra lumii. Metodele pe care bolșevismul încearcă să le folosească pentru aceasta sunt însă leacurile eșuate ale unui Dr. Eisenbarth. Acestea sunt încercarea de a ajuta pe cineva bolnav de otrăvire internă cu un bisturiu, prin amputarea capului, brațului și picioarelor.

Machine Translated by Google

Împotriva acestui atac violent al bolșevismului, împotriva acestei răsturnări fără sens, trebuie să prezentăm o idee nouă și funcțională care, cu o forță unificatoare, să unească toate clasele muncitoare, astfel încât să alunge otrava care a îmbolnăvit lumea.

Văd asta în sensul abolirii sclaviei față de dobânda la bani.

Există trei factori care fac ca dobânda la capitalul împrumutat să fie evidentă ca fiind cauza autentică și adevărată a mizeriei noastre financiare.

În primul rând, monstruoasa disproporție a capitalului de împrumut cu dobândă fixă, deci a capitalului care crește de la sine fără aplicarea muncii creative și care, într-adevăr, crește la nesfârșit.
La noi, în Germania, acest capital împrumutat a atins deja un nivel pe care nu îl considerăm prea ridicat, de 250 de miliarde. În contrast cu această sumă enormă, capitalul de lucru industrial al întregii noastre industrii germane se ridică la doar 11,8 miliarde. În plus, există cele 3,5 miliarde de capital ale celor 16.000 de societăți industriale cu răspundere limitată [GmbH], astfel încât, în total, avem doar aproximativ 15 miliarde de capital industrial de calculat. 20:1 este prima constatare fundamentală[3] .

Această evaluare înseamnă că, în problemele financiare de cea mai mare importanță, toate măsurile legate de capitalul împrumutat trebuie să se dovedească de 20 de ori mai eficiente decât măsurile îndreptate împotriva marelui capital industrial.

În al doilea rând: plata dobânzii la capitalul împrumutat menționat mai sus, estimată la 250 de miliarde, considerată în totalitate pentru toate timpurile, se ridică la aproximativ 12,5 miliarde anual. Prin contrast, suma totală a tuturor dividendelor industriale distribuite în anul 1916 s-a ridicat în anul 1915 la aproximativ un miliard de mărci. În deceniile precedente, această cifră a fost, în medie, de aproximativ 600 de milioane. În ultimii doi ani ai războiului [1914-1918], este foarte posibil să fi crescut considerabil, dar va înregistra o prăbușire și mai mare pentru anul curent [1919].

Rentabilitatea medie a tuturor societăților pe acțiuni [AG] germane a fost de 8,21%; prin urmare, cu doar aproximativ 3½% mai mare decât randamentul mediu al valorilor împrumuturilor cu dobândă fixă.

Așadar, recapitulez, în viitor poporul german va trebui să plătească aproximativ 12,5 miliarde [anual] pentru diversele dobânzi eterne ale marelui capital împrumutat, în timp ce randamentul capitalului industrial în cel mai mare an de avânt a fost de 1 miliard, iar în perioade de prosperitate netulburată de doar 0,6 miliarde. Astfel, vedem din nou aici o proporție de ordinul de mărime de 20:1 până la 12:1.

Al treilea și cel mai periculos factor este creșterea enormă, dincolo de orice înțelegere, a capitalului mare de împrumut prin dobândă și prin dobândă la dobândă. Trebuie să divaghez puțin și să sper că voi explica problema printr-o mică incursiune în matematica superioară. Mai întâi câteva exemple.

Povestea fermecătoare a inventării jocului de șah este bine cunoscută. Bogatul rege indian Shihram i-a acordat inventatorului, drept mulțumire pentru inventarea jocului regal, îndeplinirea unei dorințe. Dorința înțeleptului era ca regele să-i dea un bob de grâu pe prima pătrată a jocului de șah, două pe a doua, patru pe a treia și astfel întotdeauna pe fiecare pătrată de două ori mai multe decât pe cea precedentă. Regele a zâmbit la dorința aparent modestă a înțeleptului și a ordonat să se aducă un sac de grâu, astfel încât pentru fiecare pătrată să se poată împărți boabele de grâu. După cum știm cu toții, îndeplinirea acestei dorințe era imposibilă nici măcar pentru cel mai bogat prinț din lume. Toate recoltele lumii într-o mie de ani nu ar fi suficiente pentru a umple cele 64 de pătrate ale tablei de șah.

[3] Evident, raportul 17:1 este mai precis, dar poate că Feder ia în considerare probabilitatea ca proporția să crească.

Machine Translated by Google

Încă un exemplu: mulți își vor aminti încă din vremea școlii tortura calculării dobânzii compuse; cum un bănuț investit la nașterea lui Hristos se înmulțește cu dobândă compusă, astfel încât se dublează la fiecare 15 ani. În anul 15 după nașterea lui Hristos, bănuțul a crescut la 2 bănuți, în anul 30 d.Hr. la 4 bănuți, în anul 45 d.Hr. la 8 bănuți și așa mai departe. Foarte puțini își vor aminti ce valoare ar reprezenta acest bănuț astăzi: un volum de aur echivalent cu volumul Pământului, Soarelui și al tuturor planetelor la un loc nu ar fi suficient pentru a reprezenta valoarea acestui bănuț investit cu dobândă compusă.

Un al treilea exemplu: averea Casei Rothschild, cea mai veche plutocrație internațională, este evaluată astăzi la aproximativ 40 de miliarde. Este bine cunoscut faptul că la Frankfurt, în jurul anului 1800, bătrânul primar Amschel Rothschild, fără o avere proprie demnă de menționat, a pus bazele giganticei averi a casei sale prin împrumuturi cu rezervă fracționară în valoare de milioane pe care contele Wilhelm I de Hesse i le încredințase spre păstrare.

Dacă acumularea de bani prin dobândă și dobândă la dobândă la Rothschild ar fi reușit doar la rata modestă a penny-ului, curba nu ar fi urcat atât de abrupt. Dar presupunând că averea colectivă a familiei Rothschild ar fi crescut doar la rata penny-ului, averea familiei Rothschild în anul 1935 ar fi de 80 de miliarde, în 1950 de 160 de miliarde, în 1965 de 320 de miliarde, și cu aceasta ar depăși deja cu mult averea națională germană totală.

Din aceste trei exemple se poate deriva o lege matematică. Curba care reprezintă creșterea averii Rothschild, curba care poate fi derivată din numărul de boabe de grâu pentru tabla de șah și numărul care reprezintă înmulțirea monedei penny

produce la dobândă compusă, sunt curbe matematice simple. Toate aceste curbe au

același caracter. După o creștere inițial modestă și treptată, curba devine din ce în ce mai abruptă și în curând se apropie practic de a fi aproape tangențială la infinit.

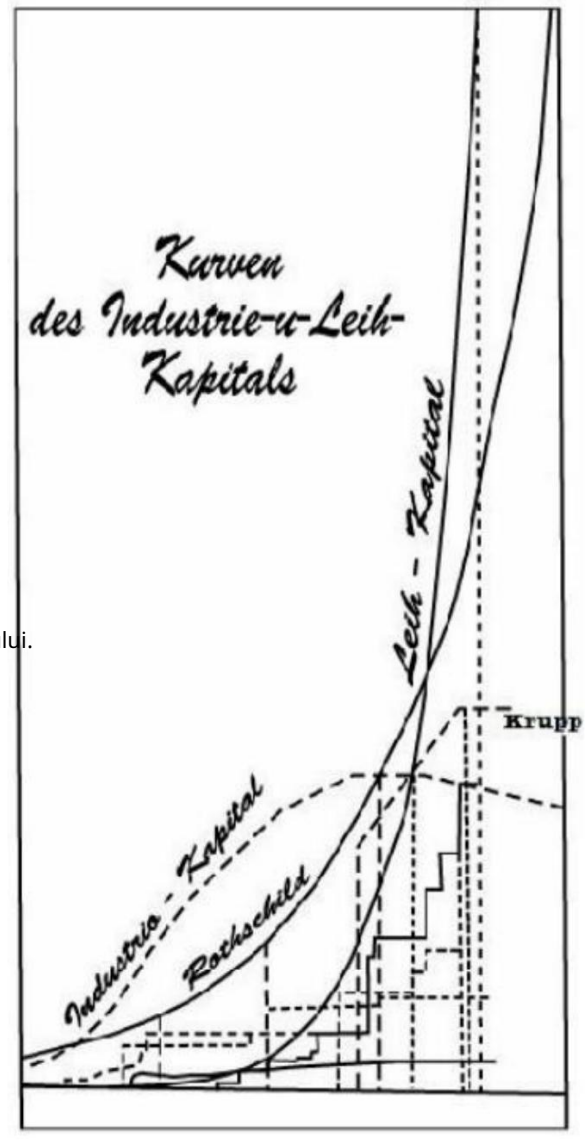

Curba de creștere a capitalului industrial se desfășoară însă cu totul diferit.
De asemenea, izvorât în mare parte din începuturi mărunte, în curând apare o escaladare puternică a curbelor, până când se atinge o anumită saturație a capitalului. Apoi, curbele sunt mai plate și, în anumite industrii, poate chiar vor scădea ușor, dacă noile invenții au dus la devalorizarea fabricilor, mașinilor existente și așa mai departe. Aș dori să aleg aici un singur exemplu, dezvoltarea uzinelor Krupp. În 1826, bătrânul Krupp a murit aproape fără bunuri. În 1855, Alfred Krupp a primit prima sa comandă pentru 36 de tunuri în numele guvernului egiptean.

În 1873, Krupp angaja deja 12.000 de muncitori. În 1903, Frau Berta Krupp a vândut întreaga fabrică și proprietate către Alfred Krupp.

Machine Translated by Google

societate pe acțiuni pentru 160 de milioane. Astăzi, valoarea totală a capitalului social se ridică la 250 de milioane. Ce înseamnă numele Krupp pentru noi, germanii? Apogeul dezvoltării noastre industriale. Primul producător de tunuri [de oțel] din lume. O sumă vastă cu cea mai tenace, intenționată și intensivă productivitate. Pentru sute de mii de camarazi ai noștri populari, inițiativa Krupp a însemnat pâine și muncă. Pentru națiunea noastră, arme și apărare - și totuși este un pitic în comparație cu miliardele Rothschild. Ce semnificație are creșterea averii Krupp pe parcursul unui secol în comparație cu creșterea averii Rothschild prin acumularea fără efort și nesfârșită din dobândă și dobândă peste dobândă?

Cele două curbe trasate cu linii îngroșate reprezintă dobânzile la împrumuturi și, într-adevăr, curba superioară arată dezvoltarea averii Rothschild, iar curba inferioară, la început plată și apoi în creștere rapidă, arată într-un mod foarte general dezvoltarea caracteristică a tuturor acestor curbe, în care un mic avans pe axa orizontală poate produce o dublare a valorii pe axa verticală. Linia hașurată arată curba de dezvoltare a industriei noastre totale în cursul ultimilor 40-50 de ani. Liniile fine hașurate diferit arată dezvoltarea mai multor întreprinderi industriale mari, selectate aleatoriu, din care derivă caracterul general al curbei hașurate a capitalului industrial.

Trebuie remarcat în mod expres că curbele capitalului împrumutat sunt reprezentate puternic comprimate. Astfel, de exemplu, curba averii Rothschild trebuie plasată la o înălțime de 80 de ori mai mare decât curba Krupp. Scopul prezentării curbelor este, desigur, doar de a demonstra caracterul fundamental diferit al celor două tipuri de capital. Curbele capitalului împrumutat prezintă la început o dezvoltare ascendentă destul de graduală; dezvoltarea merge apoi mai repede până când, din ce în ce mai sălbatică și trăgând totul după ea, se ridică mult dincolo de conceptele umane și tinde spre infinit.

Curba capitalului industrial, în schimb, rămâne infinită! Oricât de mari ar fi divergențele pe care o urmă le-ar putea arăta în detaliu, în general caracterul fundamental al dezvoltării industriale va fi întotdeauna astfel încât, după o dezvoltare inițială puternică, urmează o anumită perioadă de maturitate, de saturație, după care, mai devreme sau mai târziu, are loc declinul.

卐卐卐卐卐

Nimic nu ne arată mai clar diferența profundă și esențială dintre capitalul împrumutat și capitalul industrial. Nimic nu poate face mai clară pentru noi diferența dintre efectele devastatoare ale capitalului împrumutat și profiturile (dividendele) din capitalul de afaceri investit și riscat în marile întreprinderi industriale decât această comparație.

Nu se poate sublinia îndeajuns faptul că recunoașterea legilor matematice pe care le urmează capitalul de împrumut și capitalul industrial ne arată, singură, calea clară pe care trebuie aplicată pârghia pentru a îndrepta economia noastră financiară distrusă. Recunoaștem clar că nu ordinea economică capitalistă, nu capitalul în sine și ca atare, este flagelul umanității. Nevoia insațiabilă de dobândă a marelui capital de împrumut este blestemul întregii omeniri muncitoare!

Capitalul trebuie să existe! Munca trebuie să existe! Munca singură poate face puțin. Capitalul singur nu poate face nimic!

Capitalul fără muncă nu poate fi decât steril! Prin urmare, cea mai importantă revendicare, cea mai nobilă sarcină a revoluției, sensul cel mai sensibil al unei revoluții mondiale este abolirea sclaviei față de dobânda banilor.

Casa Rothschild este evaluată astăzi la 40 de miliarde. Miliardarii înaltei finanțe americane, domnii Cahn, Loeb, Schiff, Speyer, Morgan, Vanderbilt și Astor sunt evaluați împreună.

Machine Translated by Google

cel puțin 60-70 de miliarde. La o rată a dobânzii de doar 5%, aceasta înseamnă un venit pentru aceste opt familii de 5-6 miliarde, ceea ce, conform cercetărilor lui Karl Helfferich, reprezintă aproximativ 75% din venitul anual pe care îl aveau toți contribuabilii din Prusia în anul 1912. (La acea vreme existau aproximativ 21.000.000 de contribuabili, dintre care 75% ar însemna aproximativ 15.000.000. Pentru fiecare contribuabil există în medie 1,56 rude; prin urmare, 23 de milioane de rude.)

Aproximativ 38.000.000 de germani au fost astfel nevoiți să trăiască din venitul anual al miliardarilor menționați anterior. Cu siguranță, miliardarii americani nu sunt capitaliști împrumutați puri în același sens ca și Casa Rothschild și așa mai departe. Nu mă interesează deloc să mă cert dacă miliardarii americani sunt cu adevărat „milionari de 100 de milioane de dolari" sau „milionari de 1000 de milioane de dolari". „miliardari de un milion de mărci"; în primul caz, ar trebui doar să luăm în considerare una sau două duzini de Cresus suplimentari. Sau să acceptăm pur și simplu „300"-ul lui Rathenau; atunci inventarul nostru va fi cu siguranță în ordine. Aici nu este important să dăm un număr exact, dar raportul recunoscut de 300 la 38.000.000 ne deschide ochii cu privire la domnia brutală a capitalului de împrumut internațional.

Așadar, să lepădăm aceste lanțuri teribile care nu pot decât să sugrume orice muncă energică; să smulgem banilor puterea de a purta dobândă și de a purta din nou dobândă până când întreaga omenire va deveni în întregime obligată la plata dobânzii față de capitalul de împrumut internațional.

Astfel, aceste trei puncte ne arată clar pentru prima dată unde este singura pârghie
poate fi aplicată eficient pentru ameliorarea dificultăților noastre financiare interne.

Pe de altă parte, recunoaștem că asaltul întregii lumi socialiste a ideilor împotriva capitalului industrial a fost complet greșit, deoarece chiar și o reglementare sau socializare completă intenționată a întregului profit antreprenorial – presupunând o economie neslăbită –
ar produce o sumă ridicol de mică, în comparație cu enormele poveri financiare ale bugetelor Reich-ului și statului nostru.

Prin abolirea sclaviei față de dobânda banilor, întreaga problemă financiară poate fi eliminată dintr-o singură lovitură. Simțim din nou pământul solid sub picioare; trebuie și va deveni imediat clar pentru noi că ne-am înșelat singuri în cel mai grotesc mod cu această economie obligațiunilor nenorocită.

Căci ce altceva este capitalul de împrumut decât datorii? Capitalul de împrumut este datorii! Nu se poate repeta asta îndeajuns. Ce fel de nebunie este aceasta când poporul german, în totalitatea sa, a împrumutat 150 de miliarde pentru războiul său? Când și-a promis chiar și pentru aceasta o sumă de 7,5 miliarde dobânzi și acum se simte plasat în situația stânjenitoare, inevitabilă de la început, de a încerca să colecteze aceste 7,5 miliarde de la sine sub forma unor impozite complet fanteziste?

卐卐卐卐卐

Tragicul acestei autoamăgiri este mai puțin prostia întregii economii bazate pe obligațiuni de război, de care am folosit întotdeauna mult mai bine decât restul lumii, cât faptul că doar un număr relativ mic de mari capitaliști obțin beneficii enorme de pe urma ei, în timp ce întreaga masă muncitoare, inclusiv capitaliștii mijlocii și mici, precum și afacerile, comerțul și industria, trebuie să plătească dobânzile. Și aici iese la iveală latura politică a întregii idei. Aici pot recunoaște că, de fapt, marele capital de împrumut și numai acesta [adică nu capitalul industrial] este blestemul întregii omeniri muncitoare. Se poate răsuci și întoarce lucrurile după bunul plac, dar întotdeauna masa tuturor oamenilor muncitori trebuie să suporte în cele din urmă costul plăților de dobânzi la capitalul de împrumut. Capitaliștii mijlocii și mici nu au nimic de arătat pentru plățile lor frumoase de dobânzi; nu pot avea nimic de arătat, pentru sumele de

Machine Translated by Google

Dobânzile trebuie impozitate în întregime. Fie sub formă de impozite directe, fie indirect, sub formă de impozite indirecte, timbre, tarife vamale sau alte sarcini asupra comerțului, oamenii harnici sunt întotdeauna fraierii , iar marele capital beneficiarul. Este acum destul de uimitor să vedem cum lumea ideilor socialiste a lui Marx și Engels

Este acum destul de uimitor să vedem cum lumea ideilor socialiste a lui Marx și Engels, de la Manifestul Comunist la Programul Erfurt (în special Kautsky), și chiar actualii lideri socialiști, cruță dobânzile capitalului de împrumut ca și cum ar fi fost comandate. Sfințenia dobânzii este tabu; dobânda este sfânta sfintelor; nimeni nu a îndrăznit încă să o pună la îndoială. În timp ce proprietatea, nobilimea, siguranța persoanei și a bunurilor, legile Coroanei, privilegiile și convingerile religioase, onoarea ofițerilor, patria și libertatea sunt mai mult sau mai puțin proscrise, dobânda este sfântă și de neatacat. Confiscarea averii și socializarea, deci încălcările flagrante ale legii care sunt doar oarecum edulcorate, în măsura în care sunt comise aparent în numele totalității indivizilor, sunt la ordinea zilei: toate acestea sunt permise, dar dobânda, dobânda este noli me tangere, „nu mă atinge”.

Plata dobânzii la datoria Reichului este alfa și omega bugetului de stat. Greutatea sa gigantică trage corabia statului în abis și totuși... totul este o mare escrocherie... o autoamăgire monstruoasă, alimentată exclusiv și exclusiv o în beneficiul marilor puteri bănești.

Aș dori să ating pe scurt obiecțiile referitoare la pensionarii mici, care vor fi discutate mai târziu, pentru a nu ne agăța de ele. În analiza marilor probleme, acestea nu sunt luate în considerare, dar este evident că aceste compensații vor fi asigurate prin cea mai largă extindere a serviciilor de asistență socială.

„Escrocherie”, am spus eu! „Escrocherie bazată pe dobânzi”! Un cuvânt puternic. Dar dacă acest cuvânt are justificare, care în timpul războiului a fost probabil cel mai folosit cuvânt pe câmpul de luptă și acasă, are cea mai mare justificare în ceea ce privește escrocheria bazată pe dobânzi.

Dar cum rămâne cu obligațiunile de război? Cu primele 5 miliarde, Reich-ul a scos din buzunarele oamenilor economiile care existau de fapt. Banii s-au întors. Apoi a venit noul împrumut pentru a absorbi din nou banii și, odată cu aceștia, ultimele economii reziduale. Și din nou, a venit pompa și a absorbit miliardele, iar acestea au scăzut din nou, până când, vesel, după ce acest joc fermecător a fost repetat de nouă ori, Reich-ul a acumulat 100 de miliarde de datorii.

În schimb, oamenii dețineau, desigur, în mâini 100 de miliarde în hârtie fin tipărită – la început, ne-am imaginat că am devenit mult mai bogați – dar apoi apare statul și spune: „Mă confrunt cu falimentul”.

Da, dar de ce? – Eu însumi cu siguranță nu pot da faliment, chiar dacă scot ocazional o bancnotă de o sută de mărci din buzunarul superior drept și o pun în cel stâng. Cu siguranță, ar fi cea mai mare nebunie dintre toate dacă am continua nebunia economiei noastre bazate pe obligațiuni de război declarând faliment4 .

Să rupem sclavia dobânzii la bani! Să declarăm certificatele de obligațiuni de război drept mijloace legale de plată, cu dobânda anulată, iar coșmarul falimentului statului se va topi de pe noi precum zăpada din martie sub soare.

4 Feder privește aici națiunea germană ca pe o entitate unificată, mai degrabă decât ca pe o simplă agregare de indivizi: banii care au fost transferați de la unii germani la alți germani rămân în cadrul națiunii germane, ceea ce înseamnă că este în puterea guvernului german să ajusteze distribuția, poate în dezavantajul imediat al unor indivizi, dar pentru binele națiunii în ansamblu.

Machine Translated by Google

Oamenii îmi spun că anularea plăților de dobânzi este un faliment deghizat al statului.
Nu, nu este adevărat! – Spectrul falimentului statului este, de fapt, doar un basm și o sperietură inventate de forțele mammoniste.

Cartea lui Franz Röhr, Was jeder vom Staatsbankerott wissen muß [Ce ar trebui să știe toată lumea despre falimentul statului], este complet blocată în gândirea mamonistă.
Deși autorul, în general, recunoaște destul de clar problemele economice care ne amenință prin socializare și deși recomandă cu emfază și corectitudine că, în cele din urmă, doar o reconstrucție a economiei noastre ne poate salva – el nu se poate elibera de credința superstițioasă în caracterul sacru al dobânzii și, prin urmare, descrie falimentul statului, în deplină concordanță cu interesul mamonismului, ca o catastrofă complet terifiantă.

Este interesant de observat că Röhr, în ciuda unor cunoștințe istorice mai bune, nu se poate elibera de viziunea mamonistă și notează în cuvintele sale de încheiere: „Dacă catastrofa economică ruinoasă nu este evitată, nimeni nu va fi cruțat de ea”, în timp ce la pagina 81 admite că consecințele proastei administrări a finanțelor publice au fost parțial inversate foarte repede, iar la pagina 68 spune că, în orice caz, nu ar trebui să existe nicio îndoială că Rusia (în ultimul secol) a depășit aceste crize valutare fără probleme de durată. La pagina 76, examinând efectele falimentelor statale, spune că, deși au apărut, desigur, probleme economice profunde etc., în general nu a rezultat nici distrugerea statului, nici a puterii sale economice. Dimpotrivă, s-a observat destul de des o revigorare rapidă a economiei naționale și o redresare a finanțelor publice. Când autorul continuă apoi încă trei rânduri spunând că falimentul statal înseamnă în mod absolut o catastrofă economică și provoacă o mizerie infinită, regret că nu pot urmări această logică.

Dar să revenim la cazul nostru particular! Ce ar fi mai sincer? Să vorbim fariseic despre caracterul inexpugnabil al obligațiunilor de război, în timp ce oprim poporul cu o povară fiscală flagrantă?
Sau, dacă un ministru de finanțe ar avea curajul să se adreseze public poporului și să declare: „Nu pot efectua plățile de dobânzi la obligațiunile de război sau pot face asta doar dacă colectez exact aceeași sumă de impozite de la dumneavoastră”. „...Dar pe atunci, în timpul războiului, aveam absolut nevoie de bani; nu mi-a trecut nimic mai inteligent (vezi Anglia), așa că am făcut escrocheria cu obligațiunile de război cu dobânzi mari. Trebuie să mă iertați, oameni dragi; în cele din urmă, totul a fost pentru voi, dar dacă vrem să nu ne mai jucăm de-a v-ați ascunselea... Eu, statul, nu voi mai plăti dobânzi, iar dumneavoastră, contribuabilul, nu trebuie să plătiți impozite pentru a acoperi aceste plăți de dobânzi... Acest lucru simplifică complet tranzacțiile noastre; evităm enorma birocrație fiscală și, de asemenea, enorma birocrație de plată a dobânzilor, conservând astfel o cantitate imensă de bani și potențial de muncă.”

Am zăbovit mult timp în a expune această escrocherie, dar o consider absolut fundamentală.
aici, sub nicio formă, pentru a nu pierde din vedere imaginea de ansamblu.

卐卐卐卐卐

Conform declarațiilor fiscale bavareze, cercul de persoane care ar avea de suferit — să zicem, tocmai cele care, conform declarațiilor lor fiscale, au primit peste 30.000 de mărci în plăți de dobânzi — este de 822 de persoane, ceea ce reprezintă doar 0,4% din cei obligați să plătească impozite (Bayr. St-Z. 1913) în toată Germania, deci aproximativ 10.000. (Cei mai importanți 10.000!)

Să clarificăm acum, cât mai pe scurt posibil, aspectele cele mai importante ale acestei revendicări revoluționare și, într-adevăr, să analizăm mai întâi problemele din perspectiva noastră națională.

Machine Translated by Google

Pentru aceasta este nevoie mai întâi de o privire clară asupra situației noastre actuale. Secretarul de stat Eugen Schiffer, în discursul său important la Camera de Comerț din Berlin, a declarat că este „imposibil de ignorat”. Acest lucru este doar parțial corect. Este posibil să ignorăm îndatorarea enormă a economiei noastre naționale și devalorizarea fără precedent a monedei noastre —
pe scurt, faptul că am devenit peste noapte un popor sărăcit.

Poverile care ne sunt impuse prin tratatul de pace nu pot fi însă ignorate. Certificatele de îndatorare existente în prezent, așa cum am văzut, se ridică la aproximativ 250 de miliarde. Să presupunem mai întâi că Antanta ne impune încă 50 de miliarde sub formă de despăgubiri de război: aceasta reprezintă un total de aproximativ 300 de miliarde de datorii.

Oricât de mult ar putea înăbuși limitele înguste ale acestui tratat, trebuie totuși spuse câteva cuvinte despre magnitudinea bogăției naționale germane. Investigațiile lui Helferrich și Steinmann-Bucher evaluează bogăția națională germană la aproximativ 350 de miliarde. Se poate atribui o valoare foarte limitată unor astfel de constatări, oricât de atent ar fi fost derivate. Ele sunt valabile doar pentru perioadele de activitate economică neperturbată. Dar sunt și destul de înșelătoare, deoarece sunt incluse proprietățile statului și municipale, de exemplu, și reparațiile drumurilor, modificările căilor navigabile și așa mai departe. Este clar că, deși producția unor astfel de lucrări poate fi costat enorm, ele nu au, strict vorbind, nicio valoare intrinsecă. Un criteriu mai bun pentru bogăția națională este așa-numita bogăție impozabilă, așa cum reiese din declarațiile fiscale pentru contribuția la apărare sau impozitul pe avere în timp de război. Pentru aceasta rezultă o sumă totală de 192 de miliarde, deci mult mai puțin decât cifra lui Helfferich. La această sumă se pot adăuga totuși aproximativ 10%, conform experienței, pentru micile averi scutite legal de impozite și aproximativ o cantitate egală pentru „rezervele silențioase ”.5

În orice caz, mi se pare excesiv de optimist să vorbim despre o bogăție națională de peste 250 de miliarde. Dar chiar și această cifră are doar o importanță foarte limitată. Cel mai corect lucru ar fi să ne desprindem complet de ideea unei bogății naționale care este cât de cât numeric accesibilă și să ajungem la recunoașterea faptului că bogăția națională își găsește expresia exclusiv în potențialul de muncă mentală și fizică al întregii națiuni și, prin urmare, aparține unor ordine de mărime care nu au nicio legătură cu conceptul mai restrâns de capital. Într-adevăr, trebuie să vedem o altă sursă de bogăție națională în prezența resurselor minerale, a bogățiilor pădurilor și a solului fertil, dar aceste lucruri nici ele nu pot fi înțelese numeric, deoarece valoarea lor fluctuează între zero și infinit, în funcție de faptul dacă resursele minerale sunt neexploatate sau, pe baza unui raport geologic, pot fi calculate la miliarde de tone de cărbune și...

și așa mai departe.

Să nu uităm că Germania este într-adevăr o țară săracă. Nu deține aproape niciun monopol. În ceea ce privește bogăția resurselor minerale, se află mult în urma majorității vecinilor săi, ca să nu mai vorbim de resursele minerale inegalabile ale imperiilor chinez, indian și american. În ceea ce privește fertilitatea solului, este mult inferioară în comparație cu câmpurile binecuvântate ale solului negru al Rusiei și în comparație cu întinderile productive fără efort ale terenurilor tropicale și subtropicale. Prin urmare, în cele din urmă, avem întotdeauna doar potențialul și voința poporului nostru de a munci, precum și disponibilitatea unei forțe de muncă suficiente și trebuie să înțelegem clar că în această stare de fapt nu se poate vorbi despre datorii garantate, despre garanții pentru instrumentele noastre de datorie...

5 „Rezervele silențioase” sunt rezultatul subestimării valorilor pozitive și supraestimării valorilor negative în contabilitate, deci pentru a crea aparența unei averi nete cât mai mici posibil.

Machine Translated by Google

Fie că este vorba de obligațiuni de război cu dobândă sau de bancnote ale Reich-ului fără dobândă, în spatele lor stă doar și exclusiv potențialul fiscal al întregului popor – și ce altceva este potențialul fiscal decât o funcție a forței de muncă a populației active totale?

卐卐卐卐卐

Trebuie să clarificăm acum pentru noi înșine încă un complex relevant de întrebări și, bineînțeles, principalele intrări ale surselor de venituri și cheltuieli ale statului nostru. Există un contrast remarcabil între spațiul vast pe care îl ocupă grija pentru a face bani în viața noastră privată și atenția pe care o acordăm marilor probleme ale managementului financiar al statului nostru și totuși, între economia individuală și economia națională nu există nicio diferență esențială.

Principalele intrări ale veniturilor statului sunt: în primul rând, profiturile nete ale oficiilor poștale și ale căilor ferate; în al doilea rând, cele ale minelor, administrațiilor forestiere și altor întreprinderi de stat; în al treilea rând, taxele și impozitele indirecte; în al patrulea rând, impozitele directe.

Pentru a nu încuraja discuții pur teoretice în astfel de chestiuni eminamente practice, doresc să clarific intrările individuale din bugetul statului bavarez pentru anul 1911 în funcție de ordinul lor de mărime. Poșta, telegraful și căile ferate au adus 120 de milioane; pădurile, minele etc., aproximativ 40 de milioane; impozitele indirecte, 53 de milioane; impozitele directe, 60 de milioane. Alte 67 de milioane au provenit din taxe de timbru, taxe, impozite pe succesiune, impozite funciare, transferuri de venituri din Reich și așa mai departe.

Dar cheltuielile? Găsim aici, în primul rând, plățile pentru dobânzi la datoria de stat, inclusiv datoriile feroviare cu 85 de milioane. Pentru casa regală, 5 milioane; administrarea justiției, 27 de milioane; administrație internă, 40 de milioane; biserici și școli, 51 de milioane; administrație financiară, 13 milioane; cheltuieli legate de Reich, 50 de milioane; pensii, 36 de milioane. Cheltuieli diverse, 5 milioane. Pe atunci, în acest an norocos al finanțelor bavareze, bugetul anual a lăsat un surplus de venituri de 27 de milioane.

În cadrul reflecției noastre, însă, ne privește doar acele cheltuieli care pot fi omise prin abolirea sclaviei dobânzii. Aici, plata dobânzii la datoria de stat se situează, în mod firesc, pe primul loc, la 85 de milioane de mărci; adăugați la aceasta cea mai mare parte a plății noastre pentru administrarea financiară, de aproximativ 10 milioane; în plus, o mare parte a plăților pentru scopuri legate de Reich, din care să adăugăm jumătate, 25 de milioane, și, în final, cele 5 milioane reprezentând plăți pentru casa regală, au dispărut acum: un total de 125 de milioane.

Dispariția acestor intrări înseamnă posibilitatea renunțării la impunerea tuturor impozitelor directe și indirecte, care, după cum am văzut, au adus 53 de milioane și, respectiv, 60 de milioane de mărci, în total 113 milioane de mărci!

Nu suntem deloc de părere că ar trebui eliminate complet impozitele directe și indirecte; fără îndoială, în limite rezonabile, acestea servesc, pe de o parte, la educație, pe de altă parte, la reglementare. Cu siguranță este tot atât de corect și corect ca profiturile din proprietățile deținute liber și neîntemeiat să rămână supuse unui impozit moderat, gradat, deoarece statul trebuie, desigur, să mențină și proprietatea sigură prin intermediul agențiilor sale de poliție. Pare la fel de recomandabil ca comerțul și industria să fie obligate să plătească contribuții fiscale corespunzătoare profiturilor lor din activități lucrative, deoarece statul trebuie, de asemenea, să se ocupe de întreținerea și dezvoltarea căilor comerciale publice pentru acestea. O taxă minimă corespunzătoare pe cap pentru fiecare cetățean cu drept de vot este, de asemenea, o...

Machine Translated by Google

cerința de echitate, întrucât grija pentru securitatea persoanei și a bunurilor sale este impusă și din partea statului.

În domeniul impozitelor indirecte, o extindere puternică a tuturor taxelor pe lux are un efect de reglementare în cel mai bun sens al cuvântului, în timp ce toate alimentele simple și necesitățile oamenilor ar trebui să fie scutite de taxe!

Rezultatul unei astfel de politici fiscale s-ar regăsi mai puțin în venituri mari – despre care nu se poate vorbi, întrucât pentru marea masă a populației impozitarea nu ar trebui să fie o povară reală, ci doar o reamintire a faptului că persoana nu este doar o esență individuală, ci și un cetățean al statului și că, pe lângă drepturile civile, are și îndatoriri civile.

Veniturile fiscale ar trebui să fie mai puțin necesare pentru achitarea datoriilor întreprinderilor de stat, ale căror profituri nete, așa cum am văzut, sunt suficiente pentru a acoperi cheltuielile normale ale statului pentru școli, universități, administrarea justiției, administrație internă etc. Veniturile fiscale ar trebui folosite pentru a avansa sarcini culturale speciale ale statului pentru care nu au fost niciodată disponibile resurse adecvate în cadrul bugetului normal de stat. Mă gândesc aici în primul rând la orfelinate, institute pentru nevăzători și infirmi, creșe, îngrijirea viitoarelor mame, luptele împotriva tuberculozei, alcoolului și bolilor venerice și la construirea de orașe-grădină și așezări, în special pentru cazarea și îngrijirea umană a persoanelor cu dizabilități de război.

卐卐卐卐卐

Privirea noastră se lărgește. Vedem pământ virgin. Ar putea abolirea sclaviei bazate pe dobândă însemna anularea tuturor taxelor? Ar însemna că, dacă am fi ieșit din această luptă gigantică ca un popor victorios... Așa cum stau lucrurile, să nu sărbătorim prea devreme; poverile impuse de dușmanii noștri vor face în așa fel încât să nu o facem. Dar, în orice caz, vedem pământ virgin bazat pe exemplul într-adevăr destul de simplu al bugetului nostru de stat bavarez pe care tocmai l-am folosit...

În general, găsim relații destul de similare în celelalte state federale germane și nu este exagerat să spunem că din surplusurile întreprinderilor de stat, ale căilor ferate, oficiilor poștale, telegrafelor, pădurilor, minelor și așa mai departe, toate cheltuielile de stat pentru întreaga administrare a justiției, pentru toată administrația internă, inclusiv proiectele de construcții de stat, toate cheltuielile pentru școli și universități, precum și pentru scopuri culturale, ar putea fi acoperite fără dificultate. Prin urmare, o situație perfect ideală.

De ce nu este așa? Dobânda s-a infiltrat. Din cauza plății dobânzilor, alimentele populației se scumpesc; din cauza dobânzii, zahărul și sarea, berea și vinul, chibriturile și tutunul și nenumărate alte bunuri de strictă necesitate zilnică sunt supuse unor impozite indirecte.
Din cauza dobânzii, trebuie majorate impozitele directe, care se împart în impozite funciare care sunt transmise sub forma unor prețuri mai mari la cereale, impozite pe locuințe care cresc chiriile, impozite pe afaceri care împovărează munca productivă, impozite pe venit care scad inevitabil nivelul de trai al funcționarilor publici și al persoanelor cu salarii fixe și, în final, chiar în cele din urmă, modest în a da, dar insațiabil în a primi, capitalul împrumutat plătește impozite pe dividendele de capital. Conform declarațiilor fiscale din anul 1911, din cele 253 de milioane de dividende de capital primite în Bavaria, toate cele 8,1 milioane au fost plătite sub formă de impozite de stat.

Am văzut că toate dividendele de capital, toate dobânzile la capital, trebuie în cele din urmă să fie obținute prin munca întregului popor. Am văzut că plata dobânzilor la datoriile publice

Machine Translated by Google

constituie cea mai mare intrare în bugetul statului nostru și am observat că cei obligați să plătească impozite pe plățile de dobânzi aduc doar o contribuție extrem de limitată la veniturile statului.

În termeni de mărime relativă, capitalistul a plătit 8 milioane dintr-un total de 60 de milioane în impozite directe, ceea ce reprezintă doar o optime până la o șesime din impozitele directe de stat plătite în Bavaria în 1911. Impozitele directe reprezintă însă doar aproximativ o cincime din veniturile totale ale statului. Prin urmare, capitalul de împrumut contribuie doar cu aproximativ o treizecime până la o patruzeci și opta parte din nevoile totale ale statului.

Nu trebuie negat faptul că legislația fiscală din timpul războiului, în special în ultimii ani, a recurs la un impozit mai puternic pe dividendele de capital, însă o impozitare indirectă mai puternică a ținut mai mult sau mai puțin pasul cu aceasta, astfel încât dimensiunea relativă abia s-a schimbat.

Tabloul devine sumbru dacă luăm în considerare bugetul Reich-ului. Aici, proporțiile în sine sunt deja mult mai puțin favorabile. Reich-ul nu are aceleași surse de impozitare ca statele federale individuale. Impozitele directe sunt rezervate statelor federale; întreprinderile Reich-ului sunt limitate la poșta și calea ferată a Reich-ului (rețineți că aceasta nu include căile ferate de stat prusace) și, în consecință, rămân doar taxele de drum și impozitele indirecte.

Ordinele de mărime ale surselor de venit ale Reich-ului (vezi Statistisches Jahrbuch für das Deutsche Reich pentru anii 1917 și 1918) erau, în anul 1915, 1 miliard în impozite indirecte, 0,8 miliarde în venituri speciale (contribuții de război, taxe de școlarizare) și așa mai departe. Și aici aceeași situație. Mai mult de o treime, mai exact 1,3 miliarde, a fost devorată deja în anul 1915 prin plata dobânzilor la datoria Reich-ului. Și aici capitalul de împrumut și-a făcut loc din nou. Și aici are nevoie de toate impozitele directe pentru a-l satisface. Zahărul plătește 163 de milioane, sarea 61 de milioane, berea 128 de milioane, tutunul, schnapps-ul, vinul spumant, combustibilul pentru lămpi, chibriturile, cărțile de joc și nenumărate alte articole au trebuit impozitate pentru a aduna un miliard de mărci care apoi se varsă complet în buzunarele capitaliștilor.

Astăzi, cum să plătești dobânda la datoria Reichului este o enigmă. Numai plățile de dobânzi devorează 8 miliarde [anual], bazate pe 100 de miliarde în obligațiuni de război plus alte credite de război. Veniturile din poștă și căi ferate cu greu pot fi majorate în continuare. O creștere suplimentară a taxelor de drum cu greu va fi tolerată; prin urmare, probabil că a mai rămas doar o creștere de cinci sau zece ori a impozitelor indirecte - o imposibilitate! - sau înțelegerea clară că numai și numai abolirea sclaviei față de dobânda la bani ne poate aduce salvarea. O enormă autoamăgire este ceea ce a fost întreaga economie a obligațiunilor de război. Națiunea germană a împrumutat o sută de miliarde de la ea însăși pentru războiul său. Pentru asta și-a promis 5 miliarde în dobânzi; prin urmare, trebuie să plătească 5 miliarde în impozite. Toate beneficiile merg la marele capitalist, care încasează atât de mult din dividende de capital încât nu le poate folosi, și totuși doar un procent destul de modest este luat prin impozitul pe dividendele de capital, așa cum am văzut.

卐卐卐卐卐

Sper că, prin principalele puncte ale prezentării mele, am risipit deja teroarea uman de înțeles pe care mulți cititori ar putea-o avea de a pierde în cele din urmă veniturile din dobânzi de pe frumoasele lor certificate. Să demonstrăm foarte pe scurt, printr-un singur exemplu, că întreaga economie a dobânzii este o mare autoamăgire și, odată cu aceasta, vreau să analizez un nivel superior al veniturilor solide ale clasei de mijloc.

Să presupunem că un cap de familie are un venit din muncă de 10.000 de mărci și, pe lângă aceasta, încă 5.000 de mărci din dividende de capital. În primul rând, aproximativ 1.500 de mărci din acestea vor fi plătite sub formă de impozite directe; apoi, cel puțin 1.000-1.200 de mărci sub formă de chirii mari vor fi...

Machine Translated by Google

deposedate pentru dobândă eternă. Alte 1000 de mărci vor fi probabil scurse sub formă de impozite indirecte pentru o familie de cinci sau șase persoane și deja ne dăm seama că nu a mai rămas prea mult din dividendele de capital minunate de care se bucurau micii și mijlocii capitaliști sub ratele de impozitare fericite din anii precedenți. Într-adevăr, deja astăzi nu se mai poate vorbi despre „excedent"; dimpotrivă, dacă examinăm astăzi actualele propuneri fiscale fantastice, este probabil ca mult mai multe venituri din muncă să fie impozitate.

Firește, situația pare a fi cu totul diferită pentru marele capitalist, care, să zicem, încasează doar 1 milion din dividende de capital. (Astfel de oameni sunt destul de numeroși în Germania de astăzi.) Din impozitul pe dividendele de capital, acest om norocos plătește cel mult 50-60 de mii de mărci. Din impozitele indirecte, el nu plătește mai mult decât tatăl de familie din exemplul precedent. La urma urmei, cu bugetul său, poate trăi destul de confortabil cu 40-50 de mii de mărci, chiar și în actuala eră scumpă. Dacă îi rămân aproximativ 900.000 de mărci în numerar, pentru acestea, cu o dobândă de 5% la împrumuturi, va primi încă 45.000 de mărci în anul următor, iar aceasta, conform legii, pe cheltuiala populației muncitoare.

Micul pensionar care trăiește doar din dobândă ar avea, fără îndoială, un prejudiciu. Dacă este capabil să muncească, atunci trebuie, desigur, să se hotărască să obțină un venit din muncă. Prin aceasta, se situează mult mai bine decât milioanele de camarazi ai săi, care nu au nimic altceva decât potențialul lor fizic sau mental de muncă. Dacă nu dorește acest lucru, atunci trebuie să-și consume din avere. În cele din urmă, are la dispoziție 20 de ani să o ciugulească iar și iar, dacă continuă să consume suma anuală pe care a primit-o cu o dobândă de 5%. Pentru persoanele care nu sunt în măsură să muncească sau sunt slăbite de boală sau vârstă, evident că trebuie asigurat un trai adecvat prin dezvoltarea asistenței sociale pentru toate segmentele populației.

Vizualizez bunăstarea socială astfel:

Să presupunem că o doamnă în vârstă, o văduvă, care până acum trebuia să trăiască din dobânda unei investiții de capital de 60.000 de mărci, este, prin abolirea proclamată legal a sclaviei bazate pe dobândă, lipsită de sursa sa de venit. Aici, prin cea mai largă extindere a sistemului de pensii, persoanei menționate anterior i s-ar oferi posibilitatea de a primi o pensie corespunzătoare capitalului său, prin care pensia anuală ar putea fi chiar majorată în raport cu randamentul anterior al dobânzii, astfel încât să se ofere și o anumită compensație pentru valoarea diminuată a banilor chiar și acestui cerc de oameni. Astfel, de exemplu, în schimbul celor 60.000 de mărci cedate în instrumente de creanță ale Reich-ului, ale statelor sau în obligațiuni garantate, s-ar putea acorda o pensie anuală pe viață de 4.000 de mărci. Dacă văduva are copii și dorește să le lase moștenire o parte din avere, atunci i se poate permite ca doar 40.000 de mărci să fie transformate într-o pensie, în timp ce restul de 20.000 ar fi păstrate pentru copii. Din cele 40.000 de mărci, în funcție de vârsta solicitantului de pensie, se putea acorda anual până la 1/12 din capitalul primit. În plus, trebuie menționat aici că, odată cu eliminarea impozitelor opresive ca urmare a abolirii sclaviei bazate pe dobândă, costul vieții văduvelor va scădea considerabil.

Ar depăși cu mult scopul acestui eseu examinarea în detaliu a intereselor personale ale fiecărui strat al populației. O astfel de cerere revoluționară nu poate fi despre interese personale; cu toate acestea, pe măsură ce ideea își face efectul, se va constata că, în cele din urmă, consecințele benefice pentru sănătate aduc beneficii personale fiecărui individ.

Tocmai prin problema deja izolată mai sus, a modului de a obține eliberarea de dobânzi la obligațiunile de război, am încercat să clarific deja faptul că micii capitaliști - prin care mă refer la toate sutele de mii care au fost induși printr-o publicitate hiper-americană -

Machine Translated by Google

campanie de a-și dedica economiile pentru subscrierea la obligațiuni de război — nu numai că nu primesc niciun beneficiu din dobânzi, deoarece, bineînțeles, trebuie să le plătească singuri din impozite, dar, cu o legislație fiscală adaptată pentru protejarea marelui capital, trebuie să susțină plățile de dobânzi pentru subscrieri de milioane de mărci.

Mi se pare că, în afară de aceste considerații imediate, un apel către toți pentru bunăstarea copiilor lor trebuie în sine să-l convingă pe deținătorul de obligațiuni îngrijorat să accepte ca fiind complet naturală renunțarea la dobânda eternă din datoriile Reichului. În acest caz, ce pierde de fapt patriotul, care a dat 10.000 de mărci patriei sale în cea mai mare nevoie, în afară de o pretenție cămătărească de a încasa 50.000 de mărci dobândă în termen de o sută de ani, fără a diminua măcar principalul? Copiii și nepoții săi trebuie să muncească veșnic, doar pentru a plăti toate dobânzile.

卐卐卐卐卐

Problema rambursării sumelor împrumutate poate fi rezolvată în diverse moduri. În ideile mele principale, expuse pe scurt, despre problema în cauză, pe care le-am prezentat guvernului Statului Popular Bavaria [sub Kurt Eisner] la 20 noiembrie anul trecut [1918], am propus pur și simplu ca rambursarea să înlocuiască plata dobânzii la o rată de 5% anual timp de 20 de ani. Cred că în cele ce urmează pot face chiar o sugestie mult mai bună, care, datorită simplității sale, merită cu siguranță preferință: „Certificatele de obligațiuni de război, la anularea dobânzii, vor fi declarate valută.” Acesta este Oul lui Columb. Avantajul acestei măsuri este, în primul rând, că nimeni nu simte cu adevărat nimic de pe urma ei. Certificatele de obligațiuni de război continuă să stea în depozite; dar niciun tânăr nu le primește, la fel cum nu o carte, un dulap sau un alt obiect util pe care cineva l-ar împrumuta prietenului său.

Dacă cineva are nevoie de bani, atunci pur și simplu scoate o bancnotă de război și plătește cu ea. Bancnotele de război au, la urma urmei, la fel de multă frumusețe și valoare de hârtie ca și celelalte bancnote ale noastre de 10, 20, 100 și 1000 de mărci. Cu siguranță nu se poate vorbi despre o inundație a pieței cu valută într-o tranziție atât de lipsită de obstacole de la economia bazată pe dobândă la economia națională fără dobândă. economie. Toate certificatele de obligațiuni de război sunt într-adevăr deja bine protejate și depozitate în seifuri bancare sau în alte locuri de ascundere considerate sigure de către oameni, cum ar fi o șosetă de lână sau o grămadă de bălegar. Într-adevăr, nu se poate nega faptul că moneda noastră de hârtie emisă, în valoare de aproximativ 40 de miliarde, nu este nici ea în circulație, ci în cea mai mare parte este tezaurizată în modul descris mai sus. Nevoia noastră de valută în perioadele de boom economic dinaintea războiului era, de asemenea, de doar aproximativ 4-6 miliarde și este de neconceput că am avea nevoie de mai mult de două ori mai mult astăzi, în economia fără numerar, din ce în ce mai obișnuită6 .

卐卐卐卐卐

Anularea dobânzii trebuie efectuată în exact același mod pentru toate activele cu dobândă fixă. Pentru aceste active, la fel ca și pentru activele care generează dividende, se recomandă „rambursarea” propusă inițial în pensii anuale pe 20 sau 25 de ani, în special pentru creditele ipotecare.

Abolirea sclaviei dobânzii pentru creditele ipotecare înseamnă, fără îndoială, soluția problemei locuințelor, eliberarea de chiriile exorbitante. Nu este deloc evident de ce titularul

6 Într-o secțiune ulterioară, Feder afirmă că a decis că simpla utilizare a certificatelor de obligațiuni de război ca monedă nu este Cea mai bună idee. El propune ca acestea să fie convertite în credit bancar.

Machine Translated by Google

De ce ipoteca ar trebui să beneficieze etern de dobândă dintr-o sumă împrumutată o singură dată, de ce i s-ar acorda un aflux fără efort și nesfârșit de bunuri, de ce marea masă a unui popor, numai pentru acest principiu nesănătos al dobânzii, ar trebui să plătească chirii mari an de an. Să se intervină foarte pe scurt că, evident, nu se poate vorbi despre o anulare completă a chiriei, deoarece, desigur, administrarea și întreținerea caselor necesită muncă și bani constanti. Prin urmare, o scădere a chiriilor poate avea loc doar în măsura în care rezultă de la sine, prin rambursarea completă a ipotecilor.

Un singur lucru trebuie subliniat cu tărie, și anume că abolirea sclaviei față de dobândă nu are nici cea mai mică legătură cu munca noastră totală producătoare de valoare, în măsura în care nu se pune nicio piedică în calea spiritului antreprenorial, a muncii productive, a fabricării de bunuri, a dobândirii de bogății. Dimpotrivă, așa cum am văzut, întregul popor muncitor este eliberat de o povară sufocantă, nerezonabilă, grea; viața noastră sufletească este curățată de o otravă amețitoare.

卐卐卐卐卐

Putem observa cât de corect a fost recunoscută rodnicia problemei dobânzii de-a lungul istoriei prin faptul că mințile din toate epocile și din toate popoarele au fost preocupate de ea...

În diverse pasaje din Vechiul Testament, cum ar fi Leviticul 25 și Deuteronom 15, găsim reglementări privind încetarea dobânzii sub forma că al șaptelea an ar trebui să fie întotdeauna o acceptiune sau un jubileu, în care toate datoriile camarazilor populari ar trebui anulate.

Solon, în anul 594 î.Hr., a abolit sclavia personală bazată pe datorii prin legislație. Această lege a fost numită marea Seisachtheia (scuturarea de poveri).

În Roma antică, Legea Gemicia din anul 332 î.Hr. a interzis brusc cetățenilor romani să perceapă dobânzi.

Sub Justinian a fost adoptată o interdicție privind dobânda compusă, cu reglementarea că nu se mai trebuie solicitate dobânzi atunci când dobânzile restante s-au acumulat până la nivelul sumei împrumutate inițial.

Papa Leon I (cel Mare) a decretat în anul 443 o interdicție generală privind perceperea de dobânzi; până atunci, doar clericilor li se interzisese să perceapă dobânzi la un împrumut. Interdicția privind perceperea de dobânzi făcea acum parte din Dreptul Canonic și, de asemenea, o reglementare obligatorie pentru laici. Legislația seculară s-a aliniat treptat la opiniile canonice și chiar amenința cu pedepsirea perceperii de dobânzi. Găsim acest lucru în ordonanțele de poliție ale Sfântului Imperiu Roman pentru anii 1500, 1530 și 1577.

Desigur, astfel de legi erau acum foarte respinse și frecvent ocolite, iar în această retrospectivă istorică destul de scurtă se poate menționa doar ca fapt istoric uimitor că, deși sub dreptul canonic din secolele XI-XVII, perceperea de dobânzi era interzisă creștinilor, aceasta era permisă evreilor.

Ar fi extraordinar de încântător să investigăm în fiecare caz ce tumori economice au dus la aceste puternice scăpări de poveri. Ar fi deosebit de valoros să vedem ce puteri și forțe au încălcat interdicțiile privind dobânda în mod repetat.

În Evul Mediu, cu siguranță, cămătarii erau adesea folosiți la muncă scurtă; fermierii sau cetățenii, după ce fuseseră vărsați de sânge, se adunau și îi băteau pe profitori până la moarte. Astăzi avem

Machine Translated by Google

a intrat într-o fază complet diferită a problemei intereselor. Astfel de pogromuri sunt profund dezaprobate.

De asemenea, nu mai este vorba de simptome individuale, limitate la nivel local, ale bolii, care ar putea fi combătute prin excizia pungii de puroi; ceea ce se întâmplă este o gravă îmbolnăvire a întregii umanități.

卐卐卐卐卐

Trebuie subliniat cu cea mai mare tărie faptul că tocmai cultura noastră contemporană, tocmai internaționalitatea relațiilor economice, face ca principiul interesului să fie atât de ucigaș. Retrospectiva istorică de mai sus nu ar trebui considerată ca oferind o analogie pentru circumstanțele de astăzi. Când babilonienii i-au învins pe asirieni, romanii pe cartaginezi, germanii pe romani, atunci nu a existat o continuare a sclaviei față de dobândă; nu existau puteri mondiale internaționale. Războaiele nu au fost finanțate nici prin împrumuturi, ci cu comori acumulate în timpul păcii. David Hume oferă o imagine de ansamblu foarte bună asupra acestui lucru în Eseul său despre creditul public. Doar epoca modernă, cu continuitatea proprietății și dreptul său internațional, permite capitalului de împrumut să crească la infinit. Banul care a fost investit cu dobândă la momentul nașterii lui Hristos nu mai există, deoarece de atunci toate drepturile de proprietate au trebuit să cedeze de mai multe ori violenței; prin contrast, banul pe care vechiul Rothschild l-a investit cu dobândă încă există și va exista, dacă există drept internațional, pentru totdeauna.

În plus, trebuie luat în considerare faptul că mari suprafețe ale Pământului au trecut abia în epoca modernă de la economia naturală la economia monetară. Este deosebit de important în acest sens faptul că abia la mijlocul secolului al XIX-lea au fost abolite toate restricțiile privind perceperea de dobânzi și, de asemenea, toate interdicțiile privind dobânzile: astfel, Anglia în anul 1854, Danemarca 1856, Belgia 1865, Austria 1868.

Astfel, conceptul actual de dobândă ca fiind inseparabilă de posesia banilor nu este cu mult mai vechi de o jumătate de secol. Dar tocmai acest concept de dobândă a făcut pentru prima dată ca banii să se transforme în puterea demonică a unei coerciții universale pe care am ajuns să o cunoaștem.

Îndatorarea incipientă și apoi tot mai mare a statelor față de capitaliști datează, de asemenea, abia de la mijlocul secolului al XIX -lea. Abia din acel moment vedem statul degradat de la statutul de administrator al comunității populare la cel de administrator al intereselor capitaliste. Această dezvoltare a atins punctul culminant în obligațiunile de război, pe care le întâlnim în toate țările, care, așa cum am recunoscut, deservesc exclusiv interese mamoniste, care ar trebui încoronate cu giganticul edificiu de credit al unui împrumut mondial.

卐卐卐卐卐

Aceste scurte retrospective ar trebui să ne faciliteze, în cele din urmă, desprinderea de presupunerea că capitalului de împrumut trebuie să i se împrumute puterea supramundană de a crește etern și interminabil din el însuși. Înzestrat cu un potențial terifiant de a se epuiza. Trebuie să ne desprindem de ideea că capitalul de împrumut, neafectat de faptele și faptele rele lumești, ar trebui să poată trona deasupra norilor, neafectat de trecere, neafectat de forțele distrugerii, neafectat de împușcăturile tunurilor noastre gigantice. Căci, chiar dacă casele și colibele, căile ferate și podurile spulberate de obuze s-ar preface în praf și cenușă, ipotecile ar exista în continuare;

Machine Translated by Google

Obligațiunile feroviare și certificatele publice de îndatorare nu sunt astfel șterse. Dacă satele și orașele, provinciile întregi cad victime ale distrugerii nebunești a războiului, care este rezultatul? Noi certificate de îndatorare sunt ceea ce înseamnă acest lucru. Cu ochii sclipind de lăcomie, Internaționala Aurului, întronată deasupra norilor, urmărește goana nebună a umanității. Și nu este mult îndepărtat momentul în care întreaga umanitate va servi în sfârșit doar ca sclavi ai dobânzii pentru mamonism.

Ideea este internațională; trebuie să elibereze întreaga lume. Trăiască națiunea care a fost prima îndrăznește pasul îndrăzneț. În curând vor urma și alții.

Întrebarea care mi se adresează adesea, dacă ideea este realizabilă la nivel național, o fac răspundeți cu da. Suntem îndatorați intern.

Împotriva creanțelor străine la dobânzi suntem, în mod firesc, neputincioși deocamdată; acestea trebuie pur și simplu plătite. Ieșirile excesive de capital trebuie blocate pe cât posibil, dar, pe cât de puțin se abține legiuitorul să elaboreze legi împotriva crimei, omorului din culpă, fraudei etc., pentru că ar exista întotdeauna ticăloși, tot atât de puțin ar trebui un popor, în totalitatea sa, să se abțină de la a face un pas recunoscut ca necesar pentru vindecarea finanțelor sale publice, tocmai pentru că nu tocmai cele mai bune elemente ale poporului încearcă să-și ducă prada în siguranță în afara țării. Dacă presupunem că sute de milioane, chiar miliarde în certificate de obligațiuni de război ar fi cheltuite în străinătate, nici măcar acest lucru nu ar putea fi un imbold semnificativ pentru a nu aboli sclavia dobânzii; căci, proporțional, din cele peste 250 de miliarde de mărci în active de investiții interne cu dobândă fixă, de departe majoritatea trebuie să se afle încă în țară.

Să rezumăm din nou pe scurt. – Abolirea aservirii față de dobândă este mijlocul radical pentru vindecarea definitivă și permanentă a finanțelor noastre publice. – Abolirea comunității de dobânzi înseamnă posibilitatea renunțării la impozitele directe și indirecte opresive, deoarece întreprinderile de stat, în special după socializarea unor sectoare mai adecvate (navigația interioară, electricitatea, traficul aerian etc.), vor oferi surplusuri suficiente vistieriei publice pentru a susține toate sarcinile sociale și culturale ale statului.

Pe lângă aceste considerații financiare, abolirea comunității de interese va acorda muncii productive în toate domeniile de activitate prioritatea pe care o merită. Banii sunt returnați la rolul care le este potrivit, acela de a fi un servitor în puternicul motor al economiei noastre naționale. Vor deveni din nou ceea ce sunt, un voucher pentru munca finalizată, și astfel calea este deschisă către un scop mai înalt, pentru abținerea de la sete de bani furioasă a epocii noastre.

Ideea indică crearea unui front unit al întregii populații muncitoare: de la muncitorul fără proprietate care, așa cum am văzut, este foarte greu împovărat cu impozite indirecte pentru satisfacerea capitalului de împrumut, trecând prin întreaga clasă burgheză a funcționarilor publici și angajaților, a clasei de mijloc agricole și a micilor meserii, care simte tirania nemiloasă a banilor sub forma locuințelor mizerabile, a arendelor de terenuri agricole, a dobânzilor bancare și așa mai departe, până la liderii, inventatorii și directorii de frunte ai marii noastre industrii, care sunt cu toții mai mult sau mai puțin prinși laolaltă în ghearele marelui capital de împrumut, pentru care prima sarcină a vieții este întotdeauna să muncească de dragul pensiilor, dividendelor și dobânzilor pentru forțele bănești care acționează în culise. Nu mai puțin aparțin acestui grup toate cercurile intelectualității - artiști, scriitori, actori, savanți, precum și alți profesioniști independenți.

Deși marele capital împrumutat, ca grup de persoane fizice sau ca personificare a principiului dobânzii, caută conștient sau instinctiv să ascundă faptul setei sale nemărginite de control și deși întreaga noastră tradiție juridică bazată pe dreptul roman, deci pe legea care servește la protejarea unei plutocrații, a subliniat întotdeauna atât de puternic protejarea proprietății și, prin urmare, a pătruns simțul de dreptate al poporului nostru, abolirea robiei dobânzii asupra...

Machine Translated by Google

Banii trebuie să vină, ca singura cale de ieșire din amenințarea înrobirii economice a întregii lumi de către Internaționala Aurului, ca una dintre modalitățile de a alunga otrava mammonismului cu corupția și contaminarea mentalității epocii noastre.

Conversia obligațiunilor de război în credit bancar

Cererea din §1, privind convertirea certificatelor de obligațiuni de război etc. în mijloace legale de plată, a fost întâmpinată în numeroase ocazii cu obiecția că ar însemna inundarea excesivă a pieței cu valută. Această obiecție este în sine destul de eronată. Inflația apare prin simpla existență a obligațiunilor de război.

Este adevărat însă că, în ciuda eronării sale, îngrijorarea cu privire la prezența fizică a acestor hârtii declarate a fi valută nu dispare și, prin urmare, deși este nerealistă, această îngrijorare ar putea genera efecte secundare nefericite, ca și cum, de fapt, ar fi avut loc o nouă inflație. Prin urmare, modificând § 1, cerem, după anularea legislativă a obligației de plată a dobânzii, conversia certificatelor de obligațiuni de război, împreună cu alte obligațiuni publice, [nu în valută, ci] în credit bancar.

Această formulare are marele avantaj că existența fizică a obligațiunilor de război sub formă de hârtie ar înceta; certificatele de obligațiuni de război ar fi livrate către Reichsbank de către bănci, bancheri, instituții de economii etc. și ar fi distruse după emiterea unui bilet de credit la valoarea nominală. Astfel, aproape fiecare persoană din Germania ar primi un credit bancar, un cont bancar deschis pe care l-ar putea folosi.

O astfel de procedură ar avea și marele avantaj că păstrarea investițiilor mai mari în posesie privată nu ar fi posibilă, deoarece după expirarea unui termen specificat certificatele nelivrate ar fi declarate nule.

În plus, ar fi cel puțin posibil să se controleze cât de mult se cheltuiește din obligațiunile de război în afara țării [afectând astfel balanța comercială a Germaniei]. Ultimul punct însă nu trebuie să împiedice în niciun fel îndeplinirea abolirii sclaviei față de dobândă. Întrucât ne simțim cu adevărat prea slabi în comparație cu țările străine, trebuie să satisfacem (doar) cererile de dobândă cu care ne confruntăm din străinătate. Personal, sunt întru totul de părere că ar trebui să susținem și anularea dobânzii chiar și pentru deținătorii de obligațiuni străine. Nu trebuie să ne temem că cererile de dobândă străine ar fi impuse prin forța armelor, deoarece s-au făcut atât de multe progrese în revenirea [de la nebunia războiului] la ceva care seamănă cu conștiința de sine și niciodată în istorie nu a fost întreprinsă o acțiune asemănătoare războiului împotriva unui stat mare din cauza măsurilor financiare care afectează persoanele private.
De asemenea, nu ar trebui să ne imaginăm că nici măcar poporul francez ar emite un ultimatum Germaniei din cauza pretențiilor de domni Mayer, Schulze și Cohn din Germania, bazate pe obligațiunile lor de război germane trecute peste graniță.

Dincolo de aceasta, pentru a evita chiar și aparența unui faliment de stat pentru restul lumii, ar fi posibil să se organizeze o loterie a obligațiunilor de război, care, bineînțeles, ar putea fi ușor trucată pe baza statisticilor obținute prin furnizarea obligatorie de certificate, astfel încât la început doar numerele aparținând probabil persoanelor din străinătate să fie extrase și plătite în bancnote ale Reich-ului.

Un al treilea lucru ar fi binevenita constatare a distribuirii obligațiunilor de război și oportunitatea aferentă, care există încă, pentru o colectare extraordinar de simplă a impozitului pe avere, în timp ce bursierii ar trebui, desigur, doar să instruiască birourile Reichsbank să încarce contul domnului NN cu atâtea mărci reprezentând impozit. În acest fel, impozitare-

Machine Translated by Google

plățile ar fi mult mai puțin dureroase – deși, bineînțeles, dreptul de apel al contribuabililor ar continua să existe în întregime.

Printr-o astfel de transformare (conversie) a obligațiunilor de război în credite bancare s-ar putea realiza și o anumită nivelare socială, în măsura în care investițiile mai mici în obligațiuni de război, adică toate subscrierile mici ale tuturor celor pentru care subscrierea de obligațiuni de război trebuie considerată într-adevăr un act patriotic; să zicem, până la 5 sau 10 mii de mărci, ar fi compensate la paritate, în timp ce toate subscrierile mai mari ar putea fi creditate la o rată care urmează să fie stabilită. Creditele pentru toate celelalte hârtii de stat ar fi tratate exact în același mod.

Comentarii speciale privind cererea de lege în Manifest

La § 1

Este absolut indispensabil ca toate subscrierile la datoriile de stat și municipale să fie tratate în același mod, întrucât numai o astfel de reglementare unitară și la scară largă a întregului nostru sistem monetar, mână în mână cu abolirea sclaviei dobânzii, poate fi implementată.

La § 2

Este deja clar că abolirea sclaviei dobânzii trebuie aplicată simultan tuturor celorlalte hârtii cu dobândă fixă, pentru a nu provoca o creștere absurdă a acestor hârtii, care evident s-ar produce dacă doar hârtiile publice ar fi declarate fără dobândă. Reducerea datoriei ca atare s-ar realiza prin rambursări anuale, prin care s-ar realiza o dezintegrare constantă și consecventă a tuturor obiectelor încărcate cu datorii.

La § 3

Acest paragraf este strâns legat de cele precedente, precum și de cererea de naționalizare a creditării ipotecare din § 5. Fermierul sau proprietarul de casă împovărat de ipoteci continuă, ca și înainte, să plătească suma pe care trebuia să o plătească creditorilor săi, dar nu mai ca dobândă eternă, ci ca rambursare. Astfel, după 20, 25 sau 30 de ani, în funcție de rata dobânzii preexistente, proprietatea asupra terenului și a casei va fi eliberată de datorii. (Banca ipotecară, la rândul ei, poate, în mod firesc, doar în această perioadă, să continue să plătească în mod corespunzător dobânzi la obligațiunile garantate deținătorilor de obligațiuni garantate.) Mână în mână cu această eliberare de datorii apare dreptul de proprietate al comunității asupra bunurilor imobiliare eliberate de ipoteci.

Un registru universal al locuințelor, sau mai degrabă un cadastru imobiliar, ar trebui să fie în primul rând; deoarece proprietatea imobiliară fără datorii are în mod natural și dreptul la rambursarea capitalului investit, precum și o creanță permanentă asupra unei părți din chirie, pentru a plăti toate taxele, cheltuielile și așa mai departe care vin odată cu proprietatea imobiliară, precum și o compensație corespunzătoare pentru munca pe care o prestează proprietarul însuși[7] .

Să luăm acest lucru în linii mari, luând exemplul unui bloc de apartamente urban.
Casa are o valoare de 100.000 de mărci. În raport cu aceasta se înregistrează o investiție a unei bănci ipotecare de 50.000 de mărci la 4% în poziția 1, o investiție non-corporativă de 20.000 de mărci la 5% în

[7] Legătura dintre registrul locuințelor și drepturile proprietarilor fără datorii este derutantă, cu excepția cazului în care ideea este de a gestiona creșterea proprietăților închiriate astfel încât să se mențină o profitabilitate rezonabilă .

Machine Translated by Google

poziția 2, iar 30.000 de mărci este suma pusă de proprietarul casei însuși. Veniturile din chirie sunt de 7.000 de mărci. Din aceasta trebuie plătite 2.000 de mărci pentru prima ipotecă, 1.000 de mărci pentru a doua ipotecă și 1.000 de mărci pentru cheltuieli, cheltuieli și așa mai departe: în total 4.000 de mărci. Astfel, proprietarului casei îi rămân 3.000 de mărci ca dobândă [ca să spunem așa] pentru propriul său capital investit de 30.000 de mărci.

În urma implementării abolirii legale a dobânzii la bani, situația după zece ani se prezintă astfel: prima ipotecă 30.000 de mărci, a doua ipotecă 10.000 de mărci. Proprietarul casei și-a recuperat complet investiția de capital, dar, pe de altă parte, există un nou drept public de proprietate în valoare de 50.000 de mărci. Odată cu aceasta, începe dreptul statului de a avea un cuvânt de spus cu privire la veniturile ulterioare din chirii și de a stabili cuantumul chiriei .

Ar fi nedrept acum, în ceea ce privește rambursarea, să punem proprietarul casei pe același nivel cu ipotecile. Căci capitalul său nu este capital de împrumut pur în sensul mai restrâns, care ar trebui să fie afectat de abolirea sclaviei dobânzii; aici vorbim despre capital „de risc”, mai exact despre bani convertiți într-un bun valoros, mai exact într-o casă. Prin urmare, depinde de proprietarul casei dacă acordă o durată mai lungă de plăți sau un procent corespunzător inclus permanent în cheltuielile de funcționare ale casei.

Nu poate fi scopul aici să facem propuneri obligatorii; aici se fac doar sugestii cu privire la modul în care o tranziție fără probleme a economiei bazate pe dobândă către economia fără dobândă ar putea avea loc chiar și în domeniul imobiliar.

Pentru a completa exemplul, să presupunem că situația după 25 de ani este următoarea: până în acel moment toate ipotecile sunt achitate; doar cheltuielile permanente sunt aceleași sau, din cauza vechimii mai mari a casei, au crescut de la 1000 de mărci la poate 1500 de mărci. Să presupunem că venitul obținut de proprietarul casei din această sumă este, de asemenea, de aproximativ 1000 până la 1500 de mărci; astfel, se pare că aproximativ 3000 de mărci din veniturile din chirii sunt folosite pentru a acoperi cheltuielile nenegociabile, în timp ce restul de 4000 din cele 7000 inițiale din veniturile din chirii ar fi disponibile liber. Astfel, statul are posibilitatea de a reduce chiriile cu mai mult de jumătate; va face acest lucru, de exemplu, în locuințele muncitorilor, sau statul poate reduce chiriile cu doar 20, 30 sau 40% și, astfel, poate obține din diferență o sursă enormă de venituri pentru alte necesități publice, mai ales, desigur, pentru construcția de locuințe publice. Pentru conace, chiriile nu sunt reduse, sau nu sunt reduse prea mult, ceea ce face ca mijloace suplimentare foarte mari să fie disponibile și pentru o construcție mai bună de locuințe sau pentru scopuri sociale speciale. Această stare de lucruri viitoare dezvăluie însă – și consider acest lucru o perspectivă foarte fructuoasă – justificarea interioară pentru ca comunitatea (statul) să participe chiar și acum la stabilirea cuantumului chiriei în modul pe care l-am schițat mai sus, cu o reducere a chiriei pentru locuințele muncitorilor.

În dreptul tot mai mare al statului de a participa la proprietatea imobiliară se află și fundamentul pentru o bancă solidă de emisiune și emiterea de credite creditorilor ipotecari.

La § 4 și 5

Aceste paragrafe cer socializarea întregului sistem monetar. Banii sunt doar și exclusiv un voucher pentru munca efectuată, emis de o comunitate care are propria sa

8 Feder nu precizează cum a obținut cifra de 50.000 de mărci: este jumătate din valoarea blocului de apartamente, dar egală și cu suma ipotecii corporative. Probabil cel mai important fapt este că nu este mai mare decât suma datorată în ipoteci și, prin urmare, nu provoacă probleme proprietarului casei. Probabil, având în vedere accentul pe care Feder îl pune pe o tranziție fără probleme, chiar dacă suma datorată pentru casă ar fi mai mică de jumătate din valoare, statul, conform planului lui Feder, tot nu ar revendica o cotă de proprietate mai mare decât cea datorată în ipoteci.

Machine Translated by Google

stat. Emiterea de monede electronice este unul dintre drepturile fundamentale suverane ale statului. Contrafacerea monedelor electronice ale statului este supusă celor mai severe pedepse; prin urmare, este o revendicare socială destul de puternică ca sistemul monetar să fie plasat sub controlul colectivității. Forța de muncă a colectivității este singurul substrat al monedelor electronice și numai neaprecierea acestui fapt fundamental a dus, în general, la deteriorarea finanțelor noastre publice și la anarhia completă a sistemului monetar în general.

Odată cu renunțarea la creditul personal și comercial de către bancherii privați, propusă în § 5, se produce o incizie mai profundă în sistemul de credit în ansamblu. Atât pentru sistemul de credit de stat, cât și pentru creditul municipal și chiar imobiliar, trebuie să ne atașăm de abolirea sclaviei dobânzii cu cea mai mare rigoare și energie, deoarece aceasta este premisa indispensabilă pentru statul social în general.

Situația este diferită în cazul creditului personal. De asemenea, cerem, în sine și pentru sine, lipsa dobânzii a creditului personal; totuși, această cerere nu are aceeași importanță enormă și principală. Ne amintim de cele 250 de miliarde de capital împrumutat cu dobândă fixă, comparativ cu
singurele 12 miliarde în acțiuni care plătesc dividende.

Toate aceste credite, acțiuni, certificate de participare, acțiuni miniere, participații la capital și așa mai departe, reprezintă capital de risc. Randamentul acestui capital depinde de industria și eficiența persoanelor cărora le-au fost încredințați banii. Aici intervine astfel elementul de risc și pericol de pierdere, împreună cu chestiunea încrederii personale. Pentru aceasta, o anumită compensație de un anumit tip pare încă indispensabilă. Proprietarul de acțiuni și așa mai departe nu este în niciun fel compensat sau beneficiat dacă întreprinderea căreia i-a încredințat banii nu câștigă nimic. El își pierde banii în întregime dacă întreprinderea se prăbușește.

Altfel stau lucrurile, de exemplu, cu proprietarul de obligațiuni ale Reicheisenbahn.
Căile ferate ale Reichului [din Elsaß-Lothringen] sunt complet pierdute odată cu pierderea Elsaß-Lothringen. Cu toate acestea, deținătorul de obligațiuni feroviare continuă să primească dobânzile. De la cine? Din impozitele colectivității. Căile ferate pot funcționa cu un sold deficitar de orice amploare, așa cum s-a întâmplat în Prusia și Bavaria în ultimul an; totuși, deținătorii de obligațiuni își primesc dobânzile în același mod. De la cine? Din tributul plătit din potențialul de muncă și consumul populației muncitoare.

Am dori doar să clarificăm perfect această distincție fundamentală, pentru a, în final,
să recunoască unde vampirul absoarbe din potențialul de muncă al oamenilor.

Astfel, creditul personal ar trebui să rămână, sau mai degrabă să fie alocat din nou, tranzacțiilor personale prin intermediul băncii private. Eficiența personală a solicitantului de credit, cu care bancherul este familiarizat personal, ar trebui să devină din nou factorul determinant pentru creditul personal. Comisioanele stabilite de stat se vor regla singure, în conformitate cu fluiditatea banilor, care va începe oricum odată cu abolirea sclaviei dobânzii.

La § 6

Punctul principal al § 5 este valabil și în special pentru activele din dividende. În interesul comunității sociale de stat, trebuie cerut să se încerce o rambursare a capitalului împrumutat și pentru marile întreprinderi industriale – pentru a se realiza aici o reducere a îndatorării unităților industriale individuale față de cele care sunt doar investitori.

Căci, de fapt, ceea ce am putut observa în relația capitalului de împrumut față de toate popoarele se repetă aici la o scară mai mică. Și aici capitalistul exploatează muncitorul,

Machine Translated by Google

maistrul, inginerul, antreprenorul, toți în mod egal, deoarece prioritatea este obligația de a câștiga dividende9 .

Dacă, însă, atingem eliberarea industriilor și afacerilor de eternul absorbitor de dobândă, atunci calea este liberă pentru scăderea prețurilor produselor și pentru livrarea și distribuirea plusvalorii, parțial către comunitate, parțial către muncitori, conducerea medie și consiliile de administrație ale întreprinderilor respective, deci către cei care, de fapt, sunt singurii care creează producție și valoare.

La § 7

În acest paragraf, în mod firesc, intră în joc și întregul domeniu al asigurărilor, care poate fi construit pe o bază analogă, fără dobândă. Primele plătite nu pot crește prin adăugarea de dobânzi; mai degrabă, companiile de asigurări vor deveni instituții de economii; cu alte cuvinte, riscul și avantajul asigurărilor sunt păstrate. Pentru aceasta, comunitatea politică trebuie să fie responsabilă.

La § 8

În ceea ce privește devalorizarea monedei noastre, care a rezultat doar prin masa enormă a nenumăratelor noastre certificate de îndatorare, cerem un impozit pe avere puternic gradat. Punem accentul în acest sens pe „puternic gradat”.

Un impozit [uniform] pe avere [în scopul] reducerii numărului de bancnote și așa mai departe nu ar fi altceva decât o autoamăgire prin care se aruncă nisip în ochii oamenilor. Căci dacă aș confisca și jumătate din toată averea de pretutindeni și aș primi plata în obligațiuni și celuloză, tot ce se realizează în realitate prin aceasta este o diminuare a cantității de hârtie, în timp ce, în schimb, un factor de conversie va crește valoarea fictivă a totalității hârtiei circulante la același nivel ca înainte. Valoarea reală aparține întotdeauna numai bunurilor de consum și bunurilor de utilizare, niciodată voucherelor de hârtie pentru munca efectuată.

O altă întrebare este dacă se poate îmbunătăți cursul de schimb valutar al mărcii noastre. Dar chiar și această îmbunătățire a cursului de schimb depinde, în ultimă instanță, doar de potențialul de muncă și de producție, cu alte cuvinte de posibilitatea de producție a economiei noastre naționale în ansamblu.

Obiecțiile și respingerea lor

Niciodată până acum o idee nu a reușit să se impună fără opoziție, și cu atât mai puțin o idee care se îndepărtează atât de radical de presupunerile de mult timp stabilite despre sacralitatea și inviolabilitatea interesului. Având în vedere obiecțiile deja ridicate și cele așteptate, există întotdeauna o dublă observație de făcut: trebuie pusă întrebarea, în primul rând, ce parte a obiecțiilor formulate se bazează pe distorsionarea deliberată a ideii de abolire a sclaviei interesului și, în al doilea rând, ce ar trebui spus ca răspuns la toate îndoielile sincere și bazate pe fapte?

Cea mai frecventă obiecție este afirmația: nimeni nu va împrumuta bani fără a percepe dobânzi.

9 Aceasta este o problemă a societăților pe acțiuni. Companiile sunt deținute integral de familii, așa cum este obișnuit în Germania, nu au această caracteristică.

Machine Translated by Google

De fapt, nu mai vrem ca nimeni să-i împrumute banii. Creditul era trucul, era capcană, în care a intrat economia noastră și în care este acum prinsă neputincioasă.

Dacă poporul are nevoie urgentă de mai mult capital, atunci primește banii necesari fără dobândă de la trezoreria centrală a statului, fiind necesară doar rambursarea. În cele din urmă, va emite bancnote noi. De ce ar trebui să emită certificate purtătoare de dobândă?! Indiferent dacă hârtia purtătoare de dobândă sau nu, nu contează! Singura sa susținere este potențialul de muncă și potențialul fiscal al poporului. De ce să împovărăm fiecare cheltuială publică de la început cu greutatea de plumb a dobânzii eterne?

Da, dar cum ar trebui statul să-și îndeplinească sarcinile culturale pentru comunitate? Încă mai are nevoie bani și poate fi corect în această sarcină doar prin împrumuturi cu dobândă.

Această afirmație se bazează pe un mod de gândire complet mamonist. Ar trebui calculată în mod deliberat pentru a induce în eroare după o citire amănunțită a acestui Manifest; căci, în primul rând, am dovedit că, după abolirea sclaviei bazate pe dobândă, toate sarcinile culturale și sociale ale statului pot fi acoperite din întreprinderile de stat, din veniturile serviciului poștal, ale căilor ferate, ale minelor, ale pădurilor și așa mai departe, fără nimic mai mult. În al doilea rând, statul popular suveran [Volksstaat] are puterea, în orice moment, de a se ocupa de sarcini culturale speciale prin emiterea de jetoane de valoare fără dobândă în locul certificatelor purtătoare de dobândă declarate a fi regula în statul mamonist. Este complet imposibil de înțeles de ce statul ar trebui să facă sarcinile culturale speciale, de exemplu construcția de căi ferate, canale și hidroelectrice, mai costisitoare pentru el însuși, cu o promisiune eternă de dobândă care este complet inutilă. Dacă nu poate plăti costurile construcției din veniturile întreprinderilor sale actuale de stat, atunci nu există niciun motiv pentru a înțelege de ce statul nu ar trebui să creeze bani; Poporul suveran trebuie într-adevăr să plătească pentru asta, în timp ce recunoaște tocmai acești bani ca mijloc de plată. De ce ar sta însă poporul, cu întregul său potențial de muncă și impozitare, în spatele unei alte bucăți de hârtie (împrumutul cu dobândă), care impune poporului în totalitatea sa doar o obligație eternă de dobândă în beneficiul capitalistului!? Așadar, gata cu această obsesie a statului mamonic!

Capitaliștii vor prelua apoi bancnotele emise și vor acumula hârtie. bani.

Acest lucru este respins în două moduri. În primul rând, cerința ca simpla posesie de bani să devină neprofitabilă ar fi atunci, desigur, deja îndeplinită, iar abolirea sclaviei dobânzii ar fi întreprinsă în mod voluntar de către capitaliștii înșiși, deoarece capitalistul renunță la dobândă de bunăvoie dacă își îngrămădește acasă bancnotele de hârtie. În al doilea rând, teama capitalistului pentru banii săi face acest lucru puțin probabil; trebuie doar să ne imaginăm nopțile nedormite ale acumulatorului de valută care ține sume mari de bani îngrămădite acasă și trebuie să-și vadă constant posesia amenințată de hoți, tâlhari, spargeri, percheziții domiciliare, incendii și inundații. Sunt convins că cetățeanul onest s-ar sătura de aceste griji în scurt timp și ar ajunge curând la banca de stat. Banca de stat emite o chitanță și este acum responsabilă legal pentru cont, dar nu și pentru nicio plată de dobânzi. Altfel, desigur, o a treia posibilitate rămâne deschisă tuturor, și anume aceea de a lucra cu banii săi, de a crea valori și de a fabrica bunuri, de a participa la întreprinderi industriale, de a-și face viața tot mai bogată și mai frumoasă, de a sprijini arta și erudiția, pe scurt, de a-și folosi în mod benefic banii, respingând în același timp Cultul lui Mamona.

Se poate întâmpla totuși să apară o nevoie urgentă de capital privat pentru anumite scopuri, de exemplu, pentru testarea invențiilor, înființarea de afaceri de către meșteri sau oameni de afaceri tineri și competenți etc.

Machine Translated by Google

Pentru început, asta nu are absolut nicio legătură cu abolirea sclaviei dobânzii!
Căci, în primul rând, trebuie să presupunem logic că, după abolirea sclaviei dobânzii, capitalistul, care după abolirea sclaviei dobânzii nu mai are, desigur, posibilitatea de a-și investi banii într-un mod sigur și de a se aștepta la un consum inactiv de dobândă, va fi mai degrabă, ca într-o epocă anterioară, înclinat să-și riște banii pentru astfel de scopuri, astfel încât o lipsă sau o nevoie în această direcție va apărea, prin urmare, mult mai rar decât până acum. Sau nu s-a auzit, dimpotrivă, iar și iar, de la oamenii de afaceri eficienți, de la cei mai inteligenți inventatori, tocmai plângerea despre cât de dificil este să obții bani în statul mamonic pentru astfel de scopuri, dacă nu se poate garanta un „dividend”? În al doilea rând, sarcina statului viitor trebuie să fie aceea de a stimula fiecare forță competentă printr-un sprijin generos. Într-adevăr, au existat deja începuturi în acest sens în vechiul stat birocratic, dar atât de meschine încât, în loc de stimul, a rezultat o inhibiție și o reticență, din cauza reglementărilor hărțuitoare care au însoțit acordarea sprijinului public. În al treilea rând, trebuie menționat că, prin alocarea a câteva milioane de mărci, s-ar putea realiza enorm de mult. Bucuria muncii, hărnicia și tenacitatea inventatorului, inginerului, meșteșugarului german etc. sunt atât de mari încât, prin dreptul statului de a participa la rezultatele invențiilor norocoase, cheltuielile ar fi cel mai probabil răsplătite din belșug (Anglia ca exemplu).

Abolirea sclaviei bazate pe dobândă duce în mod necesar la epuizarea bogăției.

Oho! Cine pretinde asta? Dar, desigur! Oricine și-a adaptat viața consumului plăților de dobânzi la capital și nu se poate hotărî să muncească, pentru el este cu siguranță adevărat: consumând 5% anual își va fi epuizat complet averea în 20 de ani. Desigur, dar acest lucru este într-adevăr perfect în regulă! Ceea ce vrem este tocmai abolirea sclaviei dobânzii; vrem ca traiul din pensie să înceteze să mai fie idealul suprem al cetățeanului. Vrem să punem capăt acestei decadențe mamonice; într-adevăr, nu vrem să mai tolerăm ca unul, ca mulți, să poată trăi confortabil permanent doar din plățile de dobânzi la împrumuturi - cu alte cuvinte, pe cheltuiala altora!

Repet: nu este deloc adevărat că abolirea stăpânirii dobânzii ar duce la eliminarea și epuizarea bogăției. Dimpotrivă, abolirea sclaviei dobânzii ar promova crearea de bogăție bazată pe munca care produce bunuri și valoare, eliberată și neîmpovărată de cheltuielile eterne legate de dobândă. Abolirea sclaviei dobânzii duce, așa cum am văzut, la o reducere cuprinzătoare a costurilor în întreaga viață; ne eliberează de greutatea excesivă a impozitării, astfel încât pentru fiecare om care muncește posibilitatea acumulării de economii trebuie să fie mai mare în viitor decât până acum. Încă ceva! Munca național-economică producătoare de bunuri și valori din industrie, comerț și comerț nu este în niciun fel împiedicată, ci încurajată la maximum prin abolirea sclaviei dobânzii.

Ce câștigă muncitorul dacă capitaliștii nu mai primesc plăți de dobânzi?

Această întrebare chiar nu ar trebui să mai apară! În primul rând, desigur, era strigătul de luptă constant al muncitorilor că capitaliștii îi vor exploata pe muncitori; în al doilea rând, am văzut într-adevăr clar și evident că muncitorul, mai mult decât oricine altcineva, este cel care este obligat să plătească dobânzile la împrumuturi. [Cu alte cuvinte, ceea ce primește muncitorul sunt impozite mai mici și un cost al vieții mai mic.]

Legăturile familiale sunt slăbite și deteriorate dacă cineva nu poate lăsa în urmă nicio avere pentru copiii.

Da, care este realitatea aici? În general, cred că banii au puțin sau nimic de-a face cu sentimentul de familie. Sau a auzit cineva că copiii părinților mai bogați se agață de

Machine Translated by Google

părinții lor mai mult decât pe cei ai părinților săraci? Sau își iubesc părinții bogați copiii mai mult decât pe cei mai puțin înstăriți? Ce este probabil mai important pentru copii, ca părinții lor să le asigure cea mai bună educație posibilă și să îi facă să învețe oarecare disciplină, crescându-i în oameni harnici, sănătoși și curajoși, sau să le lase în urmă cea mai mare pungă cu bani posibilă?

În anumite cazuri, va trebui, fără îndoială, să se recunoască o strădanie justificată de a asigura viitorul financiar al copiilor. Această strădanie și, prin urmare, economisirea părinților față de copiii lor nu va fi în niciun fel afectată negativ de abolirea sclaviei dobânzii; dimpotrivă. Posibilitatea de economisire va deveni mai mare atunci când economia noastră națională va fi eliberată de presiunea omniprezentă a sclaviei dobânzii.

Am văzut din exemplul omului cu venituri de 10.000 de mărci și un venit din pensie de 5.000 de mărci că toate averile, medii și mici, sunt de fapt jefuite de orice efect benefic prin calea ocolitoare a impozitelor directe și indirecte pe chiria locuințelor și așa mai departe. Nu pot repeta suficient de des: dobânda la obligațiuni pentru posesorii de averi mici și medii este o escrocherie, o autoamăgire, o învârtire în cerc, dar marele capital, prin presa sa devotată, a propagat și proclamat în mod diabolic în întreaga lume credința în sfințenia și inviolabilitatea dobânzii. Permite tuturor, aparent, să ia parte la consumul frumos și anestezizant al dobânzii, pentru a adormi conștiința rea care trebuie să însoțească invariabil consumul inactiv și fără muncă al dobânzii - și pentru a recruta camarazi pentru luptă, pentru apărarea acestui bine suprem al mamonismului.

Funcționarul public, omul de stat, va spune: statul nu poate renunța la obligația pe care și-a asumat-o față de creditorii săi.

Ce înseamnă „obligații”? Este oare moral să asumi obligații despre care statul trebuie să știe de la început că le poate îndeplini doar dacă ia dobânda de la creditori prin impozite directe și indirecte în exact aceeași sumă? Unde este moralitatea în asta? Sau nu este poate mai sincer să recunoaștem: „Pot plăti dobânda doar dacă colectez la fel de multe impozite - dar în timpul războiului trebuia absolut să am bani, iar pentru asta am făcut escrocheria cu obligațiunea de război; trebuie să mă iertați, oameni dragi; în cele din urmă a fost pentru voi, iar acum nu vrem să ne mai jucăm de-a v-ați ascunselea; eu, statul, nu plătesc dobânzi, iar dumneavoastră, contribuabilul, nu trebuie să plătiți impozite pentru dobânzi; asta ne va simplifica substanțial tranzacțiile. Astfel, ne vom descurca fără birocrația fiscală enormă și, de asemenea, fără birocrația extraordinară care servește intereselor. Corect? Avem o înțelegere?” Și dumneavoastră, domnule Scheidemann, nu vă mai afișați numele pe fiecare stâlp publicitar ca secretar de stat al vechiului guvern compromis, în mijlocul unor declarații prostești referitoare la securitatea și inviolabilitatea obligațiunilor de război. Nu faceți decât să vă faceți de râs: beneficiul întregii escrocherii a mers într-adevăr numai și exclusiv la marele capital de împrumut.

Oficialii financiari și profesioniștii din domeniul bancar declară că abolirea sclaviei la dobânda la obligațiunile de război și datoriile publice este imposibilă, deoarece este sinonimă cu falimentul public.

Mă veți ierta: conform discursurilor dumneavoastră, suntem într-adevăr în stare de faliment public sau trebuie să devenim. O declarare evidentă a falimentului public ar fi însă cea mai mare prostie pe care am putea-o comite: la incompetența reală a actualilor deținători ai puterii s-ar adăuga prematur confirmarea istorică a acestei incompetențe.

De ce să declar faliment? Dacă am pus 3 mărci din buzunarul drept al pantalonilor în cel stâng,
Tot nu trebuie să declar falimentul buzunarului drept al pantalonilor!

Machine Translated by Google

Într-adevăr, nu a fost diferit nici cu împrumutul de război! Reich-ul a scos din buzunarele poporului primele miliarde efectiv existente, apoi banii s-au întors; apoi a venit noul împrumut și din nou banii s-au întors; încă o dată a venit pompa și a absorbit miliardele și din nou acestea au scăzut, până când, după ce jocul a fost repetat de nouă ori, statul a generat vesel 100 de miliarde de datorii. Pentru asta, poporul avea în mâini 100 de miliarde de hârtie fin tipărită. La început, oamenii și-au imaginat că devenise mult mai bogat; apoi a venit statul și a spus: „Este oribil; am 100 de miliarde de datorii și mă confrunt cu falimentul." – Da, dar de ce? În orice caz, aceasta este doar o autoamăgire! Eu însumi nu pot da niciodată faliment dacă din când în când îmi scot banii dintr-un buzunar și îi pun în celălalt. Prin urmare, putem sta liniștiți în privința falimentului statului în ceea ce privește datoriile noastre interne din obligațiunile de război. Prin urmare, nu trebuie neapărat să declarăm faliment public și ne putem scuti de munca gigantică cu plățile stupide de dobânzi și taxele mari, dar și mai stupide.

Să ne eliberăm în sfârșit de sub controlul marelui capital împrumutat! Doar marele capital împrumutat beneficiază de această escrocherie fiscală la dobânzile împrumutate, deoarece îi rămâne o bucată de aur mai frumoasă, iar oamenii muncitori plătesc acest surplus sub formă de impozite indirecte; între timp, însă, micul și mijlociul capitalist își urmărește pur și simplu propria coadă.

Oficialul economic global spune: Abolirea sclaviei dobânzii nu este posibilă pentru noi doar în Germania; trebuie făcută la nivel internațional; altfel vom pierde tot creditul, capitalul se va scurge și va trebui în continuare să ne îndeplinim obligațiile dobânzii față de restul lumii.

Mărturisesc că eu însumi am fost mult timp nedumerit în privința acestei chestiuni. Este cea mai dificilă întrebare, deoarece implică relația noastră cu restul lumii; între timp, problema are două fațete. Pe de o parte, ideea abolirii sclaviei dobânzii este strigătul de luptă al tuturor popoarelor productive împotriva sclaviei internaționale față de dobânda banilor; pe de altă parte, este leacul radical pentru necazul nostru financiar intern. Dar nu este un motiv să ne abținem de la a folosi un leac, doar pentru că vecinul la fel de bolnav nu îl folosește în același timp. Ar fi însă o prostie suplimentară dacă noi, în Germania, am continua să alergăm într-un cerc nebunesc și să plătim impozite și dobânzi, când am recunoscut clar că această activitate ridicolă beneficiază doar marii capitaliști și pe nimeni altcineva. Prin urmare, haideți să deschidem calea prin exemplul nostru eliberator; haideți să ne eliberăm de sclavia dobânzii banilor și vom vedea în curând că forța acestei idei eliberatoare victorioase va stimula popoarele lumii să ne urmeze.

Sunt de fapt convins că inițiativa noastră – dacă această inițiativă nu este suprimată de Mamoniștii germani – vor mătura celelalte popoare odată cu o necesitate irezistibilă.

Spartakistul spune: Întreaga idee se rezumă doar la o protecție a capitalului; totuși, rămâne atunci așa cum era: săracul nu are nimic, iar bogatul rămâne.

Da, prietene; în general este foarte greu să port o discuție cu tine — dacă ești cu adevărat comunist în adâncul sufletului tău și, prin urmare, susții cu adevărat că „toate lucrurile aparțin tuturor oamenilor"[10], și dacă, pe lângă acestea, sunteți într-adevăr familiarizați cu ideile reale ale marilor lideri bolșevici din Rusia, în special ale lui Lenin, și le considerați corecte și, în consecință, considerați următoarele sarcini ale Republicii Sovietice desemnate de Lenin, „licitarea universală a conturilor și controlul întregii producții și distribuții", ca fiind omenește posibile.

10Peter Kropotkin, Cucerirea pâinii

Machine Translated by Google

Dacă însă ești complet limpede că această sarcină este de fapt fezabilă doar sub o tiranie oribilă, și totuși rămâi în adâncul inimii tale un comunist convins, un spartachist și așa mai departe, atunci să nu ne mai certăm unii cu alții; pur și simplu nu ne înțelegem și vorbim limbi diferite, iar viitorul va decide fie pentru statul de forță care poate rezulta în cele din urmă din haosul bolșevismului, fie pentru noul stat la care sper, cu o economie națională eliberată de sclavia dobânzii.

Dar dacă, în adâncul inimii tale comuniste — dacă ești sincer — descoperi că încă te gândești la, tânjești după soție și copil, după un suflet uman care să-ți fie mai aproape decât un eschimos sau un kafir zulu, dacă în timpul muncii în fabrică comandate de directorul sovietic te gândești că ar fi încă frumos să ai propria ta căsuță, o mică grădină, dacă într-adevăr, în adâncul sufletului tău, nu ți-ar oferi nicio satisfacție reală faptul că ai dreptul, ca un câine de pe stradă, să folosești fiecare cățea care-ți iese în cale, dacă vrei să numești pe cineva soția ta, dacă te gândești doar să economisești ceva din salariul tău, care atunci ar trebui să-ți aparțină numai ție, atunci deja nu mai ești comunist; atunci te-ai rupt deja în inima ta sloganul tău atât de strigat, „Toate lucrurile sunt ale tuturor oamenilor”; atunci exact ceea ce nu vrei este ca toate lucrurile să aparțină tuturor oamenilor; vrei exact ceea ce îți dorești pentru tine — soție, copil, casă, fermă, economii — fie că le ai deja, fie că speri doar să le obții, chiar și atunci ar trebui să-ți aparțină numai ție.

Și vezi, prietene, dacă în adâncul sufletului tău bănuiești că ți-ar putea schimba ceva dacă un individ oarecare ar veni și ți-ar lua pur și simplu economiile în numele „tuturor” și dacă ți-ar aduce un alt copil și le-ar lua cu el pe ale tale pentru că toți copiii aparțineau „tuturor”, atunci, prietene, hai să nu mai vorbim complet unul peste altul.

Poate v-aș putea ruga să reflectați dacă, de fapt, mesajul comunist conform căruia toate lucrurile ar trebui să aparțină tuturor oamenilor nu ar însemna neapărat sfârșitul fiecărei culturi, deoarece lipsa oricărui concept de proprietate trebuie, cu o logică convingătoare, să-l coboare pe om la nivelul bestiei.

Dacă toate lucrurile ar aparține tuturor oamenilor, dacă o licitație contabilă și un control al întregii producții și distribuții de la suprafață, în sensul lui Lenin, ar putea fi impuse prin forțare, atunci, în cel mai bun caz, ar rezulta o anticolonie. Dar, în acest caz, ne putem descurca și fără limbaj, suflet și gândire; în mod mut și instinctiv, ne putem îndeplini munca forțată. Sfârșitul omului este acolo.11

Dar gata acum, prietene Spartacus. Lasă această considerație fundamentală să se întipărească adânc în mintea și inima ta. Un răspuns mai exact la întrebarea ta va rezulta atunci în timpul conversației cu ceilalți participanți.

Și acum, tovarăși ai celor două orientări socialiste, moderată și independentă!12

Nu-mi pot imagina că din partea dumneavoastră ar putea veni o contradicție serioasă sau obiecții împotriva abolirii sclaviei bazate pe dobândă și totuși trebuie să mă adresez categoric întregii lumi a ideilor socialiste, de la Marx până la actualii lideri, Ebert, Scheidemann, Kautsky și așa mai departe.

1. Voința socialistă: ascensiunea clasei muncitoare este o idee care trebuie necondiționat să prevaleze; până aici, suntem de acord.

11 „Sfârșitul omului” este din Ezechiel. Acolo înseamnă scopul omului, dar aici ar putea avea un dublu sens. Scopul omului în comunism devine sclavie fără minte, care este distrugerea omului.

12 Feder se referă aici la Partidul Social-Democrat și la ramura sa pacifistă, Partidul Social-Democrat Independent.

Machine Translated by Google

2. Căile bătute pentru atingerea acestui mare scop sunt aproape în întregime greșite, pentru că ei

3. se bazează pe presupuneri false.

4. Ideea socialistă [marxistă] despre stat duce în mod necesar la comunism, deci la declin.

5. Deoarece însă social-democrația are un scop diferit, elevarea clasei muncitoare, a tuturor oamenilor muncii în general, aceasta se confruntă cu un conflict intern teribil, deoarece consecințele logice ale marxismului duc la opusul direct scopului practic al mișcării muncitorești.

6. Din această diviziune interioară rezultă incertitudinea evidentă în direcția guvern.

7. De dragul marelui scop practic (elevarea clasei muncitoare), trebuie trasată o linie mai ascuțită împotriva lui Spartacus și a comunismului bolșevic, iar metodele lor trebuie combătute cu toată puterea noastră. Însă social-democrația, organizată prin sindicate, se simte astăzi slabă în fața acestor grupuri radicale, deoarece a adoptat gândirea marxistă ca principiu fundamental al educației sale și pentru că toate modurile de gândire marxiste duc în mod logic la comunism.

Acum dovada: punctul 2 spune că drumurile bătătorite de social-democrație sunt aproape în întregime greșite.

Întreaga agitație desfășurată în întreaga țară a dus la o profundă divizare în rândul populației națiunii noastre. Calomniile repetate la adresa angajatorilor de orice fel, ba chiar a oricărei vocații burgheze, ca exploatatori și sugători de sânge ai muncitorilor manuali care lucrează aparent neajutorați, au dus la o amărăciune nejustificată și la aroganța muncii, care astăzi își găsește în mod necesar expresia în revendicarea „dictaturii proletariatului” (Manifestul Comunist). Revendicarea esențială a Programului de la Erfurt – transferul mijloacelor de producție din proprietatea privată în proprietatea și exploatarea comunității – a fost astăzi comprimată în strigătul de „socializare”.

Este absolut clar pentru orice politician serios că socializarea deplină a ruinei economice ar însemna falimentul complet al statului. Dar nu îndrăznim să mărturisim acest lucru deschis și liber poporului.

Nu socializarea, ci desocializarea ar trebui să fie motto-ul acum. Astfel, se încearcă compensarea eșecului flagrant al fiecărei socializări prin proiecte fiscale delirante și, pe această cale, „exproprierea expropriatorilor” pentru a doua oară. Toate acestea nu înseamnă altceva decât abandonarea întregii economii naționale ruinei totale. În loc de creștere (o dublare a producției, așa cum promitea întreaga literatură socialistă pentru perioada de după revoluție, este exclusă), s-a produs exact opusul.

Cel mai rău lucru ar fi însă dacă actualul guvern socialist s-ar gândi să accepte împrumuturi externe mari. Astfel, nu numai că declinul nostru economic ar fi pecetluit, dar ne-am preda complet sclaviei dobânzii față de Antanta, din care nu ar exista întoarcere.

Eșecul fundamental, eroarea fundamentală pe care s-a construit întregul lanț greșit de tratate, revendicări și promisiuni făcute poporului, este o atitudine complet greșită față de capitalul industrial și capitalul de împrumut. Manifestul comunist, Programul de la Erfurt, Marx,

Machine Translated by Google

Engels, Lasalle, Kautsky nu au recunoscut diferența radicală dintre capitalul industrial și capitalul de împrumut.

În acest punct, întreaga social-democrație trebuie să reînvețe; această eroare fundamentală trebuie recunoscută clar și admisă sincer, fără rezerve. Apoi, însă, trebuie să tragem fără încetare singurele concluzii posibile. Acestea însă înseamnă o renunțare radicală la mânia inutilă, pentru că este complet greșită, împotriva industriei, împotriva angajatorului. Muncitorul și cel care dă muncă sunt împreună; au același scop - muncă, producție; căci fără producție, fără muncă, nu poate exista viață, cultură, înainte și în sus. Opozițiile evidente și inevitabile care există între oameni, tocmai pentru că sunt oameni, sunt mult mai puțin importante decât marele interes comun al angajatorului și angajatului. Aceste opoziții sunt și au fost rezolvabile prin intermediul contractelor salariale și al organizațiilor comerciale, spre satisfacția reciprocă a ambelor părți.

Dar să nu continuăm mai mult cu aceste întrebări care sunt banale în sfera tratatului nostru despre cele mai mari linii de forță politică și să subliniem doar că interesul colectiv al muncii este perfect aliniat cu industria noastră națională, cu economia națională a poporului nostru.

Oricine învață altfel și prezintă opozițiile dintre angajator și angajați ca fiind mai importante se dovedește a fi iresponsabil tocmai în ceea ce privește lucrătorii; căci astfel el pune securea la rădăcinile copacului care hrănește și susține lucrătorul.

Social-democrația însă a făcut asta și, prin aceasta, a atras o vină veșnică în fața muncii germane; prin aceasta a adus o mizerie de nedescris poporului nostru, pentru că nu-și poate respecta toate promisiunile, pentru că nu ne poate aduce pacea înțelegerii reciproce, pentru că nu poate crea de lucru pentru noi, pentru că trebuie chiar să înființeze o forță armată împotriva noastră, pentru că nu se poate descurca fără serviciul public, pentru că trebuie să ceară obligația de a munci, pentru că votul universal, egal și direct pentru bărbați și femei cu vârsta peste 20 de ani nu ajută pe nimeni să-și câștige existența, pentru că fără garanția statului privind securitatea persoanei și a proprietății trebuie să apară circumstanțe haotice, pentru că fără integrarea și subordonarea individului în societate nu este posibilă vitalitatea statului.

Astfel, un val profund, plin de disperare, de dezamăgire străbate întregul popor. Dacă indivizii încă nu înțeleg, miniștrii, membrii parlamentului și delegații poporului continuă să se mintă cu voioșie unii pe alții, spunând că „cuceririle revoluției” trebuie apărate împotriva „reacțiunii”: ce înseamnă, dacă există ceva, acești doi termeni, niciun om de stat sincer nu ar putea să le spună clar oamenilor.

Acțiunile negative ale revoluției, detronarea unei serii de dinastii învechite, detronarea ofițerilor, abolirea nobilimii, dizolvarea armatei, pe scurt, „Marea Demolare”, nu reprezintă într-adevăr un „câștig”.

Și reacție?! Doctrina putredă și măturată a dreptului divin nu are nicăieri în întregul popor suficient sprijin moral pentru a duce la vreo acțiune puternică; burghezia, în ceea ce privește adevărata burghezie, este mult prea lașă, mult prea coruptă moral pentru a se ralia împotriva muncii conștiente: prin urmare, nu este necesar ca clasa conducătoare a muncitorilor să se îngrijoreze de o reacție dinastică sau burgheză.

Însă marele pericol este profundă dezamăgire a oamenilor față de așa-numitele cuceriri ale revoluției, cu alte cuvinte față de lipsa oricărei îmbunătățiri reale a situației oamenilor. Această dezamăgire duce la îndepărtarea maselor mari tot mai spre stânga, unde promisiunile deja făcute sunt cu mult depășite.

Machine Translated by Google

În cele din urmă, nu mai putem face promisiuni de genul „toate lucrurile pentru toți oamenii”. Aceasta este o nebunie pură, dar fiecare idee, fiecare fenomen, fiecare activitate extinsă și exagerată până la extrem devine în cele din urmă nebunie, apoi se transformă în opusul său. La fel se întâmplă și cu ideea comunistă că totul ar trebui să aparțină tuturor, căci aceasta ajunge în cele din urmă la un sfârșit și se rezolvă în faptul că toți... nu au nimic. Foamea, disperarea, mizeria, boala și nevoia au ajuns în Rusia; oamenii au pierdut ultima rămășiță de curaj și bucurie de a trăi.

Repet: enormă eroare fundamentală în lumea ideilor socialiste trebuie atribuită, în cele din urmă, eșecului de a recunoaște diferența esențială și profundă dintre capitalul industrial și capitalul de împrumut. Capitalul de împrumut care consumă dobândă este flagelul umanității. Creșterea eternă, fără efort și fără sfârșit a marelui capital de împrumut, nu capitalul de lucru industrial productiv, de fabricare a bunurilor, duce la exploatarea popoarelor.

Nu pot omite aici examinarea problemei motivului pentru care această diferență esențială nu a fost recunoscută; dacă nu a fost într-adevăr recunoscută sau dacă a fost poate ascunsă în beneficiul marelui capital de împrumut; dacă liderii și șefii din lupta împotriva capitalismului, dacă autorii Manifestului Comunist, ai Programului de la Erfurt și actualii lideri au procedat întotdeauna cu conștiinciozitatea necesară.

Cel mai grav și mai teribil lucru este atunci când cineva pune la îndoială seriozitatea absolută și convingerea fermă a altuia; pare cu atât mai grav cu cât cauți mai atent cauzele și relațiile legate de evenimentele vieții. Prin urmare, vreau să nu dau niciun răspuns la această întrebare în sine, ci doar să fac aluzie la conexiuni mari și obscure citând o afirmație a lui Disraeli, cel mai mare prim-ministru englez, Lord Beaconsfield. Așa scrie el în romanul său, Endymion:

„Niciun om nu va trata cu indiferență principiul rasei. Este cheia istoriei, iar motivul pentru care istoria este adesea atât de confuză este că a fost scrisă de oameni care ignorau acest principiu și toate cunoștințele pe care le implică.” [Baronul Sergius către Endymion]

Burghezul.

Burghezul, căruia odihna i se pare datoria burgheză, este cu siguranță tulburat de fiecare nouă revendicare revoluționară, ca întotdeauna cu fiecare idee nouă. Aceasta înseamnă neliniște pentru el; căci poate ar trebui chiar să se gândească la asta. Orice schimbare îi este odioasă; își dorește odihna și vai de cel care își râvnește punga cu bani. Acum, într-adevăr, i se cer dobânzile, veniturile din chiriile caselor, dobânzile din obligațiunile sale garantate, dobânzile pe care le încasează la ipoteci; pe scurt, ceea ce constituie odihna, mulțumirea și norocul său.

Chiar și așa, trebuie să ne întrebăm ce vor avea de spus membrii claselor care dețin capital de împrumut. Ei formează, în afară de adevăratul burghez... Burghezul este un tip uman, cu care nu trebuie inițiat nimic mai mult; burghezul este o ramură pe arborele umanității care ar trebui tăiată, cu cât mai repede, cu atât mai bine. Aceștia sunt Babbitții aroganți, mulțumiți de sine, cu orizonturile lor deplorabil de înguste, care nu sunt capabili de niciun entuziasm. Își petrec zilele în monotonie eternă cu cafea, ziarul de dimineață, băutura de dimineață, ziarul de la prânz, prânzul, somnul de după-amiază, tăierea cupoanelor, băutura de după-amiază, prietenii la cârciumă și, ocazional, la cinema. Lipsiți de înțelegere pentru tot ceea ce mișcă lumea, tot ceea ce tânjește tineretul, tot ceea ce suferă poporul, statul și societatea, nepreocupați de război și victorie, ei vegetează și decade, simultan aroganți și servili - dar burghezia este o clasă atât de largă încât nu poate fi ignorată.

Machine Translated by Google

Astfel, prin abolirea sclaviei bazate pe dobândă, economisirea este distrusă; oamenii ajung la săraci.

Trebuie negat categoric faptul că abolirea sclaviei dobânzii, în general, ar putea avea o influență asupra economiei. Economisirea are la fel de puțin de-a face cu opiniile economice predominante, precum, de exemplu, risipa. Economisirea și risipa sunt calități umane care fie sunt prezente, fie nu, indiferente de faptul dacă o epocă aprobă sau respinge ideea de dobândă.

În perioadele de tranziție, poate fi promovată o creștere sau o diminuare a economisirii. În cazul dat, însă, tind mult mai mult spre opinia că o persoană rațională, cu gândire economică, își va spune următoarele: „Nu mai pot conta în viitor pe faptul că voi trăi doar din dobândă. Vreau însă să trăiesc și în anii de vârstă mai înaintată și să le las ceva în urmă copiilor mei; prin urmare, trebuie acum să economisesc mai mult." Abolirea sclaviei bazate pe dobândă trebuie, în opinia mea, să exercite acest efect asupra majorității oamenilor. Cât despre persoanele în vârstă, acestea vor fi, desigur, trimise la sprijinul public.

Și aici trebuie să subliniez încă o dată cu tărie că, având în vedere povara actuală a impozitelor directe asupra proprietății și povara impozitelor indirecte asupra fiecărui stil de viață, nu mai rămâne nimic din plățile frumoase de dobânzi, cu excepția cazului acelei persoane pentru care – și este într-adevăr ceva nelegiuit și trebuie combătut – toate veniturile provin doar din plăți eterne de dobânzi. Prin urmare, o scădere a economisirii probabil nu este de temut.

Este (detestabilul) mare capital într-adevăr atât de neroditor? Nu a creat el și mijloacele pentru un progres la scară largă care aduce roade pentru omenire mai mari decât ceea ce distruge dobânda la capitalul împrumutat?

Nu! Formularea întrebării dovedește doar că frazeologia mamonistă ne-a întunecat viziunea clară.

Marele capital nu a creat mijloacele pentru progres la scară largă; mai degrabă, marele capital a crescut din muncă! Orice capital este muncă acumulată. Marele capital este în sine neproductiv, deoarece banii simpli sunt complet sterili. Din minte, muncă și materii prime sau resurse minerale disponibile sau deja dezvoltate, se produc valori și se fabrică bunuri – prin muncă și numai prin muncă.

Căci dacă se investesc atâția bani pe cel mai fertil teren agricol, pe cea mai bogată mină de cărbune, terenul agricol nu mai produce cereale, iar mina de cărbune nu mai scoate cărbuni de la sine! Să afirmăm acest lucru în mod concludent.

Dacă oamenii au inventat banii, aceștia sunt, prin urmare, destul de utili și raționali; căci în fiecare Într-o economie complexă, este nevoie de acest (universal recunoscut) „bon pentru munca finalizată". Însă faptul că aceste „imperii bănești" au un potențial care să crească etern din ele însele în enormitate – iar banii fac asta, dacă pot purta dobândă – este ceea ce ne răzvrătește miezul ființei noastre; este ceea ce înalță banii mult deasupra tuturor celorlalte manifestări pământești; este ceea ce transformă banii într-un idol. Și toate acestea nu sunt într-adevăr decât cea mai enormă autoamăgire a umanității!

Nimic, absolut nimic, nu poate veni doar din bani. Masă, dulap, haine, casă, unealtă, pe scurt tot ce ne înconjoară are o oarecare valoare; în cele din urmă, tot poți folosi o mobilă spartă drept lemne de foc pentru a te încălzi, dar cu o bancnotă de douăzeci de mărci nu poți face nimic;
Nu pot nici măcar să înfășor o bucată de brânză în ea. Abia după ce oamenii au convenit în mod rezonabil asupra facilitării schimbului de bunuri pentru consum, asupra scrierii de vouchere pentru munca efectuată, abia atunci bucata de hârtie capătă sens și scop, și este foarte rezonabil ca fermierul să primească de la compania minieră nu cărbune, ci bani pentru cerealele sale; astfel, un...

Machine Translated by Google

bon fiscal pentru alte lucrări efectuate, de exemplu furci, veselă, plug și coasă. Dar odată cu aceasta puterea banilor ar trebui să se termine.

Astfel, progresul la scară largă al umanității nu a fost realizat prin bani, ci prin oameni înșiși, prin spiritul lor curajos, prin îndrăzneala lor mândră, prin mintea lor ageră, prin puterea mâinilor lor, prin munca lor comună, prin urmare socială, asiduă. Atât de mândru și atât de clar trebuie să vedem. Oamenii erau lucrul, cu siguranță nu bucățile de hârtie jalnice pe care oamenii le-au inventat pentru simplificarea comerțului.

Program suplimentar

Deși abolirea sclaviei bazate pe dobândă nu este scopul final al noii forme de guvernare, ea este cu adevărat fapta cea mai incisivă, singura faptă capabilă să unească toate popoarele într-o adevărată ligă a națiunilor, împotriva tiraniei mamonismului care cuprinde toate popoarele. Dar nu este sfârșitul.
Dimpotrivă, abolirea sclaviei bazate pe interese trebuie să ducă la pași suplimentari, deoarece, așa cum am văzut, ea prinde răul global din rădăcină, și chiar din rădăcina principală.

Abia atunci când se împlinește cererea de abolire a sclaviei bazate pe dobândă, se deschide pentru prima dată calea pentru statul social. Acest lucru trebuie recunoscut în mod clar și trebuie realizat în ciuda tuturor puterilor mamonice. Strigătul pentru socializare [cât timp persistă sclavia bazată pe dobândă] nu este altceva decât încercarea de a forma un trust al tuturor industriilor și de a crea conglomerate gigantice peste tot, asupra cărora marele capital de împrumut, în ciuda tuturor impozitelor pe avere, va avea în mod natural și influența decisivă în viitor. Un stat socialist pe o bază mamonică este o absurditate și duce prin natura sa la un compromis între social-democrație, deja puternic contaminată cu mamonism, și marele capital.

Noi, dimpotrivă, cerem respingerea radicală a statului mamonic și o reconstrucție a statului conform adevăratului spirit al socialismului, în care ideea fundamentală dominantă este obligația de a hrăni – în care o veche revendicare fundamentală a comunismului își poate găsi satisfacția rațională și utilă – sub forma în care fiecare membru al poporului își va primi dreptul atribuit asupra pământului patriei prin alocarea de către stat a celor mai importante alimente.

Cerem, de asemenea, ca schelet pentru noul stat, o reprezentare a poporului prin Camera Reprezentanților Poporului, care va fi aleasă pe o bază cât mai largă, și, alături de aceasta, o Cameră a Muncii permanentă, consiliul central în care muncitorii națiunii au un cuvânt de spus proporțional cu distribuția lor pe profesii și clase economice.

În cele din urmă, cerem cea mai înaltă responsabilitate din partea conducătorilor statului. Această nouă construcție a statului pe baze socialist-aristocratice va fi tratată într-o lucrare suplimentară.
care va apărea în curând la aceeași editură. Condiția prealabilă pentru toată această construcție rămâne însă abolirea sclaviei intereselor.

Credința mea de nezdruncinat, ba mai mult, cunoștințele mele mă fac să recunosc clar că abolirea sclaviei bazate pe dobândă nu este doar impunătoare, ci va și trebuie abordată pretutindeni cu o jubilare indescriptibilă. Căci rețineți: spre deosebire de toate celelalte idei, mișcări și eforturi, oricât de bine intenționate ar fi, care vizează îmbunătățirea omenirii, propunerea mea nu vrea să încerce să îmbunătățească natura umană; mai degrabă, se aplică împotriva unei substanțe toxice, împotriva unui fenomen care a fost inventat cu măiestrie – nu, diabolic – complet contrar celui mai profund sentiment al omului, pentru a îmbolnăvi omenirea, pentru a o prinde în capcană în materialism, pentru a-i fura cel mai bun lucru pe care îl are, sufletul. Mână în mână lângă el...

Machine Translated by Google

Se duce înfricoșătoarea și nemiloasa tiranie a puterilor bănești, pentru care oamenii sunt doar sclavi ai dobânzii, există doar pentru a munci pentru dividend, pentru dobândă.

Profund tulburați, recunoaștem claritatea și adevărul înfricoșător al vechilor proverbe biblice, conform cărora zeul evreilor, Iahve, promite poporului său ales: „Vreau să-ți dau să stăpânești toate comorile lumii; la picioarele tale vor zăcea toate popoarele Pământului și tu vei domni peste ele.”

Această problemă globală vă este acum expusă tuturor. Problemele globale nu se rezolvă cu o mișcare a mâinii, dar ideea este clară ca lumina zilei. Iar fapta trebuie propagată cu sârguință; trebuie să înțelegem clar că ne confruntăm cu cel mai formidabil dușman, puterile bănești care cuprind lumea. Toată forța de cealaltă parte, de partea noastră doar dreptatea, dreptatea eternă a muncii productive.

Întindeți mâinile spre mine, oameni ai muncii din toate țările, uniți-vă!

Machine Translated by Google

Statul german pe plan național

Fundația Socialistă

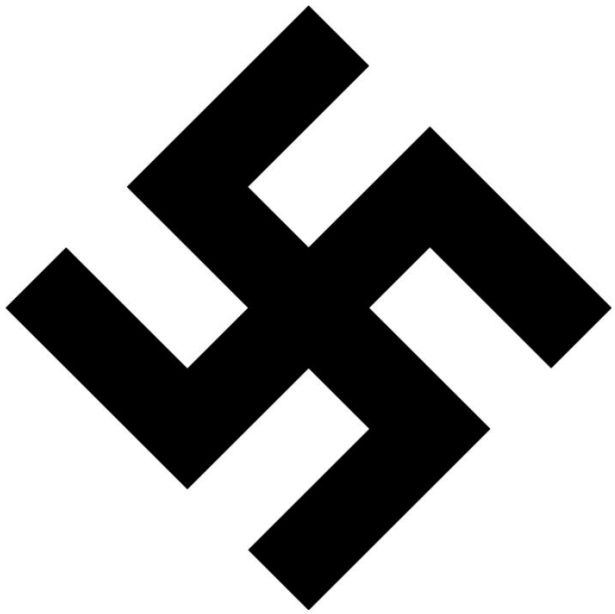

Machine Translated by Google

Prefață
de
Adolf Hitler

Fiecare idee măreață are nevoie de două lucruri: voința de putere și obiective clare. Voința de putere, de eliberare, zace strălucitoare și puternică în inimile noastre. Gottfried Feder, în cartea sa „Statul german pe o bază națională și socialistă”, a prezentat obiectivele noastre clar, simplu și într-un mod ușor de înțeles pentru toată lumea. În ea, speranța și dorința a milioane de oameni și-au găsit o formă și o expresie puternică. Literatura mișcării noastre și-a obținut catehismul.

München, 8 noiembrie 1923

Adolf Hitler

Machine Translated by Google

Prefa ă
la a cincea ediție

Aici apare lucrarea mea, „Statul german pe o bază națională și socialistă”, în cadrul seriei „Bibliotecii Național-Socialiste”. Textul a rămas în esență și practic neschimbat, dar pasajele care se refereau la circumstanțele din perioada în care a apărut această lucrare (1923) și au împrumutat exemple de acolo au fost șterse, iar explicațiile chestiunii evreiești au fost scurtate, deoarece acesteia din urmă i se va dedica o lucrare specială.

Noua ediție ar trebui să dovedească în special faptul că nimic nu a fost schimbat, câtuși de puțin, în programul de bază.

Murnau, octombrie 1931

Gottfried Feder

Machine Translated by Google

„Fericiți sunt oamenii pentru care o nevoie acută
impune o idee politică nobilă care,
fiind măreț și simplu,
forțează orice altă idee a epocii să-i fie în slujba.

Heinrich von Treitschke

Machine Translated by Google

Introducere
la prima ediție

Privim spre viitor plini de o puternică speranță și dor. Germania va trăi, Germania nu se poate prăbuși. Germania este zguduită ca și cum ar fi fost zdruncinată de durerile copleșitoare ale nașterii unei noi ere. Lanțurile oribile ale vinovăției de sine, precum și chinuitorii străini, vor cădea și vor fi scuturați cu o ridicare puternică din umeri, iar Germania va mărșălui în fruntea națiunilor.

Dacă atâta suferință și suferință nu ar fi legate de prăbușire și decădere, am putea participa cu un anumit sentiment de fericire la zilele creării unei noi epoci. Dacă ne aruncăm privirea asupra degradărilor zilei, asupra confuziei prezentului, vedem peste tot o voință puternică, o muncă serioasă, o intuiție inspirată. Sufletul german își mișcă aripile spre un nou zbor înalt.

Sarcinile de astăzi sunt puternice, mai mari și mai grele decât oricând în istoria atât de dureroasă a germanilor.

Așadar, este necesar să se rezolve dubla sarcină - nu doar „reconstruirea" statului și a economiei - ci să le dăm o formă nouă. Și, prin urmare, o formă nouă și pentru viața culturală și intelectuală a poporului nostru.

Vechea dorință germană pentru o Germanie unită trebuie să devină în sfârșit realitate, o nouă lege economică va apărea și va înlătura forma de coșmar a economiei capitaliste bazate pe dobândă.

Atât de cuprinzătoare și copleșitoare sunt sarcinile care ne așteaptă. Sever și avertismentar stă în spatele nostru spiritul trecutului; plin de venerație în fața a ceea ce s-a întâmplat istoric, pe temelia solidă a celei mai bune tradiții germane, bazată pe cea mai veche înțelepciune ariană, poporul și statul, economia și cultura trebuie create din nou.

Aici, muncitorii trebuie să fie conștienți de enorma lor responsabilitate, ba chiar sunt purtați de speranța întregii națiuni - spre libertate!

Însă ideea național-socialistă este mult mai mult decât o simplă întoarcere sau un ocol în vechile obiceiuri ancestrale, ea rupe lanțurile statului și formei economice marxiste, ea, ca primă și cea mai hotărâtă idee, duce în mod conștient cea mai grea luptă împotriva puterilor mamonice, împotriva puterii cuprinzătoare a lumii a imperialismului evreiesc, împotriva spiritului de rapacitate, egoism și indiferență.

Această mișcare universală și măreață pentru libertatea germană își găsește cel mai puternic, hotărât și conștient de scop în Partidul Național-Socialist al Muncitorilor Germani. Partidul și-a conturat obiectivele într-un program scurt care rezumă concis revendicările fundamentale ale mișcării în 25 de clauze. Alfred Rosenberg, redactorul-șef al Nationalist Observer13, organul polemic al mișcării național-socialiste din Germania Mare, a explicat, într-un mod demn de mulțumiri, punctele programului în mod individual într-o scurtă lucrare14 .

13Volkischer Beobachter a fost cumpărat în 1920 de NSDAP ca organ al partidului și editat de Dietrich Eckart până la moartea sa, în 1923, când a fost condusă de Alfred Rosenberg.

14Rosenberg și-a publicat pentru prima dată Wesen, Grundsdtze und Ziele der Nationatsozialistischen Deutschen Arbeiterpartei. Das Program der Bewegung în 1923.

Machine Translated by Google

Pe baza acestei lucrări este cel puțin posibil să le spunem prietenilor și dușmanilor ce își dorește Partidul Național-Socialist al Muncitorilor Germani. Pe de altă parte, în literatura național-socialismului lipsește o lucrare cuprinzătoare care să ofere o relatare a ideilor politice și economice din care pornește național-socialismul, ce căi intenționează să urmeze în politica națională pentru a ajunge la scopul său final, acela al statului național-socialist german, statul muncii și al performanței. Prezenta lucrare își dorește să îndeplinească această sarcină.

Prin urmare, va trebui să clarificăm punctul de plecare, calea și scopul național-socialismului, vom arăta în ce se va deosebi în esență statul național-socialist german de statul existent, care domenii vor rămâne în esență neatinse, în care domenii vor exista reforme substanțiale și unde va trebui abordate căi în esență noi.

Va trebui să căutăm și să descoperim noi căi pentru viața publică, în special pentru politica financiară națională, pentru tratarea chestiunii rasiale și a problemelor legate de aceasta. În plus, va trebui să ne ocupăm fundamental de obiecțiile ostile, denaturările și minciunile care au devenit deja zgomotoase.

Sarcina pe care ne-am stabilit-o este extrem de mare și totuși doar o mică parte din întreaga anvergură a reînnoirii Germaniei.

Orice efort ar fi zadarnic dacă o hotărâre până la moarte și voința nestăpânită a unui
Liderul nu a lucrat pentru eficacitatea ideilor.

Cea mai puternică voință s-ar irosi în zadar dacă nu am purta în inimile noastre, în mod nezdruncinat, o imagine clară a ceea ce ar trebui să arate acest stat german - Germania, țara părinților și copiilor noștri - conform voinței noastre - după victoria noastră!

Machine Translated by Google

1. Fundațiile

Fundamentele morale

Fundamentul artei guvernamentale național-socialiste este responsabilitatea deplină față de popor și față de sine.

„Interesul public înaintea interesului personal” este prima lege a național-socialismului.

Poate părea ciudat că un astfel de principiu trebuie să fie general stabilit pentru un stat, căci recunoaștem din istorie perioade în care bunăstarea întregului a fost în mintea conducătorilor ca fundament al conducerii lor statale. Dacă este necesar astăzi să punem acest principiu înaintea tuturor celorlalte considerații, aceasta este doar expresia faptului că condițiile publice actuale sunt orice altceva decât expresia acestui singur sentiment politic corect. Vedem în egală măsură în acest prim principiu cât de intim sunt legate una de cealaltă moralitatea și economia.

Interesul public înaintea interesului personal este în primul rând o exigență morală. Dar exprimă în același timp, cu o claritate lingvistică excelentă, ordinea ierarhică dintre bunăstarea întregului și strădania justificată a individului pentru achiziție personală și proprietate. Prin urmare, acest principiu național-socialist nu exclude în niciun fel proprietatea privată. Dimpotrivă: național-socialismul recunoaște pe deplin și complet semnificația proprietății. El știe că proprietatea personală și dreptul de a dispune liber de o achiziție reprezintă fundamentul oricărei economii și, dincolo de aceasta, al oricărei culturi superioare; dar național-socialismul a recunoscut în egală măsură că pentru recunoașterea proprietății private este necesar să se traseze limite destul de clare, adică acolo unde proprietatea devine un simplu instrument al puterii și este aplicată într-un mod exploatator împotriva bunăstării întregului.

Probabil că nu există o persoană cu o gândire serioasă care ar dori să contrazică acest prim principiu în această formă generală. Dificultatea va consta în evaluarea corectă a intereselor publice față de cele ale persoanei private individuale. În ciuda existenței fără îndoială a
acordul că considerațiile de interes public trebuie să treacă mai presus de interesele private, în mod remarcabil nu a existat, conform ideilor juridice valabile printre noi, tocmai în ceea ce privește forma de utilizare a proprietății, nicio limitare morală determinată dincolo de cea infracțională. Este, desigur, interzis să acționezi cu violență împotriva aproapelui tău (extorcare - crimă -
omor prin culpă - trădare și îmbogățire nelegitimă etc.), dar niciodată și nicăieri nu a fost interzisă acumularea de averi incomensurabile și utilizarea mijloacelor tehnice bancare și bursiere, adesea destul de dubioase, pentru aceasta. În plus, legea conferă fiecărui creditor dreptul de a priva fără milă un debitor restant de casa și bunurile sale atunci când există condiții nefavorabile -
Boala, moartea, malformațiile, recoltele proaste și foametea - fac imposibilă îndeplinirea obligațiilor contractate. Fiecare judecător experimentat poate relata nenumărate cazuri în care legea noastră rigidă a distrus existențele economice, în cazuri în care fiecare simț sănătos al dreptății s-a revoltat împotriva predării temporare a unui om muncitor și sârguincios, care a fost însă chinuit de ghinion, presiunii și capcanei brutale a creditorului.

Recunoașterea nelimitată a dreptului personal la proprietate și a revendicărilor legale în general trebuie să conducă în mod logic la prejudicierea interesului public prin exploatarea egoistă a acestei idei juridice antisociale, fundamental inversate, în opoziție cu principiul nostru statal „Interesul public înaintea interesului personal”.

Machine Translated by Google

În contrast cu formularea fundamentală falsă care domnește printre noi, cea capitalistă se află cealaltă extremă, ideea marxistă despre stat și economie. Ideea fundamentală a acestei forme economice este negarea proprietății private. Doctrina marxistă merge până la a explica proprietatea direct ca „furt” (Proudhon)15. Ea cere, în jargonul străin atât de neclar mai ales pentru proletarii germani, „exproprierea expropriatorilor”16 - cu alte cuvinte, deposedarea de proprietate! Această doctrină distrugătoare de stat, popor, cultură și economie și-a găsit realizarea extremă, dar logică, în bolșevismul rus. În aspectul său economic, această extremă poate fi rezumată în propoziția:

„Totul aparține tuturor”.

Avem de-a face aici cu o depersonalizare a proprietății, cu un transfer al întregii proprietăți către proprietatea anonimă a întregului.

Extrema încă domnitoare printre noi a unui drept nelimitat la proprietate, pe de altă parte, ne-a condus deja la ultimul pas dinaintea templului zeului Mamona, pe a cărui ușă stă scris cu litere de aur: „Totul aparține Unului”. Chiar și această formă economică înspăimântătoare trebuie să ducă în egală măsură la o depersonalizare a proprietății - doar că într-un alt mod - prin faptul că, în cele din urmă, întreaga omenire muncitoare este aici presată într-o înspăimântătoare sclavie a datoriilor față de o putere finan

În contrast puternic cu extremele economice tocmai descrise ale socialismului marxist și ale mamonismului capitalist avansat al democraților occidentali, idealul economic al național-socialismului cere realizarea principiului „Fiecare cu ale lui”.

Tocmai în acest principiu sunt moralitatea și economia, încă o dată, cel mai intim interconectate. Îndepărtarea principiilor morale din viața comercială este într-adevăr atât de caracteristică economiei actuale, în care tocmai puterea superioară a unei posesiuni mai mari, a unei viclenii mai mari, arta de a evita autoritatea statului chiar și în cele mai periculoase afaceri, înclină balanța. O privire asupra miilor de existențe, în mare parte întunecate, care își desfășoară năzbâtiile în toate orașele mari, care dispun de sume fantastice, o privire asupra numeroaselor procese care ajung în instanță în ciuda întregii rezistențe a participanților, ne arată cât de înspăimântător de depravată este moralitatea comercială actuală. Să luăm în considerare, în contrast cu aceasta, mizeria înspăimântătoare din cercurile clasei de mijloc și ale oamenilor muncitori căsătoriți care nu mai pot plăti lapte și pâine pentru sugari și copiii lor în creștere, să fim clari că, în general, în multe, multe cazuri, cu o muncă onorabilă, abia dacă se pot câștiga necesitățile de bază pentru viață, mai ales...

când există copii de îngrijit și de crescut. Nenorocirea profesiilor intelectuale și libere depășește orice măsură; artiștii de prim rang, mai ales atunci când orientarea lor nu corespunde orientării gustului evreiesc care domnește astăzi, sunt pradă foametei; poeziile germane autentice nu pot fi interpretate public. Dar este de nedescris suferința celor care, prin proasta gestionare a statului în ceea ce privește politica financiară, au fost înșelați de economiile lor, pensionarii și pensionarii cu capital mic, invalizii de război, cei obligați să ajute prin caritate, precum și toți cei care s-au bazat pe certitudinea obligațiunilor publice, precum și pe stabilitatea monedei noastre naționale și pe acoperirea cu aur a mărcii. O astfel de stare este o descompunere a economiei - anarhie. Hărnicia este răsplătită cu o remunerație insuficientă, lenea este răsplătită, comerțul onorabil suferă dificultăți, comerțul nesănătos, comerțul intermediar, specula prosperă cel mai bine. Cu cât o producție este mai superioară din punct de vedere cultural, cu atât este mai proastă remunerația care poate fi obținută. Încrederea este răsplătită cu

15 Pierre Joseph Proudhon (1809-1865) a declarat în lucrarea sa din 1840 Qu 'est-ce que la proriete? că „la propriete c'est le vol.

16 Această expresie, împrumutată din franceza „Texpropriation des expropriés”, este folosită de Marx în Capitalul, I, Cap. 24: „Ultima oră a proprietății private lovește, expropriatorii sunt expropriați.”

Machine Translated by Google

trădare, și într-adevăr din partea statului, care ar trebui să fie protectorul legii și justiției, avocatul moralității publice.

Nu mai este nevoie să arătăm corupția din viața publică, iudaizarea și sărăcirea presei și conducerea jalnic de neputincioasă și nedemnă a politicii noastre externe pentru a indica degradarea extremă a vieții noastre publice și a moralității noastre economice.

Împotriva acestei sărăciri materialiste și contaminări a vieții publice, ideea național-socialistă a statului pune principiul îndelung testat al statului și economiei: „Fiecare cu ale sale ”, dar mai presus de toate „Interesul public înaintea interesului personal”. Prin ridicarea acestui principiu la rangul de principiu călăuzitor al statului național-socialist, național-socialismul se leagă de cele mai bune și mai glorioase perioade ale istoriei germane.

„Suum cuique”17 era deja principiul economic al Evului Mediu timpuriu german sănătos, dar mai ales pentru o lungă perioadă a fost asigurat prin organizarea breslelor, fiecare primind ce-i era ales. Munca în comun între maestru și ucenic pentru cel puțin jumătate sau o treime de ban asigura muncitorului venitul său, o muncă și o performanță mai bune își găseau recunoașterea și recompensa și, în cazurile de performanță remarcabilă, faimă și câștiguri bogate.

„Suum cuique” împodobește și cel mai înalt ordin prusac, Ordinul Vulturului Negru, deși aici în sensul special că unui merit special i se cuvine coroana sa. Tocmai această interpretare corespunde în mod special național-socialismului - nu atât pentru că este vorba aici de piese decorative curtene sau de onorarea unilaterală a serviciului militar, ci pentru că în ea își găsește expresia conținutul moral al îndeplinirii datoriei recompensate față de stat și popor, o îndeplinire a datoriei care se face cu altruism, fără intenție și fără o preocupare prealabilă pentru salarii plătite, cu o retrogradare a intereselor personale pe plan secund, născută dintr-un sentiment interior convingător de responsabilitate față de stat și popor.

Noi, național-socialiștii, extindem acest principiu și în direcția opusă, adăugăm la ideea „fiecare cu ale lui” din Evul Mediu german și la ideea „să-și merite coroana” a statului lui Friedrich, cu cea mai mare accent: „Criminalului i se cuvine pedeapsa!”. Fiecare cu ale lui, să-și merite coroana, fiecărei munci ordonate și onorabile i se cuvine plata sa adecvată, fiecărei performanțe deosebite i se cuvine remunerația sa mai mare, fiecărui sărac și fiecărei persoane care a căzut nevinovat în suferință ajutor suficient din fonduri publice, dar în egală măsură tuturor celor care acționează împotriva moralității publice și a respectabilității economice - pedeapsa meritată.

Cu toate acestea, subliniem că nu intră în niciun fel în sfera îndatoririlor statului național-socialist să supravegheze cetățeanul statului în mod individual în chestiuni economice, ca economia să prospere cât mai liberă posibil de tutela birocratică. Știm, de asemenea, că o scădere a riscului în cazul fiecărui cetățean de stat individual prin intermediul statului - mai degrabă în sensul „omului fără riscuri” al lui Naumann, adică al unui om a cărui existență fundamentală statul ar trebui să o asigure - ar realiza exact opusul a ceea ce Naumann aștepta de la el.18 Datoria statului trebuie să se limiteze la crearea premiselor pentru o economie care se menține singură

[17] Fiecare al lui

18 Friedrich Naumann (1860-1919) a fost un teolog protestant și politician liberal care a fondat în 1896 și a propagat o formă de liberalism social prin intermediul revistei sale Die Hilfe. După Primul Război Mondial, Naumann a devenit primul președinte al Deutsche Demokratische Partei (DDP).

Machine Translated by Google

cât mai liber posibil de înfricoșătoarele fenomene camătărești pe care le cunoaștem în statul capitalist de dobândă actual.

Bunăstarea statului trebuie, așadar, să devină din nou legea supremă, eficiența statului trebuie să pună principiul „Interesul public înaintea interesului propriu" înaintea oricăror alte considerații.

Acum însă, acest principiu face necesară în rândul oamenilor de stat, al funcționarilor statului și al celor care ocupă poziții importante în viața publică o caracteristică care astăzi a dispărut aproape complet din guvern și din viața publică - responsabilitatea.

Întreaga noastră viață publică stă astăzi direct sub semnul iresponsabilității. Delegații nu sunt responsabili pentru - se spune „imuni la" - ceea ce fac și vorbesc în parlament.
Un termen disperat, dacă ne amintim că această expresie este preluată din medicină, în care se spune că un corp este deja atât de saturat cu otrăvuri încât otrăvurile nou infuzate dăunează organismului mult mai puțin sau deloc, în timp ce un corp sănătos ar muri din cauza lor. Fracțiunile nu sunt responsabile pentru deciziile majorității, miniștrii nu sunt responsabili pentru exercitarea funcției lor, deoarece sunt doar funcționari ai partidelor care participă tocmai la formarea unui guvern. Dacă ceva nu merge bine, poporul suferă într-adevăr cele mai grave pagube, dar așa-numitul ministru responsabil este înlocuit doar de un alt funcționar de partid la fel de iresponsabil. Despre responsabilitatea reală nu se vorbește.

Deja apelul către Cel Atotputernic în epoca dreptului divin al regilor era, din păcate, prea adesea o formă cu totul specială a iresponsabilității domnilor conducători - (sunt recunoscute în mod expres rare excepții pentru care responsabilitatea față de zeul lor era sinonimă cu sentimentul de responsabilitate față de poporul lor). În general, însă, acest drag zeu era întotdeauna, în cele din urmă, doar un scut protector confortabil în spatele căruia se putea ascunde, pe scara funcționarului responsabil doar față de superiorul său, a ministrului responsabil doar față de regele său și a conducătorului responsabil doar față de zeul său, cea mai incredibilă iresponsabilitate a clasei conducătoare și a reprezentanților acesteia în ceea ce privește nevoile reale de viață ale poporului.

Național-socialismul va trebui să elimine radical această iresponsabilitate sancționată de stat.

„Cea mai înaltă responsabilitate" va fi scrisă cu litere de fier deasupra poartei de intrare în statul național-socialist. Cel care are onoarea de a ocupa o poziție de conducere pentru interesele unui mare popor nu poate fi suficient de puternic reamintit de responsabilitatea sa. Într-adevăr, numai acela poate fi un lider care poartă în sufletul său acest profund sentiment de responsabilitate. Pentru toți angajații statului și pentru cei care ocupă un loc în viața publică, această responsabilitate trebuie stipulată în mod special și îndeplinită cu o strictețe nemiloasă. Numai în acest fel se poate impune, ca să spunem așa, o redresare.
Numai așa poate fi reînviat și crescut cel mai prețios lucru, lucru care îi poate permite liderului și poporului să redevină o adevărată comunitate națională și istorică - încrederea. Și din încredere poate crește din nou credința care, sub responsabilitatea liderului, va aduce o redresare și o reînnoire a Germaniei, o trezire a sufletului german, într-o stare naționalistă de muncă și performanță în care fiecare își va găsi propriul suflet.

Machine Translated by Google

Fundamentele economice

Într-un corp economic sănătos, moralitatea și economia națională nu pot fi separate. Altfel, economia suferă în cel mai grav mod, mai ales în ceea ce privește cea mai onorabilă sarcină a oricărei economii - satisfacerea cererii. Fără încredere în comerț, fără hărnicie, fără loialitatea funcționarilor și a muncitorilor, nicio muncă nu poate prospera.
Eficiența, dreptatea, spiritul antreprenorial, energia, încrederea reciprocă între toți cei care participă la o sarcină economică sunt premise indispensabile pentru prosperitatea oricărei economii. Toate aceste lucruri trebuie spuse doar pentru a fi recunoscute în semnificația lor excepțională.
Toți cei care au trebuit să fie activi din punct de vedere economic în prezent și în trecutul recent știe în ce măsură aceste lucruri frumoase lipsesc astăzi. Și cine suferă în cele din urmă daunele doctrinelor de mântuire ale marxismului și ale metodelor sale operaționale, grevele, sabotajul și munca neglijentă și neglijentă? – Dar, în cele din urmă, doar populația însăși, care, prin astfel de doctrine dezintegratoare ale statului și poporului, a pierdut orice sentiment de comunitate și își vede cea mai importantă muncă în lupta de clasă. Prin urmare, către această parte trebuie să fie îndreptate și plângerile care răsună mai ales din taberele naționaliste că nu mai suntem un popor, că ar trebui mai întâi să devenim din nou un popor dacă dorim să ne recâștigăm poziția de putere și statutul internațional pierdute.

Aceste plângeri sunt justificate, dar cu plângeri nu se avansează. Marxismul nu a ezitat să-și realizeze idealul economic și politic atunci când a avut puterea să o facă, nu s-a sfiit de la reprimarea brutală a disidenților: în Rusia și-a redus la tăcere dușmanii pentru totdeauna prin măcelărirea întregii intelectualități burgheze, printre noi prin legile pentru apărarea republicii.19 Dobândirea puterii politice este evident o precondiție a oricărei reforme economice sau politice naționale. Asta știm la fel de bine ca și comuniștii și social-democrații, dar noi vrem puterea politică nu de dragul ei în sine, nu pentru a exploata poziția de putere dobândită împotriva unei anumite clase, ci pentru a crea premisele unei păci economice între camarazii naționali legați într-o comunitate de muncă. Satisfacerea cererii20 este sarcina economiei naționale – nu profitabilitatea, care este astăzi aproape exclusiv decisivă în producția de bunuri. Cu această atitudine fundamentală a național-socialismului, intrăm în opoziție categorică cu ideile economice de bază ale statului capitalist. Nu ceea ce era necesar a fost produs în primul rând, ci ceea ce a fost profitabil. Orice lucru care nu promitea să genereze suficiente dobânzi și dividende nu a fost preluat de la bun început. Un exemplu deosebit de clar al nebuniei profitabilității din actuala economie capitalistă bazată pe dobândă poate servi faptul că construcția de locuințe, în ciuda nevoii îngrozitoare de locuințe – deci în ciuda celei mai urgente nevoi – pur și simplu nu este realizată pentru că nu este profitabilă! Faptul că construcția de locuințe, considerată într-un sens politic național, într-un sens mai înalt, ar fi într-adevăr profitabilă nu necesită alte explicații în acest loc, ci este imediat clar din ceea ce s-a spus, în special în ceea ce privește sarcinile sociale ale statului. Mai mult, dacă oamenii suferă de foame și îngheață, atunci o economie capitalistă orientată spre profit nu își vede în niciun fel datoria de a satisface această nevoie prin producția de încălțăminte, haine și lenjerie intimă ieftine și bune etc., căci, având în vedere capacitatea de cumpărare redusă a populației, acest lucru nu este „profitabil”. Pe de altă parte, industria de lux în toate domeniile este plină de activitate, căci niciodată până acum nu s-a dobândit bogăția atât de ușor.

[19] Germania postbelică are o lege similară, Legea federală pentru protecția Constituției (Bundesverfassungsschutzgesetz), care a fost adoptată în 1950.

[20] Prin satisfacerea cererii trebuie înțeleasă satisfacerea, prin prețuri accesibile, a necesităților vieții totalitatea tuturor celor legați împreună într-o comunitate națională.

Machine Translated by Google

dornică să se înconjoare de lux pur, așa cum se întâmplă astăzi. Dar ideea capitalistă de profitabilitate devine de fapt un nonsens economic în ramurile economiei noastre care astăzi conduc totul, în sistemul bancar și bursier. Faptul poziției dominante a băncilor dovedește cel mai izbitor lipsa de sens economic a ideii capitaliste. Cu „producțiile" băncilor și burselor de valori niciodată un copil nu a fost hrănit, niciodată o persoană înghețată nu a fost îmbrăcată, în general niciodată nici măcar cea mai mică necesitate pentru viață nu a fost satisfăcută. Această afirmație nu este deloc o expresie demagogică, nu include nici măcar dispensabilitatea instituțiilor tranzacțiilor monetare, ci doar arată cu toată claritatea ce diferență enormă există între o satisfacere economică cu adevărat națională a cererii, cum ar fi dorințele național-socialiste, și o economie complet orientată spre profit, privat-capitalist.

Chiar și statul național-socialist va avea băncile și alte instituții financiare ale sale, dar acestea nu vor mai fi conducătorii economiei naționale ci slujitorii lor, banii nu vor mai fi stăpânul statului și al poporului ci doar ajutorul necesar pentru schimbul de bunuri.
Știm precis că această luptă împotriva capitalului bancar și bursier va însemna cea mai grea bătălie pentru mișcarea național-socialistă, deoarece astăzi cea mai enormă plenitudine de putere pe care a purtat-o vreodată globul este concentrată în capitalul bancar și bursier.
Aici este vorba despre o luptă pe viață și pe moarte pentru putere, lucru pe care adversarul îl știe mai bine decât majoritatea prietenilor și adepților noștri. Această luptă va fi mult mai dificilă, deoarece segmente întregi ale populației sunt încă prinse în nebunia profitabilității.

O întrebare fundamentală la care ar trebui să se răspundă încă o dată în acest loc cu toată claritatea este întrebarea cum se situează în esență național-socialismul în raport cu proprietatea. Din observațiile fundamentale ale primului capitol și în special din opoziția fundamentală descrisă acolo față de socialismul marxist, rezultă, cu consecințe firești, pentru național-socialism, recunoașterea fundamentală a proprietății. Această recunoaștere a proprietății private este prea adânc ancorată în viața ariană. Mintea creativă care recunoaște mediul înconjurător, care contemplă mediul înconjurător pentru a-și crea și forma din el lumea sa, omul creativ care îi smulge roadele din pământ prin muncă asiduă, care se stabilește, își construiește case și orașe, care, stabilindu-se și înrădăcinându-se în cercul rudelor sale, al camarazilor săi rasiali, omul care apoi avansează pe o astfel de infrastructură înrădăcinată în sol către o cultură superioară și își creează lumea într-un sens intelectual superior, în domeniile filosofiei, poeziei, muzicii, artei și sculpturii - acest om cu siguranță nu poate concepe altfel decât că lucrările mâinilor sale, care s-au născut din propria sa mână, sunt și proprietatea sa. Din această cunoaștere a omului creator se naște direct respectul pentru proprietatea altuia și se naște legea.

În opoziție fundamentală și ireconciliabilă cu mintea creatoare se află mintea avară și hoțească a altor oameni dispuși diferit, care nu au cunoscut niciodată suflul creației, care se mișcă neliniștit dintr-un loc în altul, care nu au putut prinde rădăcini nicăieri, care nu s-au ridicat expansiv și din pământ, într-o lungă dezvoltare către o cultură tot mai înaltă, ci, cu mintea lor neliniștită și cu banii lor, s-au mutat dintr-o țară în alta, după ce au „păscut" orașele sau suprafețele individuale de pământ. Chiar și pe câmpurile națiunilor creatoare, evreul stătea în esență destul de departe de producțiile reale, nu-l cunoaștem pe evreu ca pe un fermier, nu ca pe un negustor, nu ca pe un inginer sau un meșter constructor, nu ca pe un muncitor în fabrici și salariat, iar adevăratul geniu creativ îi este străin chiar și în artele frumoase și în științe. Mintea în mișcare își începe activitatea caracteristică doar acolo unde o operă a fost creată de o mână creatoare, unde a fost produs un obiect, acolo mintea avară știe să procure aceste bunuri pentru...

Machine Translated by Google

pe sine și pentru a le mișca în avantajul său pecuniar. Nu pentru a satisface cererea economică națională, ci pentru a obține un profit cât mai mare posibil din acest trafic de la producție la consum, s-a interpus între producător și consumator - a apărut comerciantul. Astăzi, comerciantul și schimbătorul de bani au devenit consiliul de administrație și stăpânul băncilor. Economia întregii lumi a fost dată peste cap în cel mai lipsit de sens. Mintea inteligentă, inventivă, îndrăzneață, creativă și productivă nu mai conduce; mintea coruptă, incapabilă să creeze nimic propriu, exploatatoare și avară, conduce. Banii domnesc asupra muncii și sângelui.

Mintea mobilă a evreului a reușit să facă totul mobil, chiar și pământul prin ipoteci, cele mai mari industrii de lungă durată prin anonimizare și prin societăți pe acțiuni și, prin economia obligațiunilor de stat, capitalul internațional a separat chiar și guvernele de popoarele lor. Astăzi, guvernele sunt toate dependente de capitalul mare de împrumut și, în raport cu popoarele lor, ele sunt doar colectori de dobânzi pentru stăpânii lor anonimi de pe Wall Street, City-ul Londrei și Paris.

Aceste scurte observații ne-au arătat cel mai profund secret al opoziției ireconciliabile dintre popoarele creative și evreul avar. „Arianul creează, evreul acaparează lumea pentru sine.

Aici se poate adăuga pe scurt că există o diferență foarte subtilă între proprietate și posesie. Posesia nu trebuie neapărat să fie proprietate, posesia nu poate fi auto-creată. În cazul unei posesii, originea posesiei nu este pusă la îndoială. Evreul a acaparat proprietatea popoarelor ariene și acum îi conduce pe creatori prin puterea sa financiară. Această formă abstractă de proprietate, sub forma creanțelor legale, obligațiunilor, ipotecilor etc., a supus întreaga lume de astăzi, prin dobândă, capitalului. Forma economică capitalistă a dobânzii nu cunoaște, în general, limite ale posesiei, ea lasă națiuni întregi, cu toată munca lor, să devină supuse dobânzii unei mâini de magnați ai băncilor și burselor de valori.

Împotriva acestei economii jefuitoare, capitaliste de interes, nu puțin înfricoșătoare, național-socialismul pune limitarea dreptului de proprietate. Principiul acestei limitări constă în propoziția: „Interesul public înaintea interesului propriu”. Faptul că această limită pentru proprietate poate fi ridicată foarte mult, reiese din faptul că național-socialismul nu va respinge în niciun fel nici măcar cele mai mari opere industriale, atâta timp cât acestea rămân în posesia privată a creatorilor (ne gândim la Krupp, Mannesmann, Thyssen etc.), ca fiind contrare intereselor întregului, mai ales atunci când proprietarii acestor opere mari au o înțelegere și un simț al problemelor sociale și sunt capabili să găsească limitele corecte între câștigul propriu adecvat din producție, un preț adecvat pentru vânzări și satisfacerea cererii economiei naționale și o formă corespunzătoare și demnă de participare a forței de muncă la veniturile operelor.

Aici ajungem la scurte observații fundamentale asupra formelor externe ale producției.
Economia germană, aflată în puternică ascensiune înainte de război, se distingea printr-un amestec foarte norocos de întreprinderi mari, mijlocii și mici. Acum, în general, în tendința către afaceri mari există într-adevăr un pericol pentru economia națională, în măsura în care următorul pas deasupra afacerilor mari nu mai servește satisfacerii cererii, ci intereselor capitaliste înalte ale dominației pieței și dictaturii prețurilor. Cu toate acestea, se admite în mod clar că anumite industrii pot funcționa doar ca afaceri mari. Acest lucru se aplică acelor ramuri industriale pe care le denumim în general industrii grele. Fără a dori să intrăm în detalii în acest moment, se poate afirma, în esență, că statul național-socialist nu are niciun motiv să se străduiască pentru schimbări fundamentale în aceste forme externe ale economiei. Național-socialismul respinge orice fel de „socializare sau naționalizare” în sens marxist. Idealul nostru economic cere o creștere cât mai mare...

Machine Translated by Google

număr de existențe libere din punct de vedere economic tocmai în întreprinderile mijlocii și mici. Știm că numai oamenii liberi și independenți, care pot dispune liber de munca și de veniturile lor din muncă, sunt plini de un sentiment serios de responsabilitate față de munca lor, că numai pe acest pământ apar personalități puternice și că numai pe pământul libertății și responsabilității prosperă simțul comunității care îi unește pe cei legați prin muncă comună de o comunitate de viață și destin și, prin urmare, îi face o națiune liberă și conștientă de sine.
Numai pe un astfel de sol poate fi unită bunăstarea individului cu bunăstarea întregului.

La granițele dintre stat și economie

Manchesterismul21 și socialismul de stat sunt la polul opus atunci când vine vorba de stabilirea limitelor pe care statul trebuie să le respecte în intervenția sa în economie. Prima doctrină cere cât mai multă libertate posibil din partea oricărei tutele statale, ar dori ca cel mai bine să vadă statul retrogradat la rolul unui paznic de noapte. Socialismul de stat consideră că majoritatea afacerilor sunt cel mai bine conduse și administrate de către stat însuși. Cele mai extreme forme de socializare sau naționalizare, care este termenul rusesc pentru conducerea întreprinderilor de către toți, au arătat tuturor celor care au observat experimentele socialiste imparțial, cu o claritate concludentă, că astfel de forme comuniste de producție sunt pe termen lung impracticabile.
Cine a urmărit explicațiile noastre despre fundamentele economiei va putea recunoaște fără dificultate motivele interne ale acestui fenomen. Pe de o parte, suprimarea inițiativei antreprenoriale, lipsa scopului profitului, înlăturarea concurenței, pe de altă parte, constrângerea la muncă exercitată cu o forță nemiloasă de către sovietici trebuie să reducă la minimum avantajul producției.

Forma treptată, mai blândă, de „control de stat” al afacerilor, așa cum o cunoaștem din viața economică germană, trebuie aplicată cu succes și avantaj doar în diferite domenii ale economiei publice. În domeniile care sunt desfășurate în concurență cu economia liberă, în special în domeniul producției industriale mari (cărbune), succesul comercial este puternic limitat în comparație cu economia liberă, care este în măsură să ia toate deciziile importante mai rapid și mai independent decât este în mod necesar posibil în cazul întreprinderilor de stat. Pentru a avea o judecată corectă despre ce afaceri sunt în general potrivite pentru controlul statului, trebuie să fim clari cu privire la poziția pe care statul o asumă în funcționarea totală a unei economii naționale.

Am explicat că național-socialismul vede sarcina economiei în satisfacerea cererii. Producătorul și consumatorul, producătorul și utilizatorul sunt cei doi participanți principali la orice economie. Acum știm că utilizarea este, în cele din urmă, întotdeauna și peste tot pur individuală sau exprimată foarte clar: fiecare bucată de pâine poate fi într-adevăr consumată doar de o singură persoană, hainele sunt, de asemenea, destinate doar uzului personal, un fiat oferă în orice moment un acoperiș doar unui cerc mic, conectat, locul de muncă oferă în orice moment un loc doar unui număr poate mai mare, dar totuși limitat, de camarazi de muncă, așa că nu putem vorbi deloc despre un consum sau o utilizare comună a produselor. Prin urmare, dacă consumul este, în cele din urmă, individual, același lucru este valabil și pentru producție, pentru producția de bunuri. Cu cât produsul muncii productive este mai valoros, cu atât este mai clar că aceasta provine doar dintr-o forță creatoare extrem de personală.
Pentru lucrările minții în domeniile științei și artelor frumoase, în domeniul invențiilor și descoperirilor tehnice, acest lucru este imediat clar, dar chiar și în cazul lucrărilor asamblate în

21 Manchesterismul este școala de gândire economică care a apărut în secolul al XIX -lea la Manchester ca reacție împotriva legilor protecționiste Cora din 1815 și 1846. Aceasta a susținut liberul schimb și i-a sprijinit pe industriași împotriva intereselor agrare ale aristocrației funciare. Principalii susținători ai acestei mișcări au fost Richard Cobden (1804-1865) și John Bright (1811-1889).

Machine Translated by Google

În întreprinderile asemănătoare fabricilor, în care mecanizarea prin mașini suprimă aproape în întregime munca individuală umană, este în sfârșit încă valabil faptul că perechea de pantofi pe care tocmai acest muncitor o fabrică poate fi fabricată doar de acesta și nu de altul. Calitatea produselor scade însă odată cu creșterea mecanizării. Deja în afacerile agricole este valabilă vechea regulă: „Ochiul domnului îngrășă vitele”, adică numai grija personală a crescătorului obține cele mai înalte rezultate.

Toate încercările economiei comuniste s-au încheiat de fiecare dată cu un eșec complet. Prin urmare, trebuie să declarăm fundamental că atât consumul, cât și producția merg împotriva socializării. Acum, de îndată ce omenirea a abandonat formele economice originale ale economiei individuale în familie și a trecut la forme economice mai complicate prin diviziunea muncii și a format mari comunități statale, între producție și consum a intervenit ceva nou - comerțul și sistemul financiar.

Această observație filosofică economică foarte simplă ne oferă cea mai clară dovadă a domeniilor în care statul trebuie să-și limiteze activitatea economică. Într-adevăr, este imediat clar că este vorba aici de chestiuni în care fiecare individ este în egală măsură interesat. Și este logic ca aici statul să-și găsească domeniul de atribuții ca întruchipare a intereselor comune.

Dacă filosofia noastră economică este corectă, statul trebuie să fi realizat ceva exemplar într-unul dintre aceste domenii, în cazul în care a încercat deja unul. A realizat același lucru și în domeniul transporturilor. Performanțele autorităților feroviare germane înainte de război au fost pur și simplu exemplare și sunt chiar și astăzi, în măsura în care vechea fidelitate față de datorie și conștiinciozitate încă domnește. De asemenea, se atribuie adesea sistemului feroviar nestatal din America o perfecțiune specială; acest lucru este corect și într-un anumit context, în măsura în care traficul se desfășoară mult mai liber, iar multe dintre micile dificultăți care la noi sunt legate de sistemul birocratic cu greu ar fi putut fi evitate. Chiar și construirea de locomotive de mari dimensiuni în America ne-a stârnit uimire mai devreme, dar principalul motiv pentru aceasta a fost că ecartamentul mai larg al rețelei feroviare americane a făcut acest lucru într-adevăr mai ușor posibil din punct de vedere tehnic. Dar acesta nu este un aspect al transportului, ci un fapt tehnic care nu face parte din sfera observațiilor noastre. Pe de altă parte, mult mai importantă pentru întrebarea noastră este - securitatea transportului pe căile ferate. În acest domeniu, căile ferate germane au fost constant conștiente de această sarcină primordială a transportului de stat și își pot revendica, de asemenea, reputația de a fi făcut, din punct de vedere tehnic și organizatoric, tot ce a fost posibil. Cu ce nesăbuință iresponsabilă a fost pusă în pericol viața pasagerilor în acest domeniu, tocmai pe căile ferate americane și franceze, reiese din istoria accidentelor feroviare de pe căile ferate americane și franceze înainte de naționalizare, atâta timp cât acestea au servit urmăririi nechibzuite a profitului de către Rothschild-ii din Paris. – Chiar și aici vedem, așadar, încă o dată opoziția fundamentală dintre ideea capitalistă de profitabilitate și ideea de datorie a economiei de satisfacere a cererii.

Sarcina comerțului este, în primul rând, de a servi economia națională prin transferul sigur, rapid și ieftin al mărfurilor și persoanelor către locurile de utilizare sau de muncă. Chestiunea profitabilității apare abia pe locul doi într-o întreprindere de stat sau este doar o chestiune de politică tarifară. Comerțului îi aparține, în mod firesc, și sistemul poștal și telegrafic. Chiar și aici este nevoie doar de o amintire onorabilă a performanțelor administrației poștale și telegrafice germane pentru a demonstra cât de sigur, rapid și fiabil a fost îndeplinită de stat această importantă sarcină economică națională.

Machine Translated by Google

Comerțul, pe de altă parte, a fost întotdeauna considerat o sarcină exclusivă a inițiativei antreprenoriale private. Acum, despre comerț nu se poate vorbi atât de neechivoc ca despre sistemul de transport. Pentru o reglementare de stat, se ia în considerare de la început doar un anumit tip de bunuri, ba chiar bunuri de consum de masă. Oricât de puțină înțelegere se putea aștepta înainte de război a unei reglementări de stat a comerțului cu cele mai importante produse alimentare - întrucât doctrina liberului schimb a guvernat modul nostru de gândire economic național - tot atât de puțin se poate aștepta astăzi, având în vedere camăta nerușinată la cele mai importante produse alimentare din perioada postbelică încă neuitată, ca ideea că este sarcina statului să asigure prepararea, transferul și distribuția celor mai importante produse alimentare să cadă pe un teren fertil. În mod excepțional, găsim, chiar și printre antipozii noștri în domeniul economic, bolșevicii, încercări de a rezolva această problemă, adică prin controlul de stat al producției și distribuției acesteia. Ceea ce este greșit aici, așa cum am arătat deja, este dorința de a conduce producția sau de a o înțelege întotdeauna într-un mod controlat de stat. Pe de altă parte, distribuția corectă a producției este, fără îndoială, o sarcină de stat deosebit de importantă. Este remarcabil faptul că în Rusia singurele organizații burgheze care s-au păstrat au fost cooperativele agricole de producție și de consum, deci, cu alte cuvinte, acele organizații care și-au stabilit tocmai sarcina de a stoca și colecta cele mai importante produse alimentare în interesul comun și, pe de altă parte, de a aproviziona consumatorul în interesul comun. O trecere în revistă a Germaniei noastre...

Viața economică ne arată acum că, chiar și printre noi, această idee nu este complet nouă, ci că ideea cooperativă a prins din ce în ce mai mult rădăcini peste tot și, prin urmare, a creat premisele pe care național-socialismul le are în vedere pentru reglementarea acestei probleme extraordinar de importante. Utilizarea cooperativă a produselor agricole asigură, pe de o parte, fermierului scoaterea din uz a produselor sale la prețuri adecvate, asigură achiziționarea cooperativă de îngrășăminte, unelte agricole etc. și, în special, încearcă să asigure satisfacerea cererii prin înființarea de depozite agricole. Pe de altă parte, sindicatele consumatorilor au luat, la rândul lor, măsuri complet practice pentru a furniza produsele consumatorilor cât mai direct posibil și, mai ales, prin suprimarea comerțului intermediar. O fuziune a cooperativelor de producție și a cooperativelor de consum sub supravegherea statului este destinată să rezolve această problemă.

Chiar și aici, esența întrebării este, încă o dată: Nu rentabilitatea, ci satisfacerea cererii este prima sarcină a economiei.

Pentru comerț rămâne mai mult decât suficient pentru a-l ocupa, mai ales în toate domeniile în care factorul personal de risc intră în discuție. Pentru un produs alimentar care este sigur întotdeauna și în toate circumstanțele vânzărilor, factorii care caracterizează omul de afaceri sunt eliminați de la bun început.

Sistemul financiar este al treilea și cel mai important lucru care trebuie supus reglementării statului. Banii sunt explicați de mulți teoreticieni financiari ca mijloc de schimb pentru schimbul de produse; această explicație nu este într-adevăr falsă, dar nici cuprinzătoare și nici clară. Cu toate acestea, această definiție exprimă sentimentul corect că banii sunt un ajutor pentru traficul de mărfuri. Faptul că statul își revendică privilegiul monedei dovedește deja că statul consideră banii un domeniu deosebit de important al vieții publice. Faptul că statul a produs o serie întreagă de secțiuni în codul penal care tratează falsificarea dovedește, în mod similar, că este vorba de o chestiune publică de primă importanță. De fapt, statul a stabilit, de asemenea, de mult timp prin propria autoritate ce trebuie considerat ca monedă în spațiul public.

Machine Translated by Google

comerț. O orientare specială a teoreticienilor financiari – Cartaliștii22 – reprezintă teoria statală a banilor, care declară sumar: „Banii sunt ceea ce statul declară a fi bani”. Prin aceasta, banii sunt complet separați de substanța banilor, iar sigiliul suveranității statului este suficient pentru a face „bani” din fier, aluminiu, porțelan și, mai presus de toate, hârtie. Prezentul ne învață că această teorie a devenit, de fapt, realitate. Adversarii acestor teoreticieni financiari – Metaliștii23 – se agață de vechea idee că banii trebuie să aibă o valoare interioară, deci trebuie să fie din metale prețioase (aur și argint). Relațiile actuale nu confirmă această orientare, deoarece, de fapt, statul face bani chiar și din hârtie, și într-adevăr bani cu care se poate cumpăra ceva, chiar și atunci când bancnotele sunt făcute din hârtie destul de lipsită de valoare. Dar chestiunea puterii de cumpărare a acestor bani este o altă poveste. Aici, puterea de cumpărare a banilor în scădere, care este invers proporțională cu creșterea volumului de bani de hârtie, pare să le dea dreptate metaliștilor, căci, de fapt, monedele de aur și argint nu au cauzat pierderea puterii de cumpărare a banilor de hârtie. Dar acest lucru se datorează unui alt motiv, și anume caracterului de marfă al banilor de aur. Nu pentru că banii de aur sunt aur real își mențin puterea de cumpărare, ci pentru că banii de aur sunt, de asemenea, o marfă. Moneda de douăzeci de mărci își derivă astăzi puterea de cumpărare nu din semnul monetar de stat ștanțat „20 de mărci”, ci din conținutul său de marfă aur rafinat. Dar nu putem zăbovi aici mai mult asupra acestor chestiuni controversate din punct de vedere teoretic financiar, va trebui să vorbim mai pe larg despre aceste chestiuni în reprezentarea sistemului financiar de stat conform raționamentului reformei național-socialiste. Aici este vorba de a recunoaște că sistemul financiar, în cazul chestiunii care ne preocupă în acest moment cu privire la limitele statului și economiei, aparține în orice caz domeniilor care, ca o chestiune eminent de importantă a întregii vieți economice, exact ca și comerțul și comerțul cu cele mai importante produse alimentare, trebuie neapărat supuse celei mai atente reglementări fiduciare din partea sta

Importanța problemei financiare în sine nu necesită astăzi o explicație specială. Puterea marilor puteri financiare care conduc totul este evidentă pentru oricine dorește să o vadă. Persoana perspicace a recunoscut deja de mult timp că tocmai modul incompetent și fals în care statul s-a poziționat în raport cu sistemul financiar este motivul fundamental al condițiilor catastrofale actuale din finanțele statului. Faptul că majoritatea așa-numitelor bănci centrale de stat nu sunt deloc instituții pur de stat, ci societăți pe acțiuni în care guvernele și-au rezervat doar anumite drepturi de supraveghere oferă deja o idee despre condițiile confuze din domeniul sistemului financiar public.

Fundamentele politice naționale

Niciun stat fără putere și, fără autoritate, nici guvern. Nimic nu este mai evident și mai imediat evident pentru bunul simț. Trebuie să atribuim neglijării totale a gândirii noastre publice dacă, printre noi, în cercurile guvernamentale, mai credem astăzi că putem conduce cu o lipsă totală de putere militară și politică.

Puterea fără un instrument al puterii este de neconceput; puterea politică și mijloacele militare ale puterii se condiționează reciproc, la fel de intim cum economia și moralitatea nu pot fi separate. Pentru a recâștiga puterea pierdută, există doar unicul mijloc de a crea un instrument militar al puterii.

22 Cartaliștii susțin utilizarea monedei fiat sau a jetoanelor emise de guvern (latină: charta) ca monedă națională.

23 Metaliștii susțin că banii își derivă valoarea din metale prețioase și se opun monedei fiat, considerând-o că nu are valoare intrinsecă.

Machine Translated by Google

Cât de îngrozitor a fost pedepsită biata noastră patrie pentru că a renunțat la ideea de putere și s-a dăruit fanfarei pacifiste pe care o trăim acum, zilnic și în fiecare oră. „Pentru a preveni o situație mai rea”, ne-am predat și ne-am distrus armele, „pentru a preveni o situație mai rea” am semnat dictatul de la Versailles, „pentru a preveni o situație mai rea”, guvernul de la Berlin a spus da și amin la tot ceea ce ni s-a cerut, „pentru a preveni o situație mai rea” am permis ca orice răutate, orice umilință, orice exploatare să fie pusă în aplicare împotriva noastră. Cu această lozincă nerușinată a lașității și a abjectării, poporul german a fost condus într-o mizerie din ce în ce mai profundă. Am îndeplinit ceea ce ni s-a cerut și...

Ministrul care își dorea să fie german, Dr. Rathenau24, a îndrăznit să declare public: Nu există o incapacitate absolută de a îndeplini, este vorba doar de cât de adânc poate fi lăsat un popor să cadă în suferință! Cu alte cuvinte - deși cuvintele lui Rathenau sunt deja suficient de clare - asta înseamnă: națiunea germană este complet lipsită de apărare, este complet neputincioasă din punct de vedere politic, intelectual a fost aproape paralizată, poate pur și simplu să continue să muncească. S-a lăsat împovărată cu o povară atât de gigantică de vinovăție, încât membrii Poporului Ales pot, cu aceste reparații, să ducă pentru totdeauna o viață strălucitoare, fără muncă, în toate țările lumii, cu prețul muncii germane. Dar acum există pericolul ca până și enorma forță de muncă a germanilor să se prăbușească sub această povară fantastică. Prin urmare, germanii trebuie menținuți în viață constant prin stimulente și tocmai în acest fel trebuie menținuți la limita capacității lor fizice, astfel încât să poată munci apelând la toate puterile, mereu în speranța înșelătoare că într-o zi s-ar putea elibera de poverile lor. „Este vorba doar de cât de adânc poate fi lăsat un popor să cadă în suferință!” Acesta era sentimentul politic al ministrului Rathenau atât de celebrat de toți republicanii.

Dacă am reamintit această paradigmă a artei guvernamentale germane moderne, am făcut-o doar pentru a confirma acest exemplu atât de înfricoșător, aflat atât de aproape de noi, al unei națiuni lipsite de apărare și fără arme, care trebuie pur și simplu să suporte totul, chiar și orice batjocură. Împotriva acestui fapt este valabilă pentru noi credința într-un stat puternic din exterior, care singur poate garanta pacea și libertatea. Renunțăm la rațiuni istorice, aceasta nu este sarcina unui manifest, ci o chestiune a istoricului.

Contrapartida ideii de politică a puterii dirijată extern este statul constituțional rigid, dirijat intern. Ne-am apropiat destul de mult de această condiție ideală în statul de putere bismarckian, dar în domeniile care vizau sistemul financiar și recunoașterea nelimitată a proprietății private și a revendicărilor derivate din aceasta, ideile noastre juridice se bazau pe deplin pe ideea capitalistă.

Nu este nevoie de o subliniere specială a faptului că, în ceea ce privește politica internă, național-socialismul se bazează necondiționat pe punctul de vedere al legii, în măsura în care toți ar trebui să fie egali în fața legii și nu ar trebui să existe diferențe în ordinea socială. Însă o transformare esențială trebuie să aibă loc.

să fie realizată în raport cu ideea fundamentală a legii, care semnifică pentru german o nevoie interioară, o subordonare voluntară față de interesele superioare ale întregului, în timp ce prescripțiile legii valabile printre noi astăzi apar pur și simplu ca o poruncă a puterii și, într-adevăr, ca porunci ale unei puteri care nu stă în slujba întregului, ci, tocmai în raport cu chestiunile de proprietate, a plasat protecția proprietății înaintea protecției

24 Walther Rathenau (1867-1922) a fost un industriaș și politician evreu care a ocupat funcția de ministru al Reconstrucției în 1922 și ministru de externe în 1922. Insistența sa ca Germania să își îndeplinească obligațiile asumate în temeiul Tratatului de la Versailles a provocat ostilitatea naționaliștilor germani și a fost asasinat în iunie 1922. Reacția guvernului de la Weimar la acest asasinat a fost promulgarea în iulie 1922 a Republikschutzgesetz (Legii pentru protecția republicii), la care Feder face adesea referire.

Machine Translated by Google

a persoanei. Chestiunea noii ordonări a dreptului public va trebui discutată mai detaliat într-o altă secțiune.

Acum ne vom ocupa pe scurt de chestiunile legate de forma statului extern. O decizie finală cu privire la această chestiune nu este în niciun caz urgentă. În general, ea poate fi rezolvată doar după o epurare destul de fundamentală a condițiilor noastre politice interne. Singura cale posibilă către această epurare politică internă ni se pare a fi exclusiv printr-o dictatură care, cu o hotărâre totală, taie și arde sursele de descompunere și boală din organismul nostru național.

Cerințele pe care le impunem unui astfel de lider sunt extraordinar de mari; o dragoste pasională pentru poporul său, o voință de neclintit, o certitudine somnambulică virtuală în toate deciziile sale trebuie să-l distingă. Faptul că capacitățile sale intelectuale trebuie să se ridice peste medie este evident, dar cunoștințele și capacitățile în diferite domenii nu sunt factorul decisiv. Cunoașterea și învățarea pot fi realizate de alții - Câți oameni există cu cunoștințe înalte, o mare claritate a gândirii, cu o mare intuiție, cel mai fin talent artistic - dar dacă le lipsește ultimul lucru, voința pasională, impulsul de neclintit, bazat pe cea mai profundă seriozitate morală, atunci nu vor păși niciodată înainte în fruntea națiunilor, ca deschizători de drumuri și lideri, spre noi culmi. Ne gândim la genii religioase precum Hristos și Luther, Savonarola25 și Mahomed, oameni de stat precum Bismarck și Cromwell, generali precum Friedrich cel Mare și York26 etc. Dictatorul trebuie să fie complet liber de orice restricții și ezitări inutile, pentru el nu pot exista inevitabilități, căci el trebuie să fie cel care face istoria și el apucă cu o mână îndrăzneață și hotărâtă când îi sosește ceasul, el întruchipează dorul națiunii și, prin urmare, nu greșește niciodată și este purtat de dragostea fanatică a celor cărora fapta sa le aduce eliberare. Trebuie să fie capabil să urască, atât de puternic și nemilos, pe cât își iubește poporul și misiunea sa sacră. În raport cu asistenții și colegii săi, el se situează ca primul dintre oamenii liberi și egali.

Această veche idee germană stă la baza acestei legături de fier dintre lider
și prietenii săi de dragul cauzei.

El este lider pentru că și-a dovedit valoarea și atâta timp cât își dovedește valoarea.

Fiecare putere pare, cum s-ar spune, sporită de prezența sa
El extrage fiecare energie latentă,
Arătând fiecăruia talentul său aparte,
Totuși, lăsând totul să fie așa cum le-a creat natura,
Și veghind doar ca ele să nu fie nimic altceva
La locul și momentul potrivit.

(Schiller, Wallenstein)27

Este strict și dur cu sine însuși, se orientează după propriile legi. Are timp pentru toată lumea și îi ascultă, dar este foarte capabil să facă diferența între important și neimportant. Pentru îndeplinirea scopului său, s-ar putea să nu se teamă de

25 Girolamo Savonarola (1452-1498) a fost un călugăr dominican care a predicat împotriva corupției statului și a clerului și a profețit că Florența va deveni un puternic Nou Ierusalim dacă își va corecta viciile morale. Refuzul său suplimentar de a sprijinul Ligii Sfinte a Papei Alexandru al VI-lea împotriva Franței a provocat excomunicarea sa în 1497 și execuția în următoarea zi an.

26 Ludwig Graf Yorck von Wartenburg (1759-1830) a fost un mareșal prusac care s-a opus cooperării generalului prusac Julius von Grawert cu francezii în timpul invaziei lui Napoleon în Rusia din 1812 și, prin urmare, a jucat un rol esențial în formarea celei de-a șasea coaliții împotriva lui Napoleon, care s-a încheiat cu exilul lui Napoleon pe Elba în 1814.

27 Friedrich Schiller, Die Piccolomini, prima piesă din trilogia sa Wallenstein (1799). Traducerea este cea a lui Samuel Taylor Coleridge.

Machine Translated by Google

sânge și război, s-ar putea să nu se odihnească și să nu se relaxeze până când scopul său nu este atins, atunci își asigură creația mai mult în măsura în care acest lucru este omenește posibil, dar el însuși se poate retrage, așa cum a făcut dictatorul Sulla, și astfel își asigură opera într-un mod dublu, prin faptul că operează de la distanță, dar totuși nu forțează totul, prin personalitatea sa puternică, să fie măsurat după standarde extraordinare; pe de altă parte, un grup de susținători mai liberi și mai independenți se va putea dezvolta dacă Titanul nu determină în mod constant viața politică cotidiană, ci rămâne liderul în sens spiritual. O astfel de strălucire a acțiunii va distinge dictatorul care va conduce din nou Germania la o înălțime. Dacă atunci se găsește ieșirea din mocirlă prin realizarea unui lider extraordinar, premisele interne și externe pentru o viață națională independentă vor fi fost recâștigate, atunci națiunea poate din nou să decidă cu privire la forma externă a statului.

Viziunea noastră asupra viitoarei forme de stat va fi influențată în mod esențial de modul în care vor fi constituite anumite forme ale vieții publice, în special sufragiul și reprezentarea populară care derivă din acestea. Cu siguranță ne-am putea gândi la posibilitatea unei forme de stat republicane sănătoase, cam ca în Roma antică. Într-adevăr, aproape toate amintirile istorice din Germania indică forma de stat monarhic. Acum, ideea dinastică nu este în niciun fel legată inseparabil de forma de stat monarhic. Dimpotrivă, se pare că prea des interesele dinastice s-au dezvoltat foarte mult în detrimentul națiunilor. Un alt factor ne îndeamnă la o prudență extremă în chestiunea unei posibile reintroduceri a formei de stat monarhic - consecință a eredității între dinastii. În istoria dureroasă a poporului german se poate constata în mod repetat că a treia generație după un conducător semnificativ a risipit moștenirea strămoșilor săi, a afectat onoarea și demnitatea națiunii, a pierdut poziția de putere a imperiului și a distrus pacea și bunăstarea cetățenilor. Ceea ce își imaginează germanul atunci când vorbește despre avantajele monarhiei, în special sub o casă domnitoare ereditară, este întotdeauna gândul celor cărora istoria le-a dat epitetul „cel Mare”. Ne gândim astfel la Carol cel Mare, Otto cel Mare28, Frederic cel Mare29 și la puținii care sunt clasați la egalitate cu acești conducători reali; dar doar o amintire trecătoare a galeriei de incapacitate, indolență, egoism, risipă, fantezie, distanță de popor și alte caracteristici periculoase care sunt legate de numele lui Ludovic cel Pios30, Otto al III-lea31, Venceslau32, Carol al VI-lea33 .

,

---

28 Carol cel Mare (cca. 742-814) a devenit rege al francilor în 768 și și-a extins stăpânirea dincolo de Franța, într-un imperi carolingian imperiu care cuprindea cea mai mare parte a Europei Occidentale.

29 Otto cel Mare (912-973) a fost ducele Saxoniei care a devenit rege al germanilor în 936, i-a învins pe maghiari în 955 și a cucerit regatul Italiei în 961. În 962 a fost încoronat împărat de Papa Ioan al XII-lea și a domnit de la Roma ca împărat al Sfântului Imperiu Roman.

30 Ludovic cel Mai Bun (778-840) a fost fiul lui Carol cel Mare, alături de care a domnit ca și co-împărat din 813. În 817, și-a împărțit imperiul între cei trei fii ai săi și nepotul său, Bernard, care a domnit ca rege al Italiei. Cu toate acestea, Bernard s-a răzvrătit împotriva unchiului său și a fost pedepsit cu o sentință de orbire, la scurt timp după care a murit. Ludovic și-a ispășit public cruzimea și, prin urmare, și-a pierdut o mare parte din prestigiul de conducător. Imperiul franc a fost marcat de războaie civile în restul domniei sale.

31 Otto al III-lea (980-1002) a condus Sfântul Imperiu Roman din 996 și s-a confruntat cu multă opoziție în timpul domniei sale din partea popoarelor slave, astfel încât a fost forțat să abandoneze teritoriile imperiale de la est de Elba, deși a reușit totuși să consolideze influența creștinismului în Polonia și Ungaria.

32 Václav I (cca. 907-935) din dinastia Přemyslidă a fost duce al Boemiei din 921. În 929, Boemia a fost atacată de regele francilor de est, Henric Păsărarul, și forțată să reia plata tributului către acesta din urmă. Václav a fost ucis de un grup de nobili aliați cu fratele său, Boleslav, care a devenit următorul duce al Boemiei.

33 Carol al VI-lea (1368-1422) a fost numit „le bien-aime” (cel Iubit), precum și „le fou” (cel Nebun). A suferit de accese de nebunie, iar domnia sa a fost marcată de conflictele continue ale așa-numitului Război de 100 de Ani. Conflictul continuu al lui Carol cu Burgundia a fost exploatat de Henric al V-lea al Angliei, care i-a învins pe francezi în bătălia de la Azincourt în 1415.

Prin Tratatul de la Troyes semnat în 1420, lui Henric i s-a dat în căsătorie pe fiica lui Carol al VI-lea, Ecaterina, precum și succesiunea la tronul Franței.

Machine Translated by Google

Friedrich Wilhelm al III-lea34, Wilhelm al II-lea35 sunt suficiente pentru a recunoaște clar că forma de stat dinastic nu include în niciun fel o garanție a bunăstării națiunii.

Ceea ce exprimă înclinația germanului spre monarhie este nevoia germanului de un conducător și disponibilitatea de a se subordona unui conducător. Tocmai această ultimă caracteristică este probabil o caracteristică tipică germanului, cunoaștem prea bine această trăsătură a caracterului german în aspectele ei bune și rele. Loialitatea până la moarte i-a permis să lupte pentru și să obțină cele mai puternice victorii, i-a permis să urmeze chiar și steaguri străine; dar include și o mare lipsă de independență în rândul tipurilor mai slabe, până la punctul de lipsă de valoare și sclavie, dragostea pentru lucruri străine și lipsa de judecată.

Prin urmare, problema succesiunii nu este greu de rezolvat chiar și în Germania.
Întrebarea mult mai dificilă constă în problema liderului.

Alegerea liderului a fost până acum mai mult sau mai puțin întotdeauna lăsată la voia întâmplării. Patul conjugal princiar nu este într-adevăr o garanție a capacității intelectuale și a trăsăturilor de caracter necesare, care sunt, fără îndoială, cerute unui monarh. Și dacă ne amintim de economia germană modernă, unde simpla apartenență la partid decide asupra calificării pentru cele mai înalte funcții oficiale, trebuie să acordăm acestei chestiuni o atenție specială.

Dificultatea constă, în orice caz, în protejarea calităților morale și de caracter ale celui în mâinile căruia ar trebui să fie pus destinul poporului. În timp ce un dictator își asumă conducerea de la sine, ca purtător al dorinței naționale, un viitor lider trebuie să apară, de fapt, din voința conștientă a națiunii ca fiind cel mai bun și mai potrivit.
Prin urmare, poate rămâne complet deschis dacă cea mai mare valoare ar trebui reunită într-o singură persoană sau dacă conducerea statului ar trebui constituită din două sau mai multe. În orice caz, un lucru este ferm pentru noi, acela că celui căruia i se încredințează conducerea celor mai înalte afaceri de stat, fie că este vorba de capete încoronate sau de un triumvirat consular, cea mai mare responsabilitate va fi, în cel mai bun caz posibil, ancorată în constituție. Prin urmare, cea mai mare responsabilitate va fi cel mai esențial fundament politic național care va distinge statul național-socialist de formele de guvernare anterioare.

Un aspect special al fundamentelor politice naționale ale statului național-socialist este revendicarea unui stat naționalist în care membrii țărilor și raselor străine sunt excluși de la conducerea afacerilor statului, precum și de la asumarea funcțiilor publice.

Marea lecție a întregii istorii germane poate fi rezumată în faptul că Germania a fost întotdeauna săracă, slabă și nefericită atunci când conducătorii săi urmăreau interese străine și când preocupările mărunte ale provinciilor și orașelor individuale erau plasate deasupra afacerilor comune ale Reich-ului; și, în mod similar, Germania a fost întotdeauna puternică și puternică atunci când era unită, iar conducătorii săi gândeau și simțeau în mod german, iar provinciile și orașele erau simțite ca membri ai marii patrii comune. Închiderea națiunii pe plan extern, cu toată libertatea și diversitatea pe plan intern. Aceasta este ideea corectă a unui stat german. Reich-ul bismarckian deja...

---

34 Friedrich Wilhelm al III-lea (1770-1840) a fost rege al Prusiei din 1797. Deși a încercat să urmeze o politică de neutralitate în războaiele napoleoniene și nu s-a alăturat celei de-a Treia Coaliții, a fost forțat de partidul pro-război, susținut de regina sa Luise, să se alăture celei de-a Patra Coaliții din 1806, care a dus la Bătălia de la Jena, în care Prusia a fost învinsă de Napoleon.

35 Wilhelm al II-lea (1859-1941) a fost ultimul împărat german și a domnit din 1888 până în noiembrie 1918. Wilhelm nu a susținut legile stricte antisocialiste ale lui Bismarck și l-a demis pe cancelar în 1890. Când Austria a fost forțată să atace Serbia după asasinarea arhiducelui Franz Ferdinand la Sarajevo, a decis să sprijine Austro-Ungaria, chiar dacă era conștient de pericolele unui război care ar putea implica Rusia, Franța și Anglia.

Machine Translated by Google

s-a apropiat foarte mult de acest ideal al ideii de stat german, doar că frații noștri rasiali din Austria germană36 au rămas încă în afara Reich-ului.

Unificarea tuturor triburilor germane într-un stat național închis este, prin urmare, cel mai important obiectiv politic național al nostru. Din punct de vedere politic intern, caracterul federativ și federal al provinciilor mai mari, așa cum a fost produs istoric, trebuie menținut sau reconstruit. Liniile de bază politice naționale în acest sens sunt următoarele: Toate funcțiile Reich-ului în care este vorba despre poziția politică de putere a Reich-ului german față de străinătate sunt chestiuni ale Reich-ului. Acestea sunt Ministerul de Externe, ambasadele și consulatele, sistemul de pașapoarte, controlul comerțului exterior, sistemul vamal și, mai presus de toate, armata și marina.

Pe de altă parte, din punct de vedere politic intern, trebuie promovată ideea unei independențe cât mai extinse a provinciilor sau statelor federale individuale. Independența financiară este condiția prealabilă pentru existența independentă a națiunii, astfel încât legislația fiscală va trebui delegată în principal provinciilor.

Legislația privind dreptul civil, comercial și penal va fi reglementată de legea...
Reich, dar subordonat în practică autorităților provinciale de justiție și poliție.

În mod similar, instituțiile de transport vor fi cu siguranță reglementate conform directivelor legislației Reichului, dar vor rămâne totuși, din punct de vedere financiar, administrativ și operațional, sub suveranitatea provincială.

Faptul că libertatea religioasă ar trebui să rămână pe deplin susținută de constituție nu necesită o mențiune specială; pe de altă parte, religiile ale căror scrieri nu sunt scrise integral în limba germană și accesibile tuturor și al căror conținut conține doctrine periculoase pentru stat nu se vor bucura de această protecție.

Forma constituțională a caracterului socialist fundamental al Reichului este accentuată în special în domeniul dreptului muncii, precum și în domeniile asigurărilor de boală, accidente, bătrânețe și invaliditate și va fi mai bine implementată decât se întâmplă astăzi.

Perspective și stabilirea obiectivelor

Dacă orice tratare amănunțită a problemelor legate de timp necesită un răspuns la cele trei întrebări: Cum este acum? Cum s-a întâmplat? și Ce se întâmplă acum? – căci fără această investigație fundamentală nu se poate aștepta niciodată o lucrare completă și conștiincioasă – acest lucru este valabil într-un sens mai înalt atunci când este vorba de construirea unui stat nou. O descriere a situației actuale în cadrul acestei lucrări își are, în mod firesc, locul doar în măsura în care este vorba de extragerea caracteristicilor esențiale ale condițiilor critice actuale ale statului și economiei. Într-o astfel de sarcină trebuie evitat în special luarea oricăror simptome drept cauze. Aceasta este tocmai arta oricărui diagnostic, care nu este înșelat de exterioriități sau excrescențe, ci privește mai adânc în rațiunea lucrurilor. Acest lucru devine cel mai clar în exemplul medical sau în cazul unui om viu. Dacă apare o umflătură undeva în corp, cauza trebuie căutată mai întâi în afecțiunea părții respective a corpului; faptul că această parte a corpului este bolnavă își are cauza într-o stare proastă a sângelui; dar nici măcar această cunoaștere nu trebuie considerată cauza finală, ci starea proastă a sângelui va fi, la rândul ei, consecința unei alimentații proaste sau insuficiente. Acum, vindecarea nu ar putea reuși dacă medicul ar combate

36 Republica Austria Germană a fost numele dat statului format în 1918 după Primul Război Mondial din teritoriile vorbitoare de limbă germană ale Imperiului Austro-Ungar. Aceasta cuprindea, pe lângă actualele teritorii austriece, Tirolul de Sud și Tarvisio (acum în Italia), sudul Carintiei și sudul Stiriei (acum în Slovenia) și Sudetele și Boemia Germană (acum în Republica Cehă).

Machine Translated by Google

doar fenomenul extern; prin urmare, în cel mai bun caz, s-ar instala o alinare temporară, o calmare a durerilor, dar boala ar continua. Chiar și o încercare de vindecare printr-un tratament purificator de sânge nu ar putea aduce o vindecare durabilă dacă cauza principală, și anume alimentația deficitară sau proastă sau celelalte circumstanțe dăunătoare, nu ar fi înlăturată. Doar un astfel de tratament din interior spre exterior poate aduce o adevărată vindecare. Acest lucru este clar pentru toată lumea. Exact la fel trebuie întreprinsă investigația dacă avem de-a face cu un corp național bolnav. Chiar și aici este foarte puțin util dacă simptomele externe ale bolii sunt combătute. Se simte prea bine ca un adevăr trist cunoscuta zicală: „Micii ticăloși sunt spânzurați; cei mari sunt lăsați liberi". Frecvența încălcărilor împotriva interesului comun este doar semnul exterior al faptului că în culise se desfășoară lucruri care dăunează într-o mare măsură bunăstării comune. Căci numai dacă ceva este putred în stat pot persista astfel de daune mari și pot deveni un pericol durabil pentru existența statului însuși. Dacă, astfel, statul însuși este bolnav, se poate presupune, cu cea mai mare probabilitate, că cauza acestuia o constituie atitudinile intelectuale greșite față de preocupările populare și față de funcțiile și autoritatea propriu-zisă a statului însuși. Prin urmare, se poate aștepta un leac, în cele din urmă, de la o nouă idee sănătoasă despre stat, prin crearea unei conduceri statale sănătoase și puternice, care este pe deplin independentă și nu este împovărată de păcatele trecutului. Fiecare soluție care pornește de la un compromis cu puterile existente sau care încearcă să se lege din nou de formele prăbușite ale statului anterior poartă în sine sămânța propriei decăderi. În acest context, trebuie avertizat și să nu ne legăm de forme statale istorice care, într-adevăr, nu erau rele în sine, dar care totuși au cedat foarte repede prăbușirii.

Care sunt acum cele mai izbitoare caracteristici ale crizei actuale?

Extern și superficial – ca în cazul febrei – temperatură ridicată sau, tradus în termeni economico-politici: agitație, tensiune în orice ocazie, neliniște și dezordine. Este extrem de semnificativ faptul că fiecare persoană înăbușită și leneșă, dar și întreaga armată a datornicilor reali, au lăudat întotdeauna cu cea mai mare voce „odihna și ordinea" ca panaceu. Odihna și ordinea nu sunt, în mod firesc, un scop politic în general, ci doar o condiție care arată că în cadrul organismului național domnesc condiții sănătoase. Dar dacă o națiune este bolnavă, este firesc și evident că acest lucru se manifestă prin neliniște și dezordine. O atitudine politică care propovăduiește și caută să stabilească doar „odihna și ordinea" este, prin urmare, complet greșit orientată; pe de altă parte, ea nu face decât să ajute boala să pătrundă tot mai adânc, până când moartea intră cu cele mai îngrozitoare crampe.
Chiar și ulcerele și supurațiile, gândite ca personificări, își doresc în mod firesc ca persoana bolnavă să rămână destul de liniștită, căci bacilii se pot înmulți atunci atât de repede și se pot răspândi în întregul corp, putrezindu-l complet și intern. Nu, dimpotrivă: gata cu supurațiile! Acestea trebuie eliminate, nu se pot invoca durerile atacului chirurgical ca contraargument; pacientul trebuie scos din mediul său nefavorabil și, mai presus de toate, trebuie să primească o dietă sănătoasă și bogată.

Alte simptome sunt ocuparea funcțiilor de stat cu elemente nepotrivite, soluționarea problemelor de stat prin decizii majoritare, apariția unor astfel de decizii majoritare în parlament care nu poartă nicio responsabilitate, alegerea unor astfel de parlamente prin intermediul unui sufragiu care, la exterior, este într-adevăr cel mai liber și universal, dar la interior speculează asupra...
lipsa de judecată a maselor și pur și simplu suprimă o perspectivă mai bună și un sentiment mai ridicat de responsabilitate. Un guvern care depinde de majoritățile parlamentare – care apar pur și simplu din întâmplare și pentru care doar considerațiile politice de partid sunt decisive – nu mai poate fi, în mod firesc, gardianul obiectiv al bunăstării comune, ci este cel care

Machine Translated by Google

teren de joc pentru politicienii ambițioși de partid și doctrinarii încăpățânați. Toate aceste simptome pot fi rezumate în cuvântul „parlamentarism”.

Acest parlamentarism este marea minciună democratică a capacității poporului de a se autoguverna. Desigur, putem crede că cetățenii statului, conștienți de responsabilitate, sunt complet capabili să judece cu autoritate asupra problemelor publice și să conducă soarta comunității sau țării lor, dar un sufragiu precum cel universal, direct și secret pentru persoanele peste 21 de ani de ambele sexe, poartă în sine în mod necesar sămânța domniei josnice a celor inferiori și fără scrupule.

Pe lângă dominația josnică a parlamentelor și a guvernelor care depind de acestea, există astăzi, în realitate, în ciuda tuturor sloganurilor anticapitaliste ale marxiștilor, un capital mare de împrumut. Înalta finanță este conducătorul nelimitat al statului și al economiei. Niciun guvern nu îndrăznește să ia măsuri drastice împotriva intereselor de profit ale lumii bancare și bursiere. Toate națiunile au devenit legate în dobânzi și taxe de această putere mondială supranațională prin datorii naționale destul de gigantice. Rezultatele acestei sclavii a dobânzii sunt enorme, zguduie întreaga lume din temelii în relațiile economice și politice naționale. Colectarea dobânzilor a devenit într-adevăr principala muncă a guvernelor. Aceasta înseamnă pentru națiuni o exploatare fiscală înfricoșătoare și o secătuire prin diverse metode de impozite directe și, în special, indirecte, printr-o inflație progresivă de neoprit, care a dus la apogeu la jefuirea întregii clase de mijloc de economiile sale. Această dominație nelimitată a pungii cu bani exercită, în spatele măștii dreptului legal la dobândă, cea mai brutală domnie care a guvernat vreodată lumea. Aceasta duce la o sărăcire și o pauperizare a maselor și în special a acelor cercuri pentru care dobândirea de bani nu este un scop în sine și, prin urmare, nu punctul central al întregii lor gândiri. Numai de aici rezultă cea mai înfricoșătoare consecință a acestei stăpâniri financiare absolute, și anume degradarea morală a popoarelor aflate sub această stăpânire. Toate instinctele sunt îndreptate spre dobândire și posesie, toate conceptele de loialitate și credință se scufundă în goana nemiloasă a câștigului, omul respectabil este obligat să experimenteze că, drept recompensă pentru respectabilitatea sa, trebuie să se scufunde tot mai adânc, în timp ce lipsa de scrupule aduce profituri gigantice în cazul tuturor afacerilor posibile și imposibile. Cercuri extrem de mari se luptă cu disperare pentru existența lor, un venit suportabil doar prin muncă devine din ce în ce mai dificil.

În fronturile închise, muncitorii încearcă să extorcheze salarii din ce în ce mai mari, grevele zguduie locurile de muncă economice, le paralizează producția și, indirect, îi dăunează, în special, pe cei care depind de o producție cât mai mare de bunuri pentru economia națională, mai ales muncitorii înșiși.

Ca fenomen total, putem rezuma aceste condiții sub conceptul de „mamonism”.

Reversul acestui mamonism este viziunea marxistă asupra lumii, născută din starea de spirit intelectuală a victimelor violării mamonice. Știm foarte bine că mințile marxiștilor au reușit cu abilitate să folosească această stare de spirit intelectuală pentru ei înșiși, ca manipulanți ai capitalului internațional și, în același timp, să devieze de la ei înșiși ura față de cei exploatați, dar avem de-a face aici cu o dispoziție intelectuală care se opune nu doar într-un mod obstrucționist, ci și într-un mod extrem de ostil restabilirii unei societăți naționale sănătoase.

stat.

Esența marxismului trebuie să o întrezărim în faptul că neagă proprietatea privată și, prin urmare, taie terenul oricărei economii și, dincolo de aceasta, oricărei culturi superioare; mai mult, în faptul că a promovat ideea luptei de clasă și, prin urmare, a sfâșiat poporul în...

Machine Translated by Google

diferite clase care se luptă reciproc între ele. Este suficient să subliniem mizeria anonimă a poporului rus, unde, în statul sovietic, această doctrină eronată de distrugere a națiunii și a economiei a fost transpusă în realitate în cea mai înaltă măsură.

Și dacă acum căutăm agenții patogeni reali ai bolii, în mod ciudat, ne lovim peste tot de evrei ca lideri și principali beneficiari.

Chestiunea evreiască devine o problemă mondială a cărei soluție depinde bunăstarea și vaiul națiunilor va fi dependent.

Această întrebare va fi dedicată o lucrare specială în această serie Bibliotecă37 .

O trecere în revistă a istoriei ne arată că națiunile disperate au încercat în repetate rânduri să se elibereze de acest rău prin reprimarea sângeroasă și eradicarea evreilor individuali - dar după câteva generații evreii s-au întors din nou mai puternici și mai puternici financiar după astfel de pogromuri.

Prin urmare, trebuie să evităm să căutăm soluția problemei evreiești în acest mod primitiv - într-adevăr, nu se poate ucide bacilul ciumei individual, ci se poate eradica doar prin eliminarea necesităților vitale.

Antisemitismul care izbucnește în întreaga lume este semnalul că națiunile și-au recunoscut cel mai mare și mai mortal dușman, dar acum este sarcina noastră să îndrumăm această cunoaștere emoțională corectă într-un mod corect și rațional.

Lupta împotriva marxismului și, prin urmare, împotriva evreilor, are succes prin educația neobosită a maselor otrăvite. Este prima etapă a luptei noastre.

Ruperea sclaviei dobânzii este ultima și cea mai grea bătălie în domeniul economic pentru eliberarea poporului și a statului de rețeaua de aur a sistemului financiar supranațional.
putere.

Abia după ce se vor lupta prin aceste etape și când victoria va fi pe deplin smulsă și asigurată, va fi timpul să se înfăptuiască toate reformele ulterioare care vor da corpului național slăbit și bolnav o nouă voință de a trăi și o nouă forță vitală care va realiza mai întâi ceea ce este în mințile tuturor, în care credem cu toții cu inimi strălucitoare și pentru care tindem cu o voință neclintită:

Renașterea Germaniei.
O Germanie Mare nouă, liberă și unită, într-o stare de muncă și performanță sănătoasă, fermă și puternică.

37 Lucrarea lui Feder despre evrei, Die Juden, a fost publicată în 1933 ca vol.45 al Nationalsozialistische Bibliothek.

Machine Translated by Google

2. Programul

Originea programului

Orice operă necesită un plan, orice realizare trebuie să fie precedată de creație intelectuală.
Cu cât planurile de construcție sunt mai clare și mai bine elaborate, cu atât clădirea va fi ridicată mai frumos și mai rapid. Chiar și structurile politice noi necesită un plan de construcție clar, acesta fiind numit aici program politic.

Cerințele care trebuie puse asupra unui program politic sunt foarte mari și foarte diverse. Este vorba despre o sarcină de cea mai înaltă responsabilitate, căci bunăstarea și suferința propriului popor depind de dacă planul a fost bun. Un program trebuie, în plus, să trateze, cu cea mai concisă concizie, toate domeniile importante ale vieții publice, trebuie să reziste oricărei critici, să nu se piardă în detalii, să nu ofere adversarilor puncte slabe inutile, să nu trezească speranțe utopice care nu pot fi satisfăcute ulterior. Programul trebuie să fie o imagine fidelă a statului viitor și a noii economii. Trebuie să arate tuturor, în linii mari, schița ordinii statale și economice dorite, dar nu trebuie să constrângă sau să anticipeze execuția în detalii.

Fiecare program are și o istorie și o dezvoltare, dar este cu siguranță o piatră de temelie a corectitudinii fundamentale a unei mișcări dacă, după atâția ani, nimic esențial nu trebuie schimbat în trăsăturile sale de bază și doar unele obscurități trebuie înlăturate. Doar cel mai important și frapant punct programatic al vechiului program din 24 februarie 1923, nr. 11, „Abolirea venitului fără muncă și efort, ruperea sclaviei dobânzii” necesită urgent o tratare programatică temeinică în termeni naționali, financiari și economici-politici. Tratarea detaliată a acestui punct nu era la acea vreme o necesitate absolută, deoarece, la acea vreme, scrierile mai detaliate legate de acesta, Manifestul pentru ruperea sclaviei dobânzii și falimentul statului, soluția acesteia, erau aproape singurele scrieri existente și erau pe deplin cunoscute și familiare fondatorilor și primilor adepți ai mișcării. Într-un fel, conținutul intelectual al acestor scrieri a fost cel care a adăugat domeniul de activitate socialist -

cu planuri care fuseseră deja la acea vreme determinate în trăsăturile lor fundamentale - la voința de reînnoire care reunise un cerc restrâns în jurul lui Anton Drexler38 și Adolf Hitler, la cercul ideilor naționaliste și populiste.

Tocmai aceste puncte și cerințe programatice sunt cele prin care mișcarea germană pentru libertate, a național-socialismului, se diferențiază în mod esențial și fundamental de toate celelalte grupări, mișcări și partide populiste și naționaliste și prin care se diferențiază în special de toate așa-numitele partide parlamentare, care sunt, la rândul lor, doar o manifestare a domniei mamonice-plutocratice.

O altă necesitate în noua formulare a programului a fost obținerea unei abordări mai clare formă și o structurare clară privind domeniile individuale ale vieții publice. Acest lucru s-a și întâmplat.

Este de datoria mea să mă gândesc aici la o altă lucrare inovatoare care își datorează originea unei manifestări paralele a național-socialismului în Austria și Boemia, mă refer la cartea

38 Anton Drexler (1884-1942) a fost, alături de Dietrich Eckart și Feder, unul dintre fondatorii omologului german al partidului inițial austriac Deutsche Arbeiter Partei din München. Drexler a fost președinte de onoare al partidului, al cărui lider indiscutabil Hitler devenise deja în 1921. Drexler a părăsit partidul în 1923 și s-a alăturat din nou când Hitler a ajuns la putere în 1933.

Machine Translated by Google

inginerul Jung39, reprezentant al germanilor sudeți din Cehoslovacia în Parlamentul de la Praga.

Național-socialismul austriac, la începuturile sale, datează mult timp dinaintea războiului.
Sfera sa de idei se baza mai mult pe încercarea de a armoniza lumea ideilor socialiste cu ideea naționalistă, în timp ce național-socialismul german al Reich-ului, care a apărut abia după prăbușire – de fapt, fără a ști de existența acestui național-socialism austriac – a adoptat de la început o poziție fundamentală de luptă împotriva marxismului.

Astăzi, cele două mișcări s-au unit în obiectivele lor comune.

[39] Inginerul Rudolf Jung, delegat din Troppau

Machine Translated by Google

Programul Național și Economic al NSDAP

Scopul nostru este – renașterea Germaniei într-un spirit german către o libertate germană.40

Calea către acest obiectiv principal este:

I. Principiul politic național: Reich-ul german este patria germanilor.

1. În politica externă:

1. Înființarea unui stat național închis care să-i includă pe toți germanii.

2. Reprezentarea puternică a intereselor germane în străinătate.

2. În politica rasială:

3. Îndepărtarea evreilor și a tuturor ne-germanilor din toate pozițiile de răspundere din viața publică.

4. Interzicerea imigrației evreilor din est și a altor străini paraziți. Străinii și evreii problematici ar putea fi deportați.

3. În politica civică:

5. Numai germanul care se dedică culturii și comunității germane poate exercită drepturile de cetățenie statală.

6. O persoană care nu este cetățeană germană poate locui în statul german doar ca oaspete și se supune legii străine.

7. Drepturile și interesele germanilor au prioritate față de cele ale membrilor statelor străine. națiuni.

II. Principiul economico-politic: Sarcina economiei naționale este satisfacerea cererii și nu o rentabilitate cât mai mare posibilă a capitalului împrumutat.

8. Național-socialismul recunoaște fundamental proprietatea privată și o plasează sub protecție de stat.

9. Bunăstarea oamenilor pune însă o limită acumulării excesive de bogății în mâinile indivizilor.

10. Toți germanii formează o comunitate de muncă pentru promovarea bunăstării comune și cultură.

11. În cadrul acestei obligații generale de muncă a fiecărui german și cu recunoașterea fundamentală a proprietății private, fiecărui german i se permite libera posibilitate de dobândire și libera dispunere a veniturilor sale din muncă.

12. Combinarea sănătoasă a întreprinderilor mici, mijlocii și mari din toate domeniile vieții economice, inclusiv din agricultură, rămâne menținută.

13. Întreprinderile gigantice (corporații, sindicate și trusturi) vor fi combătute.

14. Camăta și escrocheria, precum și îmbogățirea nemiloasă cu prețul și în detrimentul poporului, vor fi pedepsite cu moartea. 15. Introducerea unui an de muncă obligatorie pentru fiecare german.

[40] Pentru o discuție detaliată a acestor puncte a se vedea Das Programm der NSDAP und seine weltanschaulichen Grundlagen, Munchen, 1927; tr. ETS Dugdale, Programul NSDAP și concepțiile sale generale, München, 1932

Machine Translated by Google

III. Principiul politic financiar: Sistemul financiar este în slujba statului, puterile financiare nu pot forma un stat în stat; de aceea, obiectivul nostru: Ruperea sclaviei dobânzii prin:

16. Eliberarea statului și, prin urmare, a poporului de datoria sa cu dobânzi mari capital de împrumut.
17. Naționalizarea Reichsbank GmbH și a băncilor centrale.
18. Finanțarea tuturor lucrărilor publice mari (dezvoltarea hidroenergiei, drumurilor etc.) cu evitarea împrumuturilor prin emiterea de vouchere de trezorerie de stat fără dobândă sau printr-o metodă fără numerar.
19. Introducerea unei monede stabile pe bază acoperită.
20. Crearea unei Bănci Economice și de Construcții, fără scop lucrativ (reformă monetară), pentru acordarea de credite fără dobândă.
21. Restructurarea completă a sistemului fiscal conform principiilor economice socialiste, naționale. Eliberarea consumului de povara impozitelor indirecte și a producției de impozitele constrângătoare (reformă fiscală și scutire de impozite).

IV. Principiul social-politic: Bunăstarea comună este legea supremă.

22. Dezvoltarea generoasă a asigurărilor pentru bătrânețe prin naționalizarea sistemului de rentă viageră. Fiecărui camarad național german aflat în nevoie i se va garanta o pensie adecvată de la o anumită vârstă sau în cazul apariției premature a unei incapacități permanente de a-și câștiga existența.
23. Împărțirea veniturilor muncii de către toate persoanele angajate în întreprinderi productive, în funcție de performanță și vechime, cu o cotă-parte însoțitoare în responsabilitatea pentru îndeplinirea sarcinilor economice naționale ale muncii.
24. Confiscarea tuturor profiturilor din război și revoluții care nu se bazează pe muncă cinstită, precum și a proprietăților dobândite prin tezaurizare și camătă și utilizarea lor pentru dezvoltarea asigurărilor sociale.
25. Eliminarea deficitului de locuințe prin construirea de noi clădiri rezidențiale în întreg Reich-ul, prin intermediul noii Bănci Economice și de Construcții, fără scop lucrativ, care va fi creată în conformitate cu art. 21.

V. În politica culturală: Înflorirea tuturor științelor și artelor plastice pe temelia unui stat liber din punct de vedere politic și sănătos din punct de vedere economic este principalul nostru obiectiv cultural.

Acest lucru ar trebui atins prin:

26. Educarea tinerilor ca bărbați sănătoși din punct de vedere fizic și liberi din punct de vedere intelectual conform marilor tradiții ale vieții intelectuale germane.
27. Libertate deplină de religie și conștiință.
28. Protecție specială a credinței creștine.
29. Suprimarea și excluderea doctrinelor religioase care contravin sentimentului moral german și al căror conținut are un caracter distrugător de stat și națiune.
30. Suprimarea tuturor influențelor dăunătoare în literatură și presă, teatru, artă și cinema.
31. Libertatea învățământului în universitățile germane, formarea unei clase conducătoare de oameni de caracter.

Machine Translated by Google

VI. Din punct de vedere militar:

32. Facerea națiunii apărabile prin introducerea legii militare pentru fiecare liber German.

33. Desființarea trupelor mercenare.

34. Crearea unei armate de miliție pentru apărarea patriei sub un corp de ofițeri profesioniști care să fie construit printr-o disciplină ierarhică strictă.

VII. Alte reforme:

35. Reforma sistemului de presă. Suprimarea tuturor instrumentelor de presă care contravin preocupărilor poporului german. Cea mai strictă responsabilitate pentru toate știrile care sunt distorsionată fals sau tendențios.

36. Reforma sufragiului prin abolirea formelor actuale de corupție a campaniei electorale și a lipsei de responsabilitate a aleșilor (imunitate).

37. Dezvoltarea camerelor profesionale.

38. Reforma sistemului judiciar în domeniul

Dreptul funciar – (recunoașterea fundamentală a dreptului de proprietate asupra terenurilor, inlocabilitatea terenurilor din partea capitalului privat, dreptul de preempțiune al statului și restituirea terenurilor către stat în caz de gestionare neglijentă).

Drept civil - (o protecție mult mai strictă a onoarei personale și a sănătății, față de protecția juridică unilaterală a proprietății care există astăzi).

39. Reforme constituționale:

Constituție: Constituția corespunzătoare caracterului german este o conducere a statului suveran concentrată pe o poziție înaltă. - Dacă această poziție înaltă este ocupată de un monarh ales de popor sau de doi sau trei cei mai înalți oficiali responsabili ai Reich-ului trebuie lăsată la latitudinea poporului de a stabili ulterior.

Caracterul federal al Reich-ului: Compoziția poporului german din diferite provincii legate intern prin triburi și istorie condiționează independența completă a statelor federale individuale în ceea ce privește afacerile lor interne.

Preocuparea Reichului este reprezentarea poporului german pe plan extern, pașapoartele și taxele, și, mai departe, armata și marina.

Trei adversari principali stau în calea realizării acestui program național și economic al național-socialismului. Marxismul, parlamentarismul și, mai presus de ambele, capitalul mare de împrumut.

Lupta noastră antimarxistă este îndreptată împotriva doctrinei dezintegratoare a statului a evreului Karl Marx, împotriva doctrinei luptei de clasă dezintegratoare a poporului, împotriva doctrinei dezintegratoare a economiei a negării proprietății private și împotriva concepției materialiste pur economice asupra istoriei.

2. Lupta noastră antiparlamentară este îndreptată împotriva iresponsabilității așa-zișilor reprezentanți populari care - imuni - nu trebuie niciodată să își asume responsabilitatea pentru consecințele deciziilor lor, precum și împotriva tuturor daunelor produse de acestea (corupție, nepotism, mituire) și, ca cea mai gravă consecință - a unui guvern dependent de un astfel de parlament.

Machine Translated by Google

3. Lupta noastră anti-mamonistă, care se desfășoară deasupra celorlalte două fronturi, este îndreptată împotriva puterii financiare globale, adică împotriva sângerării și exploatării financiare și economice permanente a poporului nostru prin împrumuturi masive de capital.

Această luptă este însă, pe de altă parte, și o puternică luptă intelectuală împotriva spiritului materialist distrugător de suflete al egoismului și lăcomiei, cu toate manifestările sale corupătoare însoțitoare în toate domeniile vieții noastre publice, economice și culturale.

În ultima și cea mai profundă analiză, este vorba despre lupta dintre două concepții despre lume care se exprimă prin două structuri intelectuale fundamental diferite – spiritul productiv și creativ și spiritul avar mobil. Spiritul creativ înrădăcinat în pământ și care încă o dată depășește lumea în experiența metafizică își găsește principalii reprezentanți în omul arian – spiritul avar, fără rădăcini, comercial și materialist, îndreptat exclusiv către cele lumești, își găsește principalul reprezentant în evreu.

Național-socialismul, la fel ca antisemitismul, întrezărește în spiritul materialist evreiesc rădăcina principală a răului, dar știe și că această bătălie, cea mai puternică din istoria lumii, nu poate rămâne în picioare în revendicări antisemite pur negative, prin urmare, întregul program național și economic al național-socialismului se ridică mult deasupra bătăliei antisemite, cu siguranță inovatoare, dar negative, oferind în mod pozitiv o imagine constructivă și creativă a modului în care ar trebui să arate statul național-socialist al muncii și performanței.

Dacă acest obiectiv principal este atins, atunci Partidul Național-Socialist va fi dizolvat. Național-socialismul va deveni atunci conținutul vital al întregului popor german. Partidul Național-Socialist al Muncitorilor Germani nu este într-adevăr, în general, un partid parlamentar în sensul obișnuit al cuvântului, ci doar partea hotărâtă, orientată spre viitor și spre viitor a populației, care s-a adunat în jurul unui lider puternic în voință și minte, pentru a conduce Germania din rușine și neputință externă, din distrugere și corupție internă, către o poziție puternică și impunătoare externă și, intern, către o comunitate națională solidă din punct de vedere economic, înfloritoare cultural, intelectual și moral.

Dorim să construim Reich-ul dorului german, așa cum cântă Geibel41:

Unul exterior, cu o sabie puternică,
Adunându-se în jurul unui steag înalt,
Bogat și multiplu pe plan intern,
Fiecare trib în felul său!

41 Emanuel Geibel (1815-1884) a fost un poet și dramaturg german care a scris mai multe poezii patriotice, care au fost atacate de cercul literar liberal contemporan „Tânărul German” din jurul scriitorilor evrei Heinrich Heine și Ludwig Borne, dar ulterior susținute de național-socialiști.

Machine Translated by Google

3. Structura statului național

Stat socialist

Ideea național-socialistă a statului german

Deja în capitolul despre fundamentele politicii puterii am subliniat faptul că fiecare abatere a conducătorilor germani de la sarcinile lor pur germane a fost însoțită de cele mai nefaste consecințe pentru poporul german. Dacă privim istoria Germaniei, găsim întotdeauna dorința germană pentru un stat național închis realizată doar în perioade istorice scurte, iar acest vis german s-a stins iar și iar, iar Germania s-a prăbușit în neputință și dezintegrare. Prin urmare, din întreaga istorie germană reiese o lecție: numai închiderea națiunii în cadrul unui stat puternic condus permite Germaniei să reziste pericolelor enorme care îi apar doar din situația sa geopolitică nefavorabilă. Aproape nicăieri Germania nu are granițe naturale, aproape peste tot se află liberă și neprotejată împotriva invaziilor ostile. Nici marea care înconjoară Anglia, nici munții înalți care separă Spania și Italia de vecinii săi nu oferă Germaniei o apărare naturală. Franța are o singură parte deschisă împotriva noastră, Rusia la fel. Doar Germania se află la mijloc între celelalte națiuni - ca inimă - și ca câmp de luptă al Europei. Pe pământ german s-au luptat armatele spaniole, franceze, engleze, suedeze, ruse și mongole, pe pământ german s-au purtat înfricoșătoarele războaie religioase ale Războiului de Treizeci de Ani și, dimpotrivă, germanii au sângerat în serviciul extern pentru interese străine în toate țările. Mama Germania a sângerat din miile de răni care au fost lovite de armatele sale străine și - care au fost lovite în ea de lupta propriilor ei fii. Istoria germană este nesfârșit de tragică, atât de tragică încât dorința germană pentru un Reich german unificat, închis a fost inclusă în basme, în sagele bătrânului Barbarossa din Kyffhäuser42. De-a lungul secolelor, realizarea ideii statului german a rămas - o dorință și o speranță a celor mai buni oameni ai națiunii, până când, în 1871, un fierar puternic a făurit unitatea Germaniei. Mai erau multe de dorit în realizarea Marelui stat german care urma să-i includă pe toți germanii care trăiesc în legătură teritorială cu patria mamă. Dar deja această realizare parțială a dorinței germane ne-a oferit o înflorire a istoriei germane așa cum rar s-a mai întâmplat.

Dar nu trebuie să ne luăm în considerare „dacă” și „dar”, ci mai degrabă trebuie să învățăm din istorie. Politica este istorie în devenire, iar dacă din „facerea istoriei” trebuie să înflorească mântuirea pentru poporul nostru, atunci arta noastră guvernamentală, politica noastră națională trebuie, cu respect pentru ceea ce s-a întâmplat în istorie, să evite greșelile timpurilor anterioare și să se lege de cea mai bună tradiție. Omul, politicianul fără istorie care face dogmatic istorie din fotoliul său, va putea aduce doar calamități asupra unui popor, așa cum am experimentat-o în ultimii ani de la noul spectacol guvernamental marxist german. Pe cât de dezastruoasă și dăunătoare este prăbușirea completă a vechii forme sociale, mai ales când această distrugere este identică cu forța mișcării marxiste, pe atât de puțin poate fi păstrată cea veche doar pentru că este veche.

Aici rezidă încă o dată tragedia spiritului conservator, care, fiind neroditor din punct de vedere creativ și

42 Lanțul muntos Kyffhäuser, situat între statele Turingia și Saxonia-Anhalt, este considerat locul de veci al împăratului romano-german Friedrich Barbarossa (1122-1190), care s-a înecat în râul Saleph din Turcia în timpul celei de-a treia cruciade.

Machine Translated by Google

fără imaginație, respinge tot ce este nou doar pentru că este nou și pentru că se agață cu tenacitate de forme depășite care și-au pierdut substanța de mult. Oamenii și statul nu sunt mumii și construcții, ci entități vii; hainele croite o singură dată nu se potrivesc pentru totdeauna.
Doar câteva trăsături fundamentale destul de importante sunt trasate prin destinul națiunilor, iar neglijarea unor astfel de cunoștințe fundamentale s-a răzbunat întotdeauna amarnic pe națiuni. Pentru noi, germanii, doctrina politică națională istorică fundamentală este: „Fiți uniți!”

Cuvântul „uniți”43 nu înseamnă însă „unitate”44 , ci „a fi de acord”45. Numai din acordul triburilor germane asupra principiilor politicii externe și interne poate crește, ca cea mai frumoasă floare, un stat liber pe plan intern, puternic pe plan extern și cu greutate internațională.

Prin urmare, pentru statul german nu pot exista motive economice, bisericești sau umanitare europene sau internaționale, ci exclusiv bunăstarea întregii națiuni germane. Mă refer la „motive” pentru acțiunea politică. Alături de acestea se manifestă în mod natural influențele unui caracter bisericesc, economic și, în general, uman, care trebuie apreciate și luate în considerare în mod adecvat. Dar principiul trebuie să fie și să rămână acela că statul național german trebuie să reprezinte doar germanii și aceasta atât în politica internă, cât și în cea externă.

Prin urmare, obiectivul nostru politic național este:

1. Înființarea unui stat național închis care îi include pe toți germanii.

2. Reprezentarea puternică a tuturor intereselor germane în străinătate.

Ideea naționalistă

Condiția prealabilă pentru trezirea sau, mai bine, pentru redesteptarea unei conștiințe naționale puternice este

înlăturarea tuturor evreilor și negermanilor din toate funcțiile de răspundere din viața publică.

Lupta defensivă hotărâtă împotriva invaziei evreilor în aproape toate domeniile vieții noastre publice este dusă cu energie totală doar de național-socialism. Lupta împotriva evreimii este lupta conștientă pentru spiritul german și pentru libertatea germană.

Influența și efectul evreilor asupra popoarelor gazdă nu pot fi deloc comparate cu relațiile de putere și cu luptele altor popoare, ci doar cu lupta pe viață și pe moarte dintre un corp sănătos și germenii otrăvitori mortali care l-au atacat. Când un organism viu este atacat de bacili otrăviți, întrebarea este doar: fie forța sănătoasă a corpului va deveni stăpână asupra intrușilor străini - apoi îi elimină - fie nu va mai fi stăpână asupra lor, atunci va muri din cauza lor. La fel, și pentru popoarele gazdă ale evreilor de pretutindeni în lume, există doar aceasta: fie îi elimină pe evrei din corpul național - fie mor din cauza evreului.

Tocmai comparația dintre corpul uman și germeni ne arată foarte grafic cât de dezechilibrată este opinia înșelătoare, preferată, conform căreia evreii au reușit să urce peste tot doar datorită eficienței lor superioare și că este extrem de greșit și nedrept să-i ataci și să-i persecuți din acest motiv. Nu se poate spune pur și simplu că bacilul holerei este, de asemenea, mult mai puternic și eficient decât omul și de aceea l-a învins pe omul sănătos - nu,

43 „einig”
44 „Einheit”
45 „Einigkeit”

Machine Translated by Google

Este o otravă pentru om. Și, exact așa cum în această luptă a organismului viu împotriva otrăvurilor invadatoare, apar simptome speciale de otrăvire însoțite de stări febrile, crampe, simptome de paralizie etc., tot așa bătălia națiunilor atacate de evreu se exprimă prin simptome destul de similare de boală - neliniște și agitație în viața civică și politică, convulsii puternice în organismul național, tulburări, teroare, război civil alternând cu simptome de paralizie destul de tipice, mai ales în părțile intelectuale ale națiunilor - în guverne. Atunci există o singură întrebare, dacă cercurile conștiente naționale care recunosc inamicul reușesc să avertizeze și să lumineze guvernele sau să formeze guvernul și să-i neutralizeze pe evrei înșiși - atunci vindecarea intervine cu siguranță; dacă nu reușește să facă acest lucru, atunci moartea națională intervine la fel de sigur. Nu există o a treia cale. O izolare temporară - ca să rămânem la imagistica medicală - aduce doar remedii aparente: mai devreme sau mai târziu, bacilii erup din nou în vasele de sânge ale corpului, sfârșitul acestei a doua lupte este atunci mortal pentru pacient.

Decisivă pentru succesul final – ca în viață în general – este voința de putere. Fără această voință de putere – fără această voință de a menține națiunea, națiunea este condamnată neputincios la prăbușire. Ceea ce nu cade literalmente devine sclav, felaheen, rob și servitor al puterii mondiale evreiești.

Este o luptă pe viață și pe moarte. Mulți soldați eficienți au pornit în luptă – dar majoritatea camarazilor noștri naționali încă dorm. Educația neobosit, iar și iar, este soluția. Ceea ce face ca această educație să fie atât de dificilă este ingeniozitatea și blândețea arianului tocmai în aceste chestiuni rasiale vitale.

Puternicul amestec rasial din cadrul poporului nostru german a îngropat, fără îndoială, aproape complet conștiința rasială clară și înaltă la prea mulți, astfel încât, în loc de o cunoaștere precisă a legilor rasiale, a rămas doar un sentiment nedefinit de aversiune față de evreii străini din punct de vedere rasial. Evreul, la rândul său, și-a urmat cu strictețe legile rasiale timp de peste două mii de ani, conștient de importanța excepțională a menținerii purității sângelui pentru caracter și națiune .

Pe de altă parte, el a putut reprezenta agitația rasială ca o prostie demodată, ceea ce, în ceea ce privește amestecul rasial din Germania, i-a fost din păcate posibil cu o anumită aparență de justificare. În loc ca disprețul evreiesc față de știința rasială din partea germanilor să fie opus cu o hotărâre completă, prin cererea: „Neamone, păstrează-ți sângele pur!”, germanii erau inferiori chiar și în acest domeniu artelor psihagogice ale evreului. Secolul Iluminismului, cu idealurile sale umanitare, le-a adus într-adevăr evreilor emanciparea din lanțurile pe care le făuriseră strămoșii noștri în înțelepciunea lor superioară împotriva infestării spiritului evreiesc de jaf și camătă, dar nouă înșine doar confuzie și incertitudine cu privire la această chestiune fundamentală. Cu propoziția: „și evreii sunt oameni” - o propoziție care nu a fost și nu este într-adevăr contestată de nimeni - li s-a acordat accesul evreilor la drepturi civice egale. Rezistența național-rasială împotriva poporului străin evreu cu o structură intelectuală complet diferită a fost astfel potolită, iar lupta împotriva emancipării civice a fost astfel paralizată de la început.

De pe această platformă a avut loc acum cucerirea întregii noastre economii și, recent, viața publică până la situația actuală a stăpânirii nerestricționate a evreilor.

---

46 Cf. volumele Bibliotecii Național-Socialiste despre rasă și evrei!
47 Arte ale persuasiunii.

Machine Translated by Google

O întreagă serie de mărturii ale evreilor înșiși relevă faptul că aceștia se simt ca un stat în stat, că se simt mai strâns legați de camarazii lor rasiali din alte țări decât de popoarele gazdă.

Din acest sentiment evreiesc de apartenență strânsă între popoare se produc în mod direct pericole pentru popoarele indigene în domeniul relațiilor de politică externă ale națiunilor în timp de război și de pace.

La început însă, atenția evreilor a fost îndreptată către cererea de avantaje economice. Și aici, urmărirea lor nelimitată a profitului, afectată de lipsa sentimentelor sociale față de popoarele gazdă, le-a fost de folos.

Ca inventatori și purtători ai sistemului modern de credit, le-a fost curând ușor să aducă sub influența lor întreaga economie financiară a statelor și, prin intermediul băncilor și burselor de valori, și în cea mai mare parte a sectorului privat.

De aici, așadar, după ce și-au creat poziția financiară, evreimea și-a întins degetele și către produsele intelectuale-culturale ale națiunii; aici spiritul lor agil, inteligența lor critică – caracteristici care pot apărea adesea ca avantaje certe pentru spiritul arian serios, greu și cu picioarele pe pământ – le-au venit în ajutor.

Dar, în realitate, era vorba doar de instinctul lor de hoție, de lipsa lor de conștiință și lipsa de scrupule – care sunt deja anunțate în doctrinele lor religioase. Pentru evreu, conform doctrinelor lui Schulchan Aruch48, proprietatea neevreului este ca o proprietate fără stăpân – acolo pentru ca evreul să și-o poată însuși! Evreul a pus la dispoziția sa toate mijloacele tehnicii bancare și bursiere. Anonimizarea – depersonalizarea economiei noastre prin forma bursieră a societății pe acțiuni – a separat într-o oarecare măsură capitalul de muncă, acționarul știe în cele mai rare cazuri ceva despre fabrica sa, are doar interesul unilateral în rentabilitatea banilor săi.

când a investit-o sub formă de acțiuni. Acest fenomen trebuie menționat aici, deoarece odată cu această depersonalizare a economiei noastre merge mână în mână și degradarea acesteia. Antreprenorul și producătorul care și-a construit întreprinderea de la zero, care cunoaște cerințele clienților săi, care încă are vechea onorabilitate în afaceri și consideră că este de datoria sa să producă un produs solid, bun, durabil, corespunzător nevoilor reale ale economiei, acest antreprenor cu adevărat solid este ceva atât de fundamental diferit de marele acționar modern care, prin deținerea pur capitalistă a unui pachet mare de acțiuni, cunoaște un singur interes, acela de a viza un randament cât mai mare posibil. Fie că în întreprinderi se fabrică obiecte bune și ieftine, fie că în general se creează valori productive de către o societate pe acțiuni sau, ca în cazul companiilor de credit (bănci) în general, nu se creează valori, este o chestiune de maximă indiferență pentru capitalist - acționar. Aceasta are ca consecință suplimentară faptul că producția este mai puțin orientată către nevoi, încât, mai degrabă, doar o nevoie aparentă trebuie stârnită prin publicitate enormă. Anterior, în codul de onoare al antreprenorilor era complet interzis să-și laude produsele; cel care făcea acest lucru era un strigăt de piață, iar o astfel de laudă, asemănătoare strigătului de piață, era considerată de omul de afaceri solid drept concurență necinstită. Negustorul evreu însă desfășura tocmai acest tip de afaceri comerciale prin strigăt de piață cu o insistență totală, în care arta sa de persuasiune îi era utilă. Astăzi, în locul strigătului evreu insistent a apărut publicitatea evreiască.

48 Schulchan Aruch este cel mai autorizat cod al legii evreiești și a fost compus în 1563 în nordul Palestinei de către Yosef Karo.

Machine Translated by Google

În domeniul științei a avut loc o dezvoltare similară, în special în domeniul științei economice – așa-numita economie națională. Treptat, sarcina economiei naționale nu a mai fost considerată a consta în investigarea legitimităților și necesităților economice naționale și în derivarea unor linii directoare pentru conducerea economică pe baza rezultatelor investigațiilor, ci, din ce în ce mai mult, s-a efectuat doar o descriere a situației, fără a investiga dacă fenomenele și formele economice întâlnite erau, de asemenea, bune, potrivite și aplicabile nevoilor reale ale economiei naționale. În acest fel, oamenii au reușit, și reușesc astăzi mai mult ca niciodată, să producă daune îngrozitoare economiei și, prin urmare, comunității naționale – considerate științific – și, din acest motiv, într-un mod imuabil. În acest domeniu intră în special doctrina industriei serviciilor de credit de stat și private și, în special, doctrina dobânzii. Am tratat această chestiune în detaliu în altă parte; aici este poate suficient să subliniem faptul că, în esență, ceea ce numim astăzi economie națională nu este decât o instruire capitalistă privată pentru îmbogățirea personală și o încercare bine pusă la punct de a justifica jaful capitalist camătăresc al forței de muncă din națiunile productive.

Este demn de remarcat faptul că printre lectorii de economie națională există un număr foarte mare procent de evrei.

Pentru nespecialist, mai izbitoare este incursiunea evreilor în lumea literară și artistică domeniu.

Cineva care analizează teatrul nostru contemporan va fi șocat de josnicia și cinismul care se răspândesc acolo. Acest lucru este valabil mai ales pentru fenomenul modern al cinematografiei. Drama desfrânaților și a dezbrăcaților ne domnește pe scene; cu o dialectică subversivă și abilă, bunului german i se predă că moralitatea și etica, onoarea și conștiinciozitatea sunt, în esență, o prostie pură, fără de care se poate ajunge mai departe. Aceste atacuri la adresa publicului sunt însoțite de pacostea reprezentată de agențiile de teatru evreiești, în care cunoștințele celor înclinați spre artă tind să decidă mai puțin decât recunoștința față de agenții de teatru și concerte a celor care caută un post.

Dar apoi a urmat, pe scară largă, manipularea opiniei publice prin intermediul presei cotidiene. Aproape toate ziarele mari au trecut treptat în proprietatea evreilor.
Astfel, cercul din jurul poporului german a fost închis. La dominația economică s-a adăugat dominația intelectuală. Tot ceea ce era în detrimentul intereselor evreiești a fost reținut și redus la tăcere cât mai mult posibil față de public; dacă ideile sau performanțele se impuneau totuși, atunci începea adevărata vânătoare de vrăjitoare, la început prin încercarea de a face astfel de eforturi ridicole și, dacă nici măcar asta nu ajuta, trebuiau să opereze minciuni și denaturarea, precum și denigrarea personală. Se încercau mită, amenințări și, în cele din urmă, nu se sfia nici măcar să se mineze economic adversarul sau admonestul incomod, sau chiar să se omoare.

Această ultimă armă, cea mai înfricoșătoare, nu era în general folosită, sau doar rareori, împotriva persoanelor private, căci aproape niciodată reacția unui adevărat prieten al poporului, fără o poziție politică sau statală, nu a atins un anumit grad de eficacitate înainte de a fi deja zdrobit de avalanșa de minciuni și calomnii din organele publice ale evreilor.

În partide, nemulțumirea maselor a fost alimentată prin exagerări extreme, iar ura de clasă împotriva celor bogați și a presupușilor lor protectori, autoritatea statului și armata, a fost aprinsă. Chiar și aici – ca peste tot în cazul acestor atacuri asupra statului național – evreii au fost cei care au agitat și au instigat în mare parte. Trebuie doar să ne amintim că Karl Marx, fondatorul doctrinei marxiste a luptei de clasă, a fost într-adevăr evreu (Mardocheu

Machine Translated by Google

(era numele său real). Vestitorul său din Germania, Ferdinand Lassalle49, inițial Feist Lasal, era și el evreu.

În război și revoluție, opera evreiască de distrugere a statului german a fost finalizată. Prinții au fost alungați, epoleții smulși de la ofițeri, oficialii supuși din cauza foametei, astfel încât să își poată pune la dispoziție forța de muncă - indispensabilă chiar și statului socialist-capitalist al Germaniei moderne. În acest fel, națiunea germană a fost dezarmată, emasculată, jefuită de liderii săi, deposedată și violată, demoralizată și slăbită, în timp ce peste tot în viața publică, în economie și politică, în artă și teatru, evreii și-au arogat o hegemonie incontestabilă.

Temelia domniei lor este enormele lor bogății.

În ciuda numărului lor mic în raport cu popoarele gazdă, ei au reușit să aducă toate posturile importante ale vieții publice în mâinile camarazilor lor rasiali evrei sau ale germanilor înrudiți strâns cu evreii. Cu toate acestea, o eliminare a evreilor din organismul național german este complet posibilă - cu atât mai mult cu cât activitatea productivă cu adevărat vitală în industrie și agricultură, în profesii și administrație, este aproape în întregime lipsită de evrei.

O eliminare a evreilor din organismul nostru național nu ar perturba nici producția agricolă – nu am văzut încă niciun evreu la plug mergând în jurul brazdei – nici fabricile nu ar trebui să se oprească din cauza lipsei de lucrători – forța de muncă va ști într-adevăr că niciun evreu nu ridică cărbune în muncă grea sau nu stă la forjă – locurile noastre de muncă ale fierarului și metalurgistului, tâmplarului și cizmarului nu ar fi orfane – casele nu ar trebui în niciun caz să rămână în ruine după expulzarea evreilor, statisticile nu menționează nimic despre zidari și tâmplari, acoperișuri sau geamgii evrei. Dar chiar și în comerț ar apărea o stagnare dacă evreii nu ar mai fi acolo. În domeniul sistemului de transport, statul s-a ocupat deja până acum de traficul de persoane și de mărfuri într-un mod exemplar și, oricum, cine i-a văzut pe evrei ca conductori de cale ferată sau mecanici de locomotivă –

sau ca conductori de tramvai, sau ca căruțași sau lucrători în transporturi?

Dar chiar și în domeniul predispoziției tipice a evreului către comerț și finanțe, posturile administrative militare de dinainte de război au demonstrat că erau capabile să desfășoare un serviciu atent de depozitare și aprovizionare, în comerț activează sute de mii de funcționari comerciali și oameni de afaceri germani care înțeleg aspectele și necesitățile reale ale comerțului, iar în banca de stat și banca poștală posedăm instituții care ar putea forma baza unei economii naționale sănătoase, eliberată de economia tâlhărească evreiască.

Dacă am văzut în această analiză destul de succintă că evreii nu reprezintă în niciun fel o funcție de neînlocuit în viața statală și națională a noastră, că ei, pe de altă parte, își abuzează de supremația în cel mai nemilos mod, în detrimentul popoarelor gazdă, atunci, ca o consecință evidentă și logică, se produce cererea de expulzare a evreilor din națiunea noastră.
Numai cel care se angajează față de comunitatea națională germană poate fi cetățean al statului50 .

---

49 Ferdinand Lassalle (1825-1864) a fost un socialist evreu-german care îl cunoștea pe Marx, deși acesta din urmă îl considera oportunist datorită disponibilității sale de a face compromisuri cu conservatorul Bismarck. Prin urmare, Marx nu l-a susținut pe Lassalle când acesta din urmă a fondat un Allgemeiner Deutscher Arbeiterverein (Societatea Generală a Muncitorilor Germani).
Asociația) din 1863 a vizat în principal obținerea votului universal direct.

50 Această stipulație era deja inclusă în a doua parte a Legilor de la Nürnberg din 15 septembrie 1935, „Legea cetățeniei Reich”, art. 2: „Cetățean al Reich este doar acel subiect care este de sânge german sau înrudit și care, prin conduita sa, demonstrează că este atât doritor, cât și apt să servească cu credință poporul german și Reich-ul.” Separarea completă a evreilor de societatea germană a fost decretată în prima parte a acestor legi, „Legi pentru protejarea sângelui german și a onoarei germane”.

Machine Translated by Google

Din această analiză a chestiunii rasiale decurg în mod firesc și necesar și celelalte consecințe ale interzicerii imigrației evreilor din est. Este o lipsă completă de înțelegere a chestiunii evreiești dacă cineva crede că este suficient să-i respingă pe evreii din est printr-o interdicție a imigrației. Este absolut necesar să-i plasăm simultan pe evreii ostili poporului nostru stabilit printre noi sub o formă de act de străinătate. Evreii din est sunt, desigur, marele rezervor din care evreii se alimentează constant. Marele pericol pe care îl include această imigrație a fost dezvăluit cu toată claritatea prin experiențele din ultimii ani. În câțiva ani, acești evrei din est au reușit, prin toate trucurile și înfloriturile comerciale posibile, să intre în posesia unor averi enorme. Tribunalele noastre sunt pline de fraude exercitate de astfel de elemente străine. Statul nu are niciun interes în imigrarea unor astfel de oameni care nu se fac în niciun fel utili din punct de vedere productiv.

Această poziție a statului național-socialist față de evreii din est nu exclude faptul că chiar și membrii altor națiuni care sunt paraziți ai organismului național pot fi expulzați.

Discuția acestor întrebări ne conduce acum la a treia secțiune a politicii de stat a Național-socialismul: dreptul la cetățenie.

Dreptul la cetățenie

Dreptul la cetățenie trebuie dobândit. Prin acest principiu, național-socialismul diferă considerabil de dreptul valabil în prezent, conform căruia fiecare adult german cu vârsta peste 20 de ani, de sex masculin și feminin, poate exercita drepturile de cetățenie statală. În mod similar, astăzi, conform constituției de la Weimar, această posibilitate este deschisă membrilor rasei evreiești. În mod similar, această apartenență statală poate fi dobândită de orice străin prin îndeplinirea câtorva formalități superficiale.

Constituția de la Weimar nu înțelege în general conceptul de cetățean de stat, dar vorbește în articolul 110 despre apartenența la un stat, iar în articolul 109 despre egalitatea în drepturi în fața legii pentru toți membrii statului, de sex masculin și feminin. Vagul acestui concept exclude în mod natural exigența unor precondiții morale și rasiale pentru dobândirea dreptului de cetățenie. Spre deosebire de aceasta, articolul 113 din constituția Reich-ului ia sub protecția sa specială „secțiile națiunii” (!) vorbitoare de limbă străină; acestea „nu pot fi dezavantajate în libera lor dezvoltare tradițională, în special în utilizarea limbii materne în educație, precum și în administrarea internă și în administrarea justiției”.

Dacă se compară cu această analiză extrem de cuprinzătoare a cetățenilor străini practica Legii noastre pentru apărarea Republicii împotriva propriilor camarazi naționali, obligația de a-i preda inamicului pe așa-numiții criminali de război, cu certitudinea garantată în art. 112 că „niciun german aparținând unui guvern străin nu poate fi predat persecuției sau pedepsei” și dacă se compară odată tocmai acest ultim articol menționat cu infamele judecăți ale francezilor împotriva lui Krupp51 și a directorilor săi, poate că o referire la faptul că autorul acestei constituții a fost evreul Preuss52 este suficientă pentru a pune o lumină clară asupra tuturor acestor evenimente.

---

51 Gustav Krupp von Bohlen und Halbach (1870-1950) a condus Friedrich Krupp AG între 1909 și 1941. În colaborare cu Reichswehr-ul sub comanda lui Hans von Seeckt (1866-1936), Krupp a întreprins reînarmarea secretă a Germaniei, încălcând Tratatul de la Versailles. În 1923, când francezii și belgienii au ocupat regiunea Ruhr, aceștia l-au amendat și pe Krupp pentru organizarea unei
înmormântare publică de amploare pentru cei treisprezece muncitori ai fabricii Krupp din Essen, împușcați mortal de francezi în timpul ocupației.

52 Hugo Preuß (1860-1925) a fost ministrul de interne germano-evreu al Republicii de la Weimar și a jucat un rol esențial
la elaborarea Constituției de la Weimar din 1919.

Machine Translated by Google

Nu „viitorul mai norocos al polonezilor”, așa cum spunea Betthmann-Hollweg53 într-unul dintre discursurile sale parlamentare nefericite, și nici îmbunătățirea situației evreilor din România (conform lui Kuhlmann)54 poate fi ideea principală a unui stat german, ci doar bunăstarea poporului german. Această temă călăuzitoare este exprimată în programul național și economic al NSDAP (Programul, p. 35) la nr. 7: „Drepturile și interesele germanului le preced pe cele ale membrilor națiunilor străine” și la nr. 6: „Cine nu este german poate trăi doar ca oaspete în Germania și se supune legii străinilor”.

Conform acesteia, dreptul la cetățenie trebuie dobândit. Acesta poate fi pierdut și prin nedemnitate. Este un drept de care evreii sunt fundamental excluși, de care pot fi excluși și membrii altor națiuni.

Condiția internă pentru solicitantul cetățeniei germane este angajamentul față de cultura și comunitatea germană. Cine nu se angajează în acest fel față de națiunea germană, cine se declară dușman al statului german, cine se simte mai strâns legat de membrii altor națiuni decât de poporul său, nu poate primi niciun drept de cetățenie germană, deoarece într-adevăr nu dorește să aibă nimic de-a face cu comunitatea germană.

Pare a fi într-adevăr o nebunie când oameni care declară public că nu cunosc o patrie numită Germania, așa cum au făcut Crispien55 și alții, doresc totuși să ofere sfaturi cu privire la soarta acestei țări, când pretind, în calitate de reprezentanți ai poporului, ca delegați, că se bucură în continuare de privilegii speciale și când se bucură în continuare de protecția unor legi deosebit de stricte (protecția republicii) în cazul în care sunt promovați din acest parlament în funcții guvernamentale.

Statul național-socialist german va cere tocmai de la acești oameni cea mai aspră socoteală, iar membrii guvernelor și parlamentelor revoluționare vor trebui să își asume retrospectiv responsabilitatea pentru acțiunile sau omisiunile lor. Legile care urmează să fie elaborate pe baza răspunderii tuturor persoanelor care ocupă un loc în viața publică vor trebui, prin urmare, să fie înzestrate cu puteri retrospective.

Aici nu este vorba, ca în cazul erorii revoluției germane, de lupta pentru salariile „proletarilor” flămânzi împotriva capitaliștilor sătui și insațiabili, deci nu despre denaturarea sentimentelor sănătoase și corecte ale oamenilor muncii prin ideea luptei de clasă, ci este vorba de exigența morală ca iresponsabilitatea actualilor beneficiari ai actualului sistem parlamentar și de guvernare să ia sfârșit și ca cei care s-au îmbogățit într-un mod excesiv din nevoile poporului sau cei care au sprijinit mașinațiunile altor cercuri să fie pedepsiți cu dreptul.

Sloganul: „Micii ticăloși sunt spânzurați; cei mari sunt lăsați liberi” nu ar trebui dovedit a fi corect. Statul național-socialist, dimpotrivă, în cazul stabilirii pedepsei, va lua în considerare faptul că micii ticăloși sunt seduși ca o pedeapsă foarte atenuantă și, pe de altă parte, îi va aduce pe marii criminali împotriva poporului german în fața justiției cu strictețea totală a legii.

---

53 Theodor von Betthmann-Hollweg (1856-1921) a fost cancelarul german între 1909 și 1917. În timpul războiului, Bethman-Hollweg părea să favorizeze politici mai moderate decât cele susținute de liderii militari.

54 Richard von Kuhlmann (1873-1948) a fost secretar de stat pentru afaceri externe al Germaniei din august 1917 până în Iulie 1918. În mai 1918 a negociat Pacea de la București cu România.

Arthur Crispien (1875-1946) a fost ales membru social-democrat al parlamentului în 1920 și a devenit copreședinte al Sozialdemokratische Partei (SPD) în 1922.

Machine Translated by Google

Munca purgativă a acestei curți de stat nu se poate opri acum în niciun fel la cei care au ajuns primii la putere odată cu revoluția. De asemenea, va trebui să-i vizeze pe cei aflați sub guvernul imperial care, prin neglijența lor, au făcut posibilă această cădere germană. Principalul responsabil – Bethmann-Hollweg – a fost într-adevăr luat de la judecătorii săi pământești, același lucru este valabil și pentru următorul cel mai vinovat – Erzberger56, care, în calitate de părinte al nenorocitei revoluții parlamentare din iulie 1917, a stârnit încă o dată dorința de victorie care se scufunda în dușmani. Chiar și Eisner57
și Rathenau au fost îndepărtați de pe scena activității lor de distrugere a națiunii, desigur într-un mod ilegal, dar conform legilor de fier ale istoriei. Dar mulți dintre cei care, prin organizarea grevei cu muniții din ianuarie 1918, au înfipt un pumnal în spatele armatei combatante încă trăiesc și cei care, prin vorbire și scris, au înfrânt voința de a câștiga, cei care au predicat „pacea fără învingători și învinși”, cei care au folosit greșit suferința oamenilor în război și revoluție pentru propria lor îmbogățire excesivă încă trăiesc și o acceptă ca fiind corectă.

Cu siguranță, o astfel de revendicare politică națională va răspândi frică și oroare, iar zeci de mii de oameni se vor teme pentru viața lor, pentru că nu au o inimă curată. Dar pentru național-socialism, odată cu această revendicare de dreptate socială, se pune și se destramă întrebarea destinului poporului german, dacă poporul german își poate găsi drumul către o națiune nobilă sau dacă va duce o viață mizerabilă în degradare și corupție ca națiune fellaheen. Pentru mișcarea național-socialistă, rațiunea sa de a fi este decisă și de această întrebare.

Prin urmare, dreptul la cetățenie statală nu este un lucru care va fi pus în leagănul tuturor celor născuți în Germania; dimpotrivă, acest drept la cetățenie statală include în sine și cele mai înalte obligații morale față de stat și națiune. Respectarea acestei responsabilități față de stat și națiune trebuie însă protejată și de posibilitatea ca acest drept să fie din nou pierdut în caz de nedemnitate.

Pe de altă parte, dobândirea dreptului la cetățenie de stat nu va fi un act de milă, ci o revendicare pe care o poate ridica orice german harnic care se dovedește demn de comunitatea germană și care se angajează față de comunitatea rasială și istorică germană.
Cel care și-a îndeplinit obligațiile militare și de muncă, cel care este activ ca un muncitor onorabil în profesia sa, are dreptul la dobândirea dreptului de cetățenie statală.

Însă, acest drept de cetățenie de stat este legat și de obligația de a nu uita în întreaga sa muncă perspectiva asupra întregului mai larg și, de asemenea, de a fi întotdeauna conștient în activitatea sa economică de faptul că trebuie să-și încadreze munca în întreg, adică, chiar și cu deplină libertate în anumite domenii, activitatea cetățeanului statului german nu ar trebui să fie îndreptată împotriva bunăstării întregului.

---

56 Matthias Erzberger (1875-1921) a fost membru al Deutsche Zentrumspartei (Partidul de Centru Catolic) și a fost considerat mâna dreaptă a lui Betthman-Hollweg. În timpul războiului, la mijlocul anului 1917, a cerut o încheiere negociată a războiului și a subminat încrederea în armata germană. Erzberger a semnat armistițiul care a pus capăt Primului Război Mondial și, în calitate de ministru de finanțe al Republicii de la Weimar, a aprobat Tratatul de la Versailles. A fost asasinat în 1921 de membri ultranaționali ai „Consulului Organizației” fondat de comandantul Freikorps, Hermann Ehrhardt (1881-1971).

57 Kurt Eisner (1867-1919) a fost un socialist evreu german care a organizat revoluția care a răsturnat familia Wittelsbach. dinastia Bavariei în noiembrie 1918. A devenit prim-ministru republican al Bavariei, iar la Conferința Socialiștilor de la Berna i-a atacat pe socialiștii moderați pentru că nu recunoscuseră vinovăția Germaniei în declanșarea Primului Război Mondial. A fost asasinat de contele naționalist Arco von Valley în februarie 1919.

Machine Translated by Google

Economie națională

Sarcina economiei naționale este satisfacerea cererii și nu atingerea unui randament al dobânzii cât mai mare posibil pentru capitalul împrumutat.

S-ar putea crede că acest principiu este considerat de la sine înțeles pentru orice economie, și totuși economia național-socialistă se deosebește de economia capitalistă bazată pe dobândă actuală tocmai prin acest principiu călăuzitor. Nu este atât de ușor pentru simțul ingenuu al omului productiv să-și imagineze o economie națională care nu servește satisfacerii cererii; și totuși trebuie clarificat acum că pentru actualii stăpâni ai economiei - capitalul bancar și bursier - satisfacerea cererii este practic de foarte mică importanță. Capitalul internațional are un interes...
în ea doar în măsura în care această satisfacere a cererii poate fi exploatată într-un mod capitalist camătăresc.

De fapt, avem de-a face aici cu două atitudini fundamental diferite față de economie.
Singura cerere urgentă pentru întreaga economie din partea întregii populații este, firește, satisfacerea nevoii de hrană, apoi satisfacerea nevoii de locuință și îmbrăcăminte, și abia apoi sunt asortate toate celelalte necesități zilnice până la artele superioare și plăcerile culturale. Între acestea se află serviciile de sprijin, întregul sistem de transport și tot ce este legat de acesta, comerțul și sistemul financiar. Producția de bunuri, la rândul ei, are într-o economie sănătoasă cel mai nobil scop de a acoperi nevoia în cel mai bun mod posibil printr-o plată care acoperă costurile de producție și include un venit din muncă corespunzător pentru antreprenor și o cotă-parte adecvată din profit, din care pot fi acoperite atât pierderile inevitabile, cât și îmbunătățirile și renovările din întreprindere.

Atenția antreprenorului drept nu este îndreptată spre obținerea unui profit excesiv în cazuri individuale, chiar și atunci când accidente norocoase ar putea face acest lucru posibil. Antreprenorul drept este pe deplin conștient de sarcinile sale economice naționale, de a stabili producția în așa fel încât nevoile să poată fi acoperite cu cele mai mici costuri pentru utilizator, ca în același timp întreprinderea să crească și să prospere, ca costurile de producție să devină din ce în ce mai mici fără ca salariile să fie reduse.

Poate cel mai elocvent exemplu al unei astfel de gândiri antreprenoriale autentice este Ernst Abbe58, cofondatorul și directorul fabricii Zeiss din Jena. Acest om a înțeles la un înalt grad de perfecțiune această sarcină economică națională a antreprenorului și a căutat să o realizeze cât mai bine posibil.

Dar, în această privință, nu avem, în general, niciun motiv să ne plângem în mod special de antreprenorii noștri dinainte de război. Oameni precum Alfred Krupp59, Mannesmann60, Werner Siemens61 , Thyssen62, Borsig63, Krauss, Maffei64 etc. și-au asigurat chiar și social un loc de onoare în istoria industriei germane. Nu toți au fost conduși de urmărirea unilaterală a profitului,

---

[58] Ernst Abbe (1840-1905) a fost fizician și antreprenor angajat de Carl Zeiss, fondatorul Universității din Jena.
companie, Carl Zeiss AG, care producea instrumente și sisteme optice. Abbe a devenit coproprietar al firmei.

[59] Alfred Krupp (1812-1887) a fost fiul lui Friedrich Krupp (1787-1826), care fondase Compania de Oțel Turnat Krupp în 1811. În timpul mandatului de director al lui Alfred Krupp, compania a devenit principala companie producătoare de arme a vremii.

[60] Mannesmann a fost fondată în 1890 și inițial producea tuburi din oțel fără sudură.

[61] Werner Siemens (1816-1892) a fost un inventator și fondator al companiei Telegraphen-Bauanstalt în 1847. Astăzi
Siemens AG este una dintre cele mai mari companii electrotehnologice din lume.

[62] August Thyssen (1842-1926) a fondat uzina de fier Thyssen-Foussol în 1867 și a achiziționat alte companii din industrie grea, care au fost fuzionate în 1926 în Vereinigte Stahlwerke, cel mai mare cartel minier și siderurgic din lume înainte de cel de-al Doilea Război Mondial.

[63] Borsig a fost o companie de locomotive fondată de August Borsig (1804-1854) în 1837.

64 Krauss-Maffei este o companie producătoare de mașini, fondată în 1838.

Machine Translated by Google

Toți au rămas simpli și modești față de ei înșiși, doar prosperitatea operelor lor le-a fost stea călăuzitoare.

Într-adevăr, puterea productivă și inventivă neobosită a industriei germane a dus la faptul că nu numai creșterea gigantică a populației a găsit de lucru și pâine, dar, în ciuda creșterii salariilor, în ciuda unei îmbunătățiri generale a nivelului de trai al tuturor segmentelor populației, cele mai importante produse au putut fi ieftinite datorită unor îmbunătățiri și invenții mereu noi. Muncitorul manual german nu ar trebui să uite niciodată că datorează acest lucru muncitorilor intelectuali.

Și un alt lucru trebuie subliniat aici din nou cu toată importanța: că fundamentul și condiția prealabilă pentru această înflorire a economiei germane a fost puternicul Reich bismarckian. Acești doi factori, situația politică unită și, prin urmare, puternică a Reich-ului german și hărnicia fără precedent a antreprenorilor și muncitorilor germani, au făcut posibilă înregistrarea unei creșteri cuprinzătoare a nivelului de trai al întregii populații, creșterea gigantică a populației Germaniei a putut fi hrănită, îmbrăcată și adăpostită și emigrația din Germania s-a redus la cifre nesemnificative.

Cifrele migrației germane din deceniile de după 1870 includeau doar surplusul sănătos al spiritului antreprenorial și comercial german care s-a revărsat în lume ca pionieri ai hărniciei și performanței germane.

În cea mai mare parte, întreaga economie națională a Reich-ului german a satisfăcut cerințele fundamentale pe care le impunem și noi unei economii naționale sănătoase.

Cererea a fost acoperită din plin. Cu toate acestea, chiar și atunci apăreau adânci daune în economia noastră, care s-au exprimat în diverse moduri.

1. Finanțele statului nostru s-au îndatorat din ce în ce mai mult, în același timp în care poporul german devenea tot mai bogat și mai puternic, în care produsele eficienței industriale și comerciale germane cucereau piețele de desfacere ale lumii, într-o perioadă în care economia noastră internă mergea de la succes la succes, iar condițiile medicale și de viață se îmbunătățeau de la an la an.

Acum, firește, nu este un semn bun dacă datoriile devin din ce în ce mai mari. Un astfel de fenomen indică întotdeauna faptul că ceva nu este în regulă. Căci trebuie într-adevăr considerat complet absurd și lipsit de sens dacă un stat ai cărui cetățeni se bucură de o avere tot mai mare nu se găsește în același timp într-o stare de finanțe de stat sănătoase și înfloritoare. Acest lucru trebuie să fie cu atât mai surprinzător cu cât către Reich-ul german și statele federale au provenit venituri extraordinar de mari din căile ferate, poșta și mineritul lor, precum și din pădurile de stat etc., independent de faptul că Reich-ul și statele federale puteau, în virtutea suveranității lor financiare, să revendice capacitatea fiscală considerabilă a cetățenilor lor.

2. O altă pagubă economică profundă a fost îndatorarea progresivă a proprietăților noastre agricole și urbane. Mișcarea de reformă funciară aplicată împotriva acesteia a recunoscut corect o parte foarte importantă a întregii probleme, fără a atinge, din păcate, o eficacitate completă.

3. Faptul inflației industriei noastre prin credite de tot felul ar fi trebuit să-i îngrijoreze și pe observatorii perspicace. Desigur, în perioade de prosperitate crescândă, întreprinderile comerciale și industriale iau cu ușurință acceptarea de valute străine și obligația de plată a dobânzii aferente, deoarece, într-adevăr, creșterea considerabilă a forței de muncă și a posibilităților de venit permit suportarea acestor poveri.

Machine Translated by Google

> Dar vai dacă se instalează crize economice! Atunci utilizarea creditului cu dobândă se arată în întreaga sa dăunătoare economică.
>
> Forma de societate pe acțiuni care a apărut în acești ani odată cu desprinderea efectivă a capitalului de munca legată de acesta, adică separarea intereselor pur capitaliste în rentabilitatea banilor, din partea creditorilor, de cooperarea sănătoasă a antreprenorului individual și de întreaga identificare a existenței sale cu întreprinderea sa, a semănat, în mod similar, sămânța unor profunde pagube economice.
>
> 4. Poziția crescândă de putere a institutelor de intermediere monetară, băncile, ar fi trebuit să-l îngrijoreze pe onorabilul prieten al națiunii. Din servitori ai economiei, băncile au devenit stăpâne nelimitate ale întregii economii naționale. Într-un mod demn de remarcat și semnificativ, această poziție crescândă de putere a băncilor nu a fost însoțită în niciun fel de o prosperitate concomitentă a economiei noastre naționale, ci, dimpotrivă, cu cât economia noastră devenea mai lamentabilă, cu atât băncile se măriu mai mult.

Nu dorim să intrăm aici mai mult în această evoluție, vom avea multe de spus despre ea în discuția despre economia pur financiară și monetară. Menționarea rădăcinii cvadrilaterale a marilor daune economice naționale cauzate de sistemul financiar și de credit a fost de mare importanță, deoarece tocmai acest aspect al întregii economii a devenit opusul unei economii naționale autentice, și anume o economie unilaterală de jaf a puterilor financiare.

Cel căruia nu i se impune spontan imaginea unui corp afectat de paraziți trebuie să fie foarte interesat de menținerea situației prezente sau să depindă de beneficiarii acestei economii exploatatoare. Din păcate, ultimul caz este întâlnit la un număr foarte mare de oameni. De aceea, rezistența internă la acest sistem economic modern de baroni tâlhari nu apare într-un mod corespunzător.

Este deosebit de rău faptul că până și știința, și mai ales știința, care trebuie să se ocupe de aceste lucruri cu conștiinciozitate, se află încă, cu câteva excepții (Othmar Spann65), în vraja economiei capitaliste bazate pe dobândă actuală și se află în dependență de aceasta. Economia națională actuală nu este un lider către adevăr și către cunoașterea corectă, ci a devenit purtătorul de cuvânt al criminalității economice naționale.

Toate marile adevăruri și înțelepciunea pot fi înțelese și contemplate în aspectele lor esențiale de către orice om simplu. Nu trebuie confundat cu aceasta faptul că, în mod firesc, nu este atât de simplu să se ajungă la o astfel de cunoaștere fundamentală. Desigur, însăși cunoașterea, intuiția, este ca o lumină puternică care strălucește în sufletul veșnic însetat de cunoaștere. Dificilă este însă munca ulterioară a intelectului, care trebuie să adune cu efort cărămidă peste cărămidă pentru a construi, cu cea mai atentă selecție a materialelor, întreaga structură a gândirii, astfel încât lucrarea finalizată să apară tuturor ca fiind evidentă.

În astfel de cazuri, nu există laudă mai frumoasă decât atunci când cineva ajunge ocazional la astfel de gânduri de unul singur. Astfel, am primit, în timp ce lucram la această lucrare (vara anului 1923), o

65 Othmar Spann (1878-1950) a fost un economist și sociolog austriac antisocialist, influențat de teoriile economice ale lui Adam Muller (1779-1829) – care se opusese economiei liberale materialiste a lui Adam Smith. A fost profesor la Universitatea din Viena din 1919 până în 1938, când i-a fost interzis să dețină funcția de profesor de către național-socialiști după Anschluss-ul (anexarea) Austriei. Deși Spann simpatiza cu orientarea naționalistă a NSDAP-ului, opiniile sale despre un stat corporatist nu au fost susținute în întregime de național-socialiști.

Machine Translated by Google

o lucrare excelentă a unui om acum în vârstă, inginerul austriac W. Schober66, în care întreaga dezvoltare dezastruoasă a situației financiare și de credit austriece a fost prezisă cu o claritate fără precedent deja în urmă cu 30 de ani.

Schober a subliniat faptul că doar o îndepărtare completă de doctrinele economice naționale fundamental false ar putea opri dezvoltarea dezastruoasă a economiei naționale –
din păcate, fără cel mai mic succes.

Principalul motiv consta la acea vreme în faptul că prietenii lui Schober, din Partidul Creștin-Socialist, după un acord inițial entuziast, s-au îndepărtat de el cu scuze lenețe: „Momentul nu este încă copt", dar, în realitate, pentru că nu se potrivea înaltei finanțe creștine.

Banca a încetat de mult să mai fie intermediarul de încredere între capitalul de economii și creanțele economiei și capitalul de lucru. Astăzi, marile bănci au directori și delegați în toate societățile pe acțiuni. Nimic nu se poate întâmpla fără ca banca să știe. Și ce interes are acum banca în economie? Are un interes exclusiv ca capitalul să genereze un profit cât mai mare posibil; în ce fel este complet indiferentă față de acesta. Nu își vede sarcina în fertilizarea economiei prin împrumuturi de bani la cele mai mici rate dobânzi tocmai atunci când economia națională este amenințată de crize de cel mai rău fel - aceasta ar fi însă sarcina sa cea mai importantă -; marile bănci tind, mai degrabă, să apară tocmai în acel moment cu pachete de credit și avize de credit, atunci când industria prelucrătoare are cea mai urgentă nevoie de un credit anticipat pentru munca sa.

Se pot lua în considerare următoarele: Ce nevoie acoperă băncile? – Se va spune: nevoia de bani. Desigur. Dar cum și în ce condiții? Brutarul, cizmarul, proprietarul fabricii, omul de afaceri, într-adevăr, acoperă nevoia reală de alimente, îmbrăcăminte etc. și primesc în schimb echivalentul valorii, prețul, în bani sau printr-un transfer de bani.
Astfel, nevoia este acoperită, iar proprietarul fabricii etc. are din nou capital de lucru pentru achiziții, plata salariilor și producția ulterioară. Aici vedem un cerc economic încheiat. Producătorul acoperă nevoia utilizatorului, banii își îndeplinesc sarcina proprie de intermediar al unei afaceri de schimb și fertilizează din nou economia în mâinile producătorului.

Cu totul altceva este în cazul afacerilor de împrumuturi de bani. În primul rând, nicio bancă nu are obligația de a-și ceda marfa – banii – așa cum există, de exemplu, pentru fiecare comerciant. Prin urmare, banca se poate asigura că dă bani doar celor care îi sunt favorabili. În plus, banca cere, în cel mai mare număr de cazuri, garanții care depășesc cu mult valoarea împrumutului, solicită în plus un certificat de creanță conform căruia debitorul trebuie să se angajeze la rambursarea datoriei cu tot ceea ce are și va câștiga. Cu alte cuvinte, în schimbul eliberării de bani, banca atrage în sfera sa de putere active mult mai mari decât suma împrumutată; permite, de asemenea, să se elibereze un certificat de creanță care expune veniturile din muncă ale debitorului la îndemâna sa. Dar asta nu este suficient: pentru acest împrumut de bani dublu și de multe ori garantat, banca se lasă plătită și mai mult sub formă de dobânzi care devin enorme în timp. Avem așadar de-a face aici cu o procedură care, din punct de vedere economic, nu este deloc o performanță productivă, plata în schimb – gaj, certificat de creanță – se dă imediat și, în plus, debitorul trebuie să fie de acord cu o altă plată continuă care, în câțiva ani, depășește valoarea banilor primiți, fără ca debitorul gajist să fie obligat să o facă.

66 Wenzel Schober (1846-1928) a fost un inginer feroviar austriac care – la fel ca profesorul vienez Josef Schlesinger (1830-1901) – a identificat în scrierile sale economice dependența de finanțele internaționale evreiești drept principala cauză a problemelor economice ale Austriei. Printre lucrările sale majore s-au numărat Die Noth und ihre Ursachen, 3 vol., Viena, 1880-82, și Die Valuta-Regalierung in Osterreich, 1892.

Machine Translated by Google

devenirea liberă sau rezolvarea datoriei. O astfel de afacere financiară este în mod natural o absurditate din punct de vedere economic național, este camătă nealterată.

Adevăratul sens al creditului, al credinței în eficacitatea economică mai mare a altuia, este într-adevăr că proprietarul banilor economisiți nu vede că este în măsură să-și folosească singur banii într-un mod profitabil, prin urmare, se adresează cuiva în care poate avea încredere că îi poate încredința acești bani și care îi oferă garanția că îi va returna economiile la cerere, integral și nediminuate. Dacă împrumutul îl întărește pe debitor în capacitatea sa economică de muncă, astfel încât să poată obține profituri considerabil mai mari, se poate considera acest lucru ca un act de corectitudine sau recunoștință dacă debitorul acordă creditorului, pe lângă restituirea banilor, și o anumită parte din profiturile sale. Această concepție a economiei monetare și de credit private a dobândit întregul Ev Mediu, a format nucleul doctrinei Bisericii despre dobândă. Cererea de dobândă era considerată camătă. Astăzi, dobânda care era considerată camătă de către Biserică a devenit într-adevăr un axiomatic al întregii noastre economii - sensul economic național al creditului a devenit un nonsens economic național. Desigur, pentru omul cu bani o astfel de doctrină este sursa unei îmbogățiri durabile și fără efort. Nu neapărat pentru că aurul este – așa cum ar vrea să pară – o putere care produce bani din sine, un fenomen supraomenesc care, eliberat de legile pământești ale perisabilității, obligă totul să se supună vrăjii sale în mod neperisabil și pentru totdeauna, ci pentru că este resimțit în economia financiară și internațională modernă pur și simplu ca o lege conform căreia fiecare fel de posesiune financiară poartă în sine un drept la dobândă, într-o anumită măsură înnăscut banilor, este această monstruoasă inversare a relației dintre muncă și bani acceptată ca o lege, ca ceva ce nu poate fi atins, ca ceva pentru care știința care se ocupă de el trebuie să producă un număr mare de motive justificative.

Numai așa a fost posibilă abaterea întregii economii naționale de la sarcina sa unică și naturală de a acoperi nevoile și, prin urmare, de a crea muncă și hrană pentru toată lumea și utilizarea acesteia în mod abuziv, în principal ca instrument pentru îmbogățirea personală a proprietarilor de capital bancar și bursier.

Acum, o metodă predilectă a luptei politice împotriva mișcării noastre este ca această opoziție a noastră împotriva exploatării capitaliste avansate a economiei noastre naționale și lupta noastră pentru o economie națională care să satisfacă cerințele justiției sociale să fie prezentată ca o opoziție între proprietate și alte forme de posesie, ca revendicarea noastră „Interesul public înaintea interesului personal” să fie denunțată ca fiind comunistă. Împotriva acestui fapt, ar trebui să ne referim constant la articolul 8 din programul național și economic (Programul, p. 35):

Național-socialismul recunoaște fundamental proprietatea privată și o plasează sub protecție guvernamentală”.

Totuși, va fi sarcina legislației să stabilească limitele în ceea ce privește tezaurizarea unor bogății imoderate în mâinile indivizilor în detrimentul întregului.

În mod pozitiv și pentru economia însăși, apare, ca o exigență pentru întreaga economie și sarcinile acesteia în spiritul național-socialismului, exigența nr. 10 din „Programul național și economic”: Toți germanii formează o comunitate de muncă pentru promovarea bunăstării comune și a culturii poporului german.

De aici derivă, la rândul ei, cerința morală ca fiecare german să muncească intelectual și fizic după puterile sale, dar ca această muncă a sa să fie încorporată în întreg.

Subliniez că aceasta este o cerință morală. Prin urmare, nu este vorba despre stabilirea unei constrângerea de a munci așa cum a fost introdusă în Rusia Sovietică. Ceva cu totul diferit este

Machine Translated by Google

introducerea cerută de noi a unui an de muncă obligatorie pentru fiecare german înainte de dobândirea drepturilor depline de cetățenie statală.

Este din nou cu totul altceva că scopul nostru principal vizează tocmai asigurarea unei bătrâneți fără griji pentru toți camarazii naționali care au muncit cu sârguință în tinerețe și în anii de maturitate.
Tocmai în cazul unei economii naționale care nu se află în permanență sub vărsarea de sânge a unei obligații de plată a dobânzilor și taxelor la capitalul de împrumut, se va, trebuie și se poate realiza cu ușurință ca aceasta să ofere excedente mari, astfel încât tuturor camarazilor naționali să li se asigure o pensie de bătrânețe adecvată și adecvată – similară indemnizației de pensionare a funcționarilor – la atingerea unei anumite vârste sau în cazul unei incapacități de muncă survenite prematur.

Aduc aici această revendicare social-politică deoarece îndeplinirea acestei sarcini aparține performanțelor întregii economii naționale, deoarece este punctul care nu numai că este capabil să spună constant muncitorului în sensul cel mai larg al cuvântului: Trebuie să muncești!, ci pentru că, în spatele constrângerii de a munci, stabilește ceva reconfortant și reconciliant - perspectiva unei bătrâneți asigurate pentru fiecare persoană care și-a făcut datoria toată viața.

În sfera recunoașterii fundamentale a proprietății private ca fundament al economiei noastre se încadrează, în mod firesc, și faptul că fiecare german este protejat în libera sa posibilitate de a-și câștiga existența și în libera dispunere de veniturile sale din muncă și de averea dobândită (nr. 11 din „Programul Național și Economic”).
Limitarea acestui drept fundamental este permisă doar prin lege, prin care trebuie urmată directiva conform căreia numai munca care nu este îndreptată împotriva intereselor comunității este considerată muncă. Comerțul în lanț și specula cauzează, fără îndoială, multă muncă; în mod similar, un spărgător va vărsa adesea mai multe picături de sudoare în „munca” sa decât zidarul în construirea unei case, dar o astfel de „muncă” este într-adevăr îndreptată doar spre îmbogățirea personală unilaterală, cu prețul și în detrimentul altora. Prin urmare, o astfel de „muncă” este, în general, dăunătoare și trebuie, prin urmare, pedepsită cu toată severitatea.

O astfel de determinare expresă nu este nicidecum superfluă, căci din practica dreptului reiese prea des și într-o măsură înfricoșătoare câte lucruri sunt desemnate acolo drept muncă cinstită. Există, de asemenea, o întreagă serie de activități care sunt foarte aproape de linia de graniță, unde este greu de spus că această muncă se armonizează încă „cu întregul”.

În orice caz, trebuie create instrumente juridice astfel încât toate aceste activități sau întreprinderi care sunt îndreptate împotriva sănătății naționale, fie fizic, fie intelectual, să poată fi suprimate. Același lucru este valabil și pentru exploatarea suferinței populației prin profit și camătă.

Pentru astfel de dăunători ostili națiunii, cerem pedeapsa cu moartea. Financiar
Pedeapsa sau chiar închisoarea sunt ineficiente împotriva unor astfel de oameni fără scrupule.

Pe scurt, așadar, politica economică a național-socialismului va contribui la eliminarea unei concentrări fundamental false a economiei pe profitabilitate și, din acest motiv, la restabilirea singurei sarcini corecte și rezonabile a economiei naționale: satisfacerea cererii.

Aceasta nu exclude în niciun fel venitul și profitul pentru comerciant, proprietarul de fabrică și oamenii de afaceri onești; dimpotrivă, nu ar trebui create în niciun caz dificultăți pentru lupta justificată pentru câștig, atâta timp cât această luptă este cuprinsă în sfera intereselor publice.

Este vorba, așadar, despre o acțiune purgativă și apoi despre menținerea economiei germane, care este ireproșabilă atât în ceea ce privește formele sale, cât și în ceea ce privește performanțele sale. Prin aceasta trebuie înțeles ceea ce cere nr. 12 din „Programul național și economic”: Rămâne menținută combinarea sănătoasă a întreprinderilor mari, mijlocii și mici din toate domeniile vieții economice, deci și în agricultură.

Machine Translated by Google

Prin urmare, este dată și poziția fundamentală a național-socialismului față de diferitele ordini sociale.

Național-socialismul va sprijini și promova agricultorii prin toate mijloacele ca fundament al unei națiuni puternice și al hranei populației.

Dacă punctul 17 din Program conține o clauză care prevede o deposedare liberă în circumstanțe speciale, prin aceasta se înțelegea, așa cum a proclamat Adolf Hitler la 13 aprilie 1928, doar „crearea unor posibilități legale de confiscare, dacă este necesar, a terenurilor care au fost dobândite în mod ilegal sau care nu au fost administrate conform punctului de vedere al bunăstării poporului. Aceasta este îndreptată, așadar, în principal împotriva companiilor evreiești de speculație funciară". Prin urmare, această clauză a fost concepută doar pentru protejarea populației native.

Deosebit de dragă național-socialismului sunt prosperitatea și independența unei clase de mijloc comerciale și mercantile sănătoase.

Și chiar și în formele de producție ale așa-numitei industrii grele, din punctul de vedere al național-socialismului, nu există nimic esențial de obiectat. Tocmai această mare industrie a raționalizat totul într-un mod exemplar, adică nu a evitat niciun cost pentru a aduce metode de producție mai bune și mai simple. Suprasolicitarea actuală a întreprinderilor –
care vizează comunizarea – cu un număr excesiv de oameni care sunt într-adevăr dispensabili (ne gândim aici în principal la necesitatea de a-și menține proprii funcționari fiscali și de asigurări etc.) acționează în mod natural direct împotriva efortului de naționalizare a industriei.

La finalul acestor sarcini economico-politice ale național-socialismului se află o altă performanță organizațională enormă: „Introducerea unui an de serviciu forțat pentru fiecare german".

Chiar și aici, un principiu profund moral este cel care impune această cerință – datoria.

Cel care dorește să exercite drepturile de cetățenie statală trebuie să fi servit și statul, trebuie să se fi dovedit conștient de datorie și loial statului său prin fapte și într-adevăr fără remunerație, adică fără posibilitatea de îmbogățire, exact așa cum soldatul își servește patria.

Întrezărim în ideea serviciului militar obligatoriu o idee complet suplimentară ideii de serviciu militar universal.

Oricât de mult am dori să considerăm posibilă reducerea substanțială a antrenamentului pentru a deveni soldați eficienți, comparativ cu perioada anterioară de serviciu de doi și trei ani, tot atât de mult considerăm necesar și recomandabil ca fiecare tânăr german să fie familiarizat cu una sau mai multe activități comerciale în care poate servi statul.

Conștiința datoriei în ceea ce privește calitatea muncii a suferit atât de mult sub domnia mașinii și sub doctrina și mai devastatoare a ostilității de clasă a muncitorilor față de antreprenori, încât o îndrumare în acest domeniu sub o conducere strictă a statului, conform unor principii uniforme, pare complet indispensabilă. Tocmai antreprenorii, în sensul bun, vor saluta o astfel de instituție și nu o vor considera în niciun fel o competiție. O astfel de armată a muncii nu poate fi deja o competiție, deoarece, conform experienței, fiecare activitate economică productivă a statului trebuie să fie excesiv împovărată cu aparatul său oficial, deoarece angajarea și formarea unei forțe de muncă tinere și fără experiență consumă prea mult din eficiența acesteia.

Pe de altă parte, sarcina acestui an de serviciu va fi de a-i familiariza mai bine pe tinerii din întreprinderile de stat model cu toate progresele tehnologiei. Aceștia ar trebui, dacă...

Machine Translated by Google

posibil, să acopere nevoile reale ale forței de muncă și ale camarazilor naționali care servesc în armată.

Astfel, o concurență a statului cu restul economiei naționale nu intră în discuție, acesta putând cel mult opera în anumite domenii ca un regulator de prețuri cu prețuri de piață care să le lase totuși comercianților liberi și antreprenorilor liberi o largă marjă de profit rezonabil.

Nu poate fi sarcina acestui manifest să intre în detalii. Cu toate acestea, acestea trebuie schițate și explicate pe scurt, căci știm că o soluție corectă la această problemă va fi de un enorm avantaj pentru redresarea moralului nostru economic, dincolo de beneficiul pe care întreaga economie îl va obține din faptul că ideea datoriei față de muncă va fi trezită ca o datorie morală față de națiune.

În ceea ce privește poziția cetățeanului-stat în economia națională Bismarck a declarat odată:

„Nu trăim ca să fim fericiți, ci ca să ne facem datoria.”

Acest principiu moral stă și la baza poziției noastre față de stat și economie.

Machine Translated by Google

Reforma financiară națională – Bani și credit în Stat național-socialist

„Regula dobânzii.”

Cererea de rupere a sclaviei dobânzii este o noutate inovatoare într-un program politic. Acest fapt în sine ar fi suficient pentru ca cele mai largi cercuri să aducă o opoziție vehementă față de național-socialism.

De departe, cea mai mare parte a oponenților este constituită din cei care au pierdut într-adevăr totul prin actuala economie capitalistă bazată pe dobândă și care, crescuți în aceste idei, încă se tem de pierderea privilegiilor deja pierdute. Această opoziție nu are într-adevăr niciun imbold, căci tocmai lipsa oricărui imbold intern este caracteristică cercului prins în idealul pensiei capitaliste.

Un alt grup este cel al celor care sunt dependenți de împrumuturi sau cel puțin cred că sunt.
Acest grup, în mod firesc, nu se teme cu adevărat de abolirea obligației de a plăti dobânzi, ci se teme că nu va mai primi capital de lucru dacă totul nu rămâne ca înainte.

Un alt grup este cel al minunaților economiști naționali pentru care opoziția față de problemă eliberarea de dobândă este alfa și omega înțelepciunii lor economice naționale.

Un alt grup îl reprezintă cei rău intenționați, care într-adevăr nu au un punct de vedere mai bun, dar care, din motive personale sau tactice de partid, combat această cerință fundamentală a național-socialismului cu afirmații false și denaturări.

Că cercurile finanțelor internaționale care exercită domnia dobânzii sunt, tocmai pe
Având în vedere această cerere, cei mai ireconciliabili și înverșunați dușmani ai noștri este evident.

Cu excepția opoziției rău intenționate și a celei interesate profesional, principalele motive pentru o atitudine ostilă și neîncrezătoare sunt - ignoranța și lenea intelectuală, prostia.

Avem de-a face aici cu adversari destul de puternici, adversari în rândul cărora orice sistem pe care s-ar putea încerca să-l impună eșuează, care se retrag precum meduzele din fața presiunii explicațiilor convingătoare, dar imediat după relaxarea presiunii se întorc la vechile căi de gândire.

Deci, ce se înțelege prin „sclavie a dobânzii”? Prin sclavie a dobânzii trebuie înțeleasă datoria cu dobândă a statului și a poporului față de puterile financiare supranaționale. Prin urmare, aici este vorba despre o nouă formă de sclavie, despre sclavia față de dominația finanțelor. Această sclavie este mai înfricoșătoare și mai crudă decât a fost vreodată orice formă de guvernare sub dominația prinților absoluți, deoarece este exercitată într-un mod impersonal, fără niciun sentiment uman, obsedată doar de un instinct insațiabil de extindere și creștere, de o lăcomie de putere fără comparație.

Expresia uzuală pentru existența acestei reguli este: „Banii mișcă lumea”.
Însă aici banii sunt folosiți doar ca simbol al stăpânirii puterii financiare. Banii înșiși, monedele metalice și de hârtie, nu sunt în sine nici bune, nici rele și nu exercită niciun fel de dominație. Banii ca monedă sunt indispensabili pentru schimbul de bunuri și servicii. De aceea, toate încercările de a aborda dominația puterilor financiare doar din perspectiva banilor sunt de la bun început eronate și sortite ineficienței, deoarece în cazul acestei dominații nu avem de-a face cu o chestiune a sistemului monetar îngust, ci cu chestiuni de putere.

Banii ca instrument al puterii nu sunt în sine, așa cum am menționat, nici buni, nici răi, ci depind doar de utilizarea lor. Faptul că pot fi folosiți și în mod ucigaș, adică, utilizați greșit, nu este înțeles.

Machine Translated by Google

să neutralizeze în vreun fel posibilitățile sale de utilizare utile, infinit de variate și indispensabile. Chiar și banii, aplicați într-un mod util, au un efect benefic asupra economiei naționale. Banii nu au fost numiți pe nedrept sângele în organismul economic național. Atâta timp cât banii rămân fideli misiunii lor de mijloc de schimb, atâta timp cât banii primiți sau câștigați sunt direcționați înapoi către economie, ei nu pot exercita nicio influență dăunătoare asupra economiei naționale.

Acum intervine un factor: dorința de a folosi banii ca metodă de economisire. Această dorință este în sine complet justificată; dimpotrivă, este de dorit ca simțul economisirii să poată fi recâștigat dacă – da, dacă – economisirea ar fi într-adevăr posibilă în circumstanțele actuale. Devalorizarea persistentă și amenințătoare a monedei noastre germane printr-o politică financiară de stat iresponsabilă face într-adevăr economisirea o prostie, deoarece, după câteva săptămâni sau zile, valoarea banilor poate scădea la o fracțiune din valoarea lor anterioară. Prin urmare, dacă banii își îndeplinesc sarcina de bani de economisire, trebuie să aibă o valoare stabilă.

Întrucât banii germani, din motive pe care va trebui să le investigăm în continuare, nu au o valoare stabilă în acest moment și nici nu pot avea o valoare stabilă, economisitorul german caută în fiecare perioadă instabilă astfel de bani cu valoare stabilă. O astfel de monedă cu valoare stabilă sunt așa-numitele monede nobile, dolarii, francii elvețieni și guldenii olandezi, banii popoarelor scandinave etc., precum și banii metalici din metale prețioase.

Însă acum, sarcina economică națională a banilor, ca și capital de lucru al economiei, se opune acestei dorințe de acumulare a banilor stabili. Pentru a înțelege această chestiune în întreaga sa profunzime, trebuie să fim conștienți de faptul că banii, conform esenței lor, nu sunt și nu ar trebui să fie altceva decât un „semn al muncii prestate”. Explicația obișnuită: „Banii sunt un mijloc de schimb” nu este în niciun fel falsă, dar nu epuizează întrebarea. Este o sarcină a banilor, și într-adevăr cea mai importantă a lor, de a mijloci schimbul de bunuri. Dar această sarcină este îndeplinită și de alte lucruri, cum ar fi pachetele de ceai ale chinezilor, cochiliile de cauri ale negrilor etc. Esența cea mai intimă a banilor distribuiți de stat astăzi, precum și a surogatelor monetare, este că sunt semne – s-ar putea spune și vouchere – ale unei munci prestate de alte persoane. Prin „muncă prestată” trebuie să înțelegem în mod cuprinzător fiecare produs economic, deci și materiile prime, căci chiar și acestea au valoare comercială sau de vânzare numai dacă sunt extrase și dacă sunt aduse pe piață. Pentru a facilita acest schimb de bunuri între ei, ba chiar pentru a-l face posibil într-o economie complicată, trebuia inventat un mijloc de schimb care să facă posibil în mod direct ca producătorul unei singure mărfuri să-și poată satisface propriile nevoi multiple prin intermediul acestui mijloc de schimb, care avea o valabilitate generală. Un cizmar face pantofi și cizme an de an - dar are nevoie de pâinea de toate zilele, carne, lapte, ouă, are nevoie de îmbrăcăminte și așa mai departe. Brutarul, de la care cizmarul își cumpără pâinea, poate avea nevoie de una sau două perechi de cizme pe an, dar nu poate fi plătit tot anul pentru toată pâinea pe care o mănâncă toată lumea doar cu cizme, trebuie într-adevăr să plătească și morarului și furnizorului de lemne de foc pentru făină și combustibil, dar aceștia nu mai pot folosi cizme, deoarece ei înșiși primesc deja cizme și pantofi de la un alt cizmar.

Însă brutarul nu poate, în mod natural, să plătească morarul pentru făina sa cu propriile produse, brutarul trebuie să coacă pâine pentru comunitate. Cu alte cuvinte: o economie de schimb pur este complet imposibilă într-o economie națională dezvoltată, cu o diviziune extinsă a muncii. Un intermediar de schimb este, prin urmare, indispensabilă. În forma cea mai generală, acest intermediar de schimb trebuie să fie o evidență general recunoscută, protejată de stat, a producțiilor economiei naționale; trebuie, de asemenea, să se poată cumpăra ceva cu aceste evidențe și fiecare trebuie să fie obligat să furnizeze produsele sale comerciale în schimbul acestei monede de schimb.

Machine Translated by Google

De exemplu, este eronat să afirmăm că banii sunt o înregistrare a unei munci efectuate. Desigur, se acceptă acești bani ca o muncă efectuată, dar nu pentru că un ciclu economic s-ar fi deja încheiat cu aceștia, ci pentru că acești bani sunt într-adevăr o înregistrare a fiecăreia dintre numeroasele activități de muncă efectuate - înregistrări cu care fiecare își poate satisface nevoile de strictă necesitate și alte nevoi. Numai atunci când această nevoie este acoperită și banii sunt reintroduși în economie, ciclul de bază al banilor se încheie. Dar dacă banii rămân ca bani tezaurizați sau economisiți într-o mână, atunci se execută doar o jumătate de schimb, doar o jumătate de ciclu. Banii nu și-au îndeplinit încă scopul, dimpotrivă, au fost retrași din scopul pentru care au fost inventați și pentru care există. Trebuie să declarăm fundamental că această întrerupere a sarcinii economice naționale a banilor este, din motive economice și politice naționale, inadmisibilă. Evident, nu se poate ca fiecare sumă financiară primită să fie distribuită imediat, ca piața financiară să fie alimentată cu atâta abundență cu bani încât fiecare persoană privată să își poată face aranjamente economice în așa fel încât să păstreze pentru sine sume pentru acoperirea nevoilor lunare sau sume pentru servicii anuale mai mari, ci trebuie declarat complet inadmisibil din punct de vedere economic național ca moneda distribuită de stat pentru bunăstarea comunității să fie retrasă din circulația publică ca monedă tezaurizată.

Prin urmare, sistemului financiar îi corespunde și datoria de a cheltui, adică datoria de a a readuce în circulație banii dobândiți.

Se poate specifica din nou, destul de clar, că economisirea nu este în niciun fel imposibilă. Economisirea, înțeleasă corect, nu este în niciun caz o acumulare avară și zgârcită de bani, ci – dacă se dorește să se utilizeze combinația preferată a ideii de economisire cu ajutorul ajutorului acordat copiilor –

, Este vorba despre crearea și achiziționarea de bunuri, cumpărarea sau construirea unei case mici, achiziționarea de obiecte de valoare, de colecții, cărți, tablouri, bunuri de uz casnic, extinderea și îmbunătățirea stabilimentului comercial, extinderea stocurilor etc., iar aceasta este o „economie” mult mai bună decât tezaurizarea de aur.

Tocmai noi, germanii, am fost nevoiți să trecem printr-o educație în ceea ce privește viziunea asupra lumii de cea mai grandioasă formă în această chestiune. Această „economie” corectă, așa cum tocmai a fost descrisă, s-a răsplătit cel mai bine, cea falsă, axată pe bani, a fost răzbunată cu amărăciune.

Acest sentiment infailibil de corect al oamenilor, chiar și în aceste chestiuni, a fost reflectat destul de corect în sage și basme. Banii acumulați se transformă într-un bulgăre fără valoare sau dispar, sau aduc nenorociri fără sfârșit. Pe de altă parte, întotdeauna și pretutindeni, cel care, prin hărnicia sa, a „realizat ceva” – și prin acest raționament sănătos înțelege întotdeauna o economie privată înfloritoare, fie ea mercantilă, comercială sau industrială –
a dobândit respect și stimă. O astfel de dezvoltare a bogăției este inacceptabilă, nu este îndreptată împotriva spiritului banilor, ci este, ca element prosper al întregii economii, socială în cel mai bun sens al cuvântului.

După aceste observații scurte, dar necesare, pentru că esențiale, asupra sistemului financiar, să revenim la punctul de plecare al întrebării noastre: „Ce înțelegem prin sclavie a dobânzii?”

Dacă, prin reținerea banilor în mâinile unor oameni care nu sunt conștienți de sarcina economică națională a banilor, sau cu atât mai mult în mâinile celor care doresc să folosească banii colectați ca instrument de putere, apare un blocaj, banii care rămân în circulație devin mai rari, apare o criză monetară. Dar cei care posedă bani tot nu își pun banii înapoi în circulație într-un mod sănătos din punct de vedere economic național, deoarece și-au satisfăcut nevoile continue și au construit sau cumpărat alte case.

Machine Translated by Google

produse comerciale sau industriale. Prin urmare, nu îi iau omul de afaceri sau proprietarul fabricii, care are nevoie cu siguranță de capitalul de lucru pentru întreținerea întreprinderii sale, produsele sale, ci îi dau banii reținuți de aceștia în mod nelegitim, în sens economic național, în schimbul unei taxe speciale – în schimbul dobânzii. Presiunea economică națională începe.

Relația dintre producția de bunuri – producătorul – lucrătorului economic național și bani este dintr-o dată răsturnată. Banii care, conform esenței și invenției lor, trebuiau să servească economiei s-au emancipat brusc și exercită o presiune asupra producției de bunuri. Începe domnia financiară. Desigur, economia privată este bucuroasă că își poate menține întreprinderile cel puțin în acest fel, căci se simte obligată să servească producția economică națională. Tezaurizatorul de bani obține din acest sentiment al datoriei economice naționale a lucrătorului economic național un dublu beneficiu: în primul rând, are întocmit un certificat de creanță – deci un titlu legal – conform căruia debitorul, cu întreaga sa avere, este răspunzător pentru rambursarea nediminuată a sumelor împrumutate, în majoritatea cazurilor alte obiecte definite ale averii fiind gajate în mod special, iar în al doilea rând, debitorul trebuie să se angajeze în continuare la o plată suplimentară continuă pe care o numim dobândă.

Prin urmare, creditul garantat nu este acordat din motive care ar corespunde sensului literal al cuvântului credit, adică încrederii în eficacitatea economică și capacitatea de performanță mai mare, ci pur și simplu cu intenția de a exploata nevoia antreprenorului economic de a-și procura fără niciun efort o parte din venitul său din muncă. Creditul nu este acordat nici pentru a promova producția, ci exclusiv pentru a face „profitabilă” posesia de bani. Pentru ce întreprinderi este utilizat creditul este, în esență, o chestiune de completă indiferență pentru creditor; dacă acesta este interesat de acesta, acest lucru se întâmplă doar pentru a se asigura că banii săi sunt în siguranță și, mai presus de toate, că sunt și efectiv purtători de dobândă.

Observat în general, sistemul de credit mediat de bănci este astăzi construit în așa fel încât, în general, capitalistul, posesorul de bani și credit, este complet detașat de muncă. El nu are nicio relație de natură personală cu diferitele ramuri de producție în care „își lasă banii să lucreze”, cum spune expresia înșelătoare preferată. Ce știe acționarul despre „Girmes”, „Pöge”, „Weser”, „Riebeck Montan”, „Otavi”, „Salitrera”, „Steaua Romană”67, ce știe el ce se produce în aceste fabrici? El nu are niciun interes în acest sens, are doar interesul unilateral dacă acțiunile cresc sau scad și cât de mari sunt dividendele pe care le generează capitalul său. De asemenea, este complet indiferent dacă societățile pe acțiuni sau celelalte forme de activitate capitalistă (societate pe acțiuni, societate cu răspundere limitată, sindicat etc.) deservesc producția în general. Principalul lucru, singurul lucru decisiv este „rentabilitatea”. O dovadă a acestui fapt este enorma popularitate de care se bucură acțiunile băncilor. Marile bănci, precum și orice instituție de credit, nu desfășoară în general nicio muncă productivă în sensul producției de bunuri. Aici, în sistemul marilor bănci, ideea de dobândă - adică posibilitatea de a transfera o cotă gigantică din veniturile muncii productive în posesia simplului proprietar de bani și, într-adevăr, pentru acesta din urmă, fără niciun efort - celebrează adevărate orgii. Astăzi nu mai există aproape nicio întreprindere care să nu depindă într-o oarecare formă de bancă, care să nu fie condusă într-o formă pur capitalistă-dobândă. Întreaga activitate economică națională depinde de capitalul băncii și al bursei de valori și este legată de aceasta din punct de vedere al dobânzii.

67 Girmes este o companie textilă fondată de Johannes Girmes (1854-1912); Weser a fost o companie de construcții navale, Riebeck-Montan a fost o companie minieră, Otavi a fost o companie minieră și feroviară, Salitrera a fost o companie chiliană de salpetru, Steaua Română este o companie românească de rafinare a petrolului.

Machine Translated by Google

Stăpânii băncilor – înalta finanță – sunt, prin urmare, și stăpânii producției. De ei depinde dacă munca se oprește sau dacă piața este inundată cu o cantitate enormă de gunoaie. Pentru sectorul privat organizat, satisfacerea cererii este o chestiune complet incidentală.

În cazul acestei forme economice capitaliste de dobândă a sistemului de credit modern, avem de-a face cu cea mai completă imoralitate economică națională, cu o pervertire totală a semnificației sistemului financiar și de credit ca servitor al economiei în poziția de stăpân absolut al economiei.

Munca creativă și productivă a devenit sclavă, iar spiritul evreiesc viclean, lacom și veșnic mobil al cămătei conduce lumea. O extorcare posibilă doar prin invocarea unei stări de urgență artificiale printr-o reținere națională ilegitimă din punct de vedere economic a banilor. Și aceasta este considerată astăzi drept justă, un drept de care nimeni nu îndrăznește să se atingă, deoarece îl aduce în conflict cu puterea mondială a marelui capital de împrumut.

Robia interesului a fost perfecționată!

A fost perfecționată prin faptul că artele seducătoare ale spiritului mobil au reușit să lege chiar și statul, protectorul dat al sistemului financiar, de sclavia dobânzii, astfel încât și acesta, cu mâinile legate, recunoaște capitalul internațional drept stăpân al său și s-a lăsat deviat de la sarcina sa reală de protector al economiei naționale în poziția de executor judecătoresc, de colector de dobânzi pentru capitalul mare de împrumut.

Machine Translated by Google

Economia financiară națională

Acum este sarcina noastră specială să urmărim această dezvoltare a economiei financiare naționale.

Chiar și aici va fi modalitatea corectă de a porni de la o determinare a faptelor așa cum sunt ele găsite astăzi.

Fenomenul remarcabil în viața națională a națiunilor din cercul cultural occidental este datoria enormă a tuturor statelor. Fie că sunt învingătoare sau învinse, toate poartă poveri gigantice ale datoriilor în economiile lor naționale, grav afectate de război.

Cea mai importantă lucrare statistică a Imperiului Britanic este The Statesman Yearbook; acest anuar național oficial oferă statelor individuale o imagine de ansamblu precisă asupra stării datoriilor lor publice etc.

Conform acesteia, datoria Angliei – adică a clasei muncitoare engleze – față de capitalul internațional – la 31 martie 1930 era de 7.596.000.000 de lire sterline, cu o plată anuală a dobânzii de aproximativ 350 de milioane de lire sterline. Este destul de util să convertim această sumă în mărci germane, deoarece se vede cel mai bine în acest fel că în această chestiune de dobândă este vorba despre o chestiune internațională de cea mai largă amploare.

Franța datorează creditorilor săi interni și externi aproximativ 279 de miliarde de franci aur.

Statele Unite ale Americii de Nord, țara binecuvântată a dolarului, poartă o datorie publică
o povară de aproximativ 16 miliarde de dolari.

În Canada, Australia, India, Italia, Cehoslovacia, Polonia, peste tot găsim aceeași imagine jalnică a unei datorii fără speranță a statelor și, prin urmare, a popoarelor față de capitalul internațional. Peste tot, viața națională se învârte în jurul unei singure întrebări: Cum plătim dobânzile pentru împrumuturile noastre, adică pentru datoriile noastre față de finanțele internaționale, față de marele capital de împrumut?

Ministerele de finanțe din toate statele sunt ocupate neobosit să acceseze noi surse de impozitare, parlamentele oferă consultanță luni de zile cu privire la noile legi fiscale, dar orice rezistență este inutilă. În fața măreției capitalului internațional camătăresc și a pretențiilor sale „legale” asupra plății dobânzilor, parlamentele și guvernele se prăbușesc iar și iar și își opresc popoarele cu poveri fiscale fără precedent, în loc să îndrăznească să pună capăt acestei enorme fraude internaționale cu un „Nu” categoric.

Nedreptatea a devenit lege, stăpânul un sclav.

Cum stau lucrurile în biata noastră patrie o experimentăm zilnic și în fiecare oră.

Violent și puternic s-a ridicat tânărul gigant muncitor german după ce realizase o unitate națională prin sânge și fier. Munca sa neobosită, spiritul său creativ au adus mereu noi invenții. Spiritul antreprenorial și îndrăzneala germană au cucerit piețele lumii. Cu o anxietate uimită, capitalul de împrumut francez și englez al Rothschild-ilor și al altor magnați bancari, precum și capitalul de încredere al financiarilor americani, Kahn, Loeb, Speyer etc., s-au văzut amenințate cel mai serios în rentabilitatea sa. Valoarea mărcii germane, adică calitatea și ieftinitatea produselor germane, a continuat să crească, se putea calcula când marca va atinge valoarea dolarului până când comerțul mondial englez va fi depășit de Germania, se vedea cum în întreaga lume instalațiile de transport germane, instituțiile de învățământ germane, organizațiile sanitare germane, administrațiile urbane germane, metodele militare germane au fost luate ca model, se vedea cum peste tot în lume inginerii germani, pionieri ai capacității de muncă germane, au construit căi ferate, poduri și străzi. Dar toate acestea însemnau că rentabilitatea capitalului împrumutat...

Machine Translated by Google

peste tot în lume de către finanțele internaționale era amenințată. Atunci finanțele internaționale au decis, cu ajutorul francmasoneriei internaționale, să încercuiască Germania și, prin utilizarea tuturor mijloacelor minciunii și calomniei, să reprezinte Germania drept dușmanul lumii. – Eduard al VII-lea a fost doar o piesă împinsă înainte în acest joc de șah. Pasiunile naționaliste au fost alimentate împotriva Germaniei, atât în Anglia, cât și în Franța. A indica preistoria politică a războiului mondial nu își are locul aici, dar este în orice caz cert că partea Germaniei, în ciuda puterii sale militare, a fost pierdută, deoarece nu se poate vorbi în general despre un contra-joc politic împotriva jocului de intrigi al puterilor Antantei (cf. Rosenberg, Francmasoneria Internațională68).

Chiar și singurul grup care încă mai avea un instinct politic extern în Germania, All German69, nu avea nicio idee că această luptă puternică dintre națiunile armate nu avea ca scop succesul politic, ci era îndreptată spre supunerea financiară a muncitorilor germani sclaviei dobânzii a capitalului internațional. Copleșirea militaristă a Germaniei era, în mod firesc, scopul special al Franței, distrugerea marinei germane scopul special al Angliei, dar deasupra acestor două obiective imperialiste ale Franței și Angliei a stat întotdeauna lupta pentru dominația mondială a capitalului internațional.

În timp ce națiunile se sfâșiau unele pe altele într-o luptă sălbatică, iar sângele celor mai buni curgea în uvoaie pe câmpurile de luptă, evreimea din întreaga lume era în mișcare. Pentru tot Iuda, sosise vremea secerișului.

Înalta finanță a finanțat războiul mondial; în toate națiunile lumii, scribii evrei au ocupat redacțiile presei internaționale și au mințit și au instigat națiunile la noi eforturi unele împotriva altora. 26 de state au fost astfel conduse în războiul împotriva Puterilor Centrale. Dinspre est a curs un flux de evrei din est peste teritoriile germane; aceștia s-au năpustit, au negociat, au acaparat și s-au îmbogățit, au pus stăpânire pe apartamentele din orașe și au dobândit tot ce au putut obține. În companiile industriale militare, această afacere de jaf și de proastă guvernare a forței de muncă germane a fost gestionată de membrii rasei evreiești, iar evreii s-au forțat să avanseze și să urce în toate pozițiile statului și economiei. Demoralizarea internă a fost, de asemenea, condusă în mod conștient de evrei, familia Haas, Dittmann, Cohn, Luxemburg, Barth, apoi familia Parvus-Helphand, Eisner, Levien, Gradnauer70, agitați și incitați, susținuți de oameni ambițioși, nebuni și criminali însetați de putere împotriva poporului german.

---

68 Alfred Rosenberg a publicat o lucrare intitulată Das Verbrechen der Freimanrerei (1921), precum și Freimaurerische Weltpolitik im Lichte der kritischen Forschung (1929) în seria Nationsozialistische Bibliothek, vol.9.

69 Alldeutscher Verband a fost o organizație naționalistă germană fondată în 1891. În timpul Primului Război Mondial, asociația a promovat obiectivele expansioniste germane și, după război, l-a susținut pe generalul Erich Ludendorff (1865-1937) în afirmația sa că Germania fusese trădată („înjunghiată pe la spate”) în război de socialiști și democrați.

70 Hugo Haase (1863-1919) a fost un socialist evreu care a devenit președintele Socialdemokratische Partei Deutschlands (SPD), împreună cu germanul August Bebel, în 1911. El s-a declarat pacifist și a organizat un uriaș miting antirăzboi în iulie 1914. Wilhelm Dittmann (1874-1954) a fost un membru proeminent al SPD, condamnat la închisoare pentru participarea sa la greva muncitorilor din industria armamentului din Berlin, din februarie 1918. În timpul și după Revoluția din Noiembrie, care a urmat sfârșitului Primului Război Mondial, Dittmann a jucat un rol parlamentar activ ca membru al Partidului Social Democrat Independent din Germania (USPD). În 1933, după ascensiunea la putere a lui Hitler, Dittmann a fugit în Elveția. Oskar Cohn (1869-1934) a fost un politician evreu care a lucrat cu Karl Liebknecht, fondatorul Ligii Spartachiste, și a fost un sionist convins. El a fugit
la Paris în 1933. Rosa Luxemburg (1871-1919) a fost o marxistă evreică care a fondat, împreună cu Liebknecht, Liga Spartachistă, care a devenit în cele din urmă Partidul Comunist din Germania (KPD). Atât Luxemburg, cât și Liebknecht au fost asasinați de Freikorps în 1919. Emil Barth (1879-1941) s-a alăturat USPD în 1917 și a fost unul dintre cei șase membri ai Consiliului deputaților poporului (Rat der Volksbeauftragten), înființat în noiembrie 1918 după căderea monarhiei germane (ceilalți membri fiind Friedrich Ebert, Philipp Scheidemann și Otto Landsberg din SPD și Haase și Dittman din USPD).
Alexander Parvus (născut Israel Helfand) (1867-1924) a fost un evreu din ghetou din Belarus care a jucat un rol esențial în punerea în aplicare a strategiei marxiste a unei „revoluții permanente” prin diversele sale contacte internaționale cu Rosa Luxemburg, Lenin, Troțki și...
Tinerii Turci. Max Levien (1885-1937) a fost un bolșevic evreu rus care a devenit cetățean german în 1913 și membru

Machine Translated by Google

În acest fel, națiunea germană s-a prăbușit în cele din urmă din interior. Steaua lui Iuda s-a ridicat roșie ca sângele. Ultima națiune care rezistase cu fermitate finanțelor internaționale și vrăjitoriei lor s-a prăbușit, și-a aruncat armele și s-a închinat în fața jugului înfricoșător al dictatului de la Versailles. Sângerând din cauza a o mie de răni, fără lider, nu neapărat din cauza expulzării prinților, căci tocmai aceștia eșuaseră complet ca lideri adevărați, națiunea germană a fost condusă de parlamentele și guvernele sale parlamentare cu sentința fatidică ce poate fi întotdeauna aplicată în astfel de momente, cu sintagma „Pentru a evita mai rău”, în sclavia dobânzii față de capitalul de împrumut.

al KPD (Partidul Comunist din Germania). În aprilie 1919, Levien a înființat Republica Sovietică Bavareză împreună cu un alt membru evreu rus al KPD, Eugen Levine (1883-1919). Dar acest experiment „sovietic” a fost înăbușit de președintele Friedrich Ebert, care a angajat Freikorps pentru a menține ordinea la München. Levine a fost arestat și executat de Freikorps în mai 1919, dar Levien a fugit în Austria și Uniunea Sovietică, unde a fost și el executat în 1937 în timpul Marii Epurări a lui Stalin.

Georg Gradnauer (1866-1946) a fost un membru evreu al SPD și a ocupat funcția de primul ministru-președinte al Saxoniei după abolirea Regatului Saxoniei. Socialist moderat, a încercat să-i înăbușe pe radicalii din Leipzig cu ajutorul Freikorps-ului, urmând exemplul lui Ebert din München. Acest lucru l-a costat electoral și a fost forțat să demisioneze în 1920.

Machine Translated by Google

Dictatul de la Versailles, Pactul Dawes și Planul Young

Scopul războiului mondial fusese atins: Germania, cea mai harnică și eficientă națiune a lumii, înlăturată ca și concurent pe piața mondială, copleșită militar, lipsită de lideri, sedusă și otrăvită de falsele doctrine marxiste, risipită moral și îngropată sub un munte de datorii pe care nu le va mai putea scoate niciodată de la sine, ci trebuia să servească pentru totdeauna ca sclav al dobânzii capitalului internațional.

Conform planului de plăți de la Londra, Germania a trebuit să recunoască un interes... purtând o datorie de 132 de miliarde de mărci de aur, iar la această datorie se adăugau și dobânzile.

Ar fi ridicol dacă nu ar fi atât de înfricoșător de serios și dacă dușmanii nu ar lua-o atât de fără milă, exact împotriva tuturor platitudinilor pacifiștilor, „dar nu va fi atât de rău", și „rațiunea va triumfa". Nu! Nu va triumfa! Iar finanțele internaționale vor face tot posibilul pentru a menține Germania în permanență în această sclavie a intereselor. Numai noi ne putem elibera.

Este tragedia profundă a națiunii germane că, oricât de eficientă ar fi în general în cercul său îngust de muncă, devine imediat nesigură atunci când își ridică privirea dincolo de limitele muncii zilnice și se află în fața marilor evenimente mondiale. Aici, germanul conștiincios și precis pierde orice măsură, devine un vizionar și un entuziast. „Profesorul german", care realizează lucruri remarcabile în specializarea sa, devine, confruntat cu lucrurile lumii, un obiect al ziarelor comice, de la uitarea umbrelei sale până la prolixitatea efervescentă a ideologilor; ofițerul german, încrezându-se în excelenta eficiență a trupelor sale, este înclinat să subestimeze imponderabilele spirituale de natură politică și puterea ideilor și, prin urmare, să pună la îndoială succesul final; funcționarul german tinde să se considere un șef al populației în loc să se considere un slujitor al întregului.

Așadar, vedem în toate aspectele, fie ele mari, fie ele mici, această trăsătură dezastruoasă a caracterului german: germanii sunt specialiști și visători. Individual mai eficienți și mai harnici în toate domeniile speciale decât orice alt popor, chiar complet capabili să se entuziasmeze pentru orice idee măreață și să-și dea viața pentru o idee cu un curaj eroic, dar mai puțin pricepuți în a vedea și a găsi soluția potrivită în cercul complex al problemelor economice și politice internaționale.

Reflectarea unei astfel de trăsături fundamentale de caracter la german în domeniul politic este atât de des regretata sa lipsă de sentiment național și incompetența sa politică. Germanului mediu îi lipsește într-o anumită măsură simțul comenzilor mari; prin urmare, el nu înțelege, în mare parte, că acele cifre ale datoriei sunt de fapt destinul său, că acele cifre, că recunoașterea acestei datorii și dorința și încercarea de a o plăti în bani și bunuri materiale, reprezintă motivul fundamental al întregii situații disperate a națiunii germane.

Cu atât mai puțin vede el, însă, că beneficiarii acestei obligații de plată germane nu sunt de fapt celelalte națiuni, ci exclusiv finanțele internaționale.

Pentru finanțele internaționale, însă, rambursarea împrumutului nu este în niciun fel importantă, ci doar obligația durabilă de plată a dobânzii. Acesta și numai acesta este motivul pentru care finanțele internaționale, care au alcătuit dictatul de la Versailles în părțile sale financiare, au stabilit suma de bază atât de mare de la început, încât o rambursare nu poate fi niciodată gândită, dar, chiar și într-o eventuală reducere a sumei de bază (în orice caz, doar cu o creștere simultană a ratei dobânzii), Germania va fi permanent ținută în sclavia dobânzii.

Machine Translated by Google

Impunerea acestei reguli privind dobânzile asupra săracilor noștri oameni harnici a fost scopul final al războiului mondial, acesta a fost scopul înaltei finanțe și acest obiectiv a fost pe deplin atins.

Clauzele relevante ale dictatului de la Versailles sunt atât de înspăimântătoare, arată atât de clar întreaga seriozitate și duritatea distructivă a acestei reguli a dobânzii care livrează tot ceea ce avem și pentru care muncim la îndemâna finanțelor internaționale, încât le citez în fragmente în cele ce urmează:

> Art. 231. Guvernele aliate și asociate declară, iar Germania recunoaște (!), că Germania și aliații săi sunt, în calitate de inițiatori (!), responsabili pentru toate pierderile și daunele pe care Aliații și guvernele asociate și membrii acestora le-au suferit ca urmare a războiului impus lor prin atacul Germaniei și al aliaților săi.

Deși se recunoaște destul de cinic în Art. 232 „că resursele Germaniei nu sunt suficiente pentru a asigura restituirea completă a tuturor acestor pierderi și daune”, se impune totuși obligația „ca toate aceste pierderi și daune să fie compensate”.

> Art. 233 prevede: „Întărimea daunelor va fi stabilită de Comisia de Reparații.”

> Art. 234 prevede: „Comisia de reparații va testa periodic capacitatea de plată a Germaniei... Dar nu poate renunța la nicio sumă fără aprobarea diferitelor guverne reprezentate în Comisie”.

> Art. 234 stabilește: „Germania va plăti înainte de stabilirea sumei finale a cererii de despăgubire ... 20 de miliarde de mărci în aur (în aur, mărfuri, nave, valori mobiliare sau în alte moduri)”

> Germania va emite, în plus, obligațiunile menționate la articolul 12c din anexa II.

Și acum vine, frumos ascunsă și aproape de sfârșit în această Anexă II Art. 12c din Secțiunea VIII a așa-numitului Tratat de Pace de la Versailles, strangularea financiar-politică a Germaniei. Acest Art. 12 spune în cele mai importante puncte ale sale următoarele:

> Comisia are toate puterile și exercită toate autoritățile care îi sunt garantate prin prezentul tratat.
>
> Comisia are, în general, cea mai cuprinzătoare putere de supraveghere și aplicare în ceea ce privește aspectele legate de reparații. Aceasta trebuie să respecte următoarele condiții și hotărâri:
>
> a) Fiecare parte din suma totală a creanțelor stabilite care nu este plătită în aur, nave, titluri de valoare sau bunuri sau în alt mod trebuie garantată de Germania în condițiile stabilite de Comisie prin transferul unei sume corespunzătoare în obligațiuni sau obligațiuni de orice fel, pentru a se efectua recunoașterea sumei datorate.
>
> b) Comisia va evalua periodic capacitatea de plată a Germaniei și va examina sistemul fiscal german (!), astfel încât, în primul rând, toate veniturile Germaniei, inclusiv veniturile stabilite pentru rambursarea dobânzilor și a datoriei aferente împrumuturilor sale interne, să fie utilizate de preferință (!) pentru plata sumelor pe care le datorează în temeiul titlului sau

Machine Translated by Google

despăgubiri și, în al doilea rând, pentru a obține certitudinea că sistemul fiscal german este exact (!) la fel de opresiv ca cel al oricărei alte puteri reprezentate în Comisie.

Acest paragraf este diabolic concentrat pe suprimarea durabilă a Germaniei, conține practic posibilitatea, cu referire la un mic stat tâlhar în care sunt decretate taxe nerestricționate, de a stipula pur și simplu impunerea acelorași taxe chiar și în Germania. Dar recunoaște, în același timp, cu o franchețe brutală, că până și celelalte națiuni ar trebui ținute în aceeași sclavie a datoriilor. Și acum vine infamul paragraf c.

c) Pentru a facilita și a realiza restabilirea vieții economice în țările aliate și asociate, Comisia va primi, conform prevederilor Art. 232, o primă plată din partea Germaniei ca garanție și recunoaștere a vinovăției sale, constând în obligațiuni către deținători, plătibile în aur, scutite de orice taxă sau impozit de orice fel (!) introdus sau care poate fi introdus de guvernele Reich-ului sau ale statelor germane. Aceste obligațiuni sunt emise în rate (!) și anume în trei rate, după cum se stabilește mai jos: 1. 20 de miliarde de mărci de aur vor fi plătite imediat. 2. 40 de miliarde de mărci de aur vor fi emise în obligațiuni care vor purta dobândă la o taxă suplimentară de 5% + 1% pentru amortizare începând cu 1926. 3. O obligație scrisă de a plăti încă 40 de miliarde de mărci de aur în obligațiuni, cu o dobândă de 5% ca acoperire, va fi emisă imediat.

Această clauză este nucleul întregului dictat de la Versailles. Știm că Londra Ultimatumul71 nu numai că a stabilit mai puține plăți, ci, dimpotrivă, a stabilit întreaga sumă la 132 de miliarde de mărci aur. Art. 16 declară apoi în mod expres: „Începând cu 1 mai 1921, guvernul german trebuie să plătească dobânzile aferente datoriei sale”. Rata dobânzii este stabilită la 5%.

Urmează articolul 17, care oferă o soluție pentru fiecare încălcare:

Art. 17. Dacă Germania va întârzia în îndeplinirea oricărei datorii pe care secțiunea anterioară a tratatului o impune, Comisia va informa imediat fiecare putere participantă despre această neîndeplinire a obligațiilor și va propune simultan măsurile care trebuie luate împotriva acesteia.

Și acum urmează una dintre cele mai scandaloase clauze ale întregului tratat:

Art. 18. Germania se angajează să nu interpreteze măsurile pe care Puterile Aliate și asociate sunt justificate (și ce nu ar fi justificat în ochii inamicilor?) să le adopte împotriva unei neconformări intenționate (!) din partea Germaniei drept tratament ostil (!). Aceste măsuri ar putea consta în interdicții la import și sancțiuni economice și financiare și, în general (!) în toate măsurile (!) care ar putea părea guvernelor implicate ca fiind impuse de circumstanțe.

Prin această clauză, firește, ușa și porțile sunt deschise oricărei terori, chiar și celei mai brutale, iar guvernul german a semnat în continuare în mod expres că nu poate lua în considerare nici măcar

71 După ce Comisia Interaliată pentru Reparații a stabilit, în ianuarie 1921, suma pe care Germania trebuia să o plătească drept reparații la 269 de miliarde de mărci aur, prim-ministrul britanic David Lloyd-George a prezentat, la 5 mai 1921, un ultimatum de șase zile ambasadorului german la Londra, prin care, dacă Germania nu recunoștea rambursarea a 132 de miliarde de mărci (un calcul oarecum diferit de cele 269 de miliarde din ianuarie), precum și celelalte prevederi ale Tratatului de la Versailles, Aliații urmau să ocupe regiunea Ruhr.

Machine Translated by Google

cea mai mare opresiune, uciderea germanilor, cele mai brutale expulzări, jafuri, distrugeri etc. „ca tratament ostil”!

Această transmitere scrisă a poporului german către un dușman crud, răzbunător și implacabil este, în plus, prevăzută pentru totdeauna, deoarece Art. 23 spune:

> Comisia va fi dizolvată atunci când Germania și aliații săi vor fi plătit toate sumele pe care le datorează pentru implementarea prezentului tratat sau conform deciziilor Comisiei și când toate aceste sume sau echivalentele lor vor fi distribuite puterilor participante.

Aceasta este sclavia eternă a dobânzii a Germaniei.

Poate că prietenii și dușmanii noștri politici vor înțelege acum ce trebuie înțeles prin sclavie bazată pe interese, poate că se va înțelege de ce ruperea acestei înfricoșătoare sclavii bazate pe interese se află în centrul revendicărilor noastre. Poate că se va înțelege și de ce, în cazul acestei revendicări, o chestiune internațională este de primă importanță. Pentru Germania este pur și simplu o chestiune de destin și chiar și pentru celelalte națiuni este cea mai decisivă chestiune pentru redresare.

Comparativ cu această chestiune internațională, toate celelalte chestiuni se scufundă în neant, căci fără ruperea sclaviei dobânzii, o ascensiune a națiunilor productive nu este în general posibilă. Dacă sclavia dobânzii inițiată acum este menținută, zeul Mamona ar fi urcat pe tron. Dumnezeu este mort, sufletele națiunilor mor, o harababură umană umple lumea, ca sclavi ai dobânzii ai finanțelor internaționale. Banii conduc lumea.

Reglementările dictatului de la Versailles au fost puncte esențiale înlocuite în 1924 de Pactul Dawes. Acum, după temerile de inflație, jefuirea Germaniei urma să continue „pe o fundație mai solidă”. Înalta finanță a permis emiterea de asigurări de tot felul, printre care cele mai semnificative și de anvergură trebuie menționate: deznaționalizarea Reichsbank și a căilor ferate ale Reich-ului. În ciuda tuturor profețiilor despre „norul de argint”, economia germană a continuat să se prăbușească, imposibilitatea plăților conform Pactului Dawes fiind în cele din urmă percepută chiar și de sadiștii orbiți ai implementării. Planul Young a intrat în locul Pactului Dawes. Acesta trebuia să aducă „ușurințe”. Acum a venit sfârșitul.

vino.

Volumul 7 al Bibliotecii Național-Socialiste (Preț 1,80 puncte) oferă cele mai precise informații, conținând o retipărire a textului original, împreună cu un comentariu critic cuprinzător. Volumul 13 al seriei actuale tratează principalele puncte ale Planului Young.

Machine Translated by Google

Economia împrumuturilor

„Dacă statul are nevoie de bani, trebuie să împrumute acești bani de la acei cetățeni care au mai mulți decât pot folosi ei înșiși. Bineînțeles că trebuie să plătească dobândă pentru restituirea acestor bani, altfel nu va primi banii, având deja destule dificultăți în a-și achita împrumuturile."

Această formulare a fost folosită de fostul ministru socialist Dr. David72 cu mine într-o discuție la Berlin. Am plasat această formulare aici în mod intenționat, deoarece reflectă într-un mod exemplar modul de gândire capitalist de dobândă al epocii noastre; faptul că el era, dintre toate, marxist conferă întregului ansamblu o atracție specială.

Acum știu din sute de discuții și prelegeri că formularea de mai sus este derivată atât de mult din lumea actuală a ideilor capitaliste bazate pe dobândă, încât aproape nimeni nu ar simți falsitatea acestei explicații a economiei statului bazate pe dobândă și datorii, darămite să găsească un răspuns corect la aceasta.

Aceasta are un motiv psihologic foarte simplu, și anume că explicația de mai sus se aplică acoperirii nevoilor monetare ale unui om privat în cadrul formei economiei capitaliste bazate pe dobândă.

Pentru omul privat individual, ca și pentru economia privată în general, este adevărată propoziția: „Dacă cineva are nevoie de bani, trebuie să împrumute acești bani cu dobândă de la cei care posedă mai mulți bani decât pot folosi ei înșiși".

Dar trebuie într-adevăr să evităm să răspundem la întrebările economiei financiare naționale dintr-un punct de vedere capitalist privat, ci dintr-un punct de vedere politic. Adică ar fi într-adevăr o mare nenorocire dacă am transfera pur și simplu, fără nicio îndoială, acest mod de gândire economic privat asupra economiei naționale.

Statul, cu instrumentele sale de putere, puterea sa suverană, nu trebuie într-adevăr echivalată cu vreun om privat oarecare. Statul posedă trei posibilități puternice prin care, în virtutea suveranității sale, își poate acoperi nevoile pentru îndeplinirea sarcinilor sale. Acestea sunt suveranitatea sa în materie de servicii, suveranitatea sa monetară și suveranitatea sa financiară.

Prin suveranitate a serviciului trebuie înțeles dreptul suveran al statului de a-și chema cetățenii la servicii gratuite. Această suveranitate a statului asupra individului se dezvăluie în cea mai puternică amploare în serviciul militar obligatoriu și cu atât mai mult în serviciul de război. Confruntate cu cerințele pe care statul le poate cere cetățenilor săi în timp de război, toate considerațiile private trebuie să se retragă. Familie, profesie, afaceri și câștiguri, totul trebuie să tacă atunci când statul își cheamă fiii la drapel. Dar statul își poate chema cetățenii nu numai la serviciul de război, ci îi poate chema chiar și la mari întreprinderi economice, ne amintim de legea serviciului auxiliar care, din păcate, spre deosebire de serviciul militar, prevedea o plată mare și în continuă creștere pentru serviciile prestate, astfel încât în curând s-a născut o ruptură adâncă între soldații de pe front, care trebuiau să-și ofere viața zilnic pentru patrie - fără plată - și cei care erau angajați, în patrie, protejați în spatele frontului, cu un salariu mare. În treacăt, pot fi amintite și performanțele puternice ale altor națiuni care se bazau pe obligații de serviciu: ne amintim de construirea Zidului Chinezesc, de înconjurarea orașelor noastre medievale.

Practic, prin urmare, ar fi complet în sfera suveranității statului să

Eduard David (1863-1930) a fost ministru de interne în Republica de la Weimar din iunie până în octombrie 1919.

Machine Translated by Google

reînvie și extinde vechile servicii de mână și echipă73 și să rezolve cu acestea sarcini economice mari în acest fel pentru eliminarea forțelor existente.

Suveranitatea monetară a statului este o a doua sursă de putere din care statul își poate acoperi direct nevoile monetare. Nimeni nu contestă dreptul statului de a bate monede sau de a emite bilete de trezorerie, ba chiar, dincolo de asta, statul, în virtutea suveranității sale, a produs bani din orice sursă posibilă. Din cupru, nichel, fier, porțelan, aluminiu și, mai presus de toate, din hârtie. Trebuie doar să amintesc de vremea când guvernul nostru Reich a considerat justificat să emită zilnic 100.000.000.000.000 de mărci și din ce în ce mai mulți bani de hârtie noi. Nu vom intra în detalii aici în chestiunea dacă acest lucru era corect și acceptabil, trebuie doar să afirmăm aici că statul își poate acoperi efectiv nevoile în virtutea suveranității sale monetare și că nu este obligat „să împrumute bani cu dobândă de la acei cetățeni ai săi care au mai mulți bani decât pot folosi ei înșiși”.

Suveranitatea financiară sau suveranitatea fiscală a statului nu va putea fi contestată de nimeni, iar cine ar contesta acest lucru și ar încerca să-l conducă practic ca individ ar putea simți autoritatea statului sub forma executorului judecătoresc. Suveranitatea financiară sau fiscală a statului, adică dreptul statului de a apela la cetățenii săi la servicii financiare, este la fel de evidentă și de veche ca structurile statale. Această formă este, de asemenea, cea mai naturală și sănătoasă, chiar dacă în acest domeniu a fost rezervată timpurilor noastre transformarea sensului rațional al impozitării într-un nonsens complet și transformarea sistemului fiscal într-un mijloc pentru jefuirea totală a poporului în favoarea puterilor financiare supranaționale. Chiar și aici nu ar trebui să ne preocupe în continuare problema permisibilității impozitelor, ci doar faptul că statul este foarte bine capabil să-și acopere nevoile bănești prin intermediul impozitelor, deci, din nou, printr-o cale care nu este deschisă economiei private, dar care înlătură absolut din partea statului necesitatea de a-și acoperi nevoile bănești prin adoptarea unei obligații de plată a dobânzii către capitaliști.

Desigur, statul, ca orice om privat, are în mod natural posibilitatea suplimentară de a-și acoperi nevoile prin contractarea de datorii. Dar aceasta este deja pentru omul privat o sabie cu două tăișuri; pentru stat, însă, este, ca să ne exprimăm într-o germană simplă și corectă, cel mai stupid lucru pe care îl poate face în general. Dar nu este doar cel mai stupid lucru, ci este de-a dreptul criminal în raport cu misiunea statului de protector al intereselor comune.

Economia de împrumut a statelor a ruinat practic statele și le-a livrat în mâinile finanțelor internaționale, a livrat bogăția națiunilor puterilor financiare, iar astăzi împrumuturile de stat sunt înfricoșătoarea lipitoare de care națiunile nu sunt capabile să se elibereze și prin care se vor prăbuși neputincioase dacă nu vom pune capăt hotărât acestei fantome prin ruperea sclaviei dobânzii.

Cu aceasta ne aflăm în mijlocul domeniului politicii financiare naționale, deci într-un domeniu în care germanul obișnuit nu se simte deloc acasă. Ce ar trebui să facem acum cu toate numerele numeroase și mari? Cetățeanul obișnuit de stat nu citește, în general, dezbaterile bugetare și are un respect atât de religios pentru căile secrete și căile înșelătoare ale artei financiare, încât ar dori cel mai mult să fie complet scutit de aceste lucruri. În inconștient, acest lucru este cu siguranță legat și de faptul că fiecare individ poartă în sine un sentiment atât de slab pentru suveranitatea fiscală a statului și nimeni nu dorește să i se amintească de numere. Abia atunci când documentele fiscale zboară în casa lui, omul modern observă că aceste lucruri îl preocupă de fapt considerabil și că este întotdeauna victima oricărui fel de politici financiare naționale false.

73 Serviciile agricole, fie manuale, fie cu animale, cerute fermierilor de către stăpânii lor în Evul Mediu

Machine Translated by Google

Este extrem de remarcabil faptul că, în esență, aspectele politicii financiare naționale nu sunt deloc atât de opace și misterioase pe cât par la prima vedere, ci, dimpotrivă, sunt atât de clare și simple încât pot fi înțelese de orice persoană obișnuită, cel puțin în linii mari.

Prin urmare, nu sunt necesare mari explicații constituționale pentru a demonstra că statul posedă foarte bine posibilitățile descrise pentru a-și acoperi necesarul de bani, deoarece toată lumea știe și a experimentat în propria viață care este natura suveranității statului în materie de servicii și fiecare primește zilnic în mână bancnotele emise de stat, iar nimeni nu este scutit de impozit. Ar fi, prin urmare, cel mai natural lucru din lume dacă statul și-ar acoperi necesarul de bani exclusiv în aceste trei moduri.

Pentru omul particular însă, aceste trei căi nu sunt deschise, căci nici nu ar putea apela cu succes la vecinul său pentru a munci sau a percepe impozite și nici nu ar fi în siguranță dacă ar încerca să tipărească bani pe cont propriu și să-i pună în circulație. Pentru el, există într-adevăr calea de a contracta datorii cu dobândă doar dacă crede deja absolut că poate deveni fericit doar cu banii altora și nu poate evita contractarea de datorii.

Însă faptul că statul, în general, consideră drept drept singurul mijloc de a accepta împrumuturi cu dobândă – deci datorii – atunci când are nevoie de bani și își aplică celelalte drepturi suverane astăzi doar într-un mod ascuns pentru a colecta datoriile acumulate de la popor, acestea sunt condiții pentru care se caută în zadar o explicație rezonabilă. Într-adevăr, nu există o explicație rezonabilă pentru aceasta, ci doar faptul că întreaga noastră gândire, chiar și în chestiuni de politică financiară națională, este dirijată sau coruptă într-un mod capitalist privat. Cu o astfel de poluare generală a opiniei publice, astfel de explicații aparent logice pentru politica de împrumut a statului, așa cum am relatat, joacă un rol important, ba chiar extrem de important.

Evreul s-a dovedit a fi un maestru al psihagogiei chiar și în aceste chestiuni. În astfel de cazuri, este întotdeauna foarte greu să nu vorbim imediat, în general, despre corupția directă a oamenilor de stat responsabili, presupunerea este evidentă și totuși, în majoritatea cazurilor, nu a existat corupție, ci doar incertitudine în problemele sistemului financiar și de credit, miopie și automulțumire care au dus la faptul că administrațiile financiare de stat au căzut încet, dar sigur, într-un delir al împrumuturilor din care până acum nu văd nicio ieșire.

La această evoluție a circumstanțelor a contribuit în mod esențial faptul că la început s-a considerat inofensivă finanțarea prin împrumuturi a unor lucrări publice mari, cum ar fi construcția de căi ferate etc., care promiteau să genereze venituri. S-a decis în felul următor: Din veniturile căilor ferate sau ale căilor navigabile, dobânda poate fi acoperită imediat, atunci avem într-adevăr prețurile sub control. Cu resurse proprii, statul nu poate extrage dintr-o dată din trezoreria sa lucrări atât de mari, așa că acceptă cu bucurie ajutorul creditar oferit de bănci. Acest lucru elimină problema guvernului de a aproba noi impozite în parlamentul statului, resursele lichide ale statului nu sunt revendicate, iar căile ferate pot plăti cu ușurință dobânzile din excedente. Artele seducătoare ale capitalului de împrumut, care în sine nu poate face nimic cu banii dacă nu găsește pe cineva care să i-i ia și să-i plătească în plus dobândă, au reușit să transforme negrul în alb și să facă din stat însuși un colector de dobânzi pentru capitalul privat.

Chiar și cea mai simplă reflecție economică din partea unui guvern sau a unui parlament conștient de responsabilitatea sa ar fi trebuit să ducă la următoarea concluzie: dacă se construiesc căi ferate cu bani străini și trebuie să plătească pentru ele, an de an, doar o dobândă de 5%, cu tot ce este legat de acestea, se rambursează deja în 20 de ani întreaga sumă o singură dată, în 40 de ani.

Machine Translated by Google

De două ori deja au trecut ani și totuși aceeași datorie rămâne restantă. Aceste sume extraordinare, care depășesc de multe ori costurile inițiale de investiții, trebuie într-adevăr să fie colectate din nou indirect de la oameni, de la întreaga populație, care trebuie să plătească tarifele de transport feroviar crescute exact în funcție de aceste dobânzi. Un anunț unic adresat oamenilor privind o taxă feroviară mare este, sau ar fi fost, mai bine. Atunci aceste taxe ar fi fost, desigur, destul de opresive timp de câțiva ani, dar și nu mult mai mult, deoarece costurile de transport și căile ferate ar fi devenit foarte curând un activ cu adevărat lipsit de datorii al statului, care i-ar fi asigurat ulterior venituri anuale mari. Dar este vechea poveste că cineva preferă să taie coada câinelui bucățică cu bucățică pentru că se crede că ar fi mult mai puțin dureros pentru el. Firește, opusul este adevărat. Costurile de investiții ale unei astfel de întreprinderi naționale trebuie într-adevăr plătite de populație, dar dacă acestea sunt dezvoltate pe bază de împrumuturi, atunci inevitabil se adaugă, în plus, dobânzile care se ridică în decursul anilor la de multe ori datoria în sine. Prin urmare, este o prostie financiară pură să finanțezi astfel de lucrări publice prin împrumuturi. Deja aici putem indica ceea ce va salva statul din nebunia sa de împrumuturi: nimeni nu poate interzice statului, de exemplu pentru astfel de întreprinderi productive, să emită note de credit, note de credit de trezorerie de stat și să plătească pentru lucrările aferente. O astfel de creare de bani a statului, în cazurile în care nu poate exista deloc o problemă de inflație, deoarece există o nouă valoare și pentru noile jetoane, ar rezolva dintr-o dată toate dificultățile și ar elibera statul și poporul pentru totdeauna de datoria purtătoare de dobândă față de capitalul privat.

Va trebui să intrăm mai în detaliu în această problemă în altă parte. O administrație financiară pricepută ar trebui să fie capabilă să aranjeze lucrurile în așa fel încât astfel de lucrări mari să fie realizate din impozite speciale, împreună cu utilizarea altor surse de venit ale statului și doar cu o emisiune parțială de bancnote noi. Această posibilitate s-ar produce, desigur, într-o măsură considerabilă, numai dacă toate celelalte cheltuieli de stat, în special așa-numitele neproductive pentru administrație, administrarea justiției, educație etc., ar putea fi acoperite din excedentele întreprinderilor comerciale ale statului.

Având în vedere actuala economie deficitară frenetică a căilor ferate, poștei etc., acest lucru poate părea o ironie și totuși nu eram atât de departe de astfel de posibilități, așa cum am arătat deja în 1919 în prima mea publicație din Süddeutsche Monatshefte (februarie), „Acum ce?”, sub titlul „Mijloacele radicale”. Doar obligația statului de a plăti dobândă față de capitalul privat ne-a separat de această condiție ideală a unei economii financiare naționale. Iluzia deja existentă la acea vreme, că statul, atunci când are nevoie de bani, trebuie pur și simplu să injecteze bani în el însuși cu dobândă, a împiedicat acest lucru.

Este clar, și toată lumea ar fi trebuit să poată urmări explicațiile mele, că statul nu este în niciun fel orientat către monedă străină, deci către acumularea de datorii, atunci când dorește să întreprindă ceva, că, de exemplu, ar putea cere muncă și servicii în echipă și că, în cele din urmă, ar fi, fără îndoială, justificat să emită note de credit ale trezoreriei statului pentru astfel de scopuri, pentru a institui aceste lucrări cu ele fără a împovăra populația. O astfel de procedură ar avea enormul avantaj de a elibera astfel de lucrări de la bun început de orice obligație de dobândă și taxă; lucrările ar deveni imediat proprietate de stat liberă și fără datorii. Din veniturile lucrărilor, bonurile emise de trezorerie de stat ar putea fi într-adevăr răscumpărate și distruse într-un timp scurt; produsele unor astfel de lucrări, sau prețurile transportului de mărfuri și pasageri, ar putea fi reduse considerabil. Astfel, cele mai mari servicii ar putea fi prestate, în general, întregii economii naționale, statul ar fi putut obține surse de venituri destul de semnificative, care ar fi fost de cel mai mare folos întregii comunități naționale și ar fi făcut, de asemenea, statul însuși complet independent de înalta finanță. Dar ar fi trebuit, de asemenea, să fie...

Machine Translated by Google

deci. Căci statul este stăpânul sistemului financiar și nu al înaltei finanțe, adică așa va fi și în statul național-socialist al viitorului.

A fost într-adevăr o fraudă psihoagică faptul că băncile au reușit să împiedice astfel de procese de gândire evidente și evidente, care – odată exprimate – nu mai pot fi contrazise, și să deruteze statul și economia cu propoziția citată mai sus și să le înrobească capitalului, aflându-se în sclavia dobânzii.

Știu că, deși aceste lucruri sunt acum clare ca lumina zilei, mulți dintre cititorii mei tot nu au încredere în înțelegerea lor umană sănătoasă și pur și simplu nu vor să creadă cum a putut fi posibilă o astfel de absurditate și ar presupune mai degrabă: „Nu poate fi adevărat, oamenii noștri de stat nu au putut fi atât de proști - dar pur și simplu nu pot judeca acest lucru”. Această mărturisire a lipsei de judecată cu privire la o incompetență atât de evidentă a statului în chestiuni de politică financiară este în contradicție dublă cu critica și denigrarea altfel promptă la adresa măsurilor statului și cu faptul că este vorba aici de chestiuni care lovesc fiecare individ cel mai acut în portofel.

Acestor oameni aș dori să le las spre analiză un alt punct de vedere, care este
legate de metoda de aprobare a creditelor prin parlamentul provincial sau al Reich-ului.

Astfel de sarcini statale mari sunt într-adevăr deliberate temeinic în parlamente. După lungi dezbateri, creditele sunt în sfârșit „aprobate”. Cetățeanul-stat obișnuit crede acum că totul este în ordine și că statul, care este într-adevăr un tip atât de bogat și puternic, posedă deja milioanele aprobate. Persoanele destul de inteligente se vor scărpina probabil în spatele urechii și își vor spune: „Asta înseamnă din nou taxe noi”. Dar cred că pot susține cu îndrăzneală că, în afară de cei inițiați - cărora nu trebuie să le aparțină nici reprezentanții, nici miniștrii, poate că cel mult unul dintre ei își dă seama de faptul că această aprobare a unui credit mare în parlamentul provincial sau al
, Reich-ului nu înseamnă nimic altceva decât permisiunea de a-și împrumuta acest „credit” cu dobândă într-un alt mod. Această „aprobare a creditului prin parlament” împuternicește astfel doar ministrul în cauză să obțină acest credit cu dobândă la marile bănci. În acest fel, „aprobarea creditului prin parlament” devine în mod natural o farsă, o comedie, pentru că întreaga populație - care trebuie în cele din urmă să plătească capital și dobânzi - nu era în măsură să furnizeze cu adevărat „creditul”, nu, acesta trebuia mai întâi creat prin capital mare de împrumut.

Singurul lucru logic și firesc ar fi, într-adevăr, ca, în cazul aprobării unui credit prin parlament, simultan și automat să existe și o aprobare, ca acum banca de stat să plătească sau să autorizeze sumele aprobate pe baza ordinelor de plată emise de autoritățile de implementare către antreprenorii în cauză.

Creditele sunt aprobate, pentru moneda necesară trebuie făcut ceva; prin urmare, este lipsit de sens dacă – așa cum este acum obișnuit – trebuie mai întâi emis un împrumut și apoi creditele tocmai „aprobate” sunt, într-un fel, acordate a doua oară de către capitaliști.

Acum, se poate susține că surplusul de bani de la stat este retras tocmai în acest mod și că acest lucru trebuie să aibă o influență benefică asupra situației financiare generale a țării, că astfel o astfel de gestionare a creditelor va funcționa într-un mod care reduce inflația. Dar, firește, acest lucru nu este în niciun caz adevărat și, într-adevăr, din motive care nu pot fi contestate de niciun expert bancar. Se poate admite că o parte mult mai mică din astfel de trate și plăți ale unor astfel de împrumuturi este plătită în numerar, este vorba aici despre cercul de mici economisitori care ajung la bancă cu astfel de trate, care au economisit câteva sute sau mii de mărci pe care ar dori acum să le investească într-un certificat de dobândă, într-o astfel de hârtie magică din care trebuie să decupezi doar o bucată în fiecare an pentru a fi plătit o anumită sumă fără ca certificatul să devină astfel mai puțin valoros. Dar banii care intră în bancă în acest mod sunt destul de...

Machine Translated by Google

neglijabil. În plus, băncile la care sunt depuse astfel de sume nu transferă deloc aceste sume în numerar către trezoreria statului, ci transferul acestor sume în ordin se efectuează exclusiv prin transfer sau compensare.

Însă toate împrumuturile mai mari de acest gen sunt efectuate de capitaliști încă de la început, în băncile lor, prin transfer fără numerar sau prin procesul tranzacțiilor bancare.
etc.

În realitate, așadar, statul nu primește numerar și, dacă îl primește, trebuie să-l dea imediat pentru executarea lucrărilor sale. Acest presupus avantaj nu există, așadar. Dimpotrivă, rezultă: statul, după cum știm, emite pentru sume împrumutate așa-numitele certificate de garanție sau obligațiuni. Aceste obligațiuni ale statului sunt hârtii tipărite fin, sau nu atât de fin, care conțin un instrument de creanță dotat cu toate garanțiile statului asupra sumelor primite și, în plus, determinările necesare ale datelor de plată a dobânzilor și, pe propriile cupoane, cupoanele pe baza cărora statul se angajează să plătească trimestrial, semestrial sau anual dobânzile pentru sumele înscrise în cupoane.

În plus, la această foaie de cupoane se adaugă un alt așa-numit certificat de reînnoire (talon), care dă dreptul proprietarului la primirea unei noi foi de cupoane dacă prima a expirat după un anumit număr de ani.

Acum, un astfel de certificat de garanție emis de stat, pentru care statul este răspunzător cu întreaga sa avere pentru capital și dobândă, înseamnă cu siguranță capacitate de cumpărare în mâinile proprietarului. Proprietarul unor astfel de certificate de stat poate într-adevăr să cumpere ceva pentru sine cu aceste certificate în orice moment, fie că le oferă direct drept plată, fie că le vinde mai întâi la bursă sau la banca sa și apoi plătește numerar cu veniturile.

Acum, nu există nicio îndoială că emiterea de noi certificate de valoare de către stat înseamnă crearea unei capacități de cumpărare suplimentare – dacă acest lucru este corect sau justificat nu ne interesează aici în acest moment –, exact același lucru s-ar întâmpla dacă, de exemplu, statul ar tipări noi monede de hârtie. Diferența ar consta în faptul că, într-un caz, se produc certificate de valoare care împovărează statul, pe lângă datorie, cu o obligație de dobândă durabilă, în timp ce, în cazul noii emisiuni de monede de hârtie, o obligație de dobândă nu intră deloc în considerare. Prin urmare, vedem deja acum că ultima formă ar fi, în orice caz, mai favorabilă pentru stat și popor.

Însă acum, dacă urmărim mai departe metoda unor astfel de finanțări, reiese că o finanțare directă a operelor mari de stat, cu evitarea rutei împrumutului, dezvăluie și alte avantaje uriașe.

Am văzut că forma adoptată în prezent de finanțare a lucrărilor de stat duce la crearea unei capacități de cumpărare suplimentare, reprezentată de emiterea de noi certificate de securitate. În acest caz, în mod firesc, toate sumele noilor împrumuturi vor și trebuie acordate simultan, chiar dacă căile ferate, căile navigabile etc. care urmează să fie construite sunt abia în stadiul de construcție și încă nu reprezintă nicio valoare reală demnă de menționat.

Dacă se trece la finanțarea unor astfel de lucrări de stat mari în modul propus de mine, atunci costurile enorme de publicitate pentru împrumut dispar mai întâi. Ne putem aminti ce sume enorme sunt devorate doar de licitațiile din ziare. În plus, procentele care sunt acordate băncilor și altor instituții de credit de la început dispar. Chiar și acestea sunt, din nou, milioane. În plus, se tinde să se emită împrumuturi sub valoarea nominală, cu alte cuvinte, pentru o obligațiune de 1000 de mărci trebuie plătite doar 970 de mărci în plus sau în minus de către cumpărătorul acestor certificate și totuși el primește suma integrală cu dobândă. Chiar și acestea sunt pierderi care de la început...

Machine Translated by Google

devin poveri pentru stat sau întreprindere și în favoarea capitalistului. Într-adevăr, se tinde să se „decoreze” astfel de împrumuturi cu alte atracții, cum se spune la bursă, oferind în perspectivă beneficii suplimentare speciale, care pot include chiar și o scutire de impozite. Îmi amintesc aici de împrumutul cu prime miniere care a prezentat cele mai fantastice astfel de atracții la care s-a coborât vreodată un stat. Diavolul loteriei și al jocurilor de noroc a fost pus în slujba reclamei la împrumuturi, prin faptul că se promitea plătirea de câștiguri de milioane la un număr foarte mare de obligațiuni de 1000 de mărci; în plus, se asigurau așa-numitele plăți bonus și, în plus, se anunța o rată a dobânzii de 5%, care era însă acoperită de clauze și, în plus, în cazul unei serii de impozite, împrumutul cu prime de economii era scutit de orice impozit! De unde se dorea să se obțină sumele enorme pentru a plăti aceste prime și beneficii, aceste câștiguri fabuloase la loterie, nimeni nu se gândea – chiar dacă trebuia să fie clar pentru orice om serios și perspicace că toate aceste sume ar trebui retrase din nou din buzunarele poporului. Căci sumele primite atunci au fost folosite imediat pentru cele mai urgente cheltuieli. Toate acestea sunt crime politice financiare împotriva poporului, în care nu trebuie decât să ne mirăm de insolența desăvârșită cu care sunt puse în scenă.

Dacă, așadar, nu se alege deloc calea împrumutului, ci direct calea creării directe de monedă, atunci toate aceste poveri grele și nedrepte ale bugetului de stat ar fi eliminate – nici măcar nu ar trebui să se strângă sumele necesare dintr-o dată în bani de hârtie noi, ci acest lucru s-ar putea întâmpla destul de lent, pe măsură ce chiar și noile lucrări avansează. Acest lucru ar avea un avantaj enorm suplimentar că nu s-ar putea pune problema emiterii de bani neacoperiți, deoarece banii noi vor fi dați doar atunci când o altă secțiune considerabilă a lucrărilor va fi finalizată. Am avea de-a face aici cu o monedă complet acoperită de valori reale, deci cu o monedă stabilă, cu o monedă care este compensată de atâtea ore de muncă efectuată.
Însă chiar și această formă de emisiune succesivă de monedă nouă pentru construcții, care pare deja mult mai favorabilă, nu este în niciun caz pasul final. Căci nu se va dovedi deloc necesar să se pună în circulație o sumă de bani echivalentă cu lucrările nou create, deoarece bancnotele nou emise se întorc într-adevăr în trezoreria publică a statului; ele pot fi astfel emise din nou fără a fi nevoie să fie puse în circulație noi serii. Și acum să mergem cu un pas mai departe, adică să declarăm emisiunea propriei monede noi pentru astfel de opere speciale de stat...
sarcini ca fiind în sine fundamental deloc necesare, chiar dacă am putea explica foarte bine permisiunea și, mai ales, claritatea procesului de finanțare în emiterea de bani proprii pentru construcții și am dori să aderăm la acesta în anumite scopuri.

Acest ultim pas este finanțarea completă fără numerar a unor astfel de sarcini de stat. Este, așa cum s-a arătat deja mai sus, eronat să presupunem că statul ar primi, prin intermediul împrumutului, numerar cu care ar putea plăti antreprenorul și lucrătorii din construcțiile de căi ferate sau centrale electrice. Cu toate acestea, antreprenorii vor trebui să retragă săptămânal din băncile lor sumele necesare pentru plata muncii lor în numerar. Băncile, la rândul lor, trebuie să acopere aceste cereri extraordinar de mari asupra acțiunilor lor proprii încă o dată de la băncile centrale sau de la Reichsbank etc. Acum, în vremuri normale, întreaga lichiditate existentă este deja suficientă pe deplin pentru plățile salariale săptămânale ale întregii forțe de muncă și este fundamental indiferent dacă temporar, de exemplu, forțe de muncă mai mari sunt concentrate într-un singur loc în construcția centralei electrice bavareze Walchensee, deoarece, dacă nu ar fi angajate acolo, chiar și atunci când sunt distribuite în alte întreprinderi, ar trebui să aștepte și să primească plățile salariale săptămânale sau să primească bani prin intermediul asigurării de șomaj. Aceasta înseamnă că este o sarcină destul de generală a statului să se ocupe de nevoia totală de mijloace de plată pentru întreaga economie națională.

Machine Translated by Google

economie, indiferent dacă forță de muncă mai mare este angajată temporar într-un singur loc pentru executarea unor lucrări mari de stat sau nu.

Furnizarea de mijloace de plată pentru plățile salariale și implementarea celorlalte transferuri fără numerar către antreprenori sunt sarcini ale tranzacțiilor de plată și nu au nicio legătură cauzală cu situația creditului.

Ar fi așadar cel mai evident și firesc lucru ca odată cu aprobarea creditului pentru unele lucrări mari de stat prin reprezentarea legală a întregii populații să fie legată, în același timp, și de autorizarea ca banca de stat să poată, pe baza acestor credite aprobate, să efectueze plățile necesare. Evident, în mod normal - adică aceste plăți se efectuează numai atunci când diferitele autorități de stat contractate (departamente agricole, departamente de inginerie stradală și fluvială, secții de construcții de căi ferate, departamente speciale pentru scopuri speciale etc.) au examinat sumele de plată solicitate de antreprenori și, în conformitate cu regulamentele și contractul, au autorizat plata.

Întreaga escrocherie cu împrumuturi care este aruncată în discuție – căci nu este altceva decât forma modernă de înșelare a unei națiuni – este complet inutilă și doar dăunătoare.

Machine Translated by Google

Corporația Reichsbank

Reichsbank nu este, așa cum ar putea crede orice cetățean de stat credul, de fapt o bancă de stat, ci o societate pe acțiuni. Prin urmare, Reichsbank nu este în niciun caz o instituție de stat, chiar dacă statul a avut, până în iunie 1922, când a fost complet „autonomizat" la cerințele Antantei, anumite drepturi de reglementare. Chiar și funcționarii băncii erau numiți și plătiți de Reich, dar consiliul consultativ era compus exclusiv din reprezentanți ai lumii marilor bănci și ai evreimii internaționale - cele două reprezintă același cerc de oameni.

Încă de la înființarea sa, în 1873, primul consiliu consultativ a înregistrat printre cei aproximativ 15 membri următoarele nume: Baronul Rothschild, Consilier Privat al Comerțului Bleichröder, Consilier Privat al Comerțului Mendelssohn, Theodor Plaut, Consilier Privat al Comerțului Oppenheimer, Consilier Privat al Comerțului Warschauer și Consilier Privat al Comerțului Zwicker, Consilier al Comerțului Stern, Consilier al Comerțului Gelpke; deci unsprezece evrei de talie înaltă de rasă pură și, drept decorație, încă patru domni cu nume germane.

A fost din nou o mutare inteligentă de șah cu care bancherul care îl sfătuia pe Bismarck, Bleichröder, i-a recomandat vechiului cancelar al Reichsbank ca Reichsbank să nu fie dezvoltată ca o instituție pură de stat, deoarece astfel nu ar putea fi însușită de inamic în caz de război pe baza securității proprietății private recunoscute la nivel internațional, în timp ce, ca bancă pură de stat, ar fi imediat expusă atacului inamicului.

În realitate, evreul abil, împreună cu ceilalți mari finanțatori, își dorea, în mod firesc, doar să aducă în sfera sa de putere principala instituție financiară a Reichului. Domnii au reușit și în acest sens, iar Reichul a renunțat astfel complet la unul dintre cele mai importante domenii ale suveranității sale monetare - dreptul său de a emite bancnote.

Reichsbank ocupă astăzi o poziție cu totul specială în sistemul financiar al Reich-ului german, o poziție despre care chiar și cei mai puțin importanți oameni sunt conștienți chiar și astăzi, în ceea ce privește consecințele sale îngrozitoare pentru stat și popor.

Sarcina unei investigații individuale trebuie să fie aceea de a examina cu precizie în ce fel marile bănci au folosit în mod abuziv influența lor decisivă asupra Reichsbank, încă de la înființarea acesteia, în scopuri egoiste.

Atâta timp cât Bismarck a fost în funcție, viziunea sa de om de stat și respectul pentru el au ținut hienele bursei sub control; o singură dată în întreaga istorie a Reichsbank a folosit Bismarck veto-ul cancelarului prevăzut de legea Reichsbank, și anume atunci când a interzis acceptarea acțiunilor rusești. Astăzi, Reichsbank a fost declarată complet independentă, sub presiunea prietenoasă a bancherilor internaționali, așa cum am menționat deja la început. Prin urmare, guvernul Reichsbank nu mai are nicio posibilitate de a acționa într-un mod decisiv asupra conducerii afacerilor.

Sclavia dobânzii a națiunilor înseamnă dominația băncilor și a bursei de valori. Ruperea sclaviei dobânzii este de departe cea mai mare sarcină a național-socialismului.

Tot ce se întâmplă astăzi în stat și în economie – totul devine o cerere de dobândă a capitalului mare pentru munca productivă. Dacă se construiește o cale ferată, rezultă un împrumut din aceasta, dacă se poartă un război, rezultă împrumuturi de război, dacă se dezvoltă resurse naturale sau hidroenergia, rezultă împrumuturi hidroenergetice, dacă se extinde o fabrică, se emit noi acțiuni, dacă se înființează o nouă întreprindere, se alege o formă de societate capitalistă de dobândă care permite ca munca și riscul să treacă la antreprenori și partea leului din profituri la finanțatori. Dacă nu se mai procedează prin împrumuturi, mult mai simplu și mai...

Machine Translated by Google

Se alege o metodă extinsă de tipărire a banilor, ca în timpul inflației din 1923, care, de asemenea, adună cele mai mari dobânzi pentru marele capital. Așa cum este cazul regelui Midas din saga, pentru care tot ce atingea se transforma în aur, tot așa astăzi tot ce se întâmplă se transformă în titluri de valoare purtătoare de dobândă.

Din păcate, bancherii mondiali au o poftă de mâncare al naibii de bună, iar valorile mobiliare sunt într-adevăr mâncarea lor preferată, ceea ce, evident, li se potrivește de minune. Nu ne putem baza pe faptul că vor flămânzi, precum regele Midas, pentru care, după cum se știe, chiar și mâncarea din gura lui se transforma în aur. Dimpotrivă, muncitorii vor flămânzi mai întâi decât baronii dobânzilor.

De asemenea, nu se gândesc deloc să renunțe la domnia lor sau să o atenueze, așa că această regulă a dobânzii trebuie încălcată.

Acum trebuie să evidențiem un al treilea aspect care va completa și rotunji imaginea exploatării capitaliste bazate pe dobândă chiar și pentru nespecialiști, și anume inflația.

Machine Translated by Google

Inflație

Inflația este expresia clar vizibilă a mizeriei noastre politice financiare. Inflația afectează pe toți – pe toți cei care trebuie să-și câștige existența – cu o severitate înspăimântătoare.

Dar de unde vine inflația? La această întrebare se pot auzi o mulțime de explicații care sunt parțial preluate din punctul de vedere îngust al persoanei care răspunde, parțial din dicționarul de sloganuri demagogice și parțial indică cauze parțiale reale, fără a atinge însă corect cauza motivatoare ultimă. Când auzim aceste cauze ale inflației identificate de diferitele partide, în curând nu mai există ordine socială și nicio profesie care să nu fie desemnată de o parte drept cauza inflației.

Pentru cei care au urmărit explicațiile cărții despre sclavia dobânzii, răspunsul nu este greu de găsit. Vina inițială pentru inflație este purtată de obligația de dobândă a muncii față de capital.

Dobândă – impozit – inflație, așa se desfășoară lanțul logic care, pornind de la Promisiunea dezastruoasă și absurdă a dobânzii din partea statului impune consecința că statul trebuie să extragă obligațiile de dobândă acceptate de la popor prin impozite; impozitele, și într-adevăr impozitele de toate tipurile, directe și indirecte, precum și cele mai inacceptabile impozite indirecte, cele aferente emisiunii de bancnote neacoperite, trag apoi după ele inflația. În acest fel, se continuă într-un ciclu etern, căci inflația condiționează cheltuieli din ce în ce mai mari ale statului, pe care acesta, prins în nebunia împrumuturilor, crede mereu că le poate acoperi doar prin acceptarea de noi datorii, aceste noi datorii purtând în sine noi dobânzi, noile dobânzi fac necesare noi impozite, legislația fiscală eșuează treptat complet, căci, în cazul unor astfel de prăbușiri monetare, toate veniturile fiscale rămân mult în urma devalorizării monedei și acum statul se predă fără rezistență bolșevismului financiar al tipografiei monetare, așa cum am experimentat îngrozitor în inflația din 1923.

Primele mele lucrări polemice au fost dedicate în primul rând descoperirii acestor conexiuni. În Manifestul pentru ruperea sclaviei dobânzii74, am dezvoltat în linii mari semnificația generală a problemei dobânzii, în falimentul statului: În soluție, am dezvăluit în mod specific prostia sistemului de împrumuturi de stat și am subliniat nenumăratele legi fiscale care scumpeau mijloacele de trai ale maselor largi, ale căror producții trebuiau folosite în întregime pentru serviciul dobânzii. În lucrarea „Iminenta grevă fiscală”, odată cu noul avalanș de legi fiscale din 1920 și 1921, precum și cu bugetul Reichsbudget pentru 1918, s-a oferit dovada concludentă că întreaga administrație financiară a Reich-ului și a statelor este complet legată de serviciul dobânzii pentru capitalul mare de împrumut. În ultima carte, însă, este deja indicată calea către o inversare a acestor circumstanțe complet sordide cu un exemplu destul de palpabil.

Este destul de evident că, prin inundarea unei economii naționale cu bani de hârtie, puterea de cumpărare a acestor bani de hârtie trebuie să scadă constant.

Întrucât banii, în caracterul lor cel mai profund, așa cum am recunoscut, sunt o dovadă a muncii efectuate, așa-numita teorie cantitativă a banilor, cel puțin în trăsăturile sale esențiale, trebuie să fie

74 Puterea de cumpărare potențială este puterea de cumpărare economisită care nu afectează în prezent piața. Aceasta include atât numerarul acumulat, cât și capitalul de economii investit ferm.

Puterea de cumpărare efectivă este suma totală a cererii asupra economiei naționale, care se prezintă sub formă de numerar sau sub formă de valori mobiliare sunt aplicate pe piața bunurilor și urmăresc să se transforme în bunuri materiale.

Puterea de cumpărare potențială poate fi transformată oricând în efectivă, în cazul acestui fenomen vorbindu-se de „fuga de marcă”.

Machine Translated by Google

recunoscut de noi. Această teorie ne învață că suma de bani aflată în circulație într-o economie națională trebuie să rămână într-o anumită relație stabilă pentru a nu apărea modificări ale puterii de cumpărare. Banii se raportează într-o anumită măsură la stocurile de bunuri și - calculat din cantitatea de bunuri - se produce un anumit număr de unități de valoare ale monedei obișnuite, adică prețul mediu al bunurilor. Aici subliniez foarte mult adjectivul „mediu”. Într-adevăr, trebuie să mergem mai departe și să spunem: nivelul mediu al prețurilor - deci în niciun caz valoarea prețurilor individuale - se află într-o anumită dependență de valoarea puterii de cumpărare prezentă în total în țară. Dar puterea de cumpărare este deja un concept mult mai cuprinzător decât simpla valoare a activelor în numerar. Dar nu dorim să ne pierdem aici prea mult în detalii economice, căci altfel trebuie abordată aici problema puterii de cumpărare efective și potențiale în efectul său asupra prețurilor. În orice caz, este cert că, de exemplu, o multiplicare de o mie de ori a monedei circulante trebuie să aducă în mod natural o multiplicare de aproximativ o mie de ori a prețurilor. În realitate, nu prețurile au crescut cu adevărat, ci puterea de cumpărare a mărcii a scăzut doar în raport invers cu multiplicarea valorii monedei.

Cauza fundamentală a inflației este obligația statului de a plăti dobânzi. Această obligație de plată a dobânzilor face necesare impozitele, deoarece statul poate oferi doar ceea ce trebuie să extragă, într-o anumită formă, de la cetățenii săi.

Această formă de jaf al cetățenilor săi de către stat este, așa cum am văzut, triplă – fie prin impozite directe, fie într-o formă mai eficientă prin impozite indirecte sau în forma specială indirectă a inflației. Ultima formă este cea mai inacceptabilă, fiind totodată și cea cu care statele falimentare încearcă să se mențină deasupra apei – este cea mai perfectă contrafacere. Dar această ultimă formă este deosebit de dăunătoare, deoarece prin aceasta se distrug pur și simplu averea economiilor celei mai eficiente și harnice părți a populației.

Acesta este unul dintre cele mai șocante capitole din tragedia poporului german. Sute de mii de muncitori manuali harnici, angajați, funcționari, membri ai profesiilor libere, medici, ingineri etc. au economisit toată viața lor, printr-o muncă tenace și neobosită, pentru ei și pentru familiile lor, astfel încât să se poată bucura de o bătrânețe lipsită de griji și independentă. Și-au strâns economiile ban cu ban și marcă cu marcă, iar fiecare marcă înseamnă garanția minimului de existență pentru fiecare zi la bătrânețe. Dar statul, căruia acești oameni nefericiți i-au încredințat economiile, nu a plătit în inflația din 1923 în niciun fel pentru o marcă care îi fusese încredințată cumva ca economii - chiar și atunci când aceste economii fuseseră depuse la acea vreme în monede strălucitoare de aur - aproximativ 30 de milioane de mărci de hârtie75, ci a profitat de declinul monedei provocat de el însuși și a spus: o marcă = o marcă. Prin urmare, i-a jefuit pe toți acești oameni de roadele muncii lor de o viață și i-a împins în cea mai amară suferință. Apoi au fost păcăliți de stat cu pomeni jalnice și mizerabile, caritatea privată a trebuit să intervină cu ajutorul – dar tocmai această formă a fost deosebit de rușinoasă pentru cei afectați, căci din mâini private aceste daruri au rămas adevărate pomeni, daruri caritabile pentru care acești oameni nefericiți trebuiau să fie recunoscători, chiar dacă era vorba de un jaf organizat al unor drepturi bine câștigate. Al unor drepturi care, dacă ar fi fost restituite, nici măcar nu ar fi fost necesare „mulțumiri” din partea celor jefuiți.

75 Marca de hârtie a fost instituită în august 1914 ca urmare a scăderii mărcii, iar legătura dintre marca de aur și aur a fost abandonată. Rata inflației a continuat să crească până în noiembrie 1923, când moneda a fost stabilizată prin anunțul creării unei noi mărci de hârtie (rentenmark), evaluate la 1 trilion de mărci de hârtie. Marca de hârtie, care a intrat în vigoare în 1924, a fost la rândul ei înlocuită mai târziu în același an de Reichsmark.

Machine Translated by Google

Am subliniat deja în alte pasaje faptul că un principiu fals s-a răzbunat îngrozitor pe acești oameni săraci - chiar idealul pensiei de capital. Nu ca și cum aceste cercuri ar fi meritat această soartă, dimpotrivă - va fi o datorie onorabilă a Statului Național să-i despăgubească cât mai bine posibil pe acești oameni jefuiți. Totuși, rămâne de sperat că această lecție înfricoșătoare va continua să vibreze în inconștientul oamenilor și că idealul pensiei de capital se va scufunda și va ajuta idealul corect de economisire - ideea pur germană de îngrijire a bătrâneții, îngrijirea femeilor și copiilor prin crearea unei case proprii, a unui câmp și a unei grădini etc. - la o descoperire și o victorie.

A doua formă de jaf a cetățenilor de către stat, menționată mai sus, este impozitul indirect. Impozitul indirect este, prin consecințele sale, într-adevăr o crimă socială. Fără milă și necruțător, într-o formă pe care nimeni nu o poate evita, acesta lovește marea masă a populației cu o severitate totală, în timp ce bogații sunt, în general, abia atinși de impozitele indirecte.

Impozitul direct, dacă este clasificat în funcție de capacitatea economică a contribuabilului, este în sine un impozit just și corect. Un impozit direct, ca plată contributivă către stat pentru sarcini comune, nu este în niciun caz un impozit care trebuie să facă în esență producția mai scumpă, deoarece ar trebui perceput doar acolo unde există surplusuri reale care depășesc acoperirea strictă a nevoilor vitale. Dar, așa cum este tratat impozitul direct astăzi, acesta, la fel ca inflația, echivalează cu un jaf pur și simplu și se pune în contradicție directă cu garanția proprietății exprimată în articolul 153 al constituției de la Weimar.

În concluzie, să subliniem încă o dată că avem de-a face aici cu o inflație care funcționează, în general, ca o consecință a obligației de plată a dobânzii a statului față de finanțele internaționale. Este vorba aici de o supt de sânge persistentă din partea corpului economic al națiunii noastre în favoarea puterii financiare supranaționale pentru care propriul nostru stat acționează ca un colector de taxe.

Este vorba aici despre o formă cu totul specială de inflație – inflația capitalistă bazată pe dobândă. Inflația naturală apare atunci când țara este afectată de o recoltă insuficientă sau de o epidemie, când cererea naturală este mai mare decât oferta existentă. O astfel de inflație este însă întotdeauna doar de natură temporară. Următorul an fertil înlătură dificultățile, iar prețurile revin la nivelul lor natural.

Inflația capitalistă bazată pe dobândă este însă ca un foc mistuitor care nu se stinge până când nu a mistuit toate comorile lumii și nu a transformat întreaga omenire în sclava dobânzii a finanțelor internaționale – sau până când nu este ruptă sclavia dobânzii.

Machine Translated by Google

Reforma financiară națională

După un diagnostic atât de amănunțit al bolii finanțelor statului nostru, precum și al situației noastre financiare sistemul în general, putem spera să putem oferi prescripțiile corecte pentru remediu.

Acele reglementări și măsuri care reglementează trecerea de la situația prezentă la forma viitoare nu fac parte din sfera acestei lucrări. Pentru aceste măsuri este valabilă regula generală conform căreia prin acestea, pe cât posibil, trebuie evitată orice perturbare a vieții economice. Firește, acest lucru nu se va întâmpla fără o anumită severitate ici și colo și fără intervenții temporare, dar, chiar și în cazul unei operațiuni foarte atent pregătite, nu se întâmplă fără o anumită mică pierdere de sânge.

Marele nostru scop final și strălucitor este ruperea robiei intereselor.

Prima și fundamentala măsură, care rezultă din cedarea sistemului financiar național către o instituție privată, Reichsbank plc, este naționalizarea Reichsbank.

Din perspectiva acestei bănci, trebuie să fie deja destul de evident că o „Reichsbank” trebuie să fie într-adevăr o instituție a Reich-ului, la fel ca Reichspost sau Reichscourt. Trebuie declarat absolut ca fiind o inducere în eroare a opiniei publice faptul că Reichsbank, pic, are voie să poarte acest nume.

Sarcina unei bănci a unui Reichsbank autentic trebuie să fie, în mod corespunzător, dublă. În primul rând, asigurarea activităților financiare ale Reich-ului trebuie să revină acesteia, în măsura în care acestea nu pot fi asigurate direct și prin funcții administrative individuale, așa cum este cazul și în cazul poștei și al căilor ferate, și, în al doilea rând, trebuie să constituie un suport puternic pentru întreaga economie națională în medierea fiduciară a tranzacțiilor de plată. Sarcina sa trebuie, de asemenea, să fie aceea de a se asigura că există în mod constant suficiente active în numerar pentru tranzacțiile monetare.
Pentru această gamă de sarcini, trebuie să fie organul executiv al administrației financiare naționale, care trebuie să fie plasată pe deplin sub aceasta. Funcționarii Reichsbank trebuie să fie funcționari de stat, la fel ca și ceilalți funcționari. Un consiliu consultativ, format din reprezentanți ai marii evreimi, așa cum este cel de astăzi, este, în mod firesc, complet superfluu. Este într-adevăr suficient ca statul să numească un comisar special de stat pentru supravegherea conduitei financiare a băncii, care este responsabil pentru conduita financiară a băncii. Sarcinile băncii vor fi precis circumscrise de propria lege a Reichsbank, astfel încât deja conduita financiară a băncii să ofere o garanție că instituirea Reichsbank servește doar intereselor naționale.

Însă avem deja o instituție bancară care corespunde pe deplin acestor cerințe pe care trebuie să le impunem Reichsbank. Aceasta este Banca de Stat Bavareză. Banca de Stat Bavareză este, de fapt, o bancă pur națională și nimeni nu va putea susține că nu și-a îndeplinit sarcinile de instituție bancară într-un mod ireproșabil. Aceasta, firește, cu mențiunea că a funcționat, de asemenea, conform uzanțelor generale ale economiei capitaliste de dobândă. Dar, în orice caz, această bancă a servit tranzacțiile monetare fără a considera rentabilitatea capitalului bancar ca primă sarcină. Prin urmare, s-a manifestat următorul fenomen foarte remarcabil: banca, cu propriul său capital extrem de mic, de doar 8.000.000 de mărci, era foarte bine poziționată pentru a satisface toate cerințele tranzacțiilor monetare și pentru a gestiona venituri de miliarde.

Nu este lipsit de interes să afirmăm că, în Anuarul Bursei de Valori (Saling's Stock-exchange Yearbook, A Handbook for capitalists and shareholders, pentru 1914/15, prezentat de

Machine Translated by Google

(Banca Germană), existența acestei Bănci de Stat Bavareze (pe atunci încă „Banca Regală Bavareză”) este pur și simplu ignorată, chiar dacă a existat ocazia și locul de a o menționa la pagina 644 a acestui manual al acestei instituții de stat, totuși semnificative. Însă o bancă care nu deservește exclusiv scopuri capitaliste private nu este, în mod clar, pentru înalta finanță, o bancă.

Este, de asemenea, remarcabil faptul că, imediat după război și perioada bolșevistă din München, s-au depus eforturi pentru a plasa Banca Bavareză de Stat „pe o bază mai largă”, așa cum era încântătoarea expresie tehnică bursieră pentru aceasta, pentru a face chiar și această instituție independentă disponibilă pentru „profitabilizarea” capitalului privat. Prin urmare, cererea noastră are un model practic păstrat în Banca Bavareză de Stat. Obiecția conform căreia nu este posibil să se conducă o bancă ca o instituție de stat este astfel respinsă.

Pentru Reichsbank însăși, legea Reichsbank propunea de fapt o naționalizare conform căreia Reich-ul ar avea dreptul, după un preaviz de un an, pentru prima dată la 1.1.1891, apoi în perioade de zece ani, fie să desființeze Reichsbank și să achiziționeze activele acesteia (inclusiv clădirile extrem de valoroase) în schimbul plății valorii activelor nete (!), fie să achiziționeze toate acțiunile la valoarea nominală (!!). Astfel, la 1 ianuarie 1921, Reich-ul ar fi putut remedia o greșeală gravă a legislației Reichsbank împotriva poporului german dacă ar fi achiziționat întreaga proprietate a Reichsbank pentru fleacul de 180 de milioane - aceasta este valoarea nominală a acțiunilor Reichsbank.

Völkische Beobachter, care la acea vreme nu se afla încă în posesia Partidului Național-Socialist Muncitoresc German, care însă era deja condus de oameni care aparțineau precursorilor intelectuali ai național-socialismului, și săptămânalul Dr. Sch.
Pudor, Der deutsche Finanzmann, a subliniat acest lucru la timp – desigur, fiind singura voce publică a ziarelor germane – evident fără niciun succes.

Este remarcabil, de asemenea, faptul că, deși acțiunile Reichsbank sunt emise pe nume, nu mai puțin de 2153 de străini dețineau acțiuni Reichsbank! Din păcate, ce parte din întregul capital al Reichsbank au vândut acești 2153 de străini (începând cu 1913) nu reiese din declarațiile Reichsbank. În orice caz, este vorba despre un procent foarte considerabil, după ce numărul acționarilor locali este dat la doar 16.646. Acum este clar că, în cazul acționarilor locali, s-ar fi putut achiziționa sume mult mai mici, în timp ce, în mod firesc, se poate presupune pe bună dreptate că un străin, atunci când cumpără acțiuni Reichsbank germane, nu achiziționează doar una sau două bucăți, ci imediat un pachet elegant. Acest fapt ascunde situația incredibilă conform căreia sume destul de semnificative au fost retrase sub formă de dividende, chiar și în timpul războiului, de la „Reichsbank germană” către țări străine.

Acum, împărțirea profitului de către Reichsbank, care își obține principalele profituri din scontarea cambiilor – așa cum am aflat mai sus – este una extrem de originală. În primul rând, acționarii primesc un dividend preferențial de 3,5%, iar din profitul rămas un sfert este distribuit acționarilor. Trei sferturi din acest profit rămas sunt transferate către Reich, după ce încă 10% sunt transferate într-un fond de rezervă. În 1913, 31.025.555 de mărci au fost transferate în acest mod către Reich. Din acest motiv, Reich a conferit acestei remarcabile instituții așa-numitul privilegiu de tipărire a bancnotelor, adică dreptul de a emite bancnote în funcție de necesitățile tranzacțiilor sale. Până la izbucnirea războiului, Reichsbank trebuia cel puțin să țină la îndemână, ca acoperire pentru aceste bancnote, până la o treime din aur sau argint în monede germane sau străine sau în lingouri. După ce chiar și această restricție a căzut, nu a mai existat niciun obstacol în calea tipăririi nelimitate a banilor de hârtie. Singura acoperire (!) pe care Reichsbank o avea pentru banii săi de hârtie erau minunatele bancnote ale Trezoreriei Reichsbank – astfel, încă o dată, doar o altă

Machine Translated by Google

hârtie, în spatele căreia se afla un stat falimentar. Nu e de mirare că, în mijlocul unor astfel de condiții, a trebuit să se producă o prăbușire de neoprit a monedei germane.

Fără îndoială, este o sarcină de stat destul de importantă pentru o bancă naționalizată să aibă întotdeauna grijă ca cererile economiei pentru mijloace de plată să fie pe deplin satisfăcute; căci numai dacă nu apar blocaje aici, chiar dacă celelalte instituții financiare pot satisface pe deplin toate cererile, se poate produce o extorcare de dobânzi pe baza lipsei de bani – care poate duce la cele mai mari crize mondiale – excluse. În schimb, sumele de bani emise se întorc, chiar și în perioadele de creștere economică mai redusă, la Reichsbank prin nenumăratele canale ale tranzacțiilor cu bani publici, astfel încât aceasta să poată retrage bancnotele din circulație. În cazul Băncii Angliei, este obișnuit, așa cum este bine cunoscut, ca o bancnotă care se întoarce la bancă să nu fie dată din nou, ci să fie schimbată cu una nouă, în timp ce cea veche este distrusă. Acest lucru se întâmplă în primul rând din motive igienice.

Acum, chestiunea monedei va căpăta în viitor o importanță tot mai mare, după ce așa-numitele surogate monetare, precum cambiile și cecurile, și în special tranzacțiile monetare fără numerar, vor câștiga o importanță tot mai mare.

Într-o astfel de economie de clearing, oficiile de cecuri poștale, care deja astăzi sunt exemplare pentru tranzacții monetare pur fără numerar și fără dobândă, vor câștiga o importanță extraordinară. În oficiile de cecuri poștale actuale se întrezăresc celulele centrale care pot fi ușor dezvoltate pentru un sistem ideal de tranzacții monetare sub supraveghere statală – care corespunde în totalitate transportului național de pasageri și mărfuri.

Nimeni nu poate contesta faptul că tranzacțiile de plată prin intermediul oficiilor de cecuri poștale sunt gestionate mai rapid și mai fiabil. Nu contează prea mult că notele de credit și de debit nu sunt procesate în termen de cel mult 48 de ore, când, pe de altă parte, se poate observa astăzi la bănci că notele de credit pentru sume primite de mult timp sunt emise doar 8 până la 14 zile mai târziu. Dacă clientul băncii are nevoie de bani pentru întreprinderea sa, acesta este totuși obligat să solicite credit bancar. În cazul tranzacțiilor monetare prin intermediul oficiilor de cecuri poștale, se elimină întregul calcul al dobânzii. Aceasta înseamnă o ușurare și o simplificare destul de enormă a tranzacției de plată, mai ales la termenele limită de sfârșit de an. Clientul cecurilor poștale primește pe 2 ianuarie a fiecărui an - precum și în fiecare zi, la cerere - informații exacte despre situația contului său din contul de cecuri poștale.

Prin urmare, intermedierea tranzacțiilor monetare prin intermediul băncilor nu este în niciun fel deosebit de avantajoasă pentru economie. Tranzacția monetară pură prin intermediul băncilor împovărează producția doar cu provizioane de tot felul și numai și exclusiv băncile beneficiază de dobânzi, dar niciodată cel care folosește banca. Pentru proprietarul de fabrică și antreprenorul just, primirea a câteva mărci de dobândă pentru credite temporare nu este deloc importantă. Un antreprenor just se conduce astfel încât să aibă la dispoziție în bancă doar atâta bani cât să poată acoperi salariile și alte plăți curente aferente.

Conturile de cecuri poștale corespund pe deplin acestor cerințe și nu este întâmplător faptul că, chiar și în timpul războiului, societatea engleză a „fabienilor”, „Societatea Fabiană”76, din Londra, a îndreptat un memorandum către Lordul Cancelar al Trezoreriei cu titlul: „Cum plătim războiul?”, în care indicau organizarea conturilor de cecuri poștale germane și austriece ca sprijin. Inamicii sunt întotdeauna perspicace și atunci când indică

Societatea Fabiană este o organizație socialistă democratică care favorizează reforma mai degrabă decât revoluția. A fost fondată în 1884 , iar printre primii săi membri s-au numărat George Bernard Shaw, H.G. Wells, Annie Besant, Leonard și Virginia Woolf, deși cei mai importanți dintre aceștia au fost Sidney și Beatrice Webb. Într-adevăr, Sidney Webb a fost cel care a redactat statutul Partidului Laburist aflat la început de drum, în 1900.

Machine Translated by Google

o instituție pentru propria țară ca fiind exemplară, atunci cineva poate fi sigur că există ceva în ea.

Același lucru care s-a spus despre naționalizarea Reichsbank este valabil, desigur, și pentru naționalizarea celorlalte bănci centrale, pentru Bavaria, deci, a „Băncii Centrale Bavareze". Banca Centrală Bavareză este, de asemenea, o societate pe acțiuni pură, în care majoritatea acționarilor, de exemplu, poate decide pur și simplu să distribuie acționarilor rezervele de aur ale băncii, pe care se bazează privilegiul băncii de a emite bancnote. Într-adevăr, ne amintim încă că încercări în această direcție au fost făcute de bancherul evreu Schweißheimer la München. De data aceasta, planul a eșuat din cauza obiecției guvernului bavarez. Statul bavarez achiziționase la acea vreme o șesime din acțiuni, în timp ce o altă șesime fusese achiziționată de Banca Bavareză de Ipoteci și Scont, iar celelalte două treimi au fost acordate acționarilor.

Este în sine absolut monstruos ca un stat să se teamă că stocul de aur al băncii centrale ar putea fi pus în pericol de intervenția „acționarilor" acestei bănci. Cine cunoaște tenacitatea evreiască știe că pericolul pentru Bavaria pentru stocul său de aur nu a fost nici pe departe îndepărtat de faptul că guvernul, pentru o dată, a rămas ferm. Împotriva acestui lucru, există într-adevăr un singur mijloc radical: naționalizarea băncilor centrale. Pe lângă Banca Centrală Bavareză, avem în Germania și Banca Baden, Banca Saxonă din Dresda și Banca Centrală Württemberg.

În cazul naționalizării Reichsbank și a băncilor centrale, funcționarii și angajații băncilor vor fi, evident, preluați de stat în aceeași calitate ca și funcționarii statului. Dreptul de a emite bancnote va fi astfel exercitat exclusiv de stat. O astfel de emisiune de bancnote poate avea loc numai în urma unei ordonanțe a Ministerului Finanțelor și numai cu o acoperire completă. Aici, în acest context, trebuie rezolvată marea sarcină a stabilizării monedei noastre. Aceasta nu este însă o sarcină care se încadrează în cercul mai restrâns al băncilor centrale; acestea trebuie doar să aibă grijă ca nicio emisiune de bancnote să nu aibă loc fără acoperire.

Pentru producerea de note, sunt valabile determinările de până acum. Orice imitație va fi pedepsită cu cea mai mare severitate conform prescripțiilor codului penal, Secțiunea VIII, Art. 146-152.

Acționarii vor fi despăgubiți. Orice pretenție asupra acțiunilor de aur ale băncii din partea acționarilor va fi exclusă din punct de vedere legal.

O stabilizare reală a monedei noastre este complet exclusă atâta timp cât se așteaptă, în modul descris, dobânzi și taxe vamale din partea poporului german care nu pot fi achitate pe termen lung. De asemenea, este fals să se dorească menținerea unor mijloace radicale pentru o stabilizare a monedei.
Nu este vorba aici de o problemă specială care ar putea fi separată de problema internațională a economiei bazate pe dobândă. Atâta timp cât această economie internațională de jaf a înaltei finanțe, complet evreiască, continuă să existe, monedele diferitelor națiuni vor rămâne întotdeauna obiectul binevenit al speculațiilor înaltei finanțe. În plus, stabilitatea unei monede – deci ceea ce exprimă sensul intern al termenului „monedă" – depinde de alți factori, mai ales de activitatea sau pasivitatea balanței comerciale. Aici privirea noastră se extinde dincolo de limitele patriei noastre, iar economia internă intră în relații reciproce cu economiile naționale ale țărilor străine.

Pentru a ne orienta rapid în acest domeniu enorm al finanțelor internaționale, trebuie să avem în vedere, încă o dată, că sensul și scopul acestei economii internaționale nu este rentabilitatea capitalului privat, ci acoperirea nevoilor. Orice altceva este doar un accesoriu, un ajutor. Economia financiară internațională - tranzacțiile de plată internaționale

Machine Translated by Google

– este însă astăzi ceea ce apare ca fiind principalul lucru și care astăzi joacă de fapt rolul principal. Băncile internaționale sunt cele care astăzi conduc lumea, cele care „acoperă” nevoile monetare ale statelor și, prin urmare, și-au arogat dominația; băncile internaționale sunt cele care controlează astăzi producția în trusturi gigantice, fier, oțel, petrol, conserve, cereale, grăsimi, ulei, bumbac etc. Băncile internaționale au finanțat războaiele, marile bănci au finanțat și controlat toate proviziile de război. Ele însele nu au făcut nimic ca oameni productivi, nici nu au luat parte la producție și nici nu au participat activ la activitățile de război; au obținut doar profit din fiecare lucru, din sânge și lacrimi, din ororile războiului, din foamea maselor, din risipa noilor bogați, din furia speculativă a publicului de la bursă.

Tot ce se transformă în aur și valoare de aur pentru finanțele internaționale. Fiecare muncă a națiunilor productive aduce interes finanțelor internaționale. Chiar și aici, în economia internațională, avem de-a face cu o inversare completă a relației corecte și rezonabile dintre capital și muncă.

Muncitorii lucrează rezonabil și își oferă produsele muncii pe piața mondială – pentru a le schimba cu produse de muncă străine (produse brute, semifabricate sau complet fabricate). O economie rezonabilă nu este menită să schimbe valute străine (dolari sau bancnote englezești) pentru instrumente optice furnizate și apoi să le anuleze și să speculeze în continuare cu valute străine. Într-o perioadă de economie sănătoasă, niciun proprietar de fabrică nu s-ar fi gândit la așa ceva. Desigur, el are nevoie de venituri pentru produsele sale ulterioare, pentru a putea produce în continuare, pentru a-și plăti muncitorii și pentru a cumpăra materii prime noi. Este complet imposibil ca întreaga economie germană să își colecteze veniturile din exportul de produse industriale sub formă de valută străină sau în devize, deoarece aceeași economie națională germană totală trebuie să își cumpere materiile prime necesare în bumbac pentru enorma industrie textilă, în cupru pentru industria noastră electrică, la fel de gigantică, în mătase, iută, fructe tropicale, cererea crescută, peste producția internă, în alimente și furaje etc., pentru a numi doar câteva. Prin urmare, sumele primite în bani străini trebuie să fie imediat plătite din nou. Acest lucru este, în sine, destul de natural, deoarece în vremuri normale nu poți face nimic cu valute străine în propria țară, decât să le schimbi. Acest lucru este valabil și astăzi. Muncitorul american nu poate fi plătit cu franci francezi, iar omul de afaceri englez nu este plătit în magazinele sale cu lire italiene. De asemenea, nu are sens să duci valutele în țări străine, unde acestea nu pot fi folosite deloc ca mijloace legale de plată. Moneda locală servește și ar trebui să servească doar nevoilor interne ale țării care emite moneda. Așa cum, într-o economie națională, sensul producției de bunuri nu constă în comercializarea banilor și apoi în a sta pe bani, ca să zic așa, și în a-i reține din economie, tot așa schimbul economic internațional de bunuri este finalizat numai atunci când importul este plătit cu exportul.

Situația ideală teoretică ar fi acum ca fiecare țară să-și poată acoperi și plăti nevoia de import exact cu exporturile sale. Atunci și numai atunci se poate vorbi despre o stabilitate absolută a valutelor străine. Acum, efortul fiecărei economii naționale în creștere este, pe bună dreptate, îndreptat spre obținerea unui surplus de exporturi față de nevoia de importuri. Numai acest lucru indică o creștere a avuției. Atunci se vorbește despre o balanță comercială activă. Dacă nevoia de importuri rămâne superioară exporturilor, elemente ale avuției interne trebuie livrate către țări străine pentru echilibrarea acestui deficit. Dar aceste livrări, deoarece nu pot fi într-adevăr extrase din venitul din muncă, trebuie din nou preluate doar din avuție. Acest lucru se întâmplă fie prin exportul de aur, fie prin exportul de valori mobiliare. În special ultimul „export” nu este însă altceva decât începutul sclaviei internaționale a dobânzii. Dacă acest „export de valori mobiliare” se extinde la

Machine Translated by Google

garanțiile interne existente sau este deghizată sub formă de „obligațiuni” străine este practic o chestiune indiferentă pentru națiunile afectate de aceasta. Dar, întrucât, de asemenea, în gândirea economică internațională, domnește doar nebunia profitabilității capitalului mare de împrumut, toate îndoielile rezonabile cu privire la o economie națională onorabilă sunt călcate în picioare de presă și parlamentele, iar sclavia internațională a tuturor națiunilor față de finanțele internaționale care creează această obligațiune se extinde la o amploare înspăimântătoare.

Chiar și aici, în economia internațională, se manifestă aceleași fenomene ca și în economia națională internă, iar crizele înfricoșătoare care zguduie astăzi diferitele economii naționale sunt, în principal, un fenomen rezultat al acestei înrobiri a tuturor națiunilor din cercul cultural occidental, așa cum am aflat deja mai sus. Țările cu monedă slabă, a căror economie internă a devenit prea slabă (Rusia) sau a căror situație internă a devenit incertă din cauza revoluției (Germania) și ale căror surplusuri de producție încă gigantice sunt confiscate gratuit ca reparații de la inamic, nu mai au putere de cumpărare excedentară, prin urmare, nu își mai pot plăti nevoia de import cu bunuri, ci cu bani de hârtie pe care îi aruncă în cantități mari în țări străine pentru a cumpăra valută străină cu aceasta.

Prin urmare, ele dăunează în mod similar atât economiei interne, cât și economiilor externe.
Țările cu monedă puternică, pe de altă parte, se sufocă tocmai din cauza creșterii valorii monedelor lor (de exemplu, Elveția). Nu își mai pot exporta produsele către piețele mari anterioare, deoarece produsele lor sunt prea scumpe din cauza valorii de schimb ridicate a monedei lor. Aceste țări își pot acoperi cu ușurință nevoile de import cu moneda lor puternică.
Însă când produsele finite sunt mult mai ieftine în țările cu monedă slabă, comercianții și profitorii merg în țările cu monedă slabă și cumpără și jefuiesc aceste țări, în dezavantajul ambelor țări – dezavantajul producției locale și dezavantajul consumului în țările care sunt cumpărate, în care nivelul deja mic al stocurilor de bunuri este redus și mai mult prin aceste achiziții nebunești. Astfel, puterea de cumpărare a monedei naționale în țările cu monedă slabă scade din nou.

Faptul că, având în vedere aceste relații complet răsturnate, totul nu s-a prăbușit de mult se datorează faptului că, chiar și mai presus de toate mașinațiunile finanțelor internaționale, pur și simplu prevalează nevoia internațională reciprocă. Numai că totul se întâmplă în ultimul moment, cu gemete și vaiete, pentru că cheia - cerințele de dobândă ale capitalului internațional - a fost aruncată în meșteșugurile economiei internaționale. Sau, exprimat în imagini medicale: În circulația sanguină sănătoasă a economiei internaționale s-a instalat un carcinom, la început mic, dar astăzi deja enorm de mare, care are doar un interes unilateral de a absorbi tot sângele în sine cu prețul restului corpului și de a lua o taxă de tranzit, o dobândă, din tot. Tot sângele curge, desigur, în inimă, dar inima eliberează și cu fiecare bătaie sângele contaminat. Banca de stat care deservește doar tranzacția monetară pură corespunde exact acestei imagini - iar carcinomului îi corespunde cel mai precis activitatea finanțelor internaționale, care controlează, de asemenea, toți banii lumii prin băncile sale de credit și ține întreaga economie internațională prinsă în brațele sale de aspirație și se interesează peste tot. Toate acestea nu sunt necesare! Națiunile lumii nu au nevoie în niciun fel de puteri financiare supranaționale. Evident, sunt necesare instituții care să reglementeze la nivel internațional tranzacțiile monetare internaționale, în sensul unei case de compensare sau al conturilor de cecuri poștale. Acest lucru poate și va fi gestionat de casele de schimb valutar de stat.

În orice caz, există suficiente căi și mijloace, destul de similare cu modul în care a fost posibilă crearea unei uniuni poștale internaționale, pentru a organiza chiar și tranzacțiile internaționale de plată.

Machine Translated by Google

în principal prin clearing, fără ca finanțele internaționale să beneficieze de două sau trei ori din toate aceste operațiuni mercantile simple și să devină mari și grase pe seama națiunilor productive. Detaliile sunt inutile aici.

Prin urmare, stabilizarea unei monede nu poate fi separată, așa cum s-a subliniat, de relațiile internaționale. Există însă o serie de posibilități de eliminare a surselor de eroare și a iresponsabilităților care rezidă în deficiențele administrației interne sau în manipularea nerestricționată a presei de tipar a bancnotelor.

Măsurile propuse se încadrează toate în domeniul sistemelor deja testate; la fel ca naționalizarea Reichsbank și a băncilor centrale, ele apar pur și simplu ca consecințe logice ale unei noi poziții a statului față de sarcinile sale de protector al tranzacțiilor monetare. Ele reprezintă doar reacția naturală la condițiile care au servit exclusiv și exclusiv interesului înaltei finanțe cu cel mai mare preț al poporului. Extinderea sensibilă a naționalizării Reichsbank este reglementarea și medierea tranzacțiilor monetare de către stat conform modelului sistemului de cecuri poștale, care va fi extins în continuare și dezvoltat mai adecvat în acest scop.

Toate aceste măsuri semnifică într-adevăr pași înainte destul de puternici, dar ar putea fi realizate și fără ca atitudinea economică să fie deja fundamental transformată în sensul principiului național-socialist prezentat cu toată accentul: „Sarcina economiei este acoperirea nevoilor și nu rentabilitatea capitalului privat”.

Această transformare fundamentală și nouă ordonare în domeniul sistemului financiar-fiscal, precum și în special în finanțarea marilor sarcini de stat cu evitarea căii împrumuturilor, precum și măsurile financiar-politice care se apropie într-adevăr de sfera funcțiilor domeniului politicii sociale, ne vor ocupa în capitolul următor.

Machine Translated by Google

Noi căi

Finanțarea marilor lucrări publice.

Printre cele mai importante sarcini ale statului se numără executarea unor întreprinderi economice de amploare, a căror execuție depășește resursele de capital ale cercurilor antreprenoriale private, în a căror execuție sunt implicate, de asemenea, considerabile interese public-juridice și a căror execuție se bazează pe exploatarea resurselor naturale sau a surselor naturale de energie. Prin urmare, sarcini în care este vorba despre exploatarea forțelor naturale care aparțin comunității sau a căror execuție trebuie să aibă loc în cadrul sarcinilor care revin în principal statului, cum ar fi întregul domeniu al transporturilor.

Se vede că este complet posibil să se limiteze destul de precis domeniul în care se poate dezvolta inițiativa statului, fără a se impune astfel limite pentru inițiativa antreprenorială privată sau pentru ca statul să fie nevoit să exercite o concurență cu aceasta. În plus, există, dincolo de aceasta, faptul că execuția acestor mari lucrări publice este, în mod firesc, atribuită aproape în totalitate întreprinderilor private.

Am descris deja în detaliu în observațiile fundamentale în ce mod exemplar a construit statul sistemul nostru de transport german. Desigur, ici și colo, acesta ar fi fost dezvoltat mai rațional și mai ieftin de către întreprinderile private, dar, în cazul sarcinilor în care este în joc securitatea a milioane de oameni, nu este vorba atât de aceasta, cât de cea mai mare soliditate posibilă. Acum, întreprinderea de transport este cu siguranță o sarcină pur statală.

Fiabilitatea, punctualitatea, securitatea, tarifele uniforme pentru căile ferate și poștă trebuie să fie punctele de vedere decisive pentru sistemul de transport – și nu – rentabilitatea capitalului privat.

Însă această întrebare este strâns legată de forma de finanțare a unor astfel de fonduri publice mari. sarcini.

Am văzut deja absurdul intern care se dezvăluie prin faptul că „creditele” aprobate de parlament trebuie „aprobate” ulterior din nou de capitalul privat, pentru care statul trebuie apoi să își asume o povară cu totul extraordinară prin promisiunea dobânzii.
Nu va mai fi necesar să subliniem aici, în general, consecințele dezastruoase ale acestei promisiuni de dobândă. Lucrarea de față servește, într-adevăr, în principal la demonstrarea acestui fapt. Cu toate acestea, să ne referim în mod special aici și la cât de extraordinar de scumpe și în ce mod incredibil pentru oricine aude aceste cifre pentru prima dată, această promisiune de dobândă la împrumuturile de stat a făcut tarifele feroviare, de exemplu.

Costurile de capital pentru întreaga rețea de căi ferate ale Reichs-ului german, care au fost construite sau realizate prin împrumuturi, s-au ridicat la aproximativ 25 de miliarde de mărci de aur până în 1914. Plățile de dobânzi pentru această sumă, cu o dobândă medie de 3,5 – 4%, s-au ridicat la aproximativ 800-900 de milioane de mărci de aur. Veniturile nete, după deducerea costurilor pentru cheltuieli personale (funcționari și angajați) și materiale (cărbune și lubrifianți), s-au ridicat la aproximativ 800-1100 de milioane de mărci.

Plata dobânzilor a consumat astfel aproape întregul venit net al căilor ferate germane. Întotdeauna a fost o inducere în eroare a opiniei publice atunci când se explica cu o anumită mândrie că veniturile din poștă și căi ferate formau coloana vertebrală a bugetului de stat. Desigur, s-ar fi putut întâmpla asta, dacă plata dobânzilor nu ar fi consumat toate veniturile nete. O altă paralelă interesantă poate fi trasată prin comparație, și anume că cheltuielile totale pentru salarii și indemnizații ale tuturor funcționarilor și angajaților feroviari germani și ale lucrătorilor feroviari din fabrici și de pe linie, luate împreună, s-au ridicat exact la doar cât

Machine Translated by Google

cât a făcut-o această dobândă la capitalul împrumutat! Cu alte cuvinte: gigantica armată de lucrători feroviari germani până la cele mai înalte funcții, cu un număr de 782.731 de persoane, a primit pentru munca sa exact același venit cât a încasat mâna complet inactivă a capitalului împrumutat.

Această plată a dobânzii la capitalul împrumutat doar de la căile ferate era mai mare decât toate cheltuielile pentru întreaga noastră armată a Reichs din acea vreme! – și, într-adevăr, pentru tot ce era legat de aceasta, incluzând astfel și supravegherea militară, administrarea militară a justiției, inclusiv sistemele de administrare a garnizoanei și construcții militare, sistemul de învățământ și dezvoltare militară, institutele tehnice, fondurile de ajutorare și pentru văduvele militare – și, în plus, îmbrăcămintea și înarmarea trupelor! Suma totală pentru întreaga noastră armată se ridica în 1913 – deci în ultimul an complet de pace, la 775.385.300 de mărci. Astfel de cifre comparative oferă o perspectivă profundă. În timp ce partea socialistă și democrată se lupta constant împotriva „poverii armamentului militar" în sesiunile parlamentare și în presă, nu se găsește niciodată măcar un singur cuvânt împotriva unor astfel de dobânzi – care eclipsează cu mult toate celelalte cheltuieli – din împrumuturile publice. Într-adevăr, s-ar fi putut plăti întreaga marină din dobânzile pentru împrumutul destinat nevoilor generale. Toate cheltuielile pentru mândra noastră marină a Reichs s-au ridicat în 1913 la 197 de milioane. Și ar trebui să se ia în considerare faptul că toate aceste cheltuieli ar fi putut fi acoperite fără un ban dacă bugetul nostru de stat nu ar fi fost împovărat cu astfel de dobânzi gigantice.

O mână de mari capitaliști de împrumut – cele câteva mii de „aglomerați", mici economisitori cu posesiuni de câteva mii de mărci, nu joacă deloc vreun rol în astfel de împrumuturi publice –
astfel, am însușit an de an, complet fără muncă sau efort, sume cu care am fi putut întreține și plăti întreaga noastră administrație a Reichs-ului, întreaga noastră armată și marina noastră.

Cine, având în vedere astfel de cifre, nu dobândește o înțelegere a importanței covârșitoare a problemei dobânzii în general și a politicii financiare naționale complet eșuate, cu economia sa de împrumut, în special, nu poate fi ajutat. Mai mult, cifrele și numerele care oferă o astfel de perspectivă sunt accesibile tuturor, se găsesc în Anuarul Statistic al Reich-ului German, publicat cu cea mai mare conștiinciozitate de fostul Oficiu Regal de Statistică și, de asemenea, se găsesc în Anuarul Statistic al Reich-ului German, Editura Puttkammer și Mühlbrecht, publicat de Oficiul Republican de Statistică al Reichs-ului.

Faptul că astfel de dezechilibre între cheltuielile necesare administrației Reichs, armatei și marinei și cheltuielile statului pentru plata dobânzilor la capitalul de împrumut devin o nedreptate care strigă la ceruri va deveni însă pe deplin clar abia atunci când vom examina în ce mod Reich-ul își acoperă acum nevoia monetară pentru aceste plăți de dobânzi. Aici ajungem la domeniul vamei și al impozitelor. Trebuie să subliniez aici încă o dată reprezentarea detaliată a acestei situații în cartea mea „Următoarea grevă fiscală", unde am adus dovada concludentă că cea mai mare parte a tuturor impozitelor este suportată de masele largi ale populației muncitoare. Avem astfel în fața noastră faptul că statul, la început, ignorând complet posibilitățile care stau în suveranitatea sa financiară, se aventurează pe calea împrumutului pentru executarea unor sarcini publice mari, adică se îndatorează; că apoi își împovărează și mai mult bugetul, astfel încât trebuie să utilizeze toate veniturile sale nete pentru plata dobânzilor și că trebuie să asuprească poporul cu taxe și impozite doar pentru a-și putea îndeplini obligațiile de plată a dobânzilor. Toate sarcinile statului, în esență necesare, trebuie acum să le combată în parlamentul provincial și al Reichsparlamentului, împotriva celei mai mari rezistențe, iar în cele din urmă statul se vede în rolul unui colector de dobânzi pentru capitalul împrumutat, așa cum îl vedem astăzi.

Machine Translated by Google

Calea de ieșire a fost deja indicată cu mult timp în urmă – după o examinare atât de detaliată a condițiilor absurde actuale, este evidentă; și anume că:

Statul va finanța toate marile întreprinderi publice ale Reichului în virtutea suveranității sale financiare și după aprobarea populației prin intermediul parlamentului, evitând în cel mai strict mod calea împrumutului prin alocarea directă de mijloace prin tranzacții de transfer fără numerar sau prin emiterea de bonuri de trezorerie de stat fără dobândă.

Pot ilustra cel mai bine această măsură printr-un exemplu: dezvoltarea hidroenergiei bavareze.

Planurile și eforturile de a valorifica enormul zăcământ hidroelectronic existent în râurile de munte, în combinație cu marile lacuri montane, datează de acum mai bine de două decenii. Fără îndoială, în cazul acestei hidroenergii, era vorba de surse de energie ale țării, care aparțineau comunității și urmau să fie preluate din aceasta și utilizate în profit personal. Astfel, este clar că, în dezvoltarea unor astfel de structuri mari, au fost afectate multe interese juridice publice și private. Este vorba aici despre un domeniu care aparține exclusiv sferei de influență a statului. De asemenea, poporul a aprobat acum verbal creditele prin reprezentanții săi în decembrie 1920. Acestea fuseseră suficient de sfătuite, testate și replanificate în mod repetat și se știa pe deplin că marile avantaje economice aduceau. Statul și poporul hotărâseră să exploateze sursele de energie, acum, odată cu această aprobare a creditului, trebuiau doar să ia decizia corespunzătoare ca sumele câștigate de antreprenori să poată fi plătite direct de banca de stat pe baza creditelor aprobate. Dacă acest lucru s-ar întâmpla fără numerar, prin transfer în tranzacțiile giro, prin aviz de credit către conturi poștale de cecuri sau în numerar, este în cele din urmă o chestiune de indiferență.

Este într-adevăr evident și clar dacă ne imaginăm că, în astfel de scopuri, banca de stat ar emite propria monedă în cuantumul creditelor necesare și aprobate. Aceste bilete de construcție hidroenergetice reprezentau, așadar, într-o anumită măsură, bilete de trezorerie de stat care ar fi emise către instalațiile de apă în creștere ca credit anticipat sub garanția statului. Era vorba, așadar, de o monedă acoperită în multiple moduri. Acoperirea consta în primul rând în lucrările gata sau în creștere de la Walchensee etc. și, în al doilea rând, în garanția statului că banii sunt acceptați la valoare integrală din trezoreria publică în loc de plată. Biletele de construcție ar fi, în același timp, obligațiuni parțiale asupra instalației de apă, fără ca acestea să fie însă legate de creanțe la dobândă. Totuși, după cum se știe, acest lucru nu este valabil și pentru alte bilete aflate în ci

Notele de construcție hidroenergetică ar putea foarte bine să facă aceste precizări privind acoperirea integrală a valorii lor în textul amprentei lor. De exemplu: „Această bancnotă de o mie de mărci își găsește acoperirea parțială în valoarea instalației care se construiește pentru exploatarea hidroenergiei bavareze. Este acceptată în toate trezoreriile statului ca plată”.

Dacă cineva dorește să meargă mai departe, nimic nu stă în calea angajării statului de a furniza, după finalizarea lucrărilor, în schimbul depunerii contractului de plată, atâtea kilowați-oră de electricitate sau atâtea chiloți de azot.

Nimeni nu ar refuza să accepte astfel de bani emiși de stat, care sunt complet acoperiți de bunuri materiale, care pot fi în același timp folosiți într-o oarecare măsură ca cupon de rație pentru electricitate. Dimpotrivă, putem fi siguri că o astfel de monedă s-ar bucura de o popularitate deosebită, deoarece acești bani sunt – stabili, exact la fel de stabili ca un dolar, sau mult mai bine pentru că se poate primi în schimb o cantitate destul de definită de electricitate sau azot – independenți de fluctuațiile economice. Este un semn al completei îngustitudini a oamenilor faptul că în propaganda publică a diferiților dezbateri a apărut obiecția că – „nimeni nu ar accepta aceș

Machine Translated by Google

Nimeni nu a ezitat vreodată, nici măcar acești domni dezbătători, să accepte bani emisi de stat. Toată lumea a acceptat chiar și cei mai deteriorați bani de hârtie ai Reichsbank, chiar dacă acești bani erau bani de inflație pură. Și totuși, toată lumea i-a acceptat, chiar și atunci când speculanții inteligenți au încercat să scape de ei cât mai repede posibil în schimbul valutei străine sau al bunurilor.
Într-adevăr, nimeni nu a refuzat nici măcar moneda de urgență a orașelor și comunităților, care era în mod similar o monedă de hârtie neacoperită. Și acum nu ar trebui acceptate imediat o monedă de hârtie acoperită, atât de preferabilă, precum banii de construcție acoperiți complet de active materiale, pentru lucrările noastre mari? Cu siguranță, chiar și cei care ridică astfel de obiecții împotriva banilor guvernamentali fără dobândă în numele sau în spiritul stăpânilor lor nu cred, în esență, acest lucru.
Într-adevăr, este dovedit a fi irefutabil, în ciuda tuturor plângerilor „metalistilor” care ar vrea să considere drept bani doar banii făcuți din metale prețioase, că „banii” sunt cei pe care statul îi declară a fi bani – fie că acești bani sunt alcătuiți din hârtie sau porțelan, fier sau piele sau orice alt material, este o chestiune de completă indiferență. Cu totul altceva este când vine vorba de puterea de cumpărare a acestor bani. Aici, metaliștii au dreptate că o monedă făcută din aur își păstrează, în mare parte, valoarea de schimb chiar și atunci când tulburările politice zguduie statul. Această stabilitate, însă, banii metalici făcuți din metale prețioase nu o datorează caracterului său monetar, ci caracterului său de marfă, și anume aur.

Nu poate exista nicio îndoială cu privire la justificarea statului în acoperirea nevoilor sale monetare pentru o lucrare amplă în modul descris. În primul rând, statul este suveran, adică nu are nevoie să fie influențat de nimeni, căci are puterea, și, în al doilea rând, o astfel de măsură poate rezista celui mai strict examen comercial. Statul emite cu acești bani, într-un fel, vouchere, pe baza creditului său. De ce ar trebui cineva să aibă mai puțină considerație pentru creditul statului decât pentru creditul oricăror bănci, mai ales când statul produce lucrări utile pentru bunăstarea comunității? Chiar dacă s-ar spune că statul plătește totuși munca prestată (antreprenorii și muncitorii care sunt angajați în lucrarea de la Walchensee) cu hârtie, acest lucru este într-adevăr corect, deoarece mai târziu, după finalizarea lucrărilor, statul acceptă din nou această hârtie ca plată pentru munca prestată de acesta (furnizarea de energie electrică sau azot etc.). Astfel, ciclul economic este încheiat. Astfel, bonurile de construcție sunt din nou răscumpărate de la aprovizionarea cu energie electrică etc. din primii ani, bancnotele sunt distruse și o operă gigantică de artă organizațională guvernamentală a fost creată pe o autostradă fără dobândă, ca o posesiune fără dobândă pentru toți. O operă care a accesat, fără o mare împovărare a consumatorilor de energie electrică, o altă sursă importantă de bani pentru stat, ceea ce îl aduce la rândul său mai aproape de obiectivul ideal al unei politici financiare naționale sănătoase - statul fără impozite.

Acum, există, în plus, faptul că procesul descris cu emiterea de bani proprii pentru construcții pentru o anumită lucrare nu necesită deloc emiterea întregii sume aprobate în astfel de bancnote pentru construcții, deoarece, într-adevăr, de departe cea mai mare parte a plăților către antreprenori nu se face în numerar, ci fără numerar, prin transferuri. Dar, chiar presupunând că s-ar emite întreaga sumă pentru construcții în bancnote de stat noi, aceste sume, în comparație cu celelalte sume de care statul are nevoie astăzi, nu ar fi deloc considerabile.
În același timp în care cineva și-a rupt capul în parlamentul bavarez din cauza creditului de 800 de milioane pentru hidroenergia bavareză – sau mai bine: nu a rupt, ci a recurs din nou la „împrumut”, 8000 de milioane au fost aprobate în parlament „fără dezbatere în a treia lectură, în scopul stării de urgență generală”.

Aici reamintesc încă o dată considerațiile conform cărora, în cazul unei astfel de finanțări prin noua emisiune de monedă, nu s-ar produce nicio inflație de niciun fel, că, pe de altă parte, emisiunea de obligațiuni cu dobândă în perioada de construcție semnifică în orice caz o anumită

Machine Translated by Google

inflație, deoarece dobânzile trebuie deja plătite, chiar dacă aceste fabrici nu au efectuat încă nicio muncă productivă.

În niciun fel însă nu este afectat echilibrul economic național dintre bani și bunuri materiale, în sensul teoriei cantitative, căci, pe fondul creșterii mijloacelor de plată din partea banilor, se constată o creștere exact mai mare a bunurilor. Dacă apoi, mai târziu, prin veniturile unor astfel de lucrări, banii emiși sunt din nou retrași și distruși, atunci echilibrul economic național se îmbunătățește în mod natural în avantajul avuției naționale, în funcție de valoarea totală a acestor lucrări noi.

Chiar și aici trebuie subliniat cât de sever acționează dobânda asupra costurilor produselor unor astfel de lucrări. Oskar Pöbing77 a stabilit, într-o examinare detaliată a acestei chestiuni, că costurile de producție pentru un kilowatt-oră sunt scumpe prin împovărarea împrumuturilor cu dobânzi de o sumă enormă de 500% (!). Acum, energia electrică de la hidroelectricele noastre bavareze ajunge la noi de cinci ori mai scumpă, deoarece am recurs din nou la calea împrumutului care este „cea mai la îndemână”. Chiar și aici este potrivit să ne imaginăm că toate cheltuielile materiale și personale pentru funcționarea și întreținerea marilor instalații electrice bavareze și a birourilor interurbane – deci toate salariile pentru toate persoanele ocupate în aceste lucrări – ecluziști, mecanici, muncitori, muncitori, personal de supraveghere și, în continuare, întregul aparat administrativ tehnic și comercial până la directori, împreună, încasează pentru munca lor an de an doar o cincime din sumele pe care – atât de bunii – capitaliști de împrumut le încasează an de an, fără efort sau muncă – ca dobândă.

Dobânda devorează totul, dobânda face totul mai scump. Doar capitalul de împrumut are de câștigat, populația are paguba. Populația care construiește lucrările prin propriile forțe are paguba; căci cine construiește atunci lucrările bavareze? - într-adevăr, inginerii bavarezi, muncitorii bavarezi, maiștrii și antreprenorii bavarezi; fabricile bavareze furnizează majoritatea mașinilor și echipamentelor - iar pentru ceea ce nu este produs în Bavaria însăși trebuie dat cereale sau vite bavareze, prin urmare, trebuie din nou dată în schimb muncă bavareză - doar că poporul bavarez nu pune banii pentru construcție (aparent!), și deci pentru asta are nevoie de marii capitaliști din New York și Londra, Paris și Berlin. Poporul bavarez trebuie să se împrumute de la toate țările lumii și să-și împovăreze hidroenergia cu o plată a dobânzii care face electricitatea cu 500% mai scumpă!

Nu este aceasta o nebunie? Nu este aceasta o crimă economică? Dintre oamenii care nu au făcut nimic altceva decât să-și pună la un moment dat condeiul în mișcare și să scrie un cec sau să-și îndemne bancherul să semneze împrumutul hidroelectric bavarez, aceștia primesc pentru asta, an de an, dobânzi plătite de poporul bavarez.

Nu numai atât, dar uzinele de apă nu mai sunt, prin urmare, o posesiune liberă a poporului bavarez, ci sunt gajate capitalistului. Deosebit de amuzantă este, în plus, situația în care marii capitaliști nu și-ar împrumuta, în mod firesc, „banii buni” unui stat care nu este în sine „bun” pentru capital și interese, și care, prin urmare, se bucură încă de atât de mult credit încât se poate...
să investească 800 de milioane în ea. Și, de fapt, licitațiile pentru obligațiunile hidroelectrice conțineau garanția atât de atrăgătoare și sigură pentru capitaliști „că statul bavarez, cu întreaga sa avere, garantează capitalul și dobânzile – (!)”

77 Oskar Pöbing (1882-1956) a fost un inginer mecanic bavarez care a lucrat la Universitatea Tehnică din München. A fost autorul unor studii precum Die Wasserkräfte Bayerns (1919) și Zur Bestimmung strömender Flüssigkeitsmengen in offenen Gerinnen (1922).

Machine Translated by Google

„Pungă cu bani, ce mai vrei! Așadar, statul bavarez recunoaște în mod explicit că valorează atât de mult, încât i s-ar putea împrumuta 800 de milioane pentru hidroenergia Walchensee și Isarul de Mijloc, dar – nu își poate folosi suveranitatea financiară și finanța aceste lucrări prin propria autoritate. De ce?? Pentru că este prea adânc prins în nebunia împrumuturilor și a dobânzilor, pentru că oamenii săi de stat responsabili nu au atâta capacitate de gândire și sentiment de responsabilitate proprii încât să îndrăznească să judece aceste planuri simple și clare pentru un interes...”
finanțare gratuită de la sine; prin urmare, apelează la experți bancari profesioniști. Este exact ca și cum un tuberculos și-ar întreba bacilii tuberculoși dacă consideră că este corect să meargă la Davos sau la Engadin[78] pentru a scăpa de boală, iar aceștia l-ar asigura: „Nu, pur și simplu nu face asta, călătoria ți-ar putea face rău, poate s-ar putea produce un accident feroviar, mai bine stai acasă, în casa ta, în mediul tău obișnuit. În starea ta, nu ar trebui să faci experimente! etc.” Respectând acest sfat, care din punctul de vedere al bacililor tuberculoși este complet corect, tuberculosul face în mod natural un progres vertiginos, bacilii se înmulțesc minunat. Exact așa este și în cazul nostru, al economiei financiare și a dobânzii.

Această a primi sfaturi de la proprii adversari este extrem de caracteristică germanilor neavizați. Dacă apare un om care își iubește poporul cu pasiune, îi sfătuiește cutare și cutare lucru și îi avertizează pe oamenii responsabili despre cutare sau cutare ticăloșie, poți paria zece la unu că oamenii implicați ar alerga la ticălos și l-ar întreba destul de naiv: „Spune-mi, cutare mi-a spus că ești un ticălos, te rog spune-mi dacă este adevărat!” Iar dacă celălalt îi explică apoi cu cea mai sinceră față din lume: „Dar ce crezi atunci - eu sunt un ticălos! - dimpotrivă, sunt cel mai bun prieten al tău, te-am ajutat întotdeauna să ieși din dificultățile noastre financiare”, atunci cel care pune întrebarea fără vină este destul de fericit - a făcut destul și este deosebit de bucuros că nu trebuie să-și forțeze mintea. Pe prietenul problematic al poporului, însă, în general, nu-l consideră demn de răspunsul său – iar lucrurile rămân blocate în continuare în rutina politicii de împrumuturi capitaliste cu dobândă, până când ultima parte a averii naționale libere este gajată puterilor financiare, iar întreaga națiune plătește dobândă doar finanțelor internaționale.

În concluzie, trebuie, tocmai în acest context, să subliniem în continuare faptul că statul bavarez – atunci când nu era vorba în niciun caz de o sarcină de stat atât de importantă precum dezvoltarea hidroenergiei bavareze, adică atunci când era vorba de remedierea crizei monetare a guvernului din noiembrie – a fost foarte prompt în a emite de la banca de stat bavareză aproximativ 130 de milioane de bancnote de trezorerie ale Băncii de Stat Bavareze. Acest lucru s-a întâmplat complet fără acoperire – și toată lumea a luat aceste bancnote bavareze exact la fel de bine ca bancnotele Reichsbank, și toată lumea a putut cumpăra pentru sine atâta pâine cu voucherele bavareze cât și cu bancnotele Reichsbank. Într-adevăr, nici măcar nu trebuia să fie întregul stat bavarez, era suficient ca primarul capitalei provinciei München și câțiva bătrâni ai orașului să-și scrie numele pe astfel de bucăți de hârtie colorate, și chiar și acești bani de urgență au circulat, toată lumea i-a luat și toată lumea i-a împărțit exact ca pe resturile Reichsbank, iar acești bani de urgență înșiși au îndeplinit sarcina oricărui ban – de a fi un ajutor pentru schimbul de bunuri – într-un mod ireproșabil.

Doar un singur birou a fost afectat extrem de neplăcut de aceste componente artificiale ale provinciilor și comunităților – înalta finanță – și au impus o lege a Reich-ului în octombrie 1921, conform căreia provinciilor și comunităților le era strict interzis să emită

[78] Davos din Elveția este, încă de la mijlocul secolului al XVIII -lea, renumit ca stațiune medicală pentru cei care suferă de boli pulmonare. Engadin este o vale din Alpii Elvețieni.

Machine Translated by Google

bani de urgență. Această lege era, în esență, o lege clară pentru protecția evreilor, care urma să fie urmată în 1922 de „Legea pentru protecția republicii”.

Îmi pot imagina foarte bine teama bruscă a finanțelor internaționale atunci când au recunoscut că în banii fără dobândă, chiar și în forma inofensivă a banilor de urgență, oamenii dețineau în mână o armă – firește, fără ca oamenii să știe acest lucru – care putea dintr-o singură lovitură să sfâșie rețeaua de aur stabilită cu minciuni și înșelăciuni prin secole de muncă subterană și contrafăcută și să elibereze popoarele de sclavia dobânzii lor.

Deja la acea vreme, în cazul emisiunii monedei statului bavarez, Reichsbank a cerut foarte curând ca acești bani să fie retrași din nou, ceea ce s-a întâmplat și el într-un mod convenabil în cursul anului 1921. Motivul: acești bani nu aduceau dobânzi financiare, așa cum o fac banii Reichsbank prin calea indirectă a bonurilor de trezorerie ale Reich-ului.

În statul național-socialist, în viitor toate marile proiecte de stat vor fi finanțate și organizate în modul descris, cu evitarea totală a căii împrumuturilor. Vom alege, în mod firesc, calea indirectă a banilor fără dobândă pentru construcții, în general, numai dacă mijloacele necesare nu pot fi obținute din surplusurile altor întreprinderi de stat sau din taxe speciale pentru astfel de scopuri speciale. În orice caz, știm că această formă de finanțare deschide posibilități complet nevisate și enorme de valorificare a resurselor naturale ale țării, de îmbunătățire a rutelor de transport etc.

Fiecare națiune este atât de bogată pe cât este capabilă să organizeze munca.79

79 Acest lucru se reflectă în discursul lui Hitler către Reichstag din 30 ianuarie 1939, în care a declarat: „Sub constrângerea... nevoii, am învățat în primul rând să luăm pe deplin în considerare cel mai esențial capital al unei națiuni, și anume capacitatea sa de a munci.” (citat în R. de Roussy de Sales (ed.) Adolf Hitler: Noua mea ordine, Londra: Angus și Robertson, 1942, p. 457 și următoarele).

Machine Translated by Google

Banca pentru Construcții Sociale și Economie

În legătură logică cu capitolul precedent se află crearea unei bănci sociale și economice de construcție, care are sarcina de a emite bani de construcție fără dobândă, în special pentru construcția de locuințe. Desigur, această bancă socială și economică de construcție nu ar trebui condusă ca o instituție de stat, ci ca o corporație de drept public. Prin urmare, în mod logic, discuția despre aceasta ar trebui să vină după reprezentarea sistemului fiscal național-socialist, dar, din moment ce această bancă socială și economică de construcție nu este altceva decât finanțarea fără dobândă transferată condițiilor economiei private și, într-adevăr, în special sistemului de construcție de locuințe - deci o ramură a economiei de cea mai universală importanță -, plasarea ei pe primul loc este probabil justificată.

Motivul pentru care o astfel de bancă de construcții nu ar trebui condusă ca o întreprindere de stat pură se datorează faptului că o astfel de instituție financiară publică legală trebuie să fie mai liberă de manevrat decât poate fi o întreprindere de stat. Nu ar fi un motiv atât de important dacă ar fi vorba doar de construcția de locuințe, ci vor exista multe cazuri în care este vorba de sarcini de cea mai mare importanță care afectează indirect interesul public, iar atunci banca, care este într-adevăr responsabilă în conducerea sa față de stat pentru gestionarea acesteia, ar trebui și trebuie să aibă mână liberă în emiterea de credite fără dobândă, după o examinare amănunțită a tuturor condițiilor.

O astfel de libertate de decizie nu este însă posibilă în întreprinderile exclusiv de stat. De aceea, aceasta trebuie lăsată în seama inițiativei private.

Cu titlu de ilustrare, poate fi prezentată aici schița unei astfel de legi care a fost adoptată în 1922 pentru Bavaria:

Legea privind dezvoltarea unei bănci bavareze de construcție socială și economică.

Art. 1

Se va înființa o bancă națională bavareză pentru construcții sociale și economice (BWB).

BWB are sarcina de a sprijini financiar întreprinderile de stat sau întreprinderile naționale cu valoare economică ale unor persoane private (fie că sunt persoane fizice sau societăți) care servesc dezvoltării țării sau sunt benefice bunăstării generale.

Art. 2

BWB este o corporație de drept public. Prescripțiile mai detaliate privind organizarea, administrarea și activitatea sa, precum și conducerea sa vor fi decretate de întregul minister.

Art. 3

Se acordă permisiunea BWB de a emite inițial bonuri de trezorerie fără dobândă acoperite prin active materiale până la o sumă de până la 50 de milioane de mărci de aur.

Emisiunea poate avea loc numai într-un mod legal, astfel încât suma sumelor de bani emise în orice moment și aflate în circulație să fie acoperită de garanții materiale de cel puțin aceeași valoare (ipoteci garantate fără dobândă, cambii de garanție, ipoteci etc.), iar rambursarea sau restituirea bonurilor de trezorerie să fie garantată prin veniturile întreprinderilor sau instituțiilor care urmează să fie dezvoltate într-un termen corespunzător, de cel mult 50 de ani.

Art. 4

Suma gajurilor și a garanțiilor datorate titlurilor de trezorerie emise de BWB constituie asociația de acoperire a BWB.

Machine Translated by Google

Tranzacții juridice de orice fel care perturbă sau dăunează unei garanții sau unei proprietăți apartenența la asociația de acoperire sunt nule.

Schimbările de proprietate sau de posesie de orice fel asupra obiectelor sau drepturilor supuse organizării de acoperire nu afectează existența garanțiilor și rămân atașate obiectului chiar și pentru noul cumpărător; predecesorul în drept este liberat de răspundere personală numai atunci când BWB este de acord cu schimbarea persoanei debitorului. Acordurile contrare sunt nule...

Art. 5

Întregul registru public este înregistrat în componența și drepturile organizației de acoperire a BWB; principiile și consecințele juridice sunt valabile pentru această carte în mod corespunzător ca și pentru registre; registrul are încredere publică și prezumția de drept în sine.

Accesul la registru sau la secțiunile relevante ale acestuia se acordă oricărei persoane care dovedește un interes legal în acest sens.

Anual se publică rapoarte sumare, de tip bilanț, privind sumele totale ale titlurilor de trezorerie emise, precum și suma totală a titlurilor de valoare datorate BWB pentru acestea, precum și adăugirile și deducerile, precum și rambursările și răscumpărările cu succes ale titlurilor de trezorerie.

Art. 6

Bonurile de trezorerie ale BWB sunt monedă legală. Toată lumea trebuie să le accepte la cursul integral al valorii lor nominale față de cursul de schimb al celorlalte monede legale ale statului. Dacă un creditor refuză acceptarea titlurilor de trezorerie ale BWB în loc de plată la cursul de schimb minim menționat mai sus, debitorul este, în măsura în care a oferit efectiv plata în titluri de trezorerie, eliberat de datoria cu această sumă.

BWB emite titluri de trezorerie fără dobândă și convine, printr-un contract, asupra condițiilor generale și speciale ale condițiilor juridice reciproce privind perioadele și ratele emisiunii, titlurile de valoare și ipotecile care trebuie plătite de către debitor, precum și rambursările și alte condiții juridice pertinente. O copie a acestor contracte trebuie pusă la dispoziția tuturor ca anexă la înregistrările din registrul asociației de acoperire.

BWB este justificată să stabilească suprataxe sau comisioane pentru costurile administrative aferente angajării împrumuturilor și încasărilor anuale sau să stabilească prime sau reduceri corespunzătoare în orice moment, într-o manieră publică uniformă.

Este permisă emisiunea sau cotația la bursă a unei rate mai mari decât rata minimă stabilită la art. 1.

Rambursările pot fi efectuate numai în bonuri de trezorerie de același tip cu cele emise.

Art. 7

Activitatea BWB, în măsura în care se extinde la respectarea prescripțiilor conținute în prezenta lege, este supusă controlului și supravegherii unui consiliu public de supraveghere format din ministrul finanțelor sau un reprezentant numit de acesta, ministrul de interne sau un reprezentant numit de acesta, ministrul justiției sau un reprezentant numit de acesta și trei persoane alese din parlament pentru o durată de doi ani.

Machine Translated by Google

Art. 8

Clauză penală: Pedepse cu închisoarea pentru deteriorarea intenționată a valorilor mobiliare ale asociației de acoperire și, de asemenea, pentru acte comerciale sau obișnuite, în special cele bursiere, sabotarea bancnotelor de construcții sau a valorii cursului de schimb al acestora sau pentru tentativă de a face acest lucru. În plus, pedepse pecuniare mari pentru aceasta, chiar și pentru persoanele juridice.

În „condițiile executive” au fost emise apoi prescripții precise privind constituirea consiliului de administrație și a consiliului consultativ din care fac parte reprezentanți ai ministerelor, parlamentului și constructorilor. Sarcina unui astfel de consiliu consultativ este controlul utilizării legale a notelor de construcție, examinarea rambursărilor, verificarea în continuare a despăgubirilor ipotecare, aprobarea bazelor ipotecii cu note de construcție fără dobândă etc.

Condițiile suplimentare au reglementat apoi rambursarea și lichidarea, înregistrările de active pe seria emisă de bonuri de construcție și pe valorile mobiliare înregistrate pentru aceasta și, în plus, mai multe prescripții privind proiectele de construcție aprobate etc. La acea vreme, stimulentul pentru înființarea unei astfel de bănci sociale a fost oferit de nevoia enormă de locuințe și de circumstanța că Reich-ul și provinciile nu puteau în niciun fel controla dificultățile într-un mod eficient. Instituțiile responsabile ale birourilor de locuințe puteau, desigur, elibera spații de locuit ici și colo - dar nu puteau construi locuințe noi. Activitatea de construcții noi suferea de lipsa materialelor, mai ales de faptul că, odată cu controlul de urgență existent al chiriilor, construcția de case noi era absolut „neprofitabilă” pentru capitalul privat.

Subvențiile acordate de Reich și de provincii pentru acoperirea așa-numitelor cheltuieli de construcții pierdute nu au fost nicidecum suficiente în contextul devalorizării progresive a monedei.
Nici măcar construcțiile individuale de locuințe începute ici și colo nu au putut înlătura criza generală a locuințelor. Chiar și crearea de ipoteci ieftine era imposibilă, deoarece, având în vedere chiriile fixe la acea vreme, chiar și cei mai ieftini bani pentru construcții excludeau o dobândă de 4%.

Prin urmare, așa cum s-a sugerat deja în observațiile fundamentale, în ciuda celei mai mari nevoi – din cauza rentabilității insuficiente – nevoia pur și simplu nu este acoperită.

Acum, dacă se reușește eliminarea sarcinilor dobânzilor recurente anuale, dacă se iau măsuri pentru a pune la dispoziția celor care au nevoie de locuințe mijloace fără dobândă, este posibilă o stimulare grandioasă a pieței imobiliare. În acest fel, însă, nu numai că ar fi eliminată nevoia teribilă de locuințe, cu toate daunele sociale și de sănătate, dar și piața internă ar fi stimulată într-un mod extraordinar, deoarece toate nenumăratele meserii auxiliare, lăcătușii, dulgherii, montatorii de acoperișuri, instalatorii, geamgii, instalatorii, ceramistii, placatorii de pardoseală și faianța, zugravii și tencuitorii depind de aceasta, și ei își găsesc de lucru și pâine și își consolidează capacitatea de cumpărare.

Acest lucru este însă oferit în banii de construcție fără dobândă.

Aceste note de construcție sunt emise de „Banca Socială de Construcții și Economie”.
Furnizorii și antreprenorii sunt plătiți pentru construcție cu acești bani. Proprietarul clădirii rambursează banii primiți fără dobândă în rate corespunzătoare, într-o perioadă de 30-50 de ani, în funcție de caracterul și durabilitatea construcției. Bonurile de construcție sunt diferite de banii Reichului sau ai provinciei, cam în același mod în care bonurile Reichsbank erau diferite de bonurile de trezorerie de împrumut. Aceste bonuri de construcție își găsesc, așa cum am menționat deja, acoperirea materială completă în faptul că, în același timp, apar, în creditul băncii de construcții, în valoare egală cu bonurile emise, noi active materiale (case).

Machine Translated by Google

care sunt garantate legal prin înregistrarea de ipoteci fără dobândă în aceeași sumă.

Practic, nici aici valoarea integrală a noilor clădiri nu va fi trecută în notele de construcție, ci doar cheltuielile efective de construcție. Prin urmare, terenul va trebui pus la dispoziție cel puțin de către constructori, societăți de construcții sau comunități și, dincolo de aceasta, cel puțin 10-30% din valoarea clădirii trebuie să fie produsă de cei care au nevoie de locuințe, din care 5% urmează să fie reținută pentru acoperirea costurilor administrative ale băncii de construcții.

Rambursarea are loc apoi fără calcularea ulterioară a vreunei dobânzi. În acest fel, proprietatea liberă a proprietarilor crește de la an la an în casele lor și, de asemenea, valorile reținute în cadrul asociației totale ca acoperire pentru certificatele de construcție emise.
Astfel, cantitatea de bonuri de construcție în circulație diminuează în funcție de rambursările efectuate.

Caracterul juridic al acestor bani pentru construcții nu este altul decât emisiunea unei obligațiuni. Debitorul acestei obligațiuni este banca de construcții. Creditorul unei obligațiuni este proprietarul actual al această legătură.

Nimănui nu i se poate interzice să emită obligațiuni, este întotdeauna doar o chestiune de circumstanțe externe dacă obligațiunile emise de cineva sunt acceptate în general ca plată. Așa cum s-a menționat de multe ori anterior, obligațiunile de construcție sunt întotdeauna și în orice condiții economice și politice imaginabile acoperite integral de activele materiale aferente acestora. Prin urmare, nu se poate pune problema ca banca să intre în dificultăți în niciun moment.

Acceptarea universală este însă garantată în momentul în care statul se angajează să își asume garanția pentru răscumpărarea pe termen limitat a biletelor de construcție și, pe durata acestora, să le accepte în registrele sale ca plată sau atunci când acestea sunt declarate mijloace legale de plată.

O astfel de acceptare a garanției nu înseamnă acum pentru stat, practic, cea mai mică povară; dimpotrivă. Astăzi, statul trebuie să cheltuiască și să plătească dobânzi pentru, și apoi să recupereze prin impozite generale, nenumărate milioane anual pentru subvențiile aprobate de acesta pentru cheltuielile de construcție pierdute. Aceasta este apoi anulată complet.

Prin urmare, subvențiile acordate acum de stat sunt bani pierduți care trebuie recuperați de comunitate și care ajung la niște oameni norocoși care au reușit într-adevăr să obțină astfel de subvenții.

Astfel, chiar și atunci când un plătitor restant dintre beneficiarii biletelor de împrumut fără dobândă nu își poate îndeplini, la un moment dat, obligațiile, acest lucru nu joacă niciun rol în raport cu economiile enorme pe care le realizează bugetul de stat, deoarece, în acest fel, nici acesta nu trebuie să facă sacrificii care sunt complet pierdute.

Întrucât este vorba despre o sarcină de mare importanță socială, este justificată stabilirea unei corporație juridică publică independentă, ca instrument și purtător al executării sale.

În acest fel, această instituție va fi scoasă din sfera formelor economice și sociale private, cărora, în ochii oamenilor, le sunt atașate în mod natural profituri personale și intenții de îmbogățire. Pe de altă parte, instituția va fi scoasă din domeniul întreprinderii de stat pure, față de care, de asemenea, nu în întregime fără nedreptate, există o anumită aversiune în toate problemele economice în rândul publicului.

În regulamentul de implementare trebuie consemnat tot ceea ce este în esență indispensabil pentru public și pentru securitatea administrării afacerilor băncii.

Machine Translated by Google

Consiliul consultativ propus își poate face simțită influența dincolo de acest aspect. Consiliul consultativ în sine este, din nou, o reflectare a tuturor grupurilor de interese implicate.

Înființarea unei bănci de construcții ca societate juridică de drept public are și efectul secundar plăcut că, în acest fel, întregul complex de valori ale averii create în acest mod nu apare ca proprietate a statului, ci ca proprietate a unei entități juridice independente, care este banca de construcții.

Construcția juridică sau caracterul legal al acestei bănci de construcții este, așadar, următorul: Banca de construcții este o persoană juridică în virtutea faptului că este recunoscută sau înființată ca o corporație de drept public; această bancă de construcții nu este alcătuită deloc din membri individuali; este în sine purtătoarea drepturilor și obligațiilor care decurg din activitatea sa. Cu toate acestea, nu este nici un funcționar, nici o instituție de stat, nici un membru al unui organism de stat.

Crearea unei astfel de forme juridice nu este într-adevăr ceva obișnuit și tradițional; dar, cu toate acestea, este ceva deja prevăzut în lege; condițiile actuale însă necesită instituții corespunzătoare de tip modern. Într-adevăr, aici va consta utilitatea atunci când se stabilește ceva de genul acesta: că, într-un anumit fel, se depășesc limitele tradiționalului pentru a se adapta cerințelor epocii.

Modul în care se desfășoară activitatea afacerilor poate fi explicat cel mai bine cu un exemplu individual: Banca de construcții face cunoscute în prealabil principiile fundamentale și condițiile prealabile care trebuie îndeplinite pentru ca o cerere de aprobare a fondurilor băncii de construcții să fie luată în considerar Solicitantul își adresează cererea împreună cu documentele necesare băncii de construcții și, în cazuri afirmative, încheie un contract cu cei care au nevoie de locuință (proprietarii de case).

În acest contract trebuie prevăzute, în primul rând, tot ceea ce prevăd ordonanța și regulamentele de implementare privind băncile de construcții, adică obligația de a utiliza banii de construcție doar pentru construirea clădirii, obligația de a avea un statut de ipotecă și obligațiile de rambursare. În plus, în acest contract trebuie stabilite toate celelalte condiții legale aferente. Trebuie să se stabilească în special că persoana care are nevoie de locuință nu este justificată să vândă din nou proprietatea, ceea ce este, de altfel, deja evidențiat în mod practic în ordinul de ipotecă. Condițiile pentru transferul moștenirii și pentru cazul neplății vor fi reglementate în mod corespunzător, cu una sau mai multe rate de rambursare.

(Detaliile decurg din natura acestei chestiuni).

Deoarece toate firmele de livrare și toți lucrătorii sunt plătiți doar în bancnote de construcții pe care banca de construcții le produce însăși, bancnotele de construcții intră în circulație pentru prima dată, în toate circumstanțele, doar în măsura în care echivalentul în plăți se acumulează proprietății. De la lucrători și furnizori, bancnotele de construcții ajung la public; având în vedere garanțiile existente și mai ales pentru că statul își asumă garanția pentru bancnotele de construcții, iar trezoreriile statului acceptă bancnotele de construcții ca plată, publicul va accepta bancnotele de construcții ca pe orice alți bani. Așadar, rămâne la latitudinea proprietarului casei cum își îndeplinește obligația față de banca de construcții de a rambursa anual 2% din sumele împrumutate în bancnote de construcții. Cu alte cuvinte, proprietarul clădirii și debitorul ipotecar al băncii de construcții trebuie să producă în fiecare an 2% în bancnote de construcții din sumele aflate în circulație. Practic, se va întâmpla ca debitorii ipotecari să colecteze bancnote de construcții care circulă într-adevăr împreună cu moneda locală înainte de data expirării datoriei lor de rambursare și, prin urmare, să își achite plata.

Machine Translated by Google

obligație. Un loc deosebit de potrivit pentru a obține bancnote pentru construcții vor fi șantierele de construcții care se găsesc în funcțiune în orice moment.

Dacă presupunem, pentru a ne face o idee, că într-un an se emit la München bancnote de construcții în valoare de 10 milioane, din aceasta se vor întoarce anual la banca de construcții 200.000 de mărci de aur; astfel, după cel mult 50 de ani, toate cele 10 milioane se vor fi returnate și vor fi colectate de banca de construcții, iar după cel mult 50 de ani casele construite din acestea vor fi astfel rambursate și vor deveni proprietatea proprietarilor lor, fără datorii. Întreaga plată a avut loc fără a fi plătit un ban în mod inutil pentru dobânzi; plata se realizează în continuare prin nimic altceva decât prin mijloacele simple ale înființării băncii de construcții, garantată de stat.

Actul social constă în faptul că statul a produs valoarea caselor absolut din nimic, că a creat un venit pentru mii de muncitori și oameni de afaceri prin construirea întregii clădiri. Dacă presupunem că este vorba de mii de case individuale, mii de oameni fără pământ sunt transformați astfel în persoane care dețin pământ.

Vor fi formulate diferite obiecții și rezerve, dintre care cele mai importante pot fi sugerate:

1. Obiecția inflației. Această obiecție este pe cât de lipsită de perspectivă, pe atât de irelevantă; așa cum s-a explicat deja în pasajele anterioare, o inflație poate apărea doar acolo unde se emit bani neacoperiți. Aici, acoperirea materială se opune bancnotelor de construcții; prin urmare, este nesemnificativ dacă intră în circulație chiar și cantități considerabile de bancnote de construcții.

2. Obiecția că această chestiune este nouă și netestată. Această obiecție este inaplicabilă, iar chestiunea este probabil nouă pentru Germania. În alte părți, suntem obișnuiți cu astfel de certificate de creanță fără dobândă acoperite de active materiale. Exemplul tipic în acest sens este warantul englezesc, introdus acum o sută de ani și care se păstrează și astăzi. Warrantul este un ordin care dă proprietarului dreptul la o anumită cantitate de fier brut depozitată într-un anumit depozit central. Aceste bilete la ordin sunt folosite ca monedă de schimb; puterea de cumpărare a warrantului are doar fluctuațiile la care este supus prețul fierului brut pe piața mondială.

Dacă am fi avut în Germania, de exemplu, astfel de warante, acestea ar fi fost complet independente de monedele germane și de fluctuațiile acestora. Valoarea acestor warante era legată de prețul fierului brut, iar valoarea acestor prețuri era, la rândul ei, reglementată automat în raport cu moneda.

În mandat găsim exemplul semnificativ al naturii populare a acestui certificat de creanță fără dobândă și a ordinului de creanță acoperit de un activ material.

În măsura în care trebuie realizate construcții considerabile și de importanță economică națională de noi clădiri, este imperativ să se construiască în serie colonii întregi.

Ar fi un punct de vedere eronat dacă s-ar dori să se construiască case individuale sau chiar case înșiruite doar atunci când persoana care caută o casă dorește să devină proprietar.
Prejudiciul care trebuie remediat este dificultățile legate de locuințe, prin urmare, nu este vorba în principal de locuințe, ci de crearea de oportunități locative. Această nevoie va fi remediată și prin faptul că este promovată construcția comercială de apartamente de închiriat. Prin urmare, nimic nu împiedică un proprietar de casă de închiriat de tip vechi să primească bancnote pentru construcții pentru construirea unei noi case de închiriat. Tocmai în cazul acestor persoane va fi posibil să se solicite în avans, în numerar, o plată în avans mai mare decât doar 10% din întreaga clădire.

Machine Translated by Google

valoare; mulți dintre acești oameni sunt pregătiți și în măsură să cheltuiască sume considerabile de bani din propriile mijloace pentru construcția de locuințe dacă primesc ca subvenție un rest corespunzător sau o sumă parțială fără dobândă de la banca de construcții. Tocmai natura fără dobândă a banilor băncii de construcții face posibilă luarea în considerare a acestui aspect al revitalizării pieței construcțiilor, care este atât de importantă pentru orașele mari.

Această bancă socială și economică va trece însă ulterior, dincolo de limitele finanțării clădirilor de locuințe, la emiterea de credite fără dobândă pentru întreprinderi importante din punct de vedere economic național, industrii, lucrări comunale, îmbunătățiri ale agriculturii etc., chiar dacă cu un termen de rambursare mai scurt.

Machine Translated by Google

Statul fără taxe

Scopul principal al statului național-socialist este: statul fără impozite. Dacă, în circumstanțele actuale, acest lucru poate suna ca o utopie nebună, dacă multora le poate părea o promisiune prea frumoasă ca să fie adevărată, știm totuși că acest obiectiv este complet realizabil, cel puțin în măsura în care presiunea fiscală enormă trebuie eliminată de la populație.

Cu toată claritatea, am prezentat în capitolele precedente dovada că astăzi aproape toate taxele sunt devorate doar prin plata dobânzii. Plătim taxe pentru fiecare bucată de pâine pe care o mâncăm, fiecare sufragerie caldă costă un exces de taxe, fiecare achiziție este împovărată cu taxa pe vânzări.
Însă tot ce intră în impozite în acest fel nu este, nicidecum, suficient doar pentru a plăti impozitele aferente datoriilor reparatorii.

Întotdeauna trădează o lipsă de gust și de înțelegere critică dacă cineva respinge un scop atât de principal, cum este, fără îndoială, statul fără taxe, ca pe o utopie. Pentru cineva care a mers alături de noi pe cărările largi și întortocheate ale politicii financiare actuale și care nu a pierdut firul Ariadnei – obligația statului la plata dobânzii – trebuie să fie ușor să găsească și ieșirea din acest labirint al Minotaurului.

Cel care se ridică deasupra degradărilor și examinează dintr-un punct de vedere elevat legăturile descrise: obligația statului la dobândă – impozit – inflație, cel care a recunoscut obligația statului la dobândă ca fiind faptul care domină totul, cel care a recunoscut că trăim într-o epocă a unei inversări complete a condițiilor sănătoase și rezonabile dintre muncă și bogăție, cel care nu mai poate evita logica presantă conform căreia mai ales statul, în virtutea suveranității sale financiare, nu este complet legat de calea împrumutului, ci poate finanța creativ prin propriul drept toate sarcinile publice mari ale statului, pentru el este doar ultimul pas către o Lume Nouă din punct de vedere financiar să ceară un stat în care administrația financiară a statului să nu considere ca primă sarcină să extragă cât mai multe impozite de la cetățenii statului, ci, dimpotrivă, să înlăture orice presiune fiscală împovărătoare și să fertilizeze economia națională.

Suntem în măsură să prezentăm dovezi numerice care arată că statul fără impozite nu este deloc o utopie, ci că posibilitatea acestui lucru este dată în fiecare buget de stat ordonat, dacă statul se eliberează de povara dobânzilor care îi revin. Faptul că poate face acest lucru și fără a fi tras la răspundere este dovedit de istoria falimentelor statelor, care relatează zeci de cazuri în care statele au scăpat, prin faliment, de povara dobânzilor și a datoriilor care le revin.

Ne-ar duce prea departe să intrăm încă o dată în detaliile demonstrației precise pe care am dat-o în mica mea lucrare polemică, „Falimentul statului”. Soluția, și anume ajustarea plății dobânzilor din împrumuturile publice prin transformarea simultană a obligațiunilor în active bancare fără dobândă, nu merită în niciun fel denumirea lipsită de renume de faliment, ci faptul că această formă de eliberare a statului și a poporului de datoria sa legată de dobândă semnifică, de fapt, eliberarea statului și a economiei de lanțuri insuportabile.

O ajustare a acestor plăți de dobânzi ar fi făcut însă posibilă, încă dinainte de război, acoperirea cheltuielilor de stat pentru întreaga administrație de stat. Am prezentat ca exemplu bugetul de stat bavarez din 1911. La acea vreme, veniturile statului bavarez din așa-numitele întreprinderi comerciale de stat (căi ferate, poștă și telegraf) se ridicau la 120 de milioane de mărci aur, iar veniturile din silvicultura de stat la 40 de milioane. Totalul

Machine Translated by Google

Cheltuielile pentru întreaga administrație de stat pentru administrarea justiției (toate tribunalele districtuale cu toate cheltuielile lor de personal și materiale, toate tribunalele provinciale, tribunalele regionale și cele mai înalte tribunale din München, Nürnberg etc.) s-au ridicat la 27 de milioane. Pentru întreaga administrație internă mare și atât de atent dezvoltată a întregului stat bavarez – adică pentru numeroasele tribunale districtuale, pentru guvernele județene, pentru departamentul de poliție din München, pentru jandarmerie, în continuare pentru numeroase alte organisme și autorități precum autoritățile medicale, spitalul provincial de vaccinare, institutele de cercetare pentru alimente și alimente semi-luxoase, sanatoriile și azilurile de boli mintale, tribunalul administrativ, biroul provincial de statistică, autoritățile metrologice, camerele de asigurări etc. au fost debursate în bugetul de stat. Pentru educație, școală și biserică, deci în special pentru toate școlile gimnaziale, școlile secundare, școlile –, în 1911, 40 de milioane pregătitoare, școlile latine, școlile secundare, școlile gimnaziale, școlile profesionale superioare, instituțiile de formare a profesorilor, pentru toate școlile de construcții de stat și școlile de specialitate, școlile de meserii și muzică, școlile agricole și de fermă de district, pentru Weihenstephan80 și pentru institutul de cercetări biologice, pentru toate institutele de învățământ feminin și apoi, mai presus de toate, pentru universități cu nenumăratele lor colecții și institute, universitatea tehnică, pentru celelalte universități de arte, pentru universitățile de meserii, pentru academia de muzică, apoi pentru Maximilianeum81, mai departe pentru institutele centrale de știință și artă, academia de științe, colecțiile științifice ale statului, muzeele bavareze, biblioteca de stat, teatrul de stat etc., pentru aceste enorme domenii de activitate ale Ministerului Culturii cu miile sale de funcționari, cu enormele sale comori de artă din colecții și muzee, toate necesitând într-adevăr clădiri, administrare și îngrijire, în 1911 s-au cheltuit în total 51 de milioane. În domeniul Ministerului Finanțelor, care într-adevăr nu exercită doar funcții de extragere a banilor de la oameni, se află activitățile administrației silvice cu sute de silvicultori, administrarea minelor, topitoriilor, salinelor, întregul birou vamal central și subsidiar, biroul central de monetărie, administrația datoriei de stat și banca de stat, birourile topografelor și biroul topografic provincial, apoi și administrațiile balneare de stat, biroul berăriei tribunalului, München etc. Această întreprindere, de asemenea, foarte mare, a cauzat o cheltuială de 15 milioane. Cheltuielile Ministerului Transporturilor au fost acoperite din propriile venituri operaționale, pe de altă parte, pensiile vechilor funcționari publici au necesitat în continuare suma foarte mare de aproximativ 36 de milioane.

Astfel, per total, administrația justiției, administrația internă, inclusiv clădirile – pe care nu le-am menționat în mod specific mai sus – și, de asemenea, administrația financiară, precum și educația și dezvoltarea, și pensiile au cerut 27 + 40 + 51 + 13 + 36 = 167 de milioane.

Excedentele pe care întreprinderile de stat, poșta și căile ferate, minele și pădurile le-au livrat trezoreriei statului, în valoare de aproximativ 160 de milioane, ar fi fost astfel aproape suficiente pentru a acoperi întregul aparat administrativ gigantic de stat – fără niciun ban din impozite!

Statul fără impozite ar fi fost, așadar, o realitate, dacă totalul impozitelor extrase de la poporul bavarez, adică 60 de milioane de impozite directe și 53 de milioane de impozite indirecte, plus 31 de milioane de taxe, adică în total 134 de milioane, nu ar fi trebuit folosite integral pentru plata dobânzilor la capitalul împrumutat. Doar plata dobânzilor pentru datoriile statului bavarez

[80] Weihenstephan este o mănăstire din secolul al XI-lea din Bavaria Superioară, transformată în 1803 într-o școală silvică și o fabrică de bere de stat.

81 Maximilianeum-ul din München a fost proiectat de regele Maximilian al II-lea al Bavariei ca sediu al unei fundații studențești. Din 1949 a găzduit parlamentul statului bavarez.

Machine Translated by Google

a cerut 84,6 milioane (!), iar Bavaria a trebuit să livreze Reich-ului 50 de milioane, de asemenea, pentru plata dobânzii din datoria Reich-ului.

Am oferit o scurtă trecere în revistă a domeniilor mari și mici ale vieții noastre statale. Acest lucru pare deosebit de important și pentru că național-socialismul ține cont și de cât de multă și exemplară muncă a depus vechiul stat, multă muncă care nu necesită reformă și nici îmbunătățire, în măsura în care nu are legătură cu probleme care nu pot fi niciodată încheiate.
Chiar și pentru fiecare organism de stat este adevărat că nu poate sta nemișcat dacă nu dorește să se osifice. În multe domenii, un spirit mai proaspăt și mai liber nu va dăuna, iar ici și colo sunt necesare reforme temeinice. În multe ramuri ale aparatului nostru administrativ trebuie să intre cel puțin un spirit nou, în special spiritul responsabilității clare a funcționarului public în ceea ce privește sarcinile sale și oamenii pe care îi servește.

Un singur domeniu a fost forțat să urmeze căi complet false – administrația financiară a statului. Dacă astfel de circumstanțe precum cele descrise sunt posibile, acesta este într-adevăr un semn că aici trebuie să se producă o schimbare radicală. Acest lucru este însă valabil pentru stat deja înainte de război – deja la acea vreme statul era implicat în serviciul dobânzii pentru capitalul împrumutat privat.
Nimic nu dezvăluie într-un mod mai frapant dependența statului de capitalul de împrumut existent deja la acea vreme decât o analiză a distribuției impozitelor pe diferitele forme de venit. Conform bugetului pe 1911, pe care ne-am bazat observațiile de până acum, proprietatea funciară era evaluată la 12,6 milioane, proprietatea locativă la 12,1 milioane, întreprinderile comerciale la 17 milioane, dar, pe de altă parte, pensiile de capital, cu un venit total din pensii de 253 (!) milioane de mărci de aur, la doar 10 milioane. Prin urmare, acesta este un tratament extrem de indulgent față de cei care pot trăi fără efort și pot munci pe cheltuiala populației muncitoare.

Miriadele de venituri mici din pensii – ne gândim astfel la grupa de pensii de 70-700 de milioane de mărci – reprezintă într-adevăr, ca număr, masa predominantă a obligațiilor fiscale din pensiile de capital, adică în jur de 150.000, dar nici veniturile lor din dobânzile de capital, nici plata impozitelor lor, în jur de 0,7 milioane, nu ar juca un rol în bugetul de stat – însă ceea ce face ca aceste cifre să fie atât de remarcabile pentru noi este faptul că marele capital împrumutat a creat în aceste sute de mii de mici beneficiari de dobânzi o puternică pază de protecție împotriva tuturor atacurilor împotriva veniturilor din dobânzi fără efort și fără muncă.

Este firesc să-i convingi pe acești mici beneficiari de dobânzi că economiile lor trebuie să garanteze într-o anumită măsură un drept durabil la dobânzi, deoarece asemănarea dintre aceste persoane care au trudit toată viața și au lucrat efectiv pentru economiile lor și beneficiarii de pensii de stat și angajații este evidentă. Însă ceea ce diferențiază această atitudine de ideea de pensie este diferența esențială că dreptul la pensie depinde de persoană și încetează la deces, în timp ce dreptul la dobândă este unul material și este legat independent de persoană, într-un mod impersonal, de simpla posesie a banilor, ca o „creanță legală eternă”.

Vom trata aceste legături mai departe în discuția despre pensiile generale pentru bătrânețe, deoarece aceste observații ne-ar permite să găsim trecerea de la dobânda eternă nejustificată la pretenția justificată a fiecărui camarad național la o bătrânețe lipsită de griji.

Acești mici beneficiari de dobânzi nu intră în considerare în chestiunea cu care ne ocupăm, referitoare la remarcabilul tratament indulgent aplicat capitalului împrumutat de către vechiul stat, ci doar cei care înghit partea leului din pensiile de capital și care apoi ies din nou în evidență ca mari donatori financiari ai statului.

Machine Translated by Google

Așadar, gata cu aceste absurdități economice naționale ale unei administrații financiare de stat orientate spre capitalismul de interese și ieșiți în statul național-socialist liber, al muncii și performanței, scutit de orice taxe.

Odată ce statul se va elibera de povara obligațiilor sale de plată a dobânzilor, se va vedea ce poate realiza. Dacă se adaugă noi surse de venit de amploare, cum ar fi exploatarea energiei hidroelectrice și a resurselor naturale ale țării, atunci statul fără impozite nu va mai fi o utopie, ci o realitate îmbucurătoare.

Dacă totuși dorim să vorbim despre o politică fiscală a statului național-socialist, aceasta se datorează faptului că din astfel de surse fiscale ar putea curge mijloace pentru multe sarcini care așteaptă de fapt o soluție statală, pentru care însă nu au mai existat niciodată mijloace în bugetul de stat. Ne gândim aici la domeniile largi ale sănătății naționale, luptei împotriva bolilor venerice, abuzului de alcool, promovării sportului fizic, promovării mai substanțiale a artei și științei, concediului de maternitate, îngrijirii copiilor, construirii de orașe-grădină și, mai presus de toate, la achitarea datoriei de onoare a poporului german față de rănițiii de război, văduvele și orfanii săi.

Următoarele ar trebui considerate principii directoare pentru un sistem statal național-socialist în domeniul politicii fiscale:

1. Se exclude impozitarea în scopul plății dobânzilor pentru împrumuturile interne.
2. Impozitele sunt permise doar pentru acoperirea cheltuielilor statului în scopuri neproductive, pentru administrație, administrarea justiției, armată, poliție, sistemul de sănătate și învățământ, în măsura în care excedentele întreprinderilor comerciale de stat, ale căilor ferate, poștei, telegrafului, pădurilor de stat și minelor de stat, precum și alimentarea cu energie electrică din marile baze interurbane de stat, nu sunt suficiente pentru acoperirea acestora.
3. Pentru acoperirea nevoilor speciale sau pentru situații de urgență deosebite, deci în special în caz de război, impozitele directe și indirecte nu sunt doar permise, ci și impuse.
4. Impozitele directe pot fi aplicate proprietății sub orice formă, dar aici trebuie planificată o gradație de impozitare extinsă. Venitul trebuie lăsat scutit de impozite până la o măsură corespunzătoare. În acest caz, ar trebui analizat mai atent decât până acum dacă contribuabilul are o familie cu copii sau alte îndatoriri de îngrijire.
5. Funcționarii statului trebuie practic scutiți de impozite. Pentru persoanele căsătorite, copiii alocațiile trebuie garantate.
6. Taxele indirecte sunt luate în considerare în vremuri normale doar pentru obiectele de lux. Statul are la îndemână un mijloc excelent de a opera într-un mod care ar controla și crește prețurile la producția de articole care servesc doar la pacostea luxului atractiv, a risipei și a lăcomiei în mâncare și băutură, precum și exceselor modei. Chiar și bunurile semi-luxoase pure, cum ar fi tutunul, alcoolul, vinul, în măsura în care nu servesc scopurilor legate de sănătate, vor fi suportate de taxe indirecte. Pe de altă parte, toate taxele indirecte, cum ar fi cele care exploatează poporul astăzi în ansamblu, trebuie evitate în mod fundamental. Ne referim aici la toate taxele indirecte absurde care funcționează doar într-un mod care crește prețurile, pe zahăr, sare, chibrituri, lămpi, limonadă, precum și la taxele pe cărbune care fac producția radical mai scumpă, precum și la taxele pe transportul de persoane și mărfuri și, mai ales, taxele pe vânzările de mărfuri.

7. Colectarea profiturilor din război și revoluție trebuie îndeplinită ca o sarcină justă. Pentru o astfel de sarcină, firește, trebuie mai întâi creată temelia unei baze de calcul rezonabile pe care se poate compara bogăția actuală cu cea anterioară. Evident, și aici trebuie făcută din nou o diferență între bogăția care provine din munca productivă, pentru care războiul a însemnat însă un bogății deosebit. Nu este altceva decât drept și

Machine Translated by Google

este corect ca o parte din profituri de război atât de semnificative să fie direcționată către comunitate. Pe de altă parte, o evaluare mult mai atentă trebuie făcută în cazul averii care provine din comerț intermediar și speculații.

8. Taxele și impozitele de timbru, chiar și impozitele care restricționează dreptul liber de dispunere a elementelor de avere, în măsura în care această dispunere nu este îndreptată împotriva bunăstării generale, trebuie limitate acolo unde este posibil. Printre acestea se numără și impozitele pe succesiuni și donații.

Fundamental, politica financiară fiscală ar trebui să urmărească obiectivul final al „statului fără impozite", deoarece nu este sarcina statului să extragă bani de la cetățenii săi pentru a perpetua o economie bazată pe împrumuturi de stat, în esență falsă, ci să crească bunăstarea generală a populației.
Statul nu are rolul de a colecta dobânzi pentru capitalul mare de împrumut, ci de a proteja persoana și proprietatea cetățenilor săi și de a face resursele naturale ale țării utile comunității. Mijloacele pentru sarcinile neproductive ale statului ar trebui, așa cum s-a descris deja, să fie preluate în primul rând din surplusurile întreprinderilor comerciale de stat, în al doilea rând din impozitele pe lux, în al treilea rând din averea și veniturile care depășesc ceea ce poate fi obținut prin simpla prestare de muncă și numai atunci de la clasa de mijloc înstărită, precum și din impozitele indirecte pe bunurile semi-lux a căror utilizare nu este vital necesară. Și numai în timp de război, în care viața întregii națiuni este amenințată, statul poate cere ca și comunitatea - așa cum poate cere serviciul militar de la toată lumea prin suveranitatea sa - și, încă o dată, cu referire specială la clasele înstărite, să își aducă contribuția financiară la desfășurarea războiului sub formă de impozite indirecte și directe.

În concluzie, putem spune ceva mai mult despre chestiunea „întreprinderilor comerciale de stat". Acum se preferă să se sublinieze faptul că întreprinderile de stat nu sunt „profitabile". Am discutat deja pe larg chestiunea fundamentală a profitabilității.

În efortul de a conduce căile ferate etc. „într-un mod comercial", de a le „elibera de întreprinderea de stat neeconomică" sau de a le „aduce într-o formă economică mixtă" se ascunde doar dorința prost disimulată a marelui capital de împrumut de a face chiar și această componentă considerabilă a bogăției națiunii să-i fie servibilă. Dacă statul cedează chiar și aceste componente ale bogăției, atunci ele sunt complet predate capitalului de împrumut și acesta, în afară de permisiunea de a acționa ca un colector de dobânzi pentru capitalul de împrumut, nu mai are niciun domeniu în care să fie suveran sau în care să poată opera într-un mod reglementar și din care să poată obține venituri considerabile pentru îndeplinirea sarcinilor sale.

Machine Translated by Google

Eliberarea politică financiară a statului

Am descris mai întâi ce măsuri trebuie luate pentru a face imposibile în viitor circumstanțe precum cele pe care le trăim acum. Aceste sarcini necesită într-adevăr servicii creative, dar pot fi totuși realizate fără a fi necesară deteriorarea sau modificarea condițiilor legale existente. Situația este diferită în cazul ruperii lanțurilor existente ale datoriei cu dobândă a statului nostru față de creditorii săi interni și externi.

Măsurile care trebuie luate aici sunt în sine extrem de simple, doar că executarea lor va cauza multe dificultăți. Remediul pentru obligația eternă de plată a dobânzii din împrumuturile interne este: abolirea legală a acestei plăți de dobânzi. Pe de altă parte, marele capital împrumutat, pledând pentru interesele micilor pensionari, va stârni un mare strigăt și va lansa cele mai înfricoșătoare amenințări împotriva unui stat care „își calcă în picioare drepturi inviolabile", care „comite o încălcare a legii care îi va jefui ultima fărâmă de încredere". Marele capital va mișca în mod firesc toate pârghiile pentru a preveni „enorma crimă împotriva legilor economice fundamentale". Firește! - nu ne putem aștepta cu adevărat ca o putere internațională să renunțe brusc la pretenția sa la conducere.

În această bătălie, este vorba doar de a-ți menține nervii de fier și de a nu-ți permite să să fie înspăimântați de urletele cooliilor de presă care sunt întreținuți de înalta finanță.

Evreul va duce această luptă cu cea mai tenace încăpățânare, căci este o chestiune de „onoare", așa cum spunea bătrânul Rothschild: „Banii mei sunt onoarea mea, iar cine îmi ia banii îmi ia onoarea".

Într-adevăr, banii lor nu ar trebui luați în niciun fel de la proprietarii de obligațiuni de stat, ci trebuie doar eliminate pretențiile legale care, prin efectul lor, au devenit o mare nedreptate pentru comunitatea națională.

Însă din punctul de vedere al statului, precum și din punctul de vedere al populației care trebuie să strângă sume enorme prin munca sa pentru a satisface aceste „cereri legale ale creditorilor statului", nu este vorba de „cereri legale", ci de cea mai mare nedreptate din toate timpurile – de un jaf durabil al oamenilor muncii în favoarea unei mici părți a marilor capitaliști cu sprijinul statului. Un stat care face din „ruperea sclaviei dobânzii" un fapt nu comite în niciun fel o nedreptate, ci ispășește o nedreptate destul de puternică pentru săvârșirea căreia el însuși a servit ca o latră.

Desigur, aceasta înseamnă o reorganizare completă a statului actual; acesta trebuie să decidă dacă dorește să servească întregul sau dacă, așa cum este acum, dorește să fie executorul judecătoresc al finanțelor internaționale. În această chestiune nu există compromisuri. Aici doar o reprimare hotărâtă poate duce la obiectiv și la remediu.

Statul național-socialist este într-adevăr conștient de această decizie puternică – ar fi extrem de dificil să facem un pas atât de decisiv dacă nu am ști exact ce trebuie să punem în aplicare în locul economiei capitaliste bazate pe dobândă. Dar pentru că știm acest lucru, intrăm cu cea mai deplină certitudine a victoriei în această mare bătălie a istoriei universale. Știm că domnia dobânzii este construită doar pe minciuni și înșelăciune și, pentru că știm și am recunoscut clar acest lucru, știm și că o astfel de pânză de păianjen de minciuni și înșelăciune, oricât de greu ar fi fost țesută, poate fi ruptă dintr-o singură tragere.

Doar o singură întrebare, ultima, trebuie să ne preocupe, întrebarea: Ce vor spune națiunile străine la o reformă atât de radicală și mai ales la refuzul de a plăti dobânzi suplimentare creditorilor străini de dobânzi?

Machine Translated by Google

Da, ce vor spune națiunile străine la aceasta? Această întrebare este deja în sine extrem de importantă pentru suferința noastră germană și, de asemenea, pentru atitudinea cosmopolită a celor mai largi cercuri. Ce sunt, în general, „națiunile străine”? Sunt francezii, englezii, americanii? Sunt suedezii, olandezii și norvegienii? Sunt rușii sau chinezii? Sau sunt indienii, locuitorii din Fuegia82 sau negrii congolezi? Într-adevăr, toți acești oameni aparțin unor „națiuni străine” în raport cu noi. Acum, de departe cel mai mare număr dintre toți acești „străini” nu va spune absolut nimic, cel mai mic număr de chinezi, de asemenea, cel mai mic număr de ruși și francezi vor ști, în general, despre ce este vorba. În cele din urmă, rămân guvernele dușmanilor noștri de război și apoi, în mod firesc – ca cei cu adevărat interesați – bancherii internaționali evrei, care „vor spune ceva despre asta”. Ceea ce va spune finanțele internaționale la acest lucru este însă foarte ușor de răspuns. Va caracteriza, cu toate mijloacele de care dispune, o astfel de procedură drept o crimă fără precedent împotriva omenirii cultivate, va ridica, prin propria presă devotată, cu toate minciunile și denaturările posibile, așa-numita lume civilizată împotriva unei astfel de încălcări fără precedent a obligațiilor asumate, va vorbi despre prăbușirea completă a Europei și va încerca să incite Franța, ca purtătoare deosebit de potrivită a civilizației europene, la un război deschis împotriva Germaniei. Tot ce vor spune națiunile străine, adică înalta finanță evreiască, împotriva unei astfel de tentative de asasinat împotriva puterii totale a marii evreimi.

Prin urmare, ne-am putea scuti atât de întrebarea în sine, cât și de răspuns. Căci este clar ca lumina zilei că acea putere împotriva căreia este îndreptat războiul de eliberare nu se va supune fără luptă, întrucât nu este vorba aici de germani, cărora interesele și drepturile străine le sunt în mare parte mai sacre decât drepturile germanilor, ci de oameni a căror caracteristică cea mai proeminentă este o voință brutală de putere.

În toate aceste chestiuni istorice finale, este absolut inutil să facem observații speculative despre ce va face inamicul acum, căci este evident că acesta din urmă nu va permite o eliberare sau o revoltă imediat. Cu totul altceva este să analizăm ce mijloace de putere are adversarul la dispoziție și să știm de ce forțe dispunem noi înșine. Dacă, în plus, știm exact ce trebuie să facem și ce vom face, atunci trebuie să observăm cum va respinge inamicul atacul și abia atunci putem adopta contramăsurile. Niciun plan militar nu poate determina campania după primul atac, dar poate oferi într-adevăr liniile directoare generale pentru un curs energic de acțiune. La fel și aici.

În cazul nostru, adversarii sunt greu de prins, deoarece este vorba despre o putere impersonală și supranațională. Prin urmare, planul de campanie va trebui să ia în considerare mai întâi care puteri și interese nu sunt luate în considerare ca adversari. Acest lucru este important pentru a nu utiliza puterile în mod inutil într-o direcție din care nu există niciun pericol.

În spatele întrebării „Ce vor spune țările străine la această întrebare?” se ascunde în mare parte teama că, într-un astfel de caz, nu vom primi credite, alimente sau alte materii prime din străinătate.
Acum, care este situația aici?

Ca economie națională, pe termen lung putem plăti importurile noastre întotdeauna doar prin exporturi, adică putem schimba mărfuri cu mărfuri, dar nu cu bani de hârtie și nu cu „credite”.
Toate acestea funcționează o perioadă de timp, atâta timp cât țările străine acordă credite reale, adică atâta timp cât diferiții furnizori străini au încredere că importatorii germani vor plăti mărfurile respective cu bani la valoarea integrală. Dar acest lucru este posibil numai dacă importatorii au colectat bani străini ca exportatori de mărfuri germane. Teama că nu vom primi bumbac sau grăsimi,

82 Locuitorii din Tierra del Fuego, arhipelagul din largul extremității sudice a Americii de Sud.

Machine Translated by Google

Cuprul sau furajele, din cauza refuzului plăților internaționale de dobânzi, combină probleme care, practic, nu au nicio legătură una cu cealaltă. Nici măcar marea putere bancară, complet evreiască, nu poate împiedica pe termen lung ca surplusurile din țările producătoare de materii prime să ajungă în fabricile și locurile de muncă germane într-un fel sau altul și, în mod similar, produsele finite germane își vor găsi drumul pe piețele de vânzare din lume. Acest schimb reciproc de mărfuri între diferitele economii naționale are loc într-adevăr conform legilor imperative ale cererii și ofertei. Desigur, sub constrângere și temporar, pot apărea restricții și opriri aici, așa cum am experimentat în timpul războiului și apoi din nou în regiunea Ruhr83. Dar toate acestea sunt măsuri puternice care dăunează țărilor străine într-un mod similar.

Putem astfel presupune cu certitudine că comerțul cu ridicata va reuși să acopere nevoia absolut necesară de import. Vor exista întotdeauna țări neutre prin care aceste importuri pot ajunge la noi.

Mai mult, o economie națională care este din nou conștientă de obligațiile sale naționale și care, prin urmare, ar deveni din nou mai eficientă în cazul articolelor de export, poate conta mult mai degrabă pe faptul că își va recâștiga vechea încredere. Creditele intermediare temporare la import și export sunt treburile caselor de comerț și se bazează pe creditul lor personal.

Acum, această chestiune are un alt aspect, și anume teama de măsuri politice obligatorii din cauza suspendării plății dobânzilor naționale la obligațiunile de război și alte obligațiuni purtătoare de dobândă ale Reich-ului sau ale statelor federale. Chiar și acest lucru este extrem de puțin probabil, deoarece este vorba aici despre cererile de dobândă ale creditorilor privați individuali ai obligațiunilor guvernamentale germane, de dragul cărora aproape că nu se poate lua nicio măsură politică. De fapt, nici în istoria falimentelor statale nu s-a întâmplat încă o intervenție militară atunci când un stat și-a suspendat plata dobânzilor. Opinia contrară, conform căreia, în acest caz, francezii ar lua imediat măsuri de represalii, nu trebuie în niciun caz acceptată pe motive logice, deoarece, altfel, inamicii ar fi trebuit la acel moment să intervină prin acțiuni militare împotriva declinului mărcii germane. Declinul monedei i-a lipsit în cele din urmă pe creditorii străini ai obligațiunilor germane de tot. Acum, măsurile noastre nu prevăd deloc anularea acestor datorii interne ale statului german, ci doar anularea dobânzilor și transformarea obligațiunilor în active bancare. Plata în numerar poate, pe de altă parte, să fie oferită imediat creditorii

Cum este posibil ca într-un astfel de caz, adică atunci când domnul X. Illinois sau Chicago primește informația de la bancherul său că guvernul german rambursează obligațiunile de război în numerar și că această sumă a fost creditată în contul său, să se înfurie foarte tare și să pună guvernul său în mișcare împotriva Germaniei?

Nu este de așteptat o rezistență serioasă din partea niciunei părți dacă un guvern naționalist german va declara anularea dobânzii la toate obligațiunile purtătoare de dobândă, cu transformarea simultană a acestor obligațiuni în active fără dobândă în bănci de stat sau conturi poștale Pentru noi este important ca, prin măsurile noastre, comunitatea să nu fie prejudiciată – faptul că rezistența va fi întreprinsă din partea capitalistă nu poate constrânge actul eliberator. Se va vedea tocmai în cazul acestei măsuri că va avea loc o separare a sufletelor și că falanga închisă a celor care vor simți în această măsură guvernamentală o eliberare și...

[83] Când, la sfârșitul anului 1922, s-a constatat că germanii nu își plăteau plata cherestelei și cărbunelui drept despăgubiri de război către Aliați, francezii și belgienii, sub conducerea prim-ministrului francez Raymond Poincaré, au ocupat regiunea industrială Ruhr în ianuarie 1923. Reacția germană la această ocupație a fost în mare parte una de rezistență pasivă, care a câștigat simpatia lumii și a dus la o „atenuare” a termenilor despăgubirilor din Pactul Dawes. aprilie 1924 (vezi mai sus, p. 94), care prevedea și retragerea trupelor de ocupație aliate din Ruhr.

Machine Translated by Google

Eliberarea muncii de o presiune enormă va include în curând toți lucrătorii. Doar cercul bancar și al bursei de valori și cei din cercul micilor pensionari prinși în propriile avantaje vor continua să le stea drept adversari.

Cine muncește nu are niciun interes special în faptul că primește dobânzi de la bănci din activele sale temporare, cu atât mai puțin are interes să plătească dobânzi foarte mari pentru credite; cu banii săi drept capital de lucru vrea să muncească și să câștige. Din acest motiv, toți oamenii de afaceri, proprietarii de fabrici și meseriașii vor fi foarte puțin interesați de menținerea sistemului capitalist de dobândă. – Acest lucru devine clar ca lumina zilei pentru oricine are în vedere că interesele guvernamentale – așa cum am arătat cel mai clar – sunt extrase doar prin impozite directe sau indirecte din venitul din muncă al lucrătorilor productivi.

Cine are aceste cunoștințe clare în minte nu poate fi influențat în niciun moment, căci este într-adevăr un principiu fundamental: statul poate oferi doar ceea ce trebuie să ia din nou cetățenilor săi, sub o anumită formă.

Dobânzile pentru plata dobânzilor statului trebuie, în toate circumstanțele, să fie retrase de la muncitorii productivi. Niciun muncitor nu este exclus de la acest principiu, și mai ales muncitorul manual care nu are la dispoziție obligațiuni purtătoare de dobândă. Această situație îl lovește cel mai puternic, deoarece impozitele directe și mai ales cele indirecte îl afectează cel mai grav. Acum, faptul că tocmai muncitorul este solicitat impozit prin impozitul direct pe venit sub formă de deducere a venitului înaintea tuturor celorlalte cercuri l-a făcut deja pe muncitor clarvăzător în aceste chestiuni; același lucru este valabil și pentru toți salariații. Desigur, aceste cercuri sunt mult mai puțin conștiente de impozitele indirecte mult mai radicale - deși le resimt mai ales în inflație, așa cum s-a descris în capitolul despre „Inflație”. Impozitul indirect este cel mai antisocial impozit. Acesta împovărează munca în favoarea capitalului de împrumut pur. Nimeni nu se poate retrage din el și, prin urmare, îl oprește cel mai sever pe cel care are cele mai mici venituri. Pe de altă parte, impozitele indirecte - impozitele pe cărbune, sare, chibrituri, zahăr, bere și băuturi, impozitele pe transportul personal etc. - nu îl deranjează deloc pe proprietarul unei mari averi de capital.

Prin urmare, unul din cercul muncitorilor care se opune unei astfel de fapte eliberatoare poate fi asta doar prin lipsa de cunoaștere și înțelegere a acestor conexiuni.

Ultimul și cel mai dificil lucru pe care ar trebui să-l abordăm în acest capitol este chestiunea eliminării obligațiilor internaționale privind dobânzile – cu alte cuvinte, refuzul plății ulterioare de dobânzi pentru datoriile de război.

Această întrebare este strâns legată de chestiunea istorică germană, ba chiar este, de fapt, chestiunea germană în general, căci spune: Națiunea germană vrea libertate sau sclavie?

Știm că, în astfel de chestiuni finale, doar voința hotărâtă poate determina și obține victoria – răspunsul la această întrebare depășește, prin urmare, cu mult sfera observațiilor de politică financiară. Însă este esențial ca o națiune care trebuie să lupte pentru libertatea sa să știe că sclavia sa este, în primul rând, una de politică financiară, că aici politica și economia sunt cele mai strâns legate. Dar tocmai acesta este lucrul nou legat de situația actuală, acela că este condusă de punctele de vedere politice ale puterii financiare și că punctele de vedere politice ale puterii militare ocupă doar locul doi.

Putem vorbi într-adevăr despre epoca mamonistă ca despre o nouă epocă. Zeul Mamona a urcat pe tronul acestei lumi. Împăratul și regele se închină în fața lui. Parlamentele și guvernele sunt slujitorii săi supuși. El a reușit să înjuge mișcări mari – precum lupta salariaților pentru propria dezvoltare. Capitalul internațional a făcut, de asemenea,

Machine Translated by Google

prese ale lumii utile scopurilor sale – așa cum s-a făcut și administratorul bogăției culturale și adulteratorul fiecărei arte și literaturi naționale indigene.

Ca cei mai remarcabili purtători ai acestei infestări și stăpâniri mammoniste asupra lumii, i-am recunoscut pe evrei și astfel cercul cunoașterii noastre se închide încă o dată cu întrebarea dintre toate întrebările - chestiunea evreiască.

Soluția problemei dobânzii este soluția chestiunii evreiești. Soluția problemei dobânzii, în sensul explicațiilor noastre, este ruperea dominației mondiale evreiești, deoarece aceasta zdrobește puterea evreimii mondiale – puterea sa financiară.

Însă soluția problemei dobânzii este, în plus, într-un sens constructiv, în același timp timp și soluția problemei sociale.

Refuzul oricăror plăți de dobânzi și taxe la datoriile de război ar plasa finanțele internaționale, sau Franța, în fața problemei preluării întregii administrări financiare a întregii Germanii. Dacă toate taxele Reich-ului care servesc acum la plata dobânzilor către inamic sunt eliminate, aceasta ar însemna în primul rând, pe plan intern, o răscumpărare de la opresiunea fiscală nebună, o mare faptă social-politică de cea mai mare amploare, iar inamicul ar trebui să încerce să-și dezvolte propria administrație financiară în Germania.

Dar dacă poporul german l-ar vedea pe vameșii francezi sau evrei stând în fiecare birou de taxe și pensii și dacă cele mai bune vaci ar fi luate din grajdurile fermierilor de către acești asupritori străini, atunci furia și indignarea ar deveni poate în curând atât de puternice încât într-o noapte ar mătura fantoma străină cu o mătură însângerată și ar elibera Germania.

Dacă, în general, o putere militară ar prelua o astfel de întreprindere în slujba
Prin urmare, puterea financiară este încă foarte îndoielnică.

Perspectivele voinței noastre de eliberare nu sunt nicidecum atât de nefavorabile pe cât păreau la început – dimpotrivă. Chiar prima dată când Germania a refuzat în unanimitate predarea „eroilor săi de război”, cu acest „nu” spectrul a dispărut.

Acum, finanțele internaționale vor căuta cu siguranță alte metode, în special metoda boicotului și a strangulării totale a pieței internaționale. De asemenea, este sigur că nu va reuși în această ultimă etapă, iar boicotul bunurilor germane ar îndrepta Germania, la început doar în activitatea sa economică, iar pentru o vreme chiar exclusiv, către piața sa internă. Prin urmare, și aici ar fi doar sarcina unei politici interne iscusite – în special printr-o promovare generoasă în domeniul construcțiilor de locuințe – să depășească vremurile critice și să le folosească pentru bunăstarea oamenilor, până când vor fi stabilite noile căi către lume.

Această deschidere de noi căi către lume se va produce prin ruperea dominației evreiești chiar și printre alte națiuni, căci drumul națiunilor individuale către o economie națională sănătoasă nu poate fi decât prin vindecarea lor de otrăvirea internă cu otrava iudeo-mammonică. Atunci, căile naturale ale unui comerț internațional sănătos și ale unui comerț economic între națiuni se vor deschide de la sine - iar omenirea, eliberată de opresiunea evreiască, va cunoaște o epocă de prosperitate fără precedent - și, mai ales, Germania - inima lumii!

Machine Translated by Google

Machine Translated by Google

Versiunea 1.0

Publicat în anul 130 al AH, în Kali Yuga octombrie 2018 al
Calendarului Creștin de Sudetenland Verlag.

Editat de Einar Birkemann.

Coperta cărții este realizată de Italo.